

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

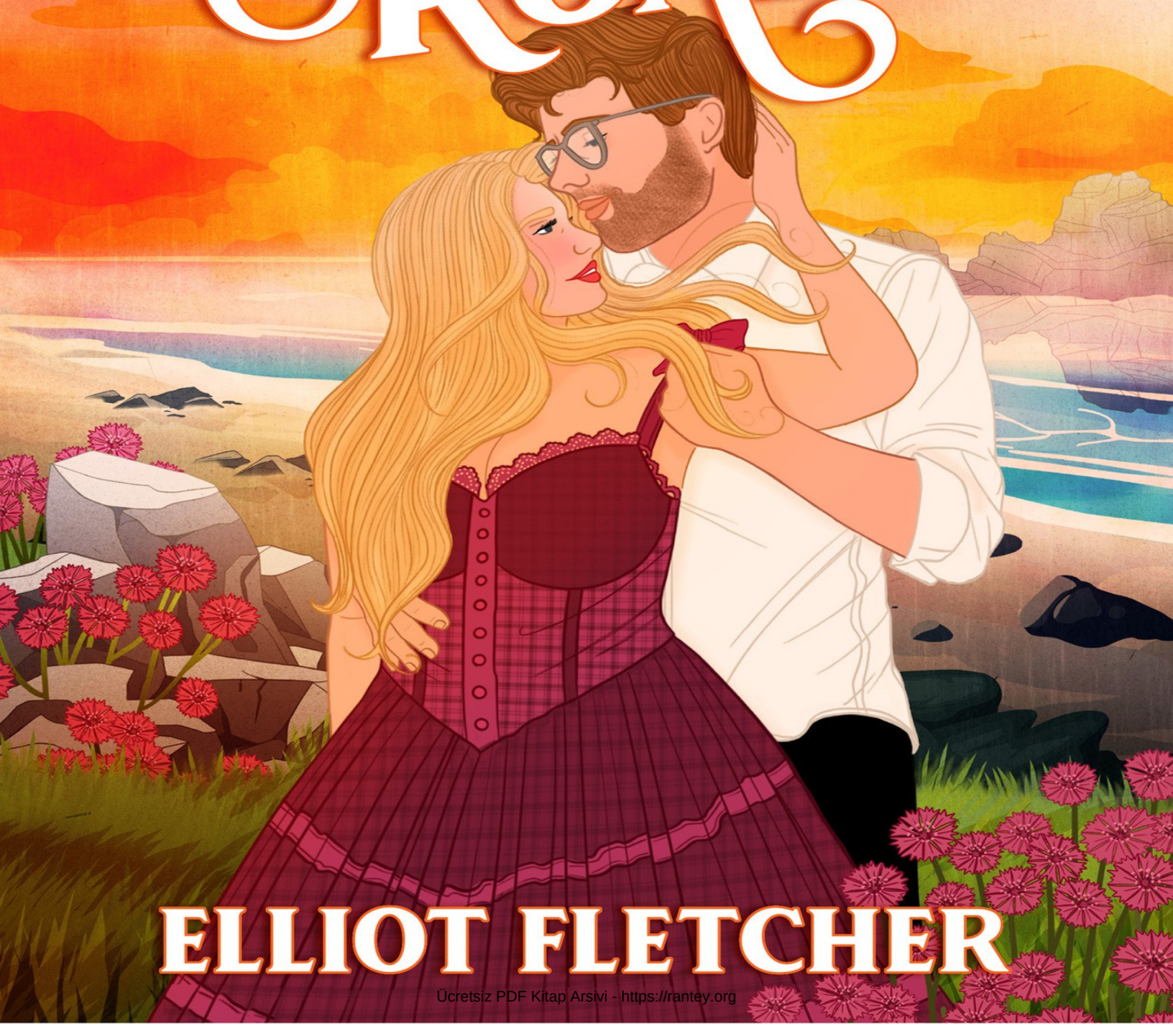
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE FOR THE ROAD

ELLIOT FLETCHER

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Yola çıkmadan önce

Elliot Fletcher

HarperCollins*Publishers*

Telif Hakkı

HarperCollinsPublishers Ltd

1 London Bridge Street,
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

HarperCollinsPublishers

Macken House, 39/40 Mayor Street Upper Dublin
1, D01 C9W8, İrlanda

İlk olarak *HarperCollinsPublishers* Ltd tarafından 2026 yılında yayınlanmıştır

Telif hakkı © Elliot Fletcher 2026 Kapak

tasarımı: *HarperCollinsPublishers* LTD

Kapak illüstrasyonu © Sam Palencia

Elliot Fletcher, bu eserin yazarı olarak tanınma hakkını saklı tutar.

Bu kitabın bir katalog kopyası British Library'de mevcuttur.

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. Kitapta geçen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında saklıdır.

Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez

bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma hakkı verilmiştir. Bu metnin hiçbir kısmı, HarperCollins'in açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme aktarılamaz.

Bu yayının herhangi bir yazarının, katkıda bulunan kişinin veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamadan
, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek amacıyla izinsiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca
2019/790 sayılı Dijital Tek Pazar Direktifi'nin 4(3) maddesi uyarınca haklarını kullanır ve bu yayını
metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

Kaynak ISBN: 9780008680008

e-Kitap Baskısı © Haziran 2026 ISBN: 9780008680015

Sürüm: 2026-04-24

Okuyuculara Not

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa e-okuyucu/erişilebilirlik ayarları aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliği değişikliği

Arka plan ve yazı tipi renklerinin

değiştirilmesi Yazı tipinin değiştirilmesi

Hizalama değiştirme

Metinden sese

Sayfa numaraları alınan alınan sayfa aşağıdaki baskı baskısından
ISBN 9780008680008

Bu e-kitaptaki metnin belirli bölümleri, kitapta yer alan farklı içerik türlerini ayırt etmeyi kolaylaştırmak amacıyla belirli bir yazı tipiyle yazılmıştır. Bu metin parçalarının yazı tipini değiştirmek mümkün olmayabilir.

İthaf

*Annem için – benim en büyük destekçim.
Birlikte geçirdiğimiz zamanlar için ne kadar şanslıydık.*

Isla ve Alistair'in alma Listesi

The Night We Met – Lord Huron
Let Alone the One You Love – Olivia Dean
Landslide – Fleetwood Mac
DAISIES – Justin Bieber
Panther City – Leon Bridges
Open Your Heart – Madonna
Us and Them – Pink Floyd
Dive – Ed Sheeran
Dancing Barefoot – Patti Smith
Sevmeyi Eğlenceli Hale Getiriyorsun –
Fleetwood Mac
Seni Bulana Kadar –
Stephen Sanchez
It Isn't Perfect But It Might Be – Olivia Dean
Total Eclipse of the Heart – Bonnie Tyler
Easy Does It – GoldFord

Dinlemek için bu QR kodunu tarayın!

Yazarın Notu

“One for the Road” esasen keyifli bir okuma olsa da, bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek unsurlar içermektedir. Bunlar arasında şunlar yer almaktadır: eski bir partnerin sadakatsizliği; bir ebeveynin Alzheimer hastalığı nedeniyle vefatı (kitapta ayrıntılı olarak anlatılmamıştır); tıbbi ihmalden söz edilmesi (kitapta ayrıntılı olarak anlatılmamıştır); doğum sonrası vücut imajıyla ilgili güvensizliklerden söz edilmesi. Bu roman, kitapta açıkça anlatılan çok sayıda cinsel ilişki ve müstehcen dil içeren, sınır tanımayan bir aşk romanıdır.

İçindekiler

[Kapak](#)
[Başlık](#) _ _
[Sayfası](#) _ _
[Telif Hakkı](#)
[Okuyuculara Not](#)
['a İthaf](#)
[Isla & Alistair'in Calma](#)
[Listesi Yazarın Notu](#)

[Önsöz](#) _ _
[Mart](#)
[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[14. Bölüm](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)

[Epilog](#)
[Alistair](#)
[Tesekkürler](#)
[Okumaya Devam](#)
[Et...](#)
[Yazar Hakkında Elliot](#)
[Fletcher'ın Diğer](#)
[Eserleri Yayınevi](#)
[Hakkında](#)

Önsöz

Mart

Alistair

Hayatımın ne zaman alev alev yanan bir bok yığınınına dönüştüğünü tam olarak söyleyemem. Belki de iki yıl önce, “mesleki etik kurallarına aykırı davranış” nedeniyle şehir merkezindeki muayenehanemden uzaklaştırıldığım zamandı.

Belki de bundan birkaç ay önceydi, her sabah işe giderken Glasgow Metrosu'nda bir durak fazla gitmeye başladığımda, sadece beni kaçınılmaz olarak bekleyen kargaşayı ertelemek için: öfkeli hastaların birikmiş işleri, yığılan evraklar ve günün yetersiz saatleri.

Ya da belki de bundan yıllar önce, nişanlım Juniper'ın babası öldükten sadece birkaç hafta sonra onu terk ettiğim zamandı. Hayatımı değiştiren bir konuşmayı tek bir telefon görüşmesiyle halletmiştim. Hayatımdaki herkese ne kadar bencil bir pislik olduğumu kanıtlamak için sadece üç dakika yirmi yedi saniye yeterdi.

Muhtemelen bu dönüm noktalarının arasında sayısız küçük an vardı, pek de değerli olmayan bir adamın hayatına katkıda bulunan mikro suçlar. Ama bugün gerçekten bardağı taşıran son damla oldu.

"Lütfen bana babamızın cenazesini kaçırmadığını söyle." En büyük ağabeyim Callum'un sert sesi, kiraladığım Land Rover'ın kabinini doldurdu.

Ellerim direksiyonu sıkıca kavradı, tekerleklerin altından dar bir asfalt şeridi kayıp gidiyordu. "Elimden geldiğince kaldım," dedim. Tabut toprağa verilirken, göğsüm patlayacakmış gibi hissetmişim.

Direksiyona nasıl oturduğumu ya da babamın buruşuk vasiyetnamesini yolcu koltuğuna atıp

Mezarlığın otoparkından hızla çıkmıştım. Bana onu hatırlatacak bir yere gitmek istemişim. Toprak yığınlarının altındaki o tahta kutunun görüntüsünü beynimden silmek için herhangi bir yere. Ana yola çıktıktan birkaç dakika sonra, babamın çocukluğumuzun büyük bir kısmını Kinleith Surgery'deki masasına zincirlenmiş olarak çalışarak geçirdiğini ve bizi hiçbir yere götürmediğini fark ettim. Tek bir günlük gezi ya da sahilde lanet olası bir piknik bile.

Bu yüzden, Skye Adası'nın bir ucundan diğer ucuna, Neist Point Deniz Feneri'ne kadar sürdüm ve vücudum soğuktan titremeye başlayana kadar, yağmur camlara vururken arabamda oturdum.

"Elinden geldiğince mi? Alistair! Bu bir aile barbeküsü değildi. Hepimizin onunla sorunları olduğunu anlıyorum ama lanet olsun, o hala babamız."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Babamız Jim Macabe, birlikte büyümek için zor bir adamdı. Evini bir ordu birliği gibi yönetirdi. Biz, mükemmel müzik kulağına sahip olmayan, İskoçya'nın Von Trapp ailesi gibiydik. Şimdi bile, otuz yedi yaşında, o gün onu kızdıran dört çocuğundan hangisine bakarsa baksın, babamın o bakışını hatırlamadan ailemin evine adım atamıyordum. Soğuk ve duygusuz, sanki yaptığımız her kötü seçimi tek tek sayıyormuş gibi.

Açıkça söylemek gerekirse, tam bir pislikti. Sinirli. Memnun edilmesi imkansız. Yine de, ölümünden haftalar sonra bile, o ulaşılamaz standartlara ulaşmaya *çalışmak* için duyduğum dürtüyü bir türlü atlatamıyordum.

Sanki ergenlik yıllarımda bir noktasında bağımlı olmuşum ve onun onayı benim uyuşturucum olmuştu. Yeterince çaba gösterirsem, tam da onun istediği gibi bir adam olabilirdim – tıpkı onun gibi bir doktor – ve karşılığında onun sevgisini kazanabilirdim.

Ne kadar acınası bir durum.

Ellerim direksiyonu sıkıca kavradı, aylardır içimde tuttuğum bir hıçkırık boğazıma doğru yükseldi. "Kahretsin, Callum, ben... özür dilerim. Annem iyi mi?" Beni giderken görmüş müydü?

"İyi. Juniper ve ben bu gece onunla kalacağız." Belki de çok hissizleşmişim, çünkü eski nişanlımın adını duyduğumda göğsüme şarapnel parçası gibi saplanıp kalması gereken suçluluk duygusu, sadece hafif bir sızıdan ibaretti.

Callum'un kız arkadaşı, diye hatırlattım kendime. Aradan birkaç ay geçmişti ama bu gerçeğe hâlâ alışabilmiş değildim.

Ne boktan bir aile dinamiği.

"İyi," dedim dalgın bir şekilde. "Bu iyi."

"Sadece iyi olduğunu söyle. Mal'ı gönderebilirim..."

"Hayır. Onu rahatsız etme." Küçük kardeşimin başı yeterince dertteydi. "Zaten neredeyse eve vardım." Arabamı, *göz açıp kapayıncaya* kadar geçip gidecek Kestral Cove'a ve Aralık ayında kiralamaya başladığım küçük kulübeye doğru döndürdüm. Tam olarak bir ev sayılmazdı. Ama sessizdi. Yumuşak mobilyalardan hala havalandırmaya çalıştığım fermente lahana kokusu olmasaydı temizdi (önceki kiracının hobi olarak turşu yaptığını düşünmüştüm). İşlerimi yoluna koyana kadar burada kalmayı planladığım birkaç ay için yeterince iyiydi.

"Tamam," dedi kısa keserek. Uzakta arka lambaların parıltısı dikkatimi dağıtırken, o devam etti, "Sabah buluşmaya ne dersin..."

"Kahretsin!" Onu kesip sözünü bitirmeden devam ettim. "Dalga geçiyorsun herhalde." Gereksiz yere sinyal lambamı yakıp, eski bir pembe VW Beetle'ın arkasında durdum.

"O da ne?" diye sordu Callum.

"Hiçbir şey. Sadece lanet bir turist. Ana yoldan yanlış bir dönüş yapmış olmalı." Bu yolun sonunda kilometrelerce uzanan tarlalar ve uçurumun kenarına tünemiş iki küçük kulübe dışında hiçbir şey yoktu.

Yağmur yağarken sileceklerim durmaksızın çalışıyordu ve farlarımı yakıp, kenara çekmelerini işaret ettim – geçit yerinde bile durmamışlardı. "Dışarıda yağmur çok şiddetli, ben gelebilirim..." Callum teklif etti.

Her zamanki gibi kahramandı, aramızdaki durum ne kadar tuhaf hale gelirse gelsin yardım elini uzatıyordu. İçimi suçluluk duygusu kapladı. Bu, hak ettiğimden fazlasıydı. "Ben iyiyim."

"Yalnız kalmaman gerektiğini düşünüyorum."

Ama ben yalnızım, demek istedim. *Glasgow*. *Skye*. Fark etmez. Şu anda bana ulaşan tek kişiler kardeşlerimdi.

Ailevi sorumluluklar falan. Gerçek dostlarının kim olduğunu anlamak için kariyerinin mahvolması gerektiğini kim bilebilirdi ki?

Aptalca sorular soruyorsan, cevabı zaten biliyorsun demektir. Babamın sesini duyabiliyordum, sert sesi hayalet gibi boş yolcu koltuğunu dolduruyordu.

Glasgow'daki arkadaşlarımın hepsiyle tıp fakültesinde tanışmıştım. Alışkanlık ve koşullar nedeniyle birbirlerine bağlı kalan türden arkadaşlardı. Üniversite günlerimizden beri hafta sonları barlara takılır, bir bardak viski eşliğinde yetersiz bütçeli sağlık hizmetlerimizin dertlerini ve Glasgow Kraliyet Hastanesinde her zaman havada asılı duran o tuhaf kokuyu anlatırdık.

Artık tıp konferanslarındaki sohbet konuları listesinin bir parçası olmuşum. *"Alistair Macabe'nin hayatını mahvettiğini duydun mu? Peki ya şu yeni endoskopik platform..."*

Umurumda değildi.

Arkadaşlara ihtiyacım yoktu.

Zaten bir yetişkin olarak yeni ilişkiler kurmak için kimin zamanı ya da isteği vardı ki? Elimdeki ilişkileri sürdürmek için bile zar zor zaman buluyordum. Ve sonunda onları da mahvetmenin bir yolunu buldum.

Başarılı olmak istiyorsan bencil olmalısın; benim hatalarımı yapma.

Babamın sesini gözlerimi kırıpıştırarak uzaklaştırdım, sanki yeterince isopropil alkolle hafızamı temizleyebileceğim gibi. Callum'un sesine sadece yarı dikkatle kulak veriyordum. "Vasiyetin okunması senin için sürpriz oldu biliyorum, ama planladığın gibi olmasa da senin için iyi olacağını düşünüyorum. Babamın muayenehanesini devralman, burada kalabileceğin anlamına geliyor... ailenle birlikte."

Babamın muayenehanesi. Bu sözler kanıma buz parçaları gibi işledi ve yolcu koltuğuna, vasiyete bakmayı reddettim. Tekrar okumama gerek yoktu. Zaten ezberlemiştim.

Ve Alistair'e, Kinleith Genel Muayenehanesini bırakıyorum. Beni gururlandır, oğlum.

Beni gururlandır, oğlum. Sanki bunu daha önce yapmamışım gibi. Yani, bunu hep biliyordum. Babamın yüzündeki kalıcı ifade, onaylamayan bir kaş çatmasıydı, ama bunun kağıt üzerinde teyit edilmesi, olması gerekenden çok daha fazla acı verdi.

Yetişkin hayatımın her dakikasını tek bir hedefe doğru koşarak geçirmiştim: kırk yaşına gelmeden kendi aile hekimliği muayenehanemde kıdemli ortak olmak. Babamın bu unvanı kazanmasından dört yıl önce. Çünkü onu memnun edemediysem, onu kesinlikle geride bırakacaktım. Ama sonra o

lanet olasıca ölmek zorunda kaldı ve bunu da benden çaldı – bunu kendi başıma kazanma fırsatını. Uğruna çalıştığım her şey, yıllarca geç saatlere kadar çalışmak, hafta sonları çalışmak, kıdemli doktorların kışını öpmek, kişisel fedakarlıklar – hepsi boşa gitti.

Köyde dedikoduların çoktan yayıldığını duyabiliyordum: *Küçük Alistair Macabe büyük şehirde başaramamış... kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp Skye'a geri dönmüş.*

“Bunu iyice düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var,” dedim Callum’a dalgın bir şekilde, dikkatim Beetle’ın sürücü koltuğundan yağmurun altında atlayan turist – bir kadın – üzerine çekilmişti. Arabanın etrafından dolaşıp bagajı açtı. Aracı mı bozulmuştu? *Harika.*

Callum cevap verdi, ama ben sileceklerimin hızlı hareketiyle Beetle’ın sürücüsünü izlerken onu dinlemiyordum. Kadın sürücü koltuğuna koştu ve elinde bir el feneriyle geri döndü. Dışarıda yağmur gerçekten şiddetli yağıyordu. Saat daha beş bile olmamıştı, ama şişmiş bulutlar gökyüzünü İskoçya’nın batı kıyısında sürekli bir bela olan kasvetli griye çevirmişti. Yağmura rağmen, artık motordan buhar çıktığını görebiliyordum ve o, küçük, telaşlı elleriyle buharı savuşturuyordu. Evet, kesinlikle arızalanmıştı. Öylece çekip gitmek kabalık mı olurdu? Onu geçip gitmeye çalışmak? Arabası ile çim kenarı arasındaki boşluk dardı, ama belki başarabilirdim.

Glasgow’da olsaydım, hiç düşünmeden giderdim. Muhtemelen işe giderken yolda mahsur kalan birini fark etmezdi bile. Kulaklıklarımı takar, burnumu telefonuma gömerdim. Tam da sevdiğim gibi.

Ama kardeşlerim yardım ederdi.

Küçük kardeşim Mal, muhtemelen çıplak elleriyle tamir ederdi ya da kaba kuvvet kullanarak arabayı en yakın tamirhaneye iterdi. Kinleith’in veterineri ve kasabanın kahramanı Callum, bir şekilde arabayı çalışır hale getirirdi. Sadece hızlı bir gülümseme ve parmaklarını hafifçe şıklatması yeterdi. Ben değil. Arabalar hakkındaki bilgim, renk kodlu benzin pompalarıyla başlıyor ve bitiyordu.

Vites kolunu avuçlayarak, toprak yolu çevreleyen dik çim kenarını gözledim. Dört çeker arabam kesinlikle birkaç dakikalık arazi sürüşüne dayanabilirdi... ama, *kahretsiz.*

Direksiyona yumruğumu vurdum. "Callum, gitmem gerek."

"Bir ara konuşmamız lazım." Benimle konuşurken sesi her zaman yorgun gelirdi.

"Evet," dedim, o konuşmayı olabildiğince erteleyeceğimi bilerek. Tek kelime etmeden telefonu kapattım, sonra arabamı Beetle'a olabildiğince yaklaştırdım. Camımı indirdim. "Hanımefendi?"

Ya beni duymadı ya da umursamadı, çünkü başını kaldırmadı. Küçük bir el fenerini dişlerinin arasında sıkıştırmış, parmakları motorun üzerinde titriyordu, ne yapacağını bilmediği belliydi. Onu yağmurdan koruyan sadece ince pembe bir anorak vardı, önü açık ve vücudunun etrafında bir paraşüt gibi dalgalanıyor, onu havaya sürüklemeye hazırdı.

Skye'da ilkbaharın başları, sonbahar kadar kötü olabilirdi. Boğazımı temizledim. "Hey, bayan!" diye bağırdım.

Sonunda beni fark etti ve omzunun üzerinden aceleyle bir bakış attı. Hava çok karanlıktı, gözlerinin rengini net olarak ayırt edemedim. Yine de gözleri bana takıldı, iri ve biraz sinirliydi. El fenerini ağzından çıkardı. "Ne var?"

"Yolun tamamını kapatıyorsunuz."

"Elimde değil ki." Sesi yumuşak ve netti. İngilizce. Muhtemelen araba kadar eski olan motora bir göz attı.

Harika.

"Çekici çağırdın mı?"

"Hayır. Pazar günü gelmezler. Elimden geldiğince çabuk halledeceğim." *Tabii.* Suyu sırtından akıp çıplak bacaklarından aşağı süzülerek pembe kovboy çizmelerini ıslatıyordu. *Aman Tanrım.* Bu kız benden daha da clueless'ti. Eğer şimdi gidersem, muhtemelen tarlada sendeleyip uçuşumun kenarından aşağı yuvarlanırdı.

"O zaman ben bir tane çağırayım." Telefonumu tutucusundan çıkardım. Kinleith'te garaj yoktu, ama komşu köyde açık olacağı kesin olan bir tane vardı. Skye ne kadar kırsal olsa da, burası Orta Dünya değildi. Söylentilere göre, Kinleith'teki pub artık saat dokuzdan sonra da açık kalıyordu.

Buraya kadar telefon sinyali berbat durumdaydı ve arama sonuçlarının yüklenmesi bir dakika sürdü.

"Ee?" diye sordu sonunda.

"Kapalı." *Tanrım*, sanki bir zaman makinesine düşmüşüm gibiydim.

"Dediğim gibi," diye mırıldandı, bana dönüp konuşmaya bile tenezzül etmeden.

"Bak, belli ki ne yaptığını bilmiyorsun," dedim, onun kendini beğenmiş ses tonuna sinirlenmemeye çalışarak. Ama *beni* oyalayan oydu. "Islanmaya değer mi? Arabana geri dön, sana taksi çağırayım." O zaman suçluluk duymadan yoluma devam edebilirdim.

Görünüşe göre değerdı, çünkü beni görmezden geldi.

Onun boşuna uğraşmasını izledim. "Bak, kızım..." diye başladım. İngilizler bu takma adı çok severlerdi, değil mi? Şu aptal zaman yolculuğu dizisi yüzünden.

"Bana 'kızım' deme, tamam mı, *Braveheart*? Hayatımı yönlendirebileceklerini sanan erkeklerden gerçekten bıktım artık, o yüzden çeneni kapat da gösterinin tadını çıkar."

Eh, haklı çıktım.

Dudaklarımı büzerek camı kapattım. *Gerçekten öylece oturup bekleyebilir miydim?*

Rüzgâr, kızın başlığını geriye doğru uçurdu ve bal sarısı saçları ortaya çıktı; kız başlığını yerine çekmeden önce saçları hızla koyu kahverengiye dönüştü. Parmaklarım kapı koluna doğru seğirdi.

Yapma.

Yapma.

Ayakkabıların İtalyan derisi. Sakın bakma. Sonra dudaklarından şaşkın bir çığlık çıktı.

"Ben bir aptalım," diye mırıldandım ve kendimi şiddetli yağmura attım. Ayaklarımın etrafında çamur hemen çamur sesleri çıkarmaya başladı. Yüzümü buruşturmamaya çalışarak arka koltuktan şemsiyeyi aldım.

Yaklaştıkça, sonunda o minik arabanın çöp torbaları ve giysilerle dolu kutularla dolu olduğunu gördüm. Ön koltukta, yedi yaşındaki ikiz yeğenlerimden daha büyük olmayan küçük bir kız sessizce oturmuş, iPad'iyle oynuyordu.

Kız kardeşi mi? Kuzeni mi?

Kadın, kızı olacak kadar yaşlı görünmüyordu. Belki de o minik kız kaçırılmıştı ve ben bir suçluya yardım ve yataklık etmek üzereydim.

Komik bir şekilde – ya da komik değil, sanırım – bu, bu yıl başıma gelen en kötü şey olmazdı.

Turist, yakından bakınca beklediğimden daha kısaydı. Yanına oturup ikimizi de korumak için şemsiyeyi eğdiğimde, başı omzuma zar zor değiyordu. "Bir bakayım," dedim ve onu hızlıca inceledim.

Kalın bir örgü bir omzunun üzerinden kıvrılıyordu, ucu ceketinin içine kayboluyordu. Kapüşonunun siperliğinin altından yüzünün sadece alt yarısını görebiliyordum. Ama soluk tenini ve köşeleri doğal bir şekilde yukarı kıvrılan dolgun dudaklarını fark etmek için bu kadarı yeterliydi.

"Arabalardan anlar mısınız?" diye sordu.

"Biraz." *Hiçbir* şey. Böyle küçük bir arabada motorun arkada olduğunu bile bilmezdim. "Ama ben doktorum."

"Araba doktoru mu?"

Kasıtlı bir alay mıydı
bu?

"Genel pratisyen." Unvan ağzımdan kaçtı. Sonra tam bir pislik gibi devam ettim, "Gözüm kapalı acil trakeotomi yapabilirim. Bu ne kadar zor olabilir ki?"

Gülerek motoru işaret etti. Bana uzattığında, el fenerinin ışığında dişleri kusursuz bir beyazlıkta parladı. "Buyur." Bu hareket beni ürpertti. Yağmurdan olabilir – paltomu giymeyi unutmuştum. Şemsiyeye rağmen rüzgâr yağmur suyunu yüzüme çarpıyordu ve ben motorun üzerine eğilip çeşitli boruları ve silindirleri incelerken, sırtımdan soğuk parmaklar gibi aşağı süzülüyordu.

Yabancı bir dil okumak gibi hissettim. Yeterince çalışırsam kavrayabileceğimi bildiğim bir dil. Fransızca ve İspanyolca'yı idare ederdim ve boş zamanlarımda Almanca öğrenmeye başlamıştım. Lanet olası bir arabayı çalıştırabilirdim.

Ben inceleme yaparken turist kollarını kavuşturdu, parmakları ön kollarında gezdiriyordu. Uzanıp onları durdurma dürtüsünü bastırdım.

Bu kesinlikle akü, diye zihnimde o kare şeklindeki siyah kutuyu işaretledim. El fenerinin ışığını başka bir yere çevirdim. Diğer şeyin alternatör olduğunu da biliyordum, ama sadece görünüşünden bir sorunu olup olmadığını anlamak imkansızdı.

"Belki Google'da ararsam bulurum." Telefonumu ararken, arabalar hakkında biraz araştırma yapmam gerektiğini zihnimde not ettim. Doğası gereği tamirciydim.

Çözemediğim bir sorunla karşılaştığımda, sorunu çözene kadar bu beni tüketti.

"Aman Tanrım." Açıkça sinirlenmiş bir şekilde, kendini benim alanıma sıkıştırdı ve ellerini süveterimin kumaşına doladı. Nabzım hızlandı. Beni, vücut ısısının benimkine sızacak kadar yakına çektiğinde nefesim kesildi ve... ellerini kumaşın ucunda kuruladı.

"Hey, bunun ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun..."

"Suyun var mı?" İki elini de kullanarak, ortadaki saydam küçük haznenin kapağını açtı.

Gözlerimi kırptım. Beynim durdu.

"Arabada." "Onu alabilir miyim?"

"Susadın mı?"

Dişleri yine parladı. Bana gülüyordu. "Araba için."

Birkaç saniye sonra geri döndüm ve çoraplarına sızan çamuru umutsuzca görmezden gelmeye çalışan bir adamın aciliyetiyle metal su şişesini uzattım. Suyu hazneye döktü ve geri çekildi.

"Bu ne işe yarayacak?"

"Motoru soğutur," dedi, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi.

Bir dakika sonra motor buhar çıkarmayı kesti ve ben kandırıldığımı anladım. "Aslında yardıma ihtiyacın yoktu, değil mi?"

Dudakları seğirdi. "Hayır. Arabalardan biraz anlarım. En azından bu arabadan." Kapağı takıp şişeyi bana geri verdi.

Yağmura minnettar oldum; yanık yanaklarımı serinletiyordu. "Neden denememe izin verdin ki?"

"Kapağı açabilmek için motorun yeterince soğumasını beklemem gerekiyordu. Ayrıca gerçekten gülmeye ihtiyacım vardı. 'Ben doktorum, ne kadar zor olabilir ki' konuşman, bu hafta yaşadığım en eğlenceli şeydi."

Harika.

"Seni eğlendirdiğime çok sevindim." Dişlerimi gıcırdattım. "Bundan sonrasını sen halledebilir misin?"

"Evet."

"Harika. Kinleith köyü o tarafta." Omzumun üzerinden işaret ettim ve arabama döndüm.

“Hey!” diye seslendi arkamdan. İstemeden de olsa durdum. “Bir dahaki sefere tırnağım kırılırsa diye numaranı vermelisin.”

Ha, ha, ha. İngilizlerin şaka yapabildiğini kim bilebilirdi ki? “Hayatın güzel olsun,” diye karşılık verdim ve sıırsıklam bedenimi sürücü koltuğuna sürükledim. Emniyet kemerini takmaya zahmet etmeden Land Rover’ı birinci vitesine aldım ve onun arabasını dolaşmak için setin yarısına çıktım.

Ayakkabılarım pedallara değince çamur sesleri çıkardı, kesinlikle mahvolmuştu. Ona fatura kesmeyi düşündüm. Ama bunun için onu tekrar görmem gerekecekti.

Bitişik kulübeler yolun birkaç viraj aşağısında bulunuyordu ve birkaç dakika sonra oraya vardım, ön tarafta bana ayrılmış park yerini görmezden gelip arka taraftaki çakıl alana park ettim. Komşularım olmadığı için şükrederek, SUV’yi rölantide bıraktım ve beynimi kandırarak motorun sessiz gürültüsünü beyaz gürültü sanmasını sağlamaya çalıştım. Ya da balina sesleri, bu rahatlatıcı olmalıydı, değil mi?

Aklım hâlâ karışık bir haldeyken, çarpık küçük yapıya baktım. İçeri girmek istemiyordum. Işıklar sönmüştü ve perdeleri açık bırakmıştım; karanlık pencereler, yalnız ve itici boşluklar gibi bana bakıyordu.

Callum’a söylediklerime rağmen, kararımı vermişim.

Glasgow’da her şeyi mahvetmiş olabilirdim, ama bu Kinleith’i benim evim yapmazdı.

Artık buraya ait değildim.

Hayatımı düzene sokacak, babamın bana bıraktığı muayenehaneyi satacak ve buradan gidecektim.

Mart Isla

Lütfen bunun sonun bu olmadığını söyle.

Daha önce kötü şansa hiç inanmamıştım. Diş perisine ya da doğum günü pastası üzerine dilek tutmaya hiç inanmamıştım. On beş yaşındayken bir kez denemiştim, tam yanan doğum günü pastamın başında annemle babamın birbirlerine bağırışını izlerken, ayrılıp barıştıkları sayının mumların sayısından fazla olduğunu fark etmiştim.

Tek bir dilek tutmuştum. *O tür bir aşkın beni asla bulmaması için.* Sevgili VW Beetle'ım Daisy'nin henüz soğumamış motorunu kapatırken, on beş yaşındaki Isla'nın haksızlığa uğradığını fark ettim. Hem de en iyi tavlama cümlesi *“Doğru ışıktaki Margot Robbie'ye benziyorsun”* olan bir adam yüzünden.

Daisy, çocuklara ibretlik bir masalda yer alabilecek, içindeki cadının insanları canlı canlı yemeye hazır beklediği bir kulübenin önünde durdu. Telefonumun kilidini açtım ve bütün hafta kendime işkence ettiğim açık sosyal medya uygulamasında durakladım. Hâlâ şişmiş gözlerimle eski sevgilim Cameron'ın ve lise eski kız arkadaşı Annabelle'in fotoğrafına baktım. Bir yıl kadar önce onun memleketi Kinleith'e taşındığımızda, Cameron bana Annabelle konusunda endişelenmeme gerek olmadığını şiddetle yemin etmişti.

Bir sebebi vardı ayrılmamıza, Lala. Birbirimizden uzaklaştık. Aslında bence siz ikiniz harika arkadaş olurdunuz.

Sanırım bu beni aptal durumuna düşürdü, çünkü o sözleri gerçek olarak kabul etmiştim. Annabelle'in beni arkadaş çevresine kabul etmesine izin vermiştim. Onların örgü grubuna ve Kinleith Köy Komitesine katılmıştım. Kahve randevularına ve sıcak yogaya gitmiştim, hatta Inverness'e kızlar hafta sonu gezisine bile gitmiştim.

Ve yine de oradaydılar, Ben Nevis'in zirvesinde tükürüklerini paylaşıyorlardı, dört saatlik bir yürüyüşten sonra iki yalancının hak ettiği kadar terli bile değillerdi

"Gerçek aşk her zaman eve dönüş yolunu bulur" sözü, iki yüz beğenin altında duruyordu.

İki yüz.

Dün yorumları kaydırarak bakma hatasına düşmüştüm, sonra duşta ağlamıştım.

Mükemmel çift... Sizin adınıza çok mutluyum... Sizin birbiriniz için yaratıldığınızı hep biliyordum.

Bizi önceden haber verseniz iyi olurdu.

Yedi yaşındaki kızımız Teddy (Theodora'nın kısaltması) için gözyaşlarımı tutmaya çalışırken, bu sabah reşit sayılabilecek yaştaki emlakçıdan gelen e-postayı açtım.

Elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, telefon ekranındaki metin bulanıklaştı. Kira bedelinin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim.

İlanda "şirin", "geleneksel özellikler", "deniz manzarası" gibi kelimeler geçiyordu. Deniz manzarasının yarınki gün doğumunda ortaya çıkma *ihtimali* vardı, ama geri kalanına gelince...

Yağan yağmurun arasından, çarpık küçük kulübeye gözlerimi kısarak baktım. Bahçe, kırılğan sapsar ve devedikenleriyle kaplı, bakımsız bir karmaşaydı; kirli pencere camları ve sararmış dantel perdelerden dikkatimi uzaklaştırmak için harika bir bahaneydi. Panjurlardan biri eğri duruyordu ve rüzgarda şiddetle sallanıyordu.

Burası, köyde kısıtlı birikimimle karşılayabileceğim tek yerdi; birikiminin çoğu, Pat Nine'den aldığım küçük mirastan oluşuyordu. Bana şu anda kullandığım eski arabayı da miras bırakmıştı.

"Rahat görünüyor," dedim sonunda yüksek sesle, sesim titremeyince kendimi çok gururlu hissettim.

İstesem bile ailemin yanına gidemedim. Annemin son on dakikalık sesli mesajı sayesinde, şu anda yeniden bir araya geldiklerini ve emeklilik birikimlerini dünya turu gemisinde harcamaya hazırlandıklarını biliyordum.

Bunu tek başıma yapmak zorundaydım.

Bir işe ihtiyacım vardı – aslında önce bir özgeçmişe ihtiyacım vardı. Okuldaki anneler için doğum günü pastaları pişirerek kazandığım az miktardaki para bu işi görmezdi.

Bu günlerde ayak fotoğraflarının piyasa fiyatı ne kadardı? Cameron ve ben Edinburgh'da yaşarken, otobüste bir adam bana ayak mankeni olarak kariyer yapma ihtimalim olduğunu söylemişti. Tabii ki, on saniye sonra ayakkabımı denemeyi isteyecekti. Belki de en güvenilir tavsiye değildi, ama bu bir işaret olmalıydı.

Yeni kira sözleşmemdeki fiyat göz önüne alındığında, çekici ayaklarım bile yetmeyebilirdi. Skye'daki turizm sektörü patlama yaşıyordu. Yerel işletmeler için harika bir durumdu, ancak ada kısa süreli tatil kiralamalarıyla o kadar dolmuştu ki, ev fiyatları tavan yapmıştı.

"Hayaletli gibi görünüyor." Teddy başını kaldırdı, kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki gözleri mavi ve hüzünlüydü. Elleri, kucağındaki doldurulmuş tavşanı sıkarak canını çıkarıyordu. Bu haftadan önce, yıllardır oyuncağa bir göz bile atmamıştı. Sonra kendi çocukluğumun en sık anlatılan hikayesini neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlardım – *Babam ve ben artık birlikte yaşamayacağız, ama ikimiz de seni hala çok seviyoruz* – ve o günden beri Bluebell tavşanını gözünün önünden neredeyse hiç ayırmamıştı.

"Hayaletli değil," dedim, dirseğimle ona hafifçe dokunarak, belirsizliğimi gizlemeye çalışıyordum. Burası kesinlikle hayaletli olabilirdi. "Çok eğleneceğiz. Sadece sen ve ben, sanki kızlar tatili yapıyoruz gibi olacak. Ne zaman istersek Fleetwood Mac şarkılarını avazımız çıktığı kadar söyleyebilir ve akşam yemeğinde kurabiye hamuru yiyebiliriz."

Yedi yaşındaki bir çocuk için çok ağır ve yavaş bir iç çekişi oldu. "Babam şekerin dişlerimi çürüteceğini söylüyor."

"Şekersiz olanından yaparım." Tadı berbat olurdu ama onun için zorla yutardım.

Teddy hafifçe başını salladı. Yatıştırıcı bir hareket. Sanki güçlü olmak onun göreviymiş gibi.

Omurgamın koltuğa çöktüğünü hissettim; omurlarım artık başarısızlığımın ağırlığını taşıyamaz hale gelmişti. Uykusuzluktan sersemlemiş bir halde, diş çıkarma jeli yerine yanlışlıkla meme ucu kremini diş etlerine sürdüğüm zaman bile bununla kıyaslanamazdı.

Sessizce, sanki gözlerimizin önünde şekil değiştirecekmiş gibi kulübeye baktık. Ya da sanki bir kasırga gelip bizi alıp götürecekmiş gibi.

Bakışlarım yanındaki mülke kaydı. Boş görünüyordu. Aynı derecede küçüktü. Biraz çorak, ama temiz ve düzenliydi. Soyulmuş boya yoktu.

Muhtemelen başka bir tatil eviydi.

"Gidip bir bakalım mı?" diye Teddy'ye sordum.

O yine iç geçirdi, ama Bluebell tavşanını sıkıca kucaklayarak arabadan indi. İki mülk arasındaki ortak kapıyı açmaya gittim, tek bir itişle kapı yerinden çıktı. Kelimenin tam anlamıyla yerinden çıktı ve yosunlu taş yola gürültüyle düştü. Omuzları çöktü. "Bunu tamir edebiliriz," diye söz verdim, az önceki sağanak yağmurdan ıslanan saçlarımın uçlarını sıkarak.

Son zamanlardaki hayatım için mükemmel bir metafordu.

Ön kapı da pek iyi durumda değildi, beyaz boyası dökülmüş, altındaki çürümüş ahşap görünür hale gelmişti, ama anahtar kilide kolayca girdi ve kapı çok hafif bir gıcırtyla içe doğru açıldı. Kalbim güm güm attı, sonra rahatlamayla doldu. En azından içi dışından daha iyiydi.

Elbette, kullanılmadığından dolayı biraz küf kokuyordu. Anakara'daki Fort William'dan faaliyet gösteren acente, e-postalarında bana kış sezonu boyunca kapalı olduğunu bildirmişti. Ve elbette, tüm kulübe eski verandamıza sığabilirdi. Ama bu, daha az temizlik anlamına geliyordu. Ve tamamen mobilyalı olması da bir artıydı.

Teddy kapıda tereddüt etti, gözlüklerini burnuna doğru itti.

"Harika, değil mi?" Küçük açık plan oturma odasında yavaşça bir daire çizerek döndüğümde botlarımdan hafif bir çamur sesi geldi. "Artık ben pasta yaparken sen televizyon izlerken aynı odada olabiliriz."

"Sanırım," dedi. Hiç kimsenin bu kadar ikna olmamış bir ses tonu duyduğumu hatırlamıyorum. "Duvarlar neden kahverengi?"

İyi soru.

"Şey... bazı insanlar bu rengi sever. Ama boyayabiliriz, kontrol ettim bile. Sarıya ne dersin? Ya da maviye? Maviye bayılırsın."

Omuz silktili ve sonunda içeri girdi. Dudaklarımı ısırdım, duygularını hissetmesi için ona alan tanıdım. O her zaman ciddi bir kız olmuştu, daha bebekken bile. Oysa benim duygularım yüzeye o kadar yakın kaynıyordu ki, sık sık gözlerimden su şeklinde sızıyordu. İyi ya da kötü.

Teddy, Cameron'a çekmişti. Yani, *eski* Cameron'a. Ona aşık olduğumda onun olduğunu sandığım adama. O her zaman istikrarlı, sakin ve pratik biriydi. Ben dahil herkesin güvendiği türden biriydi. Oysa ben nadiren birine güvenirim.

Mutfağın içlerine doğru ilerlerken, ucuz çam dolapların üzerini elimle okşadım, sonra köşede soyulmaya başlayan linolyum zemine parmağımı sürttüm. Gözlerimi kapattım ve bu yerin yazın nasıl olabileceğini hayal etmeye çalıştım; pencereler tuzlu deniz havasına açık. Bahçede çiçekler. Mutfakta pişirme, duvarların çatlaklarını dolduran şeker ve tarçın kokusu. Elmalı turta, tıpkı Granny Pat'in yaptığı gibi. Mutfak masasında Teddy'ye ödevlerinde yardım ederken, ikimizin de kalbi biraz daha iyileşmiş.

Durum pek de iç açıcı değildi. Hâlâ cevaplanmamış pek çok soru vardı: Nasıl idare edecektik; bu karmaşa içinde Cameron'la birlikte nasıl ebeveynlik yapacaktık. Ama Teddy için, bunu kesinlikle başaracaktım.

Teddy, hiç etkilenmemiş bir şekilde, çökmüş kanepenin en ucuna tünedi. "Odanın ortasında neden bir kapı var?"

"Ne?"

"Kapı mı?" O işaret etti, ben de döndüm ve ortada duran ahşap çerçeveyi gördüm. "O benim yatak odam mı?"

Olamazdı. Yatak odaları evin arka tarafındaydı. Büyük olasılıkla bir dolaptı. "Belki de Narnia kapısıdır. Sence burada Bay Tumnus'u bulabilir miyim?" Onu güldürmek umuduyla kaşlarını oynattım. "Ya da belki de tüm hayaletlerin yaşadığı yerdir."

Kız gülümsemedi bile. *Ben de öyle, evlat, ben de öyle.*

Pirinç kolu denediğimde, kapı kolayca açıldı. En iyi ihtimalle, eski temizlik malzemeleri bulmayı umuyordum. Belki rastgele seçilmiş Tupperware kapakları. En kötü ihtimalle, bir valizin içine tıkılmış bir ceset. Yani, zaten tarihin en berbat haftasıydı, en azından saat 10 haberlerine çıkarak bu haftayı tamamlayabilirdim.

Diğer tarafta bulduğum şey çok daha kötüydü.

Her zaman tehlike karşısında sakın kalacağımı hayal etmeyi severdim. Açlık Oyunları'nın yetmiş dördüncü galibi. Cankurtaran botundaki yerimi başkasına bırakan iyi kalpli Samiriyeli. Ama yuvarlak çerçeveli gözlüklerin arkasındaki erkeksi mavi gözler benimkilerle buluştuğunda, sanki şeytan peşimdeymiş gibi çılgın attım.

"Hey! Ne halt ettiğini sanıyorsun? Burası özel mülk." *Tanrıya şükür*, adam tamamen giyinikti. Ama sanki onu tuvalette yakalamışım gibi sandalyesini devirerek ayağa fırladı.

"Ben mi?" Geri çekildim ve dolabımdaki Teddy ile bu tanımadığım adamın arasına girdim. "Polisi aramadan önce kendini açıklamak için otuz saniyen var."

Ve o anda onu tanıdım. Alistair Macabe.

Bu ışıktaki farklı görünüyordu. Yirmi dakika önce şemsiyenin gölgesinde gördüğüm halinden daha dağınıktı. Gözlükleri yağmur damlalarıyla kaplıydı.

O Alistair kendinden emin bir tavır sergiliyordu. "*Ben bir doktorum, ne kadar zor olabilir ki?*" Keskin kesimli takım elbisesiyle ve daha da keskin çenesiyle. Yayıdığı havayı tam olarak bilen bir adam.

Şu anda karşımda duran Alistair ise biraz daha dağınık görünüyordu. Sakinleşmemiş sakal izleri. Dağınık saçlar. Burnundan kayan gözlükler. Ama buz gibi gözleri aynıydı.

"Tabii ki sensin!" Pembe yağmurluklu halimi alaycı bir bakışla süzdü. Belli ki adımı bilmiyordu. İlginç.

Ama yine de, sadece bir yıl geçmesine rağmen, ada köyü standartlarına göre Kinleith'te hâlâ yeniyken. Sakinlerin yüzde doksan beşi nesillerdir birbirlerinin cebinde yaşıyordu. İkinci dereceden kuzenler. Evcil gerbilin vaftiz babası. Skye sakinlerinin çoğunun çevrimiçi randevulara hiç bulaşmamasının sebebi buydu. Ertesi gün muz alırken onlara rastlama olasılığının son derece yüksek olması nedeniyle, ortadan kaybolmak esasen yasaklanmıştı.

Alistair, Kinleith'in sosyal çevrelerinde pek dolaşmazdı. Onu köyde sadece uzaktan görmüştüm, sanki doksanların bir mahkeme dramasında başrolü kapacakmış gibi ana caddede uzun adımlarla yürüyordu. Ama Macabe ailesi hakkında bilmeniz gereken her şeyi öğrenmek için Kinleith'te büyümüş olmanız gerekmezdi.

"Dilini tut. Burada bir çocuk var," diye fısıldadım, onun kusursuz bir balta kullanma becerisine sahip bir psikopat olmadığını anladığım için biraz rahatlamıştım. Sadece dört Macabe kardeşin kara koyunu.

Omzunun üzerinden mutfakı fark ettim. Benimkine neredeyse tıpatıp benziyordu. Kapının yanında bir yığın taşınma kutusu istiflenmişti. Az önce gördüğüm nemli kazak, yıpranmış deri kanepenin arkasına asılmıştı. Ve parçalar yerine oturdu. Görünüşe göre, ayaklarını geniş açtığı için

gibi görünüyordu, çünkü ayaklarını genişçe açtı. "Beni buraya kadar takip mi ettin?"

"Ne?" Ciddi olamazdı.

"Lütfen ama, az önce araba ve çocukla yaptığın o küçük oyunlardan sonra, temkinli olmam gayet normal. Bildiğim kadarıyla beni soyup soğana çevirmeyi planlıyorsun."

Boğazımdan bir kahkaha fışkırdı. "Vay canına, lütfen bana bu kadar devasa bir egoyu sana bahşeden kişiyi gösterir misin? Onunla bir konuşmak isterim." Biraz acımasız olsa da, iyi geldi. Ama bu hafta ilk kez gülüyordum.

Gözü seğirdi. "Neden buradasın?"

"Senin için, tatlım." Elimi kalbime bastırdım. "Aşkımızı ne kadar çabuk bir kenara atıyorsun."

İçimden bir parça, sözlerimdeki şakayı anlamasını bekliyordu. İdeal olmaktan uzak yaşam koşullarımızın komik tarafını görmesini. Ama hayır, yüzü soldu. Keskin yüzüne göre biraz fazla dolgun olan dudakları sıkılaştı. Yemin ederim, zihninde geçen görüntüleri görebiliyordum. Haşlanmış bir tavşan. Suyla dolu bir küvet. Glenn Close'un hayatının performansını sergilemesi.

Tek bir sorum vardı: *Erkeklerle bu hakkı kim verdi?*

Yüzüne gülmek istedim, ama bunun yerine dudağımı ısırdım ve reality flört programlarındaki kızların yaptığı gibi, aptalca, aşık bir ifadeyle ona baktım.

O geri adım attı, yutkundu. "Tipik bir izinsiz giren, söyleyecek hiçbir şeyin yok. Anahtarı ver de bu işi kapatalım..."

"Ben izinsiz girmiyorum. *Tanrım*, doktorların akıllı olması gerektiğini sanırdım." Ona bunu gerçekten harf harf açıklamak zorunda mıydım? Arka cebime uzanıp, hâlâ kare şeklindeki "Skye Rentals" zincirine bağlı olan yeni anahtarlarımı çıkardım. "Ben açıkça senin komşunum."

"İmkânsız." Kafasını kararlı bir şekilde salladı. Sanki yanıldığı bir durumu kavrayamıyormuş gibi. "Kiralama şirketi, bu durum göz önüne alındığında burayı kiralamayacağına söz vermişti

—" İki oturma odası arasındaki kapıyı işaret etti. "Bu ayrıcalık için ekstra para ödedim."

Bir hafta önce, o soğuk bakışın altında bir kart destesi gibi çökmüş olurdum. O anda, umursayacak enerjim yoktu.

bir hafta boyunca, saklayacak yerim olup olmadığını bile bilmeden, kendimin ve çocuğumun hayatını kutulara bölmüştüm. Cameron yarın, benim yerime gelen kişiyle birlikte evimize geri dönecekti ve ben de bir şekilde, taşınmaya zorlandığım bu küçük köyde yaşamaya devam etmek zorundaydım; burada ayrılığımızın haberi muhtemelen her akşam yemeği masasında fısıldanıyordu.

Çenemi kaldırdım. "Bunu kiralama şirketiyle görüşmen gerekecek."

"Oh, inan bana, konuşacağım." Kocaman eli kapı çerçevesinin kenarını kavradı.

"Titriyorum."

Bu kısım yalan değildi. Yakından bakıldığında Alistair, kardeşlerinin aksine bir şekilde korkutucuydu. Şahin gibi. Dikkatli. Sanki varlığıyla onurlandırdığı her odada en zeki kişi olduğunu biliyormuş gibi.

Okulu zar zor bitirmiş bir kadın olarak, zeki insanlar beni hiç kimse kadar korkutuyordu.

Kayıtsızmış gibi davranarak, bölme duvarına vurdum ve ince alçıpanın boş sesini dinledim. "Zaten odanın ortasında neden bir kapı var?"

O, tonozlu tavanı işaret etti. "Orijinal yapı tek bir mülktü. Sözde, bu 'karakter katıyor'. Bunun anlamı: 'Ev sahibi, onu tuğla ile örmek için çok cimri.'"

Harika. "Şansına, Teddy ve ben harika komşularız.

Sessiziz, kendimize bakıyoruz ve elimizde bolca şeker var." "Eminim

Ted Bundy de aynısını söylemiştir."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Eğer biri... *seri* katil" – arkamda bu konuşmanın her anını izleyen yedi yaşındaki çocuğun farkında olarak, ağzımın kenarından fısıldadım – "şakaları yapıyorsa, o ben olmalıyım. Kinleith'in kusursuz sabıka kaydını tek bir hamlede yok edebilirsin."

Gözleri uzun bir süre benimkilere dikildi, sonra kapı koluna uzandı. "O zaman arkamdan kapıyı kilitlesen iyi olur."

"Kilitleyeceğim."

"İyi." Son bir bakış attı ve "Orada fazla rahatına bakma," dedi.

Kapı kapanır kapanmaz, ona bakakaldım; tıpkı Daisy'nin berbat motorunu çalıştırmaya çalıştığım gibi beynimi de harekete geçirmeye çalışıyordum. Titreyerek kilidi yerine oturtup elimi hemen indirdim. Sanki kapının bir nabızı varmış gibiydi. Nedense, onun diğer tarafta durduğunu ve ahşabın arkasından bana öfkeyle baktığını hissediyordum.

Kapının önüne bir kitaplık sürüklemem gerekecekti. Belki de çivilerle kapatmam gerekecekti.

Ne tuhaf bir adam. Ben de bu yaşam koşullarından pek memnun değildim, ama bu kesinlikle aşırı bir tepkiydi.

Döndüğümde, Teddy'yi tam bıraktığım yerde buldum. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, ama hayatındaki bu son tuhaf gelişmeye şaşırılmış gibi görünmüyordu. "Harika bir özellik, değil mi?"

"Bizi öldürecek mi?"

"Tabii ki hayır," diye homurdandım ve yağmur dinmeden bazı kutuları boşaltmaya karar vererek ön kapıya doğru yöneldim. Sonra eşikte durakladım. "999'u nasıl arayacağını biliyorsun, değil mi?"

Temmu

z Isla

Isla: Merhaba Cameron, Cumartesi günü Teddy ile oyun randevusunu onaylıyorum. Isla: Ne zaman uygun olduğunu bana bildir, Brown's'taki vardiyalarımı ayarlamam gerekiyor.

Isla: Bugün bana haber verebilir misin?

"Dur, dur... kardeşim ne yaptı?"

"Ev sahibine şikayette bulundu. Yine," diye tısladım, fırından çıkardığım pastayı neredeyse düşürüyordum. Kafes desenine kaşlarımı çattım. Yeterince gevrek. Biraz fazla kızarmış... Belki hamuru biraz daha kalın açmalıyım.

"Bu sefer ne için?"

"Görünüşe göre saçımı kuruturken çok gürültü yapıyormuşum."

Heather Macabe'nin gürültülü kahkahası, mutfak tezgahına bir kesme tahtasıyla dayadığım telefondan geldi. Bu hayatta değiştirmeye gücüm yetmeyecek olan ekrandaki 7,5 santimlik çatlaktan yüzünün güzel hatları bozulmuştu.

"Komik değil. Onun son şikayetini her hatırladığımda, bu lanet kulübeleri yerle bir etmeyi yeniden düşünüyorum."

Küçük ekrandan, ikiz kızları Ava ve Emily için öğle yemeği hazırlarken mutfağında koşturmasını izledim.

Bu Mart ayından önce, Heather ve ben birbirimizi pek tanımayan iki yabancından ibarettik. Kızları Teddy ile aynı sınıftaydı, bu yüzden okul kapısında nazıkçe gülümser, veli toplantısında kısa bir sohbet ederdik.

Sonra, Cameron ilişkiyi bitirdikten sonra Teddy'yi okula bıraktığım ilk sabah, diğer ebeveynlerin bakışlarını hissetmiştim. Fısıldayarak, "*Olanları duydun mu?*" diyorlardı. *Anlaşılan Cameron geçen hafta işten eve gelmiş*

ve onu tamamen gafil avlamış... Aylardır birlikte yatıyorlarmış... Başka bir yer bulması için ona bir hafta süre vermiş... Cameron ve Annabelle'in ilişkilerinin bitmediğini hep biliyordum, Noel Arifesi ilahi konserinde nasıl flört ettiklerini gördün mü? Bunu nasıl görmediğini anlamıyorum. Acaba bu yüzden mi en başından beri eve taşınmaya bu kadar hevesliydi diye merak ediyorsun.

Başımı dik tutmuştum, yorgun gözlerimin yaşlarla dolmaması için kendimi zorlamıştım. Sonra Heather oradaydı. Eli elime kaydı.

Meğer o da eski kocası Mike ile benzer bir deneyim yaşamış. Başka bir kadın değil, dünyanın öbür ucundaki yeni bir iş.

O andan itibaren çabucak yakınlaştık. Gece geç saatlerde video görüşmelerinde bencil eski eşlerin ve tek başına ebeveynliğin dertlerini anlatırdık. Ve ara sıra onun huysuz ağabeyi hakkında şikayetlerimi de.

"Ah, iç çamaşırınla çöp kutularını dışarı çıkarmayı bırakmanı istediği zamanı mı kastediyorsun? Kundakçılık suçundan alacağın on yıllık hapis cezasına değmezdi."

"İç çamaşırim değildi." Yatağa giydiğim, uyluklarıma kadar uzanan tişörtleri hayal ederek gözlerimi sıkıca kapattım. "Peki, penceresinden manzaranın o kadar uzağa uzandığını nereden bilebilirdim?"

"Onun bir doktor olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Anal fissürlerini yakından inceleyebilir ve gözünü bile kırpmaz."

"O zaman neden şikayet etti? Benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyor – Alistair'in kimseyi gerçekten nefret edebilecek bir yapısı olduğunu sanmıyorum. O... ." Kelimeyi aradı. "*Çekingen*. Hep öyleydi. Ve bence stresli, ama bunu ailesiyle konuşmak istemiyor. Babamın muayenehanesini devraldığından beri, ona bakan herkese ayı gibi hırlıyor."

Doğru. Çünkü babalarının ölümünün üzerinden henüz dört ay geçmişti.

Onun için üzölmüş olabilirdim. *Olabilirdim*. Tamam, onun için üzölmüştüm. Ama haftalık şikayetler kontrolden çıkmaya başlamıştı. "Yemin ederim, nefes almam yeter, o duvarı yumruklamaya başlıyor. Sanki burada rave partisi veriyormuşum gibi, yedi yaşındaki bir çocukla *Bluey'in* tekrarlarını izlemiyormuşum gibi."

"Onunla konuşmamı ister misin?" diye teklif etti. "Yani, hayalarına tekme atıp arkadaşşıma nazik davranmasını söylemek gibi."

Gülümsedim. Yüzümde hâlâ garip bir his vardı. "Bu, yaşam koşullarımı iyileştirir mi?"

"Şey, hayır, ama ikimizin de keyfini yerine getirir. Keyif demişken, sence orgazm eksikliğinden ölen biri olmuş mu?"

"Ne?" Konu değışince öksürdüm ve elmalı turtayı, sabahın dördünde yataktan kalkıp fırına koyduğum çilekli cheesecake kruvasanlarıyla birlikte tel rafa kaydurdım.

Kinleith'in ana caddesindeki Brown's Coffee & Cakes'in sahibi Jessica Brown, sekiz yıl önce yarım kalan pastacı çıraklığı dışında hiçbir iş tecrübesi olmayan beni işe alarak bir risk almıştı.

Yirmi yaşında hamile kalmak, uzun vadeli hedeflerimi aniden durdurmuştu; o kadar geride kalmışlardı ki, onları yeniden ele almayı düşünmemiştim bile. Ona pişmanlık duyacağı bir neden vermemeye kararlıyım.

"Tek söylediğim, biraz... *gergin* görünmeye başladın." "Gergin değilim, yorgunum." Son dört ayda otuz yaş yaşlanmış gibi hissediyordum
yaşlanmış gibi hissediyordum.

"O yollardan geçtim, o tişörtü aldım, tatlım." Doğanmış havuç çubuklarını gereğinden biraz daha sert bir şekilde öğle yemeği kutusuna attı. "Tek ebeveyn olmak ruhunu yıkıcı olabilir..."

"Ben tek ebeveyn değilim. Cameron on beş dakika uzaklıkta yaşıyor."

"Peki en son ne zaman Teddy'ye bir saatten fazla baktı?"

Dudaklarımı ısırdım. İkimiz de cevabı biliyorduk. *Hiç*. "Sen de aslında tek ebeveynsin, peki bana neyin yardımcı olduğunu bilmek ister misin?"

"Ne?" Spatulamı ona doğru salladım. "Orgazm deme sakın..."

"Maalesef orgazm."

"Bay Summers sonunda cesaretini toplayıp sana çıkma teklif etti mi?" diye sordum, çocukların her zaman nazik olan okul öğretmenini hayal ederek. O öğretmen, bazıları için apaçık olan nedenlerden ötürü, Heather'ı ofisine her çağırdığında bahçe cücesi gibi davranıyordu. Ki bu sık sık oluyordu. Kızları sevimli ama baş belası küçük veletlerdi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Burnunu çekti.

"Hadi ama, öğretmene çok aşıksın." Onu suçlayamazdım. Çocuklar için gitar kulübü yöneten ve bir şekilde mevsimlik sweatshirtleri bile seksi gösteren mükemmel bir kadına direnmek oldukça zordu.

Dövmeler de işleri kolaylaştırmıyordu.

"Hayır, değilim!" Yanakları kızardı. "Birazcık bile değil. Eminim ki... çocuklarının öğretmeniyle çıkmak yasa dışıdır. Ve olmasa bile, o kızları sanki merdivenlerden masum yaşlı kadınları iten suçlularmış gibi davranıyor."

"Emily geçen hafta başka bir öğrencinin saçını kesmedi mi?"

"Yine çıkar!" diye bağırdı, ben de güldüm. "Tanrıya şükür yaz tatilinin ilk haftası. Bay Summers'ın yargılayıcı *'bence bunu ofisimde konuşsak daha iyi olur'* tavrından altı hafta uzak kalacağız." Bıçağı bana doğrultmak için doğrama işine ara verdi. "Ve orgazmlarımdan bahsetmiyorum, seninkilerden bahsediyorum. Cameron'dan bu yana aylar geçti. Belki de tekrar eyleme geçmenin zamanı gelmiştir."

"Ben hiç eyerin üzerine binmedim, tabiri caizse. Cameron, ben üstteyken kendini erkeksiz hissettiğini söylerdi hep."

Ağzı açık kaldı. "Lütfen şaka yaptığını söyle."

"Hayır."

"Tanrım, ne pislik bir adam." diye homurdandı. "Şimdi sana aldığım hediye konusunda kendimi daha iyi hissediyorum."

Bir an durdum. "Doğum günüm nisan ayındaydı."

"O zaman bunu, üzüntü yaşayan bir arkadaşıma resmi katkım olarak kabul et. Postayla geliyor, her an eline geçebilir." Bana, kısa sürede onun *"kötü bir şey yaptım"* gülümsemesi olduğunu öğrendiğim bir gülümseme attı. "Lütfen bana bunun Etsy'deki bir cadıdan gelen başka bir lanet olduğunu söyleme, ilki duygusal olarak yeterince travmatikti." Birkaç hafta önce, Heather'ın arkadaşı Juniper Ross, bana internette lanet satan bir cadı tanıdığını söylemişti. Sadece yirmi pound ve bir tutam saç karşılığında, Cameron

erken yaşta saçlarının beyazlamasının talihsiz kurbanı olacaktı.

Fena bir anlaşma değil.

Eğer yeterince intikamcı olsaydım, bunu kabul edebilirdim. Ama gümüş rengi şakaklar Cameron'ı sadece daha çekici yapardı.

"Hayır." Heather güldü. "İnan bana, gördüğünde anlarsın. Bu aklıma getirdi, geçen gün Cameron ve Annabelle'i gördüm."

damıtımhanenin tadım odasına geldiler. Onları dışarı atıp, ona ne kadar sönük bir pislik olduğunu söyleyecektim, ama olay çıkarmak istemedim.”

Heather, kardeşi Mal ve karısı April’in sahibi olduğu Kinleith Viski Damıtımhanesi’nde çalışıyordu. Burası, adadaki en büyük viski tedarikçisiydi. Hatta, insanların “tatma odası” dedikleri şirin bir barları bile vardı; haftalardır Cameron’a beni oraya götürmesi için yalvarıyordum. O ise her zaman işinin çok yoğun olduğunu söylüyordu.

Sanırım programı boşalmış.

“Bunu yapmana gerek yok.” Yanaklarımın yandığını hissettim. “Cameron ve Annabelle umurumda değil.” Yalan. “Şu anda umurumda olan tek şey Teddy. Ve turta.” Kamerayı çevirip ona gösterdim. “Elma mı, kiraz mı, hangisini tercih edersin?”

Beklediğimden daha fazla düşündü. “Vişne daha gösterişli bir seçenek sanırım, ama elmalı turta herkesin sevgisini kazanır. Temelde herkes tarafından onaylanmış bir lezzet.” Omuz silkti. “Bu büyükannenin tarifi mi?”

Başımı salladım. “Bugün Brown’s’ta servis edeceğim, müşterilerle tatma testi yapacağım. Eğer onun tarifiyle Cairn & Crust yarışmasında birinci olmazsam, hayatımın geri kalanında bana musallat olacak.”

Heather burnunu çekti. “Cairn & Crust’u parmağında oynatacağını rahatlıkla söyleyebilirim.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Kinleith’te yılda birkaç kez pasta yarışması düzenleniyordu, ama Cairn & Crust en büyüğüdü. Her yıl Ağustos ortasında düzenlenen yarışmada, en iyi pasta iki bin sterlinlik büyük bir para ödülü kazanıyordu.

“Biliyorum. Diğer yarışmacılar adına şimdiden utanç duyuyorum.”

Geçen yıl ikinci olmuşum. Bu sefer kazanmaya kararlıyım. İki bin sterlin bazı insanlar için cep harçlığıydı. Benim için...

...bu tüm sorunlarımı çözmezdi, ama bana biraz nefes alma fırsatı verirdi. Daisy’nin motor sorunlarını tamir ettirebilirdim. Ya da mutfak masasında biriken gecikmiş faturaları ödeyebilirdim.

“Ah, sormak istemiştin,” diye devam etti. “Teddy dönem başında okul gezisine gidecek mi?”

Kirli kaseleri lavaboya koyarken bir an durdum. “Ne gezisi?”

"Eylül'de. Inverness'te üç gece, Urquhart Kalesi'nde bir mola ve Loch Ness'te tekne gezisi. Biraz pahalı gibi görünüyor, ama kızlar çok heyecanlı."

Kanım damarlarımda yavaşça akıyordu. Zihnimde, banka hesabımdaki birkaç sterlini nasıl idare edeceğimi düşünmeye başlamıştım bile. Pahalı derken tam olarak neyi kastediyordu? "Teddy unutmuş olmalı."

Ekranda, Heather bana sırtını dönmüş, bir bardağa sıcak su dolduruyordu. Yüzümü görememesine şükrettim.

Bir yumruk, duvara *vurdu, vurdu, vurdu*. Alistair. Bu kaba kesintiye hiç bu kadar sevinmemiştim. Ya da Teddy'nin "Anne, huysuz komşu yine şikayet ediyor." sözlerine.

"Kahretsin! Heather, gitmem gerek."

"Tamam, peki, gezi hakkında haber ver. Hemen kayıt yaptırırsak, kızların aynı odada kalmasını isteyebiliriz."

"Evet," diye hırıltılı bir ses çıkardım, görüşmeyi sonlandırma düğmesine basarken nefes borum çok daralmış gibi hissettim. "Teddy, kahvaltı zamanı!"

Koridorda ayak sesleri yavaşladı, ama birkaç saniye sonra hala pijamalarıyla ortaya çıktı. "Sanırım Disney'i çok yüksek sesle dinliyordum."

"O hayatta kalır." Adam sanki bu onun tam zamanlı işiymiş gibi şikayet etti.

Hemen önüne bir kase mısır gevreği koydum. Sanki biri mısır gevreğinin içine işlemiş gibi iç çekerek ona baktı

"Ne oldu? Çokolatalı halkaları sevdiğini sanıyordum." "Artık sevmiyorum."

"Tamam." En nazik ses tonumu kullandım. "Hafta sonuna kadar beklememiz gerekecek. Maaşımı aldığımda dükkana gideriz ve istediğin her şeyi seçebilirsin."

Yine içini çekerek kahvaltısını karıştırdı. Kendimi dünyanın en kötü annesi gibi hissettim.

Benim hatam.

Cameron burada olup kızının öfkesini üzerine çekemediğinde her şey benim hatamdı.

Bunlar başlangıçtaki zorluklar, diye kendime hatırlattım ve hayal kırıklığımı yuttum. *Kızmasının normal olduğunu biliyordum*. Ben de kızgındım. O ilk birkaç hafta, terk edilme hissi beynimi bir gremlinin oyun evine çevirmişti; istenmeyen yaratık,

Cameron'la olan tüm güzel anılarımı çiğniyor ve büküyordu, ta ki aynada bana bakan acımasız kadını tanıyamayana kadar.

Şimdi ise sadece yorgun hissediyordum. Yatağıma girip, hayatımın bu dönüşüm aşaması bitene ve kendi sorunlarıyla başa çıkmaya hazır bir kadına dönüşerek yeniden ortaya çıkana kadar uyumaya hazırdım. Kendi gemisini sürmek, ya da deyim neyse.

Bu noktada, işe zamanında yetişmekle yetinirdim.

"Bugün babamı göreceğim mi?" diye sordu, halkaları tek tek parmaklarıyla oynayarak.

"Hayır, güneş ışığım. Babayı her cumartesi görüyorsun, hatırladın mı?" Teddy, babasını sadece cumartesi günleri gördüğünü biliyordu. Yine de her sabah aynı soruyu soruyordu.

Kafasını hafifçe salladı, ilgisiz bir şekilde. Durumu düzeltmek, yüzüne bir gülümseme kondurmak için bir yol aradım, ne kadar geçici olursa olsun. "Neden bana okul gezisinden bahsetmedin?"

Kaseden başını kaldırmadı. "Çünkü paramız yetmez." Kalbimin kırılma sesi kulaklarımda yankılandı.

Karşımdaki sandalyeye çöktüm, bacaklarım beni taşımadı. Ne kadar dağıldığım önemli değildi, bu bokun ona bulaşmaması gerekiyordu. Saklamakta bu kadar kötü mü olmuştum?

"Hey, bunu kesinlikle karşılayabiliriz," diye yalan söyledim. "Eğer gitmek istiyorsan, bir yolunu buluruz." Karaborsada bir böbreğimi satmak zorunda kalsam bile, kızım o geziye gidecekti. "Tamam mı?" diye ısrar ettim, ta ki o başını sallayana kadar.

"Ava ve Emily de gidiyor, ayrıca tekneye binip Loch Ness canavarını arayacağız."

"Gerçekten mi? O zaman anlaştık. *Kesinlikle* gidiyorsun." Masayı dolaşıp, yüzümü onun sarı kıvrıkcık saçlarına gömdüm. Kokunu içime çektim. Endişemin erimesine izin verdim, sadece bir an için olsa da. "Şimdi, yaz kampı için giyin."

"Lego oynamak için vaktim var mı?"

"Önce giyin, ilk gün geç kalamayız," dedim, tam o sırada duvarın diğer tarafında bir blender çalışmaya başladı.

İkinci Teddy ortadan kaybolur kaybolmaz, Alistair Macabe'nin beni görebildiğini hayal ederek ona orta parmağımı gösterdim. "Sen de pek sessiz sayılmazsın, Bay Mükemmel."

Alistair

Sayın Bay Macabe

Bayan Lang (Croft Cottages 2 numarada oturan) hakkındaki şikayetiniz bir kez daha kaydedildi ve ilgili kişiye iletildi. Bayan Lang şu mesajla cevap verdi:

“Lütfen Dr. Macabe’ye, benzin yakan dev kamyonetini kendisine tahsis edilen park yerine park etmeyi kabul ederse, sabah yediden sonra saçımı fönlemek için elimden geleni yapacağımı söyleyin. Buna uzlaşma denir.”

Bu, sadece bu ay içinde üçüncü şikayetiniz olduğu için, bu konuyu doğrudan Bayan Lang’a götürerek bir anlaşmaya varılabilir mi diye bakmanızı öneririm.

Saygılarımla,

Julia

Skye Tatil ve Kiralık Evler

O lanet çocuk yine ön bahçemdeydi.

Denim tulumuyla bağdaş kurmuş oturuyordu. Uzun sarı saçları zaten birbirine dolanmıştı. Lego küplerini birleştirirken dili dudaklarının arasından dışarı çıkmıştı.

Hayır. Bugün olmaz. Onun dikkatimi dağıtmasına zamanım yoktu.

Land Rover'ımın anahtarını bastım, araba bip sesi çıkararak çalıştı. Çocuk hemen başını kaldırdı. "Merhaba Ali."

O takma addan nefret ediyordum.

"Şuradaki çizgiyi görüyor musun?" dedim, önsöz yapmadan, iki mülkün ortasını işaret ederek. Benim tarafım düzgünce biçilmişti. Ayda bir kez, hiç aksatmadan kestiğim, mükemmel, canlı yeşil bir çim parçası. Onların tarafına her baktığımda gözüm seğiriyordu. Çok uzun çimler ve yabani otlarla dolu bir karmaşa. Isla Lang'ın buna "yabani çiçekler" dediğini biliyordum, çünkü

boş tohum paketlerini *benim* çöp kutuma atmıştı. "Senin o tarafta kalman gerekiyor."

Çocuğun neredeyse saydam kaşları birbirine yaklaştı. "Sen polis misin?" Aksanı, net İngilizce ile İskoççanın melodik bir karışımıydı; ara sıra yuvarlak bir 'r' sesi sızıyordu.

"Hayır."

Parmaklarında Lego'yu çevirdi, son Edinburgh seyahatimde Lego dükkanında gördüğümü hatırladığım bir City Space Explorer. "O zaman çimlerin olamaz bence."

"Öyle mi, kim demiş?" *Ne kadar da olgun bir tavır.* Bir çocukla kavga edecek kadar dibe vurmuş muydum gerçekten?

"Ben."

Oh, peki o zaman. "Bak—" Adı neydi? Annesi ona hep "güneş ışığı" derdi. Oturma odamın duvarından günde elli kez bunu duymaktan büyük zevk alıyordum. Ama bu onun gerçek adı mıydı? "*Çocuk.* Kaç yaşındasın, altı mı? Saygıyla soruyorum, sen ne anlarsın ki?" Tamamen Grinch gibi konuşuyordum.

Çocuklardan nefret ettiğimden değildi. İki yeğenim vardı. Hastalarımın dörtte biri çocuktı. Sadece... onlar tahmin edilemezdi. Tahmin edilemezlikten nefret ederdim. Ağızlarından çıkacak sonraki kelimeleri en ufak bir tahmin bile yapamıyorken, biriyle nasıl rahatça sohbet edebilirdim ki?

"Yedi yaşındayım." Doğru parmak sayısını gösterdi. "Ve çok zekiyim. Fen dersinde en iyisiyim."

Sinirlenmeme rağmen, içimden bir kahkaha kaçtı.

Kafasını eğdi, beni incelemeye devam etti, sanki bende bir eksiklik bulmuş gibi burnunu kırıştırdı. "Annem, huysuz bir ihtiyar olduğun için seninle konuşmamam gerektiğini söyledi, ama *o kadar* yaşlı görünmüyorsun."

Yine bir kahkaha. Dayanılmaz komşum benim hakkımda başka neler uydurmuştu? Yavru köpekleri tekmelediğimi mi? Ayda bir kez aya uluduğumu mu? "Annen muhtemelen haklı; yabancılarla konuşmamalısın."

Sanki her çocuğa söylenen o eski atasözünü tekrarlamamışım gibi devam etti. Muhtemelen bir torba şeker için bir yabancıнын minibüsüne de binerdi. "Sen yabancı değilsin; sen süper bir casussun."

Lanet olası çocuklar, dostum. Kollarımı kavuşturdum ve sonunda biraz eğlendiğimi kabul ettim. "Beni ele veren ne oldu?" Annesi bir kabus olabilir, ama en azından çocuk biraz eğlenceliydi.

"Kıllı yüzün." Kendi çenesini ovuşturdu. "Sadece bir casusun çenesi *bu kadar* kıllı olabilir. Kimliğini gizlemek için."

"Öyle mi?" Elimi çeneme götürdüm. Küçük kız kardeşim Heather, ona sevgiyle "depresyon sakalı" derdi. Süper casus olmak çok daha iyi geliyordu. "Babanın da sakalı var mı?" Kesinlikle bir internet sapığının kişiliğine sahiptim. Bir şey ilgimi çektiğinde – ya da canımı sıktığında – beynim, elimden gelen her türlü bilgiyi talep ederdi.

Isla Lang'ın durumunda, çok az bilgi vardı.

Adını yanlış teslim edilen bir belediye faturası sayesinde öğrenmiştim. Brown's'ta çalıştığını, aksanına bakılırsa İngiltere'nin güneyinde büyüdüğünü biliyordum. Ve Kinleith'teki herkes onu çok seviyor gibiydi.

Hurdaya daha uygun, eski püskü bir araba sürdüğünü ve *The Brady Bunch* dizisindeki figüranlar gibi giyindiğini biliyordum – hepsi cesur desenler, mini etekler ve gün batımı renkleri. Konserve kahkaha seslerini tetikleyebilecek bir gülümseme.

Dağınık ve düzensiz olduğunu, sanki bir yere geç kalmış gibi her zaman evinden aceleyle çıktığını biliyordum.

Haftada en az iki kez arka bahçesindeki paslı eski bahçe mobilyalarına oturup yıldızları seyrettiğini biliyordum.

Onu gün ışığında kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, haftalar önce mobilyalarımı kazığa dönüştürmeye başlamış olurum, çünkü bu kadın uyumuyordu.

Gece yarısına kadar mutfağında gürültü yapıyordu, sadece sabah dörtte alarmı ortak yatak odamızın duvarından gürültüyle duyulmak için. Her gün saat gibi.

Sabah altı, saçını kurutuyordu.

Bundan sonra, müzik başlamadan önce on beş dakikalık kutsal bir sessizlikle ödüllendirilirdim. Marvin Gaye'den Fleetwood Mac'e kadar her şey. Sanki beynime doğrudan bir enerji içeceği dökmüşüm gibi hissederdim.

Juniper'ın sabah rutininin daha çok onun sabah rutinini biliyordum. Ve ayrılmadan önce iki yıl boyunca birlikte yaşamıştık

ayrılmadan önce iki yıl birlikte yaşamıştık.

Bunun dışında, komşum hakkında olabildiğince az şey bilmeye özen gösteriyordum.

Ama bu merakımı engellemedi. Ve eski sevgilisi beni çok meraklandırıyordu.

Eski muayenehanemdeki pislik doktorların yarısının kullandığı modelden gösterişli bir Audi, ara sıra gelip çocuğu bırakır, nadiren alırdı. Muhtemelen babasıydı. Ama arabadan hiç inmez, Isla ile hiç konuşmazdı.

Kardeşlerime sorabileceğimi biliyordum. Belli ki buralarda yaşıyordu. Ama içimden bir his – nedenini tam bilmiyordum – ağzımı açar açmaz şu tür soruların döküleceğini söylüyordu: *Boyu ne kadar? Saçı gür mü? Bench press'te kaç kilo kaldırabiliyor?*

"Hayır... bir deniz ürünleri restoranında aşçı." Ön iki dişi eksik olduğu için kelimeler biraz peltek çıkıyordu ama heceleri doğru telaffuz etmişti. "Büyüyünce casus olmak istersem sakal bırakmam gerekir mi?"

"Duruma göre değişir. Sakal istiyor musun?"

"Bilmiyorum. Kaşınır gibi geliyor. Belki de sadece bir peri olurum. Ya da babam gibi bir şef."

"Neden ikisi de olmasın?" Buradan çıkmam, sohbeti bitirmem gerekiyordu. Ama ön kapının açılma sesiyle aniden durdum.

"Gitme zamanı geldi, güneş ışığım – oh, merhaba."

Kendimi tutamadan başım aniden sola döndü. Güneş o kadar parlaktı ki Isla'yı tam olarak göremiyordum – ya da belki de ışık onun arkasından geliyordu – ama sesi enseme ürpertti.

Komşumla ilgili sıkıntıları şu sırayla sıralanıyordu:

1. Huzuru bozmak için elinden geleni yapıyordu.
2. Lanet olası bir melek gibi görünüyordu.

Bunu taşındığı gün fark etmiştim. Ameliyat için hasta kayıtlarını – dijitalleştirilmemiş kayıtları – gözden geçiriyordum ve ön bahçeden gelen bir homurtu ve ardından gelen alçak sesli bir küfür duyduğumda kafamı duvara vurma dürtüsüne direniyordum.

Kapıyı açtığımda şikayet sözleri boğazımda dolmuştu. Sonra Isla'yı yabani otlarla kaplı çimlerinin üzerinde sırtüstü yatarken gördüm, küçük ellerinde yarı çürümüş bir çit paneli tutuyordu, yanağında bir leke çamur vardı... ve nefesim kesildi.

Ona duyduğum çekicilik somuttu, zamansızdı ve gerçekten de çok sakıncalıydı. İstemediğim ve göze alamayacağım bir dikkat dağınıklığıydı.

Tıpkı şu anda olduğu gibi; o evden dışarı adım attığında, damıtımhanedeki arpa ile aynı renkteki dağınık sarı buklelerini içime çektim. Boyu kısaydı. Her seferinde ağzımın suyunu akıtacak kadar kıvrımlıydı. Elinde bir tepsi pasta tutması da pek yardımcı olmuyordu. Yanında her zaman şeker kokusu getirirdi.

Bacakları ve ayakları çıplaktı. Onlara bakmak yerine, başka birine korsan gibi görünecek olan, bol kollu beyaz bir gömleğin üzerine giydiği kısa kot elbiseye dikkatimi verdim. Her parmağında gümüş bir yüzük vardı ve her tırnağı farklı bir renge boyanmıştı.

Bu dağınıklığın kasıtlı olduğunu düşündüm.

"Teddy, gel ayakkabılarını giy. Kampa geç kalacağız." Teddy. Bu bilgiyi zihnimde

Isla Lang

"Görüşürüz Ali," dedi Teddy, yedi yaşında değil de altmış yaşında gibi konuşuyordu. Isla geçerken elini başının üzerinden geçirdi, kızı evin içine kaybolurken kaşlarının arasında endişeli bir kırıksıklık belirdi.

Beni ilgilendirmez.

"Kruvasan ister misin?" Isla yaklaşarak tepsiyi uzattı. Mükemmel kıvamda, altın rengi hamur işini görünce, yarım saat önce zorla yuttuğum ıspanaklı smoothie midemde ekşimeye başladı. "Brown's'ta denediğim yeni bir tarif; ikinci bir görüş almak isterim."

Barış teklifini gördüğümde anladım. Kısa bir "Hayır" diyerek eliyle reddettim. Tatlıya karşı büyük bir zaafım vardı. Azaltmaya çalıştığım bir zaaf.

"Oh. Evet, sorun değil." Tepsiyi tutan parmakları gerildi, garip bir sessizlik çöktüğünde kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşti.

Kahretsin.

Bir şeyler söylemem, bu durumdan bir an önce kurtulmam gerektiğini fark edince, "Sana ait bir şey var bende. Bu sabah postayla geldi." dedim. Boğazımı temizleyip kulübeye geri döndüm ve aslında üç gündür ön kapımın yanında duran karton kutuyu aldım.

İlk başta, onu geri vermekten kaçınmışım çünkü o zaman onunla konuşmak zorunda kalacaktım. Sonra onu kapısının önüne bırakmayı planlamışım, ama onunla konuşamayacağım için bu fikri hemen reddettim. Kutuyu açtığında yanaklarının pembeleşmesini göremeyecektim.

Şu anda kafamın içinde tam bir kaos vardı.

Tüm bu kararsızlıkların ortasında, kutuyu mutfak masamın üzerine bırakmışım, böylece ona bakabilirdim.

Elimde kutuyu tutarak ön kapımdan dışarı çıktım, yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadım. Sırf pisliklik yapmak için, "Ben senin postacın değilim, biliyorsun" dedim. O, tamamen çıplak ayakla çimlerin üzerinden yürüdü. Paketi alırken dikkatim, rengarenk tırnaklarına kaydı. "Üzgünüm, Cliff'ten eşyalarımı artık senin evine teslim etmemesini istedim.

Bunu kasten yaptığını düşünmeye başlıyorum... Açılmış!"

"Benim evime gelmişti. Benim olduğunu sandım."

"Oh, gerçekten mi?" O kutunun içine bakıp sonra hızla kutuyu göğsüne bastırırken, bir buldozer bile dikkatimi ondan başka yöne çekemezdi. "Oh, Honey" adında bir yerden pembe bir kutu içinde bir şey mi sipariş ettin?" Dudaklarından çıkan bu sözler beni titretmeye yetti.

"Belki." Kaşımı kaldırdım ve sonunda yanakları hoş bir pembeye büründü.

"İçine baktın mı?"

"Hayır." Ve onu birazcık da olsa kızdırmaya dayanamadığım için, cildindeki şekerin kokusunu alabilecek kadar yaklaştım ve "İyi günler, Isla," dedim. Sonra bir korkak gibi, tıp öğrencisinin ABG alması istenmesinden daha hızlı bir şekilde oradan kaçtım.

"Aman Tanrım, yaptın!" Ben arabama binerken arkamdan bağırdı. "Başkasının postasını açmak suçtur, Alistair Macabe. Hapis cezasına çarptırılabilirsin." Ama ben çoktan motoru çalıştırmıştım.

Alistair

Mal: April kahve içebilir mi?

Alistair: Güvenli tarafta olmak için

kafeinsiz. Mal: Peki ya yumurta?

Alistair: Bütün bunları Google'da arayabileceğini

biliyorsun, değil mi? Mal: Sen varken neden Google'da arayayım ki?

Kinleith hakkında nefret ettiğim şeylerin listesi uzundu, kapsamlıydı ve evet, biraz da önemsizdi:

- Çok yeşildi.
- İnsanlar "Günaydın" diyor ve benden de aynısını bekliyorlardı.
- Süpermarket yoktu, bu yüzden buğday çimi takviyelerimi posta ile sipariş etmek zorundaydım.
- Çok fazla koyun vardı. Sanki tüm sırlarımı biliyorlarmış gibi bana bakıyorlardı.
- Sohbetler genellikle "Sen Jim Macabe'nin oğlusun" sözleriyle başlıyordu.
- En kötüsü de turistlerdi.

Yaz aylarında iyi bir günde bile, Kinleith'in dışındaki Kestral Cove'dan muayenehaneye kadar olan 5 millik yolu arabayla gitmek tam 30 dakikamı alıyordu. Muayenehane, Armadale'deki feribot limanına giden ana yol üzerindeydi ve bugün olduğu gibi, kiralık dört çeker araçlar ve karavanlarla trafik göz alabildiğince uzanıyordu.

Araçlarını park edip yol kenarında kahvaltı yapmaktan memnun olan sayısız aileyi geçtim. "Bana aldırmayın," diye homurdandım ve bir aptalın yarısı sığır ızgarasının üzerine park ettiği bir minibüsü kıl payı kaçırdım.

Muayenehanenin küçük otoparkına girdiğimde, stresliydim, neredeyse geç kalmıştım ve biraz terlemiştim.

"Bugün erken geldin!" diye seslendim, meslektaşım Dr. Amy Redford kendi arabasından inerken. "Trafığı mi atlattın yoksa bir kez olsun işine erken mi gelmeye çalışıyorsun?"

Çantasından iri bir anahtarlık çıkaran Dr. Redford, boş elinde bir Brown's kahve bardağıyla yanımdan geçip gitti. Sarı, poker gibi düz saçları, bir tür büyük topuz şeklinde sallanıyordu. "Sana da günaydın, Dr. Macabe. Hastalarınız yine hastayla iletişim tarzınız hakkında şikayet etmeye başlamadan önce geleyim dedim." Anahtarları şingirdatarak kapının kilidini açtı ve kalçasıyla kapıyı itti. Antiseptik kokusu burnumu doldurdu ve ben de derin bir nefes aldım. Bu cehennem çukurundan kaçmak için ne kadar çaresiz olsam da, bu koku beynimi başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde gıdıklıyordu. Bunun benim için, başkaları için sıcak ekmeğin olduğu gibi, evin kokusu olduğunu hayal ettim.

"Vitaminler hakkında beş dakikalık monologlarınıza tercih ederim, hastalarla hızlıca ilgilenmenizi. Alternatif tıbbın tehlikeli sınırlarına yaklaşıyorsunuz."

"Bazılarımız, antibiyotikleri Tic Tac gibi dağıtmak yerine önleyici bakıma inanırız." Çocukken sayısız saatlerimi geçirdiğim bekleme odasındaki birkaç ışık düğmesini açtı. Neredeyse hiç değişmemişti. Yıpranmış kahverengi halı ve sarı floresan ışıklar, solmuş beyaz duvarlar ve üzerinde tıbbi broşürlerin asılı olduğu mantar panolar. Hatta Amy onu çalıştırdığında masanın arkasında vızıldamaya başlayan aynı eski bilgisayar bile vardı.

Yedi yaşındayken, üst ipten – yani bahçemizin duvarından – bir güreş hareketini denerken kolumu kırmıştım. Otuz yıl sonra bile, havada süzülürken Callum'un yüzündeki o saf dehşeti hâlâ gözümün önüne getirebiliyorum. "*Onu ne haltın peşine sürükledim ben?*" ile "*Her nasılsa bunun suçu bana kalacak*" düşüncelerinin birleşiminden oluşan dehşet verici bir karışım.

Suç da gerçekten ona atıldı.

O zamanlar babam her şeyi Callum'un suçu haline getirmeyi başarmıştı. "*Sen en büyüğün Callum. Sorumlu olan sensin. Ben yokken ailenin reisi sensin.*" Ben muayene yatağında uzanmış, kolum yeni atel takılmış, dudaklarımın arasından çilekli lolipop sarkarken, o muayene masasının arkasından, boynunda hala stetoskop asılıyken ona nutuk atıyordu.

İşte tam o anda doktor olmaya karar verdim. Üzerinde adım yazılı küçük bir plaket ve o havalı stetoskoplardan bir tane alacaktım. Belki o zaman babam bir kez olsun bana ilgi göstermeye başlardı.

Rekabetçi bir çocuk değildim, ama hırslıydım. Her fırsatta onay arıyordum. Tek istediğim babamı gururlandırmaktı ve bu hiç değişmemişti. Hatta, o artık yoktu ve bunu hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde hissediyordum.

Bir hayalete, ona ya da işine ihtiyacım olmadığını kanıtlamaya çalışıyordum.

"Bay Ackley'i duydum."

Amy bana doğru döndü, saçları neredeyse yüzüme çarpacaktı. Bana güvensizce baktı. Dudakları inceydi. İfadesi kurnazdı. Sanki cebimden çıkmak çıkarıp sterilizasyon maddeleriyle çöp kutusunu ateşe verecekmişim gibi. İlk kez gözlerinin biraz şişmiş olduğunu fark ettim. "Ne zaman sevinç çığlıkları atmaya başlayacağını merak ediyordum. O kadar mutlu görünmemeye çalışın, Bay Ackley harika bir adam."

"Mutlu değilim." Bay Ackley, Amy'nin düzenli hastalarından biriydi, biraz yalnızdı, konuşmayı severdi. Onu neredeyse öldüren hastalık dışında, güneşin altında bulunan her türlü rahatsızlığı teşhis ettirmek için haftada bir gelirdi. "Ama şaşırdığımı söyleyemem; adam yüksek kolesterol ilacı kullanıyor ve her sabah tam bir kızartma kahvaltısı yiyor, kalbi saatli bir bomba gibiydi."

"O empati erozyonu seni gerçekten etkiledi, ha?"

"Soğuk bir piç olabiliyorsun," dedi Callum, babamın cenazesini kaçırdığım gün bana.

Omuzlarımı düzelttim, ensem karıncalandı. "Empati eksikliği değil; bu kendini koruma. Fazla empati, tükenmişliğe giden en hızlı yoldur." Tükenmişlik hakkında her şeyi biliyordum. Orayı görmüş, tişörtünü almıştım. "Herkesi kurtaramazsın. Şimdi –" Titrek bir elimle kravatımı düzelttim – "izin verersen –"

"Dur, dur, dur." Ellerini kaldırdı. "Teklifim hakkında bir karar verdin mi?"

"Size ameliyatı satma konusunda mı?"

Gözlerini kocaman açarak umutla başını salladı. "Düşündüm; cevabım hayır." "Ne? Neden?"

“Öncelikle, bunu karşılayabilmen imkansız.”

Kollarını kavuşturdu. “Artık patronum olmanın yanı sıra muhasebecim de mi oldun? Neyi karşılayabileceğim konusunda ne zaman uzman oldun?”

Haklıydı. Beni köşeye sıkıştırmıştı.

Gözüme şırınga saplanmayacak şekilde nasıl ifade edeceğimi düşünürken, bakışlarım ayaklarına düştü. Lavanta rengi bir çift Crocs giyyordu. Birinin üzerine bir Barbie Jibbitz takılmıştı, diğerinde ise "ouchie" yazan lavanta rengi bir yara bandı vardı.

Son derece gülünç görünüyorlardı.

Hayatım boyunca hiç bu kadar rahat giyinmemiştim.

Okulda, diğer çocuklar hafta sonu gömlek ve kravat giydiğim için bana sataşırlardı. Ama ben her zaman düzgün giyindiğimde kendimi daha rahat hissederdim. Kontrolüm altındaymış gibi. Bir doktorun olması gerektiği gibi.

Plaj tatili için giyinmiş değildim.

Sıkı çenemi elimle ovuşturdum. Buradaki sorun, onun giyim tarzı değildi. "Çünkü sen buraya uygun değilsin."

Evet desem alçaklık ederdim. Kalamasam da burayı hâlâ önemsiyordum. Güvenilir ellere teslim etmek istiyordum.

Tıp fakültesinden yeni mezun olmuş, maaşlı bir pratisyen hekimin ellerinde değil.

Bakışlar yakabilseydi, çoktan rüzgarda uçan küle dönüşmüş olurdum. "Bir muayenehaneyi işletirken bir penisin işe yarayacağını bilmiyordum."

"Bunun sebebi kadın olman değil."

Evet, Dr. Amy Redford tam olarak benim en büyük hayranım değildi. Onu suçlayamazdım. Sonbaharda, Kinleith'e döndükten kısa bir süre sonra, babam oldukça kötü bir düşüş yaşamıştı ve Amy onu tedavi eden nöbetçi doktordu. Ben tam bir pislik gibi davranmıştım. Onun otoritesini sarsmış, tıp fakültesinde birlikte okuduğum, kadınların tıp alanında başarılı olamayacak kadar duygusal olduğunu düşünen o kendini beğenmiş pislikler gibi davranmıştım.

Ben buna inanmıyordum.

Bana göre, birlikte çalıştığım kadın doktorlar erkeklerden çok daha üstündü. Şefkatli ve zeki, ama egoları yoktu.

"Kaç yaşındasın? Yirmi yedi mi? Daha çok vaktin var."

"Otuzum." Kızgın bir ifadeyle baktı. "Baban hastalandıktan sonra, birbiri ardına gelen geçici doktorlarla çalıştım. Sen gelene kadar burayı neredeyse tek başıma yönettim..."

Cebimdeki telefon çaldı ve aceleyle çıkardım, Glasgow numarasını görünce durakladım. "Bunu cevaplamam lazım; bunu sonra konuşuruz."

Ofisime doğru yürürken, sırtıma attığı her bir zihinsel bıçağı hissettim – teknik olarak babamın ofisi. Kapıda hâlâ onun adı asılıydı, Dr. J. Macabe. Kapı arkamda kapandığında ona bakmadım. "Alistair Macabe."

"Dr. Macabe, ben MedSearch'ten Sarah. Kinleith Surgery için yeni bir kıdemli ortak arayışınızı biz yürütüyoruz."

"Doğru." Telefonumu kulağımla omzumun arasına sıkıştırarak, evrak çantamı masanın üzerine attım ve bilgisayarımı açtım. "Bana verecek yeni bir haberiniz var mı?"

Onlarla çalışmaya birkaç hafta önce başlamıştım. Sonunda satma kararını verdikten sonra, NHS web sitesinde ilan vermiştim. İlan tek bir tıklama bile almayınca, kimsenin İskoçya'nın kırsal bir adasındaki küçük bir muayenehaneyi satın almak istemediğini hemen anlamıştım.

Görünüşe göre Dr. Redford hariç.

"Korkarım ki, dürüst bir güncelleme. Boş pozisyonla ilgili birkaç potansiyel adayla konuştum ve pozisyonun esneklik ve potansiyel gelir açısından rekabetçi olmasına rağmen, insanların hala tereddüt ettiğini görüyorum."

Kaşlarımı çattım ve giriş ekranının her zamanki gibi yüklenmesi için beş dakika bekledim. "Endişeleri neler?"

"Birkaç şey var. En yaygın şikayet, son zamanlarda aldığınız kötü hasta geri bildirimleri."

"Gerçekten mi?" Bir an durdum. Bunu ilk kez duyuyordum. "Ne tür geri bildirimler?"

"Bu da beni ikinci tereddüt noktama getiriyor." "Nedir o?"

"Sanırım dürüst olsam daha iyi olur."

"Öyle olmasını tercih ederim," dedim keskin bir sesle. Sahte nezaketten nefret ederdim.

Konuşmadan önce dikkat çekici bir şekilde boğazını temizledi. "Sorun sizsiniz, Dr. Macabe. Özellikle Glasgow'daki durum."

Vücudumun her yeri donakaldı. Sakinleştirici bir ördek yumurtası mavisi tonunda boyanmış ofis duvarları aniden üzerime çöküyordu.

Glasgow. Olayın bu kısa adı, olayı aşırı dramatik gösteriyordu. O tek kelime, beni geçmişimin belirli bir noktasına götürme gücüne sahipti. Culloden Savaşı gibi. Ya da... Barbenheimer. "O neredeyse üç yıl önceydi," dedim.

"Ve hâlâ geçerli," diye yanıtladı. "Şikâyet raporunu ve sizin karşı şikâyetinizi okudum. Siz ve Dr. Mercer ikiniz de çok titiz davranmışsınız."

"Bunu nasıl elde ettiniz?" Şikâyetim gizliydi. Sadece tıbbi düzenleyici kurumlar erişebilirdi.

"Potansiyel bir aday bu konuyu gündeme getirdi ve ben de araştırmamı yaptım; bu benim işim. Korkarım ki bu çok iyi saklanan bir sır değil. Tıp çevrelerinde dedikodular çok yaygındır."

"Ne diyorlar?"

"Davranış sorunlarınız olduğu söyleniyor."

Lanet olası yalanlar. "Ah, ben de benim kilit dikiş tekniğime hayran olduklarını sanıyordum."

"Belki bir sonraki konferansta." Ses tonu, para ödediğim birine göre biraz fazla alaycıydı.

"Raporu okuduysan, burada sorunun ben olmadığımı bilirsin." Sorun, eski patronum olan lanet olası Peter Mercer'dı.

Bir hastayı yanlış teşhis eden tembel pislik oydu. Bir anne. Bu, kadına gereksiz yere çok fazla acı vermişti ve o umursamamıştı bile.

O kadar stresliydim ki, başımı su üstünde tutmak için mücadele ediyordum ve sonunda patladım. Hâlâ iş arkadaşımın bağırıışlarını duyabiliyordum: "Macabe, onu hemen bırak."

Kızıl teninde korkuyu görene kadar onu tuttuğumu bile fark etmemiştim. Gömleğinin yakasını buruşturmak dışında ona neredeyse dokunmamıştım bile, ama bu, derhal uzaklaştırma cezası almam için yeterli olmuştu.

Hesaba katmadığım şey, onun kendini kurtarma isteğiydi. Soruşturma kelimesini duyar duymaz, altı aylık ücretli uzaklaştırmayı ve "bir daha kapısına yaklaşmamayı" kabul edersem, bir sonraki

erken emekli olmayı kabul etmişti, tabii ben altı aylık ücretli uzaklaştırmayı ve “bir daha kapısından içeri adım atmamayı” kabul edersem.

"Uzaklaştırma cezamı çoktan tamamladım," dedim Sarah'ya. "O zamandan beri bir sürü geçici görevde çalıştım. Öyle olmasaydı burada çalışıyor olmazdım." Hayalimdeki iş bana altın tepside sunulmuştu ama ben onu istemedim çünkü kendi başıma hak etmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, tıp alanında kalmak istediğimden bile emin değildim.

Son birkaç yıl beni tamamen bitkin düşürmüştü.

Telefonun diğer ucunda Sarah iç geçirdi. “Bak, ben burada yargıçlık yapmaya gelmedim. Açıkçası, kişisel durumun umurumda değil, ama yapmam gereken bir iş var, o yüzden sana tavsiyem şu.” Onu takdir etmeliydim, çok dürüst biriydi. "Eğer yerine birini bulmaya kararlıysan, hastalarından başlayarak insanların seni sevmesini sağlamaya çalış. Geri bildirim puanlarını yükselt, belki o zaman daha çaresiz adaylardan bazıları senin bu olaya karışmış olmanı görmezden gelebilir."

“Hastalarım mı? Sorun bu olamaz. Ben Kinleith’te doğup büyüdüm, bu insanlar beni hayatım boyunca tanıyorlar.”

Dilini şaklattı ve ben de bundan sonra söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini anladım. “Adını ve Kinleith Bahar Festivali’ni Google’da aratmayı dene.”

Alistair

The Kinleith Gazette – Skye Adası'nın en popüler çevrimiçi gazetesi

ŞEHİR DOKTORU, KINLEITH KÖYÜNÜ “İNSANLARDAN DAHA FAZLA KOYUNUN BULUNDUĞU, HİÇBİR YERE GİTMEYEN BİR MOLA YERİ” OLARAK TANIMLAYARAK ÖFKEYİ TETİKLEDİ

İskoçya'nın en gözde

yükselen turizm destinasyonlarından biri olan Kinleith sakinleri, yerli yetenek Dr. Alistair Macabe'nin bu şirin liman köyünü “İNSANLARDAN DAHA FAZLA KOYUNUN BULUNDUĞU, HİÇBİR YERE GİTMEYEN BİR MOLALIK YER” olarak tanımlaması üzerine büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

Bu sert yorumlar, geçen ay düzenlenen yıllık bahar festivalinde duyuldu. Doktorun aynı festivalde pasta yarışmasının sonuçlarıyla alay ettiği ve daha sonra köyde “YULAF SÜTÜ BULUNMAMASINDAN” şikayet ettiği de duyuldu.

Yerel yıldızımızın ne zaman büyük şehre dönmeyi planladığına dair henüz bir bilgi yok, umalım da yakında olsun—

“Yulaf sütünden bahsetmek zorunda mıydın?” Mal, Sarah ile telefon görüşmemden sonraki gün böyle dedi. Minibüsünün arkasından üç kasa viski şişesini iri kollarına aktardığımda yüzünü buruşturdu, sonra kalan kasaları kapıp kenara çekildi ki April kapıları kapatabilsin.

Altı aydır her hafta köye yaptığı teslimatlarda ona yardım ediyordum ama hâlâ sadece iki kutu taşıyabiliyordum. Mal ile çalışmak, bağırışlar ve homurtular hariç, Dünya'nın En Güçlü Adamı yarışmasını izlemek gibiydi.

“Ben demedim!” diye tersledim, makalenin neredeyse bir ay önce yayınlanmış olmasına rağmen ailemden tek bir kişinin bile bunu bana söylememiş olmasına hâlâ kızgındım. “Yulaf sütünün bir sakıncası yok tabii,” diye devam ettim, Kinleith köyünü tam ortasından ikiye bölen ana caddeye doğru yürümeye başlarken.

"Çevre için daha iyi. Ve o pasta yarışmasıyla ilgili söylediklerimi bile hatırlamıyorum; muhtemelen beni dramatik bir şehirli elitist gibi göstermek için uydurmuşlardır."

Ana cadde, çocukluğumdaki halinden çok farklı görünüyordu. O zamanlar sert kışlar ve ihmal yüzünden yıpranmış, eskimiş bir yerdi. Her yerde soyulmuş boyalar, eğri büğrü dükkan tabelaları ve havada tuz ve turba kokusu vardı. Koku, neredeyse aynı kalan tek şeydi. Şimdi ise parke taşlı cadde, eğri büğrü, rengarenk dükkan cepheleri ve çiçek sepetleriyle övünüyordu. Rüzgarda dalgalanan zikzaklı bayraklar.

Bunu çok sevdim. Aynı zamanda nefret ettim.

Bunu tam olarak açıklayamazdım... sadece altındaki kiri ve tozu gizleyen güzel bir maske gibi geliyordu.

Saat dokuzdan biraz geçmişti ve güneş gökyüzünde yüksekteydi, martılar ciyaklayarak başımızın üstünde dalışlar yapıyordu, turistlerin tatil evlerinden çıkıp kolay avlar aramasını bekliyorlardı. Mal'ın golden retriever'ı Boy, yavaş yürüyüşümüzden sıkılmış, önümüze atladı. Dachshund cinsi köpekleri Dudley, minik bacaklarıyla bize yetişemediği için teslimatlar sırasında hep evde kalırdı.

Rıhtımdaki yeni deniz ürünleri restoranına, adı tam anlamıyla The Seafood Restaurant olan bir son teslimatımız vardı. Teddy'nin bahsettiği, babasının çalıştığı restoranla aynı yer mi diye boş boş düşündüm, sonra bunun önemi olmadığını kendime söyledim.

"Sen dramatik bir şehir elitistisin," dedi April diğer tarafımdan, biraz ekşi bir sesle. Mal'ın ona hiçbir koşulda ağır bir şey kaldırmaması gerektiğini söylemesine hâlâ kızgın olduğu belliydi.

"Ben sakat değilim," diye tıslamıştı ona, oysa Mal birkaç dakika önce onu minibüsün ön koltuğundan adeta kaldırmıştı.

"Hayır, ama neredeyse sekiz aylık hamilesin." Sesi, sadece April ve doğmamış çocukları için sakladığı o yapışkan, erimiş çikolata tonuna bürünmüştü. "Belki de tansiyonunu tekrar ölçmeliyiz."

"O tansiyon aletini bir daha yanıma getirirsen, seni onunla boğarım."

“Hafif egzersizler hem ona hem de bebeğe iyi gelir,” diye araya girdim, sadece onun gözlerinde şimdiden oluşmaya başladığını görebildiğim fırtınadan onu kurtarmak için. “Ama ağır kaldırma yok.”

Buna itiraz edemedi.

Mal, April’a yan gözle baktı. “Peki ya ‘hiçbir yere gitmeyen pit stop’ kısmı ne olacak?”

“Onu ben söylemiş olabilirim...” Pigtail saçlı kız öğrenciler gibi hep birlikte nefeslerini tuttular. “Sakin olun,” diye tısladım. “Sadece Heather’a içimi döküyordum, tabii ki birinin kulak misafiri olup bunu sansasyonel bir haber haline getireceğini düşünmemiştim, değil mi?”

“Yine de kabaydı,” dedi April, elini yuvarlak karnının üzerinde gezdirerek. Yürüyüşü, bu noktada yüzde otuz kadar küstahlık, yüzde yetmiş kadar da devrilmemek için hayatta kalma stratejisinden ibaretti.

“Bazılarımız sadece süpermarkete gitmek için iki saat araba sürmekten hoşlanmıyor. Belki de sabahın üçünde kapıma cronut teslim edilmesini özlüyorum.”

Şehir merkezindeki yemek dağıtım sisteminden vazgeçmenin gerektirdiği yas dönemini anlayacağını umduğum biri varsa, o da April Sinclair’di.

April, tıpkı benim gibi, ilk fırsatta bu köyden kaçıp gitmişti. Londra’da oldukça başarılı bir oyunculuk kariyeri inşa etmişti. Sonra, iki yıl önce, büyükbabasının vefatıyla Kinleith Viski Fabrikası’nı miras almış ve satmak niyetiyle memleketine dönmüştü. Bunun yerine, o ve Mal bir Hallmark filminin senaryosunu yaşayıp delicesine aşık olmuşlardı. Gerisi malum.

“Cronut nedir?” Mal kaşlarını çattı.

Sadece benim en büyük zaafım. “Tanrım, seni bir günlüğüne Inverness’e götürmemiz lazım.” Pastacılık konusundaki bilgisizliği hapis cezasına layık.

“Hasta geri bildirimi neden bu kadar önemli?” diye sordu April.

“İskoçya’daki her cerrahi müdahaleye genel bir puan verilir ve en düşük puanı alanların fonu reddedilir.” Gerçek buydu. Yine de kendimi yalancı bir piç gibi hissediyordum. Satma planımdan ailemden kimseye bahsetmemiştim. Üzüleceklerini biliyordum, özellikle de annem – ama lanet olsun, böylesi daha iyiydi. Yakında April ve Mal’ın bebeği doğacaktı; artık benim yardımına ihtiyaçları olmayacaktı. Ve Callum ile ben de

Birbirimizin etrafında dolanıp, o benim eski nişanlımla çıkmaya başladığından beri aramızdaki ilişkinin son derece tuhaf olduğunu görmezden geliyorduk. Onlar hayatlarına devam edebilirdi ve ben ise... Lanet olsun, bir sonraki adımımı bile bilmiyordum. Burası dışında herhangi bir yere giderdim. Ya da Glasgow'a.

Belki de İngiltere'ye gitmeliyim. Bu düşünce tek başına bile groteskti, ama İskoçya bana biraz dar gelmeye başlamıştı.

"Babam bunu bilseydi mezarında ters dönerdi," dedim. Hayatı boyunca hiç mükemmelin altında bir not aldığını sanmıyorum.

Mal alaycı bir şekilde güldü ve kilt dükkanının önünde grup fotoğrafı çekilmeye çalışan bir grup sırt çantalı gezginin etrafından dolaşmak için durakladı. "Yaşayan ölümler daha çok onun tarzı."

April tiksinti ile yüzünü buruşturdu. "Ölümlerden, özellikle de babaninkinden bahsetmeyi kesebilir miyiz? Midemi bulandırıyor."

Mal, kasaları bırakıp onu gelin gibi arabaya taşıyacakmış gibi görünüyordu. Mal, kardeşlerim arasında her zaman en düşünceli olanıydı ve şefkatli bir dev gibi bir adam olmuştu. O ve April hamileliği duyurduğundan beri, bu doğal içgüdüleri yüz kat artmıştı. Bir yabancıнын bakış açısından, buna tanık olmak hem sevimli hem de komikti.

"Yine de fena bir düşünce değil. Baban ne yapardı?" diye sordu April, Mal'ın endişesinden habersiz gibi görünüyordu.

"Hiçbir şey." Güldüm. "Zaten başından beri böyle bir durumla hiç karşılaşmazdı."

"Topluma çok önem verirdi," dedi Mal. "Yirmi yıl boyunca arka arkaya Noel Baba rolünü oynadığını hatırla."

Bu doğrudu. O, her zaman başkalarının çocukları için orada olabilirdi. "Bunu üstlenmek için beş ay erken gelmiş olmam ne yazık."

April güldü. "Bunun için yeterince neşeli değilsin."

"Ne? Ben neşeliyim," dedim ciddi bir ifadeyle ve ikisi de durup bana baktılar.

"Bunu ciddi mi söylüyorsun, emin olamıyorum." Mal kaşlarını çatı.

"Tanrım, bir şakayı bile inandırıcı bir şekilde yapamıyorum. Mahvoldum."

"Mahvolmadın. Sadece insanların seni sevmesini sağlamalısın, topluluğa ne kadar değer verdiğini görmelerini sağlamalısın." April omuz silkti, sanki bu o kadar kolaymış gibi. Sanki ben topluluğa değer veriyormuşum gibi.

Onun için muhtemelen o kadar kolaydı. Güler yüzlüydü. Işıl ışıl. Karizmatik. Seçilmişlerden biriydi.

Dürüst olmak gerekirse, biraz Isla Lang'e benziyordu. Muhtemelen "*Seni ararım, daha kolay olur*" kulübünün kartlı üyeleri.

"Peki bunu nasıl yapacağım?" İnsanların beni *sevip* sevmediğini hiç bu kadar düşünmemiştim. İnsanların bana saygı duymasını isterdim, bu her zaman yeterli olmuştu.

Elini geniş bir hareketle salladı. "Biraz daha az... *sen* ol." Mal'ın boğulduğunu duydum. "Senden hoşlanıyorum," diye beni temin etti. "Ama huysuz bir ayağa aşığım, bu yüzden ara sıra yapılan pisliklere karşı toleransım çoğu insandan biraz daha yüksek."

"Sert bir laf," dedi Mal, tam da ben "Sence ben pisliğin teki miyim?" diye sorduğum anda. Doğru bir varsayımdı, ama bunun canımı yaktığını itiraf etmeliyim. Sadece biraz. Ailemin de benim en kötü yanlarımı gördüğünün teyit edilmesi.

"Bana göre değil," diye nazikçe cevapladı. "Ama biraz... iğneleyici olabiliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Bu, pislik demek için kullanılan bir kod."

"Sadece şunu söylüyorum, sen pek de... *sakin bir insan* değilsin." Gözleri, yeni ütülenmiş gömleğime, viski kasalarından kaynaklandığını bildiğim yakadaki yağ lekesine kaydı. Bu, muayenehaneye gitmeden önce eve gidip üstümü değiştirecek vaktim olup olmadığını hesaplamama neden oldu. "Ve eğer sen böylesin, bunda bir sorun yok."

"Daha sakın görünmeye çalış, anladım. Başka ne var?"

"Bunun için bir terapistle para ödemen gerekebilir," dedi.

"Sana soruyorum."

"Peki. Biraz... kendine dönük olabilirsin."

Birden durdum. O da öyle. "Herkes kendine odaklanır." Bu, insanlığın en büyük belasıydı.

"Donanım mağazasındaki Duncan birkaç dakika önce sana selam verdi ama sen onu tamamen görmezden geldin."

"Öyle mi?" Sanki hâlâ orada olabilirmiş gibi, omzumun üzerinden parlak mavi hırdavatçıya doğru baktım.

"Evet, söyledi," diye onayladı Mal.

"O zaman çok sessiz söylemiş olmalı."

April'in gülümsemesi acıyarak doluydu. Omzuma attığı el de öyle. "Bu görev, tek başıma üstesinden gelebileceğimden daha büyük olabilir. Callum'a sormalısın; o, tatlı dilli olmayı bir sanat haline getirmiştir."

"Callum'a sormayacağım," dedim sessizce, caddede yürümeye devam ederek.

Üçümüz arasında garip bir sessizlik çöktü. Sanki sonsuzluk gibi geldi. Mal sonunda sessizliği bozduğunda minnettar oldum. "Shinty takımına katılabilirsin."

"Ya da Cairn & Crust pasta pişirme yarışmasına katılabilirsin," dedi April, bir dükkanın vitrinine yapıştırılmış Yaz Fuarı broşürünü işaret ederek. "Kişisel gelişimin mükemmel bir göstergesi olur."

Skye'in en rekabetçi pasta pişirme yarışmasına katılın. El sanatları, yemekler ve yüz boyama eğlencesi için kalın. "Lavman yaptırmayı tercih ederim."

Mal en azından güldü. April konuşmaya devam etti. "Oh, ne yapman gerektiğini biliyorum! Richard Gere gibi, sana *Pretty Woman muamelesi* yapabilecek bir kız arkadaş bul. Bu çok daha eğlenceli—" Sözleri keskin bir havlamayla kesildi. Hâlâ önümüzde olan Boy, yakalama şansı sıfır olan bir martıyı kovalarken kuyruğunu helikopter moduna geçirdi.

"Boy! Geri gel dostum!" Mal onun peşinden koştu. Yanlış bir hareketti. Boy, Mal'ın bağırışını oyun olarak algılayıp heyecanla havladı. Dilini sallayarak bir daire çizdi, sonra çok uzun bacaklarıyla kaygısızca *havlayarak* ileriye doğru koştu.

"Aman Tanrım," diye nefesini tuttu April, Boy'un yola koşmasını izlerken. "Dikkat et!"

Başımı sokağa çevirdim. Zaman yavaşlamış gibiydi. Martıya çok odaklanmış olan Boy, köşeyi dönüp ana caddeye çok hızlı giren karavanı görmedi ve "*Sadece Yaya*" tabelasını tamamen gözden kaçırdı.

Mal uyarıcı bir şekilde bağırdı. April çığlık attı, ama sesi karavanın açık pencerelerinden gelen yüksek sesli müzik tarafından bastırıldı. Sürücü, yolcu koltuğundaki kızın söylediği bir şeye gülerek başını çevirdi.

Kalbimin güm güm atışının sesinin üstüne, ayak seslerinin yankılandığını fark ettim, biri yanımdan hızla geçerken omzumla omzuna çarptı, her sabah ön pencereden gördüğüm için her yerde tanıyabileceğim sarı bir örgünün ucu.

Ne halt ediyordu bu kız?

Yer sanki eğiliyordu, tüm vücudum uyuşuyordu. Mantıken, bunun adrenalin olduğunu biliyordum. Savaş ya da kaç içgüdüğü devreye girince kan damarları daralıyordu. Ama bunu açıklayamıyordum... Acil durumlar için eğitilmiştim. Duygularımı bastırmayı, ellerimi sabit tutmayı ve yapılması gerekeni yapmayı öğrenmiştim. O anda tek yapabildiğim, Isla'nın Boy'un peşinden yola koşmasını ayakta durup izlemektir.

Karavanın ön camından, yolcunun gözlerinin büyüdüğünü ve ağzının hareket ettiğini gördüm. Sürücüye bir uyarı bağıırıyordu.

Sürücü frene bastı, ama çok geçti.

Boy çoktan karşıya geçmişti, ama Isla yeterince hızlı olamazdı. Kurtarılması bile gerekmeyen bir köpeğı kurtarmak için ölmek üzereydi.

Ayaklarımın etrafında cam parçaları dağıldı. Onu zamanında yakalamak için çaresizce ilerlerken, viski kaldırım taşlarının aralıklarından akıyordu.

Dört ay önce onu o kapının diğer tarafında bulduğumda ilk düşüncem, "*Bu kadın beni deli edecek*" olmuştu.

Tahminimin bu kadar isabetli olacağını beklemiyordum.

İsla

Çevrimiçi banka bakiyesi:
126,34 £

“Cumartesi günü Teddy’yi göremeyeceksin de ne demek? Cameron! O bunu gerçekten çok dört gözle bekliyordu.” Kinleith’in ana caddesindeki hafif yokuşu aceleyle tırmanırken sesimi alçak tutmaya çalıştım; ince tabanlı ayakkabılarımın altındaki parke taşları, dün geceki yağmurdan dolayı hâlâ kaygandı.

Sabahım tam bir cehennem gibiydi. Teddy dün gece huzursuzdu, saat ikide yatağıma girmişti. İkimiz de uykusuz olduğumuz için, bu sabah her zamankinden daha huysuzdu ve kahvaltı yapmayı kesin bir dille reddediyordu. Daisy çalışmayınca benim de keyfim hızla bozuldu; motor, teneke kutunun içinde gevşek parçaların tıkırdadığı gibi öfkeli *bir tıkırtı, tıkırtı, patırtı* sesi çıkarıyordu.

Neyse ki, Heather’ı zamanında yakalamayı başarmıştım. Ben eski bisikletimle köye giderken, o Teddy’yi gündüz kampına bırakmıştı. Meğer formumdan çok uzaklaşmışım. Otuz dakika sonra terlemiş, bitkin ve Brown’s’taki vardiyama geç kalmıştım.

Çok, çok geç kalmıştım.

Jess beni öldürecekti.

Cameron telefonun diğer ucunda iç geçirdi. “Üzgünüm, tamam mı? Restoranın en yoğun zamanı ve biliyorsun, Annie fırını geçen ay açtı, ayakları yere basmıyor.”

Nasıl unutabilirdim ki? Her gün, bütün gün Brown’s’ın penceresinden Queen’s Cakes’e bakma zevkini yaşıyordum. Bu, onun sadece benim yatağımda uyuduğunu değil, aynı zamanda benim mesleki hayallerimi de yaşadığını hatırlatan kaçınılmaz bir hatırlatmaydı.

“Teddy yıkılacak. Seni iki haftadır görmedi.” Gözlerim doldu ve yürümeyi bırakıp kuyumcunun vitrinine yaslandım.

Her zaman ağlayan bir çocuktum. Hüzünlü şarkılar, köpeğin öldüğü filmler, gelin koridordan yürürken damadın ağladığı internet videoları

. Annem çocukken bana sevgiyle “*küçük empati kuran*” derdi. Ta ki annemle babamın ilişkisi yeni bir zorlu döneme girene ve duygularımın yoğunluğunun çevremdeki insanlar için bir yük olabileceğini fark edene kadar.

Büyükannem hariç herkes. *Kalbini herkesin görebileceği şekilde taşıyan insanlara dünya her zaman nazik davranmaz*, okulda bazı kötü çocuklardan dolayı üzüldüğümde bana bir keresinde böyle demişti. *Bu seni kolay bir hedef, dünyanın kederlerinin hedefi haline getirir. Kalbini koru, güneş ışığım; onu yakınında tut, ama asla gömme. Derin hissetmek bir süper güçtür.*

“Çocuklar dayanıklıdır. O iyi olacak,” dedi Cameron, ben ise göğsümdeki büyükannemin bıraktığı boşluğu yutkunarak doldurmaya çalışıyordum. “Önümüzdeki Salı nasıl? İşe geç başlıyorum.”

“Çalışıyorum ve Teddy’nin kampı var. Sonunda alışmaya başladığı bir zamanda rutinini bozmak istemiyorum.”

Cameron’un yine iç çektiğini duydum; bu ses, ilişkimizin son aylarıyla eşanlamlıydı. Yaptığım her şey yanılttı. Ev hayatımızı nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bulmak için kafamı yorarken, onun güzel, parlak saçlı eski kız arkadaşıyla yattığını hiç bilmiyordum. “Burada benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum, ne dersem de kusur bulacaksın.”

Kızını önceliğin yapmanı istiyorum, diye bağırmak istedim, ama “Cameron, anlamıyorsun. Kabuslar görüyor; sürekli huysuz. Öğretmeni, teneffüslerde diğer çocuklarla oynamayı bıraktığını söyledi – onun için gerçekten endişeleniyorum, sınıfını değiştirmesini isteyebilir misin...”

“Bunu gereğinden fazla abartıyorsun,” diye sözümü kesti, pragmatik ses tonu sinirimi bozdu. “O her zaman sessiz bir çocuktü; bu yeni bir bilgi değil.”

“Bu bundan daha fazlası.” Telefonu daha sıkı kavradım, sanki bu ekstra baskı ona, davranışlarının küçük kızımızın tüm neşesini elinden aldığını anlamasını sağlayacakmış gibi. Bunun kalbimi kırdığını.

Hiçbir şey söylemedi. Arka planda tanıdık bir kadın sesinin mırıldandığını duydum.

Annabelle. Sesini duymak içimi yaktı. Sanki karnıma kızgın bir demir çubuk saplanmış gibiydi.

Bana endişelenmememi söylediği kadın. Ve endişelenmemiştim. Çünkü ona körü körüne güvenmişim. Çünkü bana ona güvenmem için hiçbir neden vermemişti. Onu her düşündüğümde kendimi aptal hissediyordum... yatağın benim tarafımda uyuyordu. defalarca ona akşam yemeği pişirdiğim mutfakta kahvaltı yapıyordu.

"Bu mermer tezgahlar muhteşem," demişti bir keresinde, güvercin grisi yüzeyi eliyle okşayarak. O zamanlar onunla yatıyor muydu? Kendini benim evimde yaşarken hayal mi ediyordu?

"Tabii, bebeğim," diye cevapladı Cameron. Bana değil. "İsla, gitmem gerek. Bu konuşmaya gelecek hafta devam edebilir miyiz?"

"Bekle. Bana... sen henüz..." *Sakin ol*, dedim kendime. *Sakin ol ve söyle gitsin*. Gergin olduğumda hep böyle olurdu. Düşüncelerim durdu. Kelimeler dilimin ucunda dolanıp duruyordu. "Bu ayın nafaka parasını hâlâ almadım."

Bir an sessizlik oldu. "Geç kalacağını söylemişim."

Derin bir nefes aldım. Kelimeleri dışarı çıkardım. "Geçen ayınkini de hala almadım."

O içini çekti ve onun bulunduğu yerde bir kapının açılıp kapandığını duydum. "Lütfen bana dırdır etme, Lala. İşten dolayı zaten yeterince stresliyim. Banyoyu yenilerken durumun biraz sıkışık olacağını sana söylemişim."

"Eski banyonun nesi vardı ki?" "Annie siyah-beyaz fayanslardan nefret ediyordu."

"Zavallı *Annie*," dedim. Çığlık atmak istedim. Göğsümde biriken tüm bu baskı bir çıkış yolu arıyordu.

"*Siktir* – özür dilerim." Sesi gerçekten pişmanlık dolu geliyordu. Bu da durumu daha da kötüleştirdi. "Bunu duymak berbat bir şey, anlıyorum. Ve yaptığım onca şeyden sonra sana bunu söyleyerek dünyanın en bencil piçi gibi görüldüğümü biliyorum, ama... Lanet olsun, Annie de tüm bu olaylarda berbat bir durumda. Mücadele ediyor, Lala, suçluluk duyuyor... Olanlar yüzünden *çok* suçluluk duyuyor ve bence evdeki sana ait her şey durumu daha da kötüleştiriyor."

Sanki kendini fark etmenin eşiğindeymiş, sonra da son engelde düşmüş gibiydi.

Tartışacak kadar yorgun olduğumdan, içimdeki öfkeyi bastırdım ve konuşmayı tek önemli kişiye geri döndürdüm. “Teddy’nin Eylül’de bir okul gezisi var, eğer bunun masraflarını karşılayabilirsen, geri kalanını şimdilik ben halledebilirim.”

Bir duraklama. “Gezi ne kadar?”

“Üç yüz sterlin.”

“Üç yüz pound mu?” diye keskin bir sesle sordu. “Ay’a mı gidiyoruz lan?”

"Aslında Loch Ness."

“Oraya birkaç saatlik yol var, onu sen götüremez misin?”

Hayır, çünkü çocuklar diğer çocuklarla oynamak isterler, demek istedim, ama sonunda “Aynı şey değil, Cam,” dedim. Takma ad dilimden kaçtı. Kızımın boyu neredeyse benim boyuma ulaştığı için tüm pantolonlarının paçalarını kısaltmadığım başka bir hayattan kalma bir takma ad.

"Sanırım onu kaydettirdiğin bu yaz kampının masraflarını da benim ödemem bekleniyor, değil mi? Bir başka gereksiz masraf."

O ise bu masrafın tek kuruşunu bile ödememişti. “Yaz tatili. Onu her gün işime getiremem ve vardiyalarımı da azaltamam. Ya kamp ya da özel bakıcı. Gündüz kampı daha ucuz.” Hem de bütün gün evde tıklıp kalmaktansa arkadaşlarıyla eğlenebilirdi.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum. Okul gezisi için belki yarısını ödünç verebilirim, ama geri ödemen gerekecek.”

Çocuğuna bakmak artık bir borç mu olmuştu? Anladım.

Dudaklarımı acıyana kadar ısırdım. Cameron’la birlikteyken nadiren tartışırdık; tabii akşam boyunca kaçınılmaz olarak ikimiz de telefon ekranlarına dalıp gitmeden önce televizyonda ne izleyeceğimiz konusunda ara sıra çıkan atışmalar dışında. Şimdi ise nereden başlayacağımı bilmiyordum. “Peki. Eğer aktarabilirsen, çok iyi olur.”

"Haftaya veririm."

"Şimdi daha iyi olur. Okul, onun yerini garantilemek için depozito istiyor."

Yine iç geçirdi, daha yüksek sesle, daha keskin bir şekilde. Nadiren kaybettiği öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. “İşte bu yüzden ilişkimiz yürümedi. Ebeveynlik, ancak iletişim kurduğumuzda başarılı olur, Isla.

İş gününde sabah saat dokuzda bana bunu haber vermek yerine, Teddy'nin ihtiyaçlarını önceden tahmin etsen çok sevinirdim. Belki de daha iyi maaşlı, daha istikrarlı bir rutini olan bir iş bulmayı düşünmelisin." Sözleri sanki bana tokat atmış gibi acıttı.

Sanki o kadar kolaymış gibi.

Cameron ve ben ilk kez Edinburgh'daki bir pastacılık konferansında tanışmıştık. Kurs, çıraklık yaptığım işten bir haftada kazandığım paradan daha pahalıydı ama bazı derslere ücretsiz katılmıştım. Soyulan ojemle oynuyordum, randevu gecesi için dışarı çıkan tüm o şık çiftlere gergin bir şekilde bakıyordum ve *"Vay canına, diğer yarısı işte böyle yaşıyor"* diye düşünüyordum.

Sonra Cameron çalışma tezgahıma doğru yürüdü ve midem kıpır kıpır oldu. O hissi çok net hatırlıyorum. Nasıl çocukça sırtıttığını ve *şans eseri eşleştirildiğimizi* söylediğini.

Benden birkaç yaş büyüktü. Koyu saçlı ve yakışıklıydı, gülümsemesi bir erkek grubu üyesininkine benziyordu. Öğleden sonrasını unla kaplı önlüklerimizle gülerek ve hamur açma tekniklerimizi karşılaştırarak geçirdik – onunkisi benimkinden çok daha iyiydi. Daha sonra bana bir şeyler içmeye gitmeyi teklif etti.

Bir hafta sonra, bana ilk kez beni sevdiğini söyledi.

Üç ay sonra Teddy'ye hamile kalmıştım. Hamileyken mutfakta çalışmanın benim için tehlikeli olduğunu söylemişti, ben de hiç düşünmeden işi bıraktım.

Sevilmek ve bakılmak için o kadar hevesliydim ki, birinin hayatındaki en önemli kişi olmak için, o sevgi kaybolursa ne olacağını düşünmek için bir an bile durup düşünmemiştim.

Hayatımdaki seçimlerin sonuçlarına katlanmak bana kalmıştı, ama Cameron'ın kabul etmek istemediği gerçek şuydu: *benim* bedavaya yaptığım işler sayesinde, hem başarılı bir kariyer hem de bir aileye sahip olmuştu.

Bunca yıl sonra, elinde hiçbir şeyi olmayan kişi bendim. Hiçbir nitelik. YouTube'daki tarifleri takip etme becerim dışında hiçbir iş tecrübesi.

"Belki," diye mırıldandım. "Tavsiyen için teşekkürler."

"Biliyorsun, her şeye rağmen seni hala önemsiyorum Lala, mutlu olmanı istiyorum." Sesinde hafif bir gülümseme vardı.

"Biliyorum," dedim düz bir sesle, sadece bu konuşmanın bitmesini istiyordum. "Bak, işe gitmem lazım, o yüzden..." Arkamda yükselen bağırışlar sözlerimi kesti. Yumuşak bir şey bacağıma değdi ve dengemi bozdu. Nefes nefese kendimi toparladım ve tam zamanında dönüp bir köpek gördüm.

Boy'u hemen tanıdım – Heather sayesinde April ve Mal'i tanıyordum. Onun heyecanlı havlamasına verdiğim hızlı gülümseme, o yola atlayıp yaklaşan bir karavanın önüne çıktığında neredeyse anında dehşete dönüştü.

Aman Tanrım.

İnce tabanlı ayakkabılarımın parke taşlarına çarpmasının keskin hissi, onun peşinden yola atladığımı fark etmemi sağladı. Tamamen işe yaramaz olmadığımı kanıtlama ihtiyacım, uzuvlarımı harekete geçirdi.

Yolun ortasına vardığımda, dünya yavaş çekime geçti.

Karavan sürücüsü frene bastı. Çok geç. Çok çok geç.

Derin bir ses bana bağırana kadar çığlık attığımı fark etmemiştim.

Karavan, benden neredeyse yarım metre uzaktaydı. Hâlâ bana doğru geliyordu.

Lanet olsun, öleceğim. Bu düşünce kısa ve keskin bir şekilde aklıma geldi. Soğuk suya dalmak gibi.

Mezar taşında ne yazacaktı? *Burada, büyük bir cesaret gösterisiyle ölen Isla Lang yatıyor. Ya da, Yaşadığı gibi öldü: aptalca ve düşüncesizce.*

Teddy'yi hayal ettim, güzel yüzü zihnimin her köşesini dolduruyordu, tam o anda bir şey bana yandan çarptı ve kaldırırma düştüm.

İsla

Hey, Google. Bonnie Tyler'ın "Holding Out for a Hero" şarkısını çal

Şok tüm vücudumu sararken gözlerim kapandı. Kulaklarım çınlıyordu. Kanım hızla akıyordu. Ben... bana bir şey çarpmıştı. Bir şey beni ezip geçiyordu.

Aman Tanrım... Aman Tanrım. Nasıl ölmedim? Bekle... Öldüm mü?

Bunun bir araba değil, başka bir vücut olduğunu ve beni yere bastırıldığını anlamam utanç verici derecede uzun sürdü. O biraz pürüzlü eller başımı kavrayarak taştan koruyordu.

"Vay canına!" Antiseptik ve daha pahalı bir şeyin hafif kokusunu taşıyan geniş göğse doğru nefes nefese kaldım.

Kesinlikle bir erkekti.

O el omurgamın üst kısmına kaydı ve sıktı. Gerginleştim, parmaklarımı yumuşak kumaşa kıvırdım. Beni... okşuyor muydu? Dokunuşu araştırmacı hale geldi – verimli ve kapsamlı – ve onun yaralarımı kontrol ettiğini fark ettim.

Kaslarım gevşemeye başlayınca, ardından gelecek endişeli soruların saldırısına kendimi hazırladım. *"Ben iyiyim"* sözcükleri dilimin ucunda duruyordu. *"Bacağın kırılmış mı?" diyorsun. Merak etme, hemen yürüyerek iyileşirim.*

Ama o, "Ne halt ediyordun sen, İsla?" dedi. Sesi sertti. Neredeyse hırıliyordu. Bana belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, *İsla!* Lütfen öldü deme!" Başka bir ses de kavgaya katıldı – kadın sesi – endişeli ve nefes nefese.

Zihnim ve bedenim uyumsuzdu. Her şey bulanık geliyordu, düşüncelerim takip edemeyeceğim kadar hızlıydı. Kurtarıcım beni o kadar sıkı tutuyordu ki başımı zar zor çevirebiliyordum, görüş alanım kalın lacivert bir süveterin yakasına ve belirgin bir adem elmasına daralmıştı.

"Artık beni bırakabilirsin," dedim. Zorlanarak çenemi geriye doğru eğdim ve baş aşağı duran bir kızıl saçlı kadının bana baktığını gördüm. Yeşil gözleri

genişlemişti, dolgun alt dudağını dişleriyle ısırıyordu; beni tutan adam bir santim geri çekildi ve sonunda onu iyice görebildim.

Mükemmel saçlar. Kılıklı çene. Sürekli somurtkan bir ifade. Her şey yerine oturdu.

"*Kahretsin!* Öldüm, değil mi?" Vücudumu parke taşlarına yasladım, saçlarımın muhtemelen kirli su birikintisine batmış olması artık umurumda değildi.

April Sinclair'in kusursuz kaşlarından biri havaya kalktı; onun bir filmde tam da bu ifadeyi yaptığını görmüştüm. "Hayatta ve gayet iyisin," dedi. "Kafanı mı vurdun?"

Başımı salladığımda saçlarım parke taşlarına sürtündü. "Arabanın bana çarptığını bile hissetmedim sanırım... Her şey çok hızlı oldu." Ve dürüst olmak gerekirse, biraz hayal kırıklığı yaratacak şekilde, parlak ışık neredeydi? İlham verici film jeneriği müziği?

Parmaklar kafamın derisini yoklayarak kaydı. Kendimi tuhaf hissettim. Titriyordum. Sanki bir kukla gibiydim; dudaklarımdan kelimeler dökülmeye devam ederken, artık uzuvlarımı ya da dilimi kontrol edemiyordum. "Lütfen cenazemde Jess'in şarkı söylemesine izin vermeyin, yüksek notaları hep kaçıır. Ve küllerimi etrafa serpiştirmeyin, bunun için ruhsat gerektiğinden eminim—"

"Ambulans çağırmalı mıyız?" diye sordu April, Alistair Macabe ise göz kapağını kaldırıyordu.

"Gerek yok." Yüzü çok yakındaydı. Nefesi nane kokuyordu ve gözlerinin etrafındaki kırıksıklıkları sayabiliyordum. "Göz bebekleri normal görünüyor; muhtemelen şokta."

Diğer gözüme dokunmadan önce elini ittim. "Bana dokunma, ben iyiyim. Şey, iyi değilim – öldüm, ama onun dışında iyiyim."

"Ölmedin," dedi Alistair, "Silver Springs" şarkısını çok yüksek sesle söylediğimde duvarımın arkasından "*Gürültüyü kes*" diye bağırırken hayran olduğum o melodik aksanıyla alaycı bir şekilde.

O kadar da kalın değildi. Sesi, *Outlander* adamın daha kötü bir versiyonu gibi geliyordu.

Neden *Outlander'daki* adamı göndermediler ki?

"Öyle mi?" dedim. "O zaman burada ne işin var?"

"İyi bir samaritan."

Gözlüğü burnunun yarısına kadar kaymıştı. Bunu çekici bulmayı reddettim. "Ya öldüm ya da senin gibi birinin hayatımı kurtaracağı uzun bir psikotik dönem geçiriyorum. İlki çok daha olası görünüyor."

Alistair, April'e baktı ve onun bakışlarını yakaladı. April onu uzun bir saniye boyunca süzdü, sonra kahkahayı patlattı. "Şu anda senin bir pislik olduğun konusunu tekrar gündeme getirmek için uygun bir zaman mı?"

Alistair gülmedi. Soğukkanlı bakışları benimkilere kaydı. "İçinden atmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Evet, *sen*." Omzuna hafifçe vurdum.

Yavaşça gözlerini kırptı, hâlâ beni yere bastırıldığının farkına varmış gibiydi. Hızla geri çekildi, şüphe uyandıracak kadar nazik bir el sırtıma dolanarak beni de beraberinde götürdü, oturana kadar, sonra da beni sabit tuttu. O anda, ölü teorisi oldukça sağlam görünüyordu.

Güzellik salonunun tentesinin altındaydık. Etrafımızda bir kalabalık toplanmıştı, telefonları ellerinden düşürmüyorlardı, yüzlerindeki dehşet ifadesini gölgeliyorlardı.

"Merak etme Isla, olayı mahalle polis memuruna bildirdim bile," dedi köşedeki dükkandan Marie, dirsekleriyle ön tarafa doğru yol açarak. "Her şeyi kameraya kaydettim."

"Bu... "*Korkunç*. Sonuçta ölüm daha iyi olabilirdi.

Bu, Kinleith'te aylardır yaşanan en ilginç olaydı. Son aşağılanma olayından zar zor kurtulmuştum. Her acıma dolu baş sallama ve "*Geri sürünerek gelecek, bekle de gör*" sözleri için bir pound alsaydım, diyelim ki yedi yaşındaki çocuğumdan ödünç aldığım parlak pembe kaskımı takıp işe bisikletle gitmezdim.

Dikkatlerin altında bunalmış bir halde, dönüp sokağı taradım. "Boy nerede? O iyi mi?"

April Sinclair ile arkadaş olmak hâlâ tuhaf geliyordu. Muhtemelen ilk kez Heather beni April ve Juniper ile bir kahve randevusuna sürüklediğinde, içimden bir ses onun kibirli bir ünlü gibi davranmasını, havalı ve kibirli olmasını beklemişti. Ama April... oldukça harika biri çıktı. Cömert. Sıcakkanlı. Sırf varlığıyla herkesin gününü biraz daha aydınlatan türden bir insan. O

Brown's'ta her zaman bir sonraki kahveyi ödeyen biriydi. Köy etkinliklerinde gönüllü olarak çalışırdı. Hayranlarıyla fotoğraf çektirmekten asla çekinmezdi. Köpeğinin ölümünün sebebi kesinlikle ben olamazdım.

"O iyi. Mal onunla birlikte," diye beni rahatlattı, omuzları hala kalıcı endişeden gergindi. "Teşekkürler, Isla. Bu çok cesurcaydı, inanamıyorum bile. Ona bir şey olsaydı yıkılırdık..." Gözleri yaşardı.

Donakaldım. Sinir sistemim kısa devre yaptı.

Çocukken bile övgülerle pek iyi başa çıkamazdım. Övgülerin çoğu insan üzerinde yarattığı etkiyle tam tersi bir etki yaratırdı bende. Bana yaklaşan bir başarısızlık korkusu bırakırdı. Sanki sahtekar olduğumun ortaya çıkmasına saniyeler kalmış gibi.

"Hayır, bu gerçekten çok aptalcaydı." Alistair hâlâ önümde çömelmiş duruyordu, taş gibi yüzü sokağı görmemi engelliyordu. "Sen yaklaşımadan çocuk yolu boşaltmıştı. Boşuna kendini öldürmek üzereydin." Tepkisine öfkelenerek ayağa kalkmaya çalıştım ama beni durdurdu; beni yerinde sabit tutarken tutuşu sıkı ama bir şekilde yine de nazikti. "Mümkün değil. Önce seni muayene etmem lazım."

"Gerek yok." Onu ittim. "İşe geç kalacağım. Jess işten ayrıldığını sanacak – oh, telefonum nerede? Düşürmüş olmalıyım..." Düşüncemi bitirmeden telefon yüzümün önünde belirdi, Alistair'in aptalca kalın parmaklarında.

"Teşekkürler."

"Ekranı fena halde kırmışsın," dedi April yüzünü buruşturarak. "Değiştirme masrafını ben öderim."

"Aman Tanrım – hayır, en az bir yıldır böyle. Kesinlikle senin suçun değil." Hızla kilidini açıp başka hasar var mı diye baktım. Sonra saate baktım: sabah dokuz otuz dört. "*Kahretsin*, Jess beni gerçekten öldürecek. Gitmem lazım."

"Jess anlayacaktır. Bence Alistair'in seni muayene etmesine izin vermelisin," dedi April, geri adım atarak beni yuvarlak karnıyla göz göze getirdi. Sevimli çiçek desenli bir yazlık elbise giymişti, *mutfakta çıplak ayakla dolaşan bir kadın* ile *Breaking Dawn*'daki Bella arasında bir çizgide sallanıyordu. Mutluydu ama iyi bir kapatıcıyla bile gizlenemeyecek kadar derin bir yorgunluk içindeydi.

O hissi çok iyi hatırlıyordum.

Ayağa kalkıp, tüm o kaosun içinde sihirli bir şekilde kaburgalarım kadar kaymamış olan elbisemi silkeledim – küçük bir şükran.

"Kanaman var," diye bağırdı Alistair. Bileğimi yakaladı ve eğilip parçalanmış dizime baktı. "Neden bir şey söylemedin?"

"Fark etmedim, baba." Ne yazık ki, bu iğneli söz pek etkisini göstermedi, çünkü karnım, bacağımdan aşağı sızan kan yüzünden çok fazla bulanıyordu.

O, homurdanma ile küfür arasında bir ses çıkardı, süveterini başından çekip çıkardı ve kısa saçlarını karıştırdı. "Ben temizleyene kadar bunu üzerine sar." Dedi ve süveteri bana uzattı.

"Olmaz! O muhtemelen Armani'dir." Bu, yaraya bakmak anlamına da geliyordu. Otuz saniye içinde yine kıcımin üstüne çakılacaktım.

"Vicdanın mı uyandı? O gece yağmurda kıyafetlerimi mahvetmek sana hiç sorun olmamış gibi görünüyordu."

April'in kaşları havaya kalktı.

"Öyle gelmemiştii," diye onu temin ettim.

İkimizi de görmezden gelen Alistair, eğilip süveterini dizimin etrafına bağladı; çift düğüm atarken parmakları bacağımın arkasını gıdıklıyordu. "İki seçeneğin var: ya seni muayene etmeme izin verirsin ya da ambulansı ararım, o da seni bir saatlik yol kat ederek Portree'deki hafif yaralanmalar kliniğine götürür." Ayağa kalktı. "İkinci seçenek büyük bir kaynak israfı."

Beni tehdit etmenin en iyi yolunun suçluluk duygusu olduğunu nasıl bu kadar çabuk anlamıştı? "Peki." Ondan nefret ediyordum. "Ama çabuk ol."

Orada oyalanmaya niyeti yokmuş gibi başını salladı. "Brown's'a gidelim."

Yanımda çok yakın yürüyor, o kadar uzundu ki kendimi bahçe cücesi gibi hissettim. Brown's'ın kapısını benim ve April için açık tutarken kapının üstündeki zil çaldı ve birkaç müşteri bize doğru döndü, sonra sohbetlerine geri döndüler.

İçeride, tarçın ve tereyağı kokusu beni sıcak bir kucaklama gibi karşıladı ve anında keyfimi yerine getirdi. Sokağa bakan büyük pencere, fırınlardan gelen buharla hâlâ hafifçe buğulanmıştı ve ayaklarımızın altında döşeme tahtaları gıcırdıyordu.

Elbette, Brown's Coffee & Cakes biraz eskimiş bir yerdi. Tente üzerindeki isim yer yer soyulmaya başlamıştı ve masalar

o kadar çok temizlenmişti ki üzerlerinde sürekli yapışkan bir kalıntı vardı. Ama bu da mekanın cazibesinin bir parçasıydı. İlk ziyaretimde buraya aşık olmuşum.

Altın rengi kruvasanlar ve şekerli çöreklerle dolu cam vitrinin arkasında, Jessica Brown ellerini geniş kalçalarına koydu. "İşte buradasın, kızım. Sokağın aşağısındaki o havalı mekan tarafından çalındığını düşünmeye başlamıştım."

O *şık mekanın* resmi adı Queen's Cakes'ti. Annabelle'in pastanesi ise el yapımı cupcakeler konusunda uzmanlaşmıştı. Jess buradan nefret ediyordu, sadece bana olan sadakatinden dolayı değil, aynı zamanda açıldığından beri işlerin kötü gitmesinden dolayı da.

Jess, her gün onun adını "unutarak" intikamını alıyordu. Seçtiği isimler arasında "*Şık Mekan*", "*Aşırı Şekerli Şehir Saçmalığı*" ve benim kişisel favorim olan "*Boktan Pastane*" vardı.

"Jess – çok üzgünüm, arabamda bir sorun çıktı. Maaşımı alır almaz onu tamirhaneye götüreceğim; bu sefer ciddiylim." Önlüğü asmak için doğruca oraya yöneldim, ama Alistair elbisemin arkasını tuttu ve beni yanında tuttu.

"Yine o lanet araba, başıma bela olmaktan başka bir işe yaramıyor," dedi Jess. "İlk yardım çantayı ödünç alabilir miyim, Jess?" diye sordu.

Jess'in gözleri kısıldı, yüzünde bir karışım halinde ihtiyat ve güvensizlik vardı. Kinleith'teki neredeyse herkes, nisan ayındaki bahar festivalinden sonra *Kinleith Gazette*'deki makaleyi okumuştı. Okumayanlar da şimdiye kadar abartılı bir köy dedikodusu versiyonunu duymuş olmalıydı.

Kinleith'te dedikodular orman yangını gibi yayılırdı. Sanki *Groundhog Day* ve *Gilmore Girls*'ün tuhaf, simüle edilmiş bir karışımı içinde yaşıyor gibiydiler.

Kadın, buruşuk parmağını ona doğru salladı. "Benden iyilik istemek ne de komik, delikanlı."

Evet, kesinlikle düşman topraklarındaydı.

Yardım edebilirdim. İki gün önceki sabah yırtılmış paketin hatırası bu kadar taze olmasaydı, belki yardım ederdim.

Heather'ın hediyesi bir vibratör çıkmıştı.

"Rosebud" (Gül Goncası) adını hak eden çiçek şeklindeki seks oyuncağı, gizemli olduğu kadar güzeldi de. Onu koridor dolabına saklamıştım ve şimdi ortak duvara her baktığımda yüzüm kızarıyordu.

Arkamda Alistair'in gerildiğini hissettim, ama o sadece "İsla bir kaza geçirdi" dedi.

Jess endişeyle gözlerini üzerimde gezdirdi. "Ne oldu?"

"Bir aptal '*Yalnızca Yaya Geçidi*' tabelasını görmezden gelirken çocuk yola koştu," diye açıkladı April, boş bir koltuğa otururken.

"Ve buradaki İsla, bir sonraki James Bond filmi için seçmelere katıldığını sandı." Hâlâ elbisemin arkasını tutuyordu. Tutuşu nazikti ama sessizce baskındı, ancak ben kaçmaya çalışmaktan neredeyse anında vazgeçmiştim.

Bu, o ana kadar onun hakkında topladığım tüm küçük bilgi parçacıklarıyla tam uyumluydu. Onun varlığını görmezden gelmeye çalışsam da, kendimi kanıt tahtası olan bir dedektif gibi hissediyordum.

"İlk yardım çantası öğretmenler odasında." Jess bizi arkaya doğru eliyle işaret etti.

"Hadi," dedi Alistair ve beni küçük odaya götürdü. Burası aslında duvara dayalı iki sandalye ve benden daha yaşlı bir mikrodalga fırının bulunduğu bir dolaptan ibaretti. "Otur." Sandalyelerden birini işaret etti.

"Her zaman bu kadar otoriter misin? Hiç misafirinin kalmamasına şaşmamalı." Sözlerime rağmen, dediğini yaptım.

Ona, sivri dilli cevaplarından birini vermesi için mükemmel bir fırsat sunmuştum. Bunun yerine, duvardan ilk yardım çantasını indirdi ve iki adım atarak küçük lavaboya gitti, ellerini iyice yıkadı. "Gergin olduğunda hep bu kadar acımasız mısın?"

"Gergin değilim," dedim. Yalan.

"Utanmana gerek yok, bu yaygın bir başa çıkma mekanizmasıdır. Birçok insan kandan korkar."

Bunu fark mı etmişti? "Senin başa çıkma mekanizman da pislik olmak mı?" Yüzündeki ifade değişmedi, ama ben gözle görülür şekilde irkildim. "Üzgünüm, *bu* kaba bir laftı."

"Özrünü kabul ediyorum. Benim yüzümden kendini arabanın önüne atma. Ya da *at*, bu bana çok fazla dertten kurtarır."

Gülerek, şaşkınlık dolu anlık bir tepkiyi hızla bastırıp ağzımı kapattım. Bakışlarında bir soru hissettim. "Her zaman o kadar açık sözlüsün ki, şaka mı yapıyorsun şaka mı yapmıyorsun anlaşılmıyor."

"Şakaydı."

"Bu doktorların özelliği mi? Bu açık sözlülük."

"Evet," dedi, ilk yardım çantasını açarak. "Tıp fakültesinin ilk dersi."

Eminim bu da bir şakaydı, ama yüzü eskisi kadar soğuktu. Bu belirsizlik dizlerimi titretip ağızımı açtı. "Geçen sabah olanlar için özür dilerim..." Arayışını durdurdu. "Açtığın paket benim değil – yani, sanırım benim. İkinci el falan almadım. Kız kardeşin bana gönderdi. Şaka olarak," dedim, yetersiz bir şekilde.

"Peki esprinin can alıcı kısmı ne?"

"Anlamadım?"

"Seks oyuncağı şakası," diye açıkladı, bir paket lateks eldiveni yırtarak açtı. "Peki esprisi ne?"

Kalbim takla attı, kan damarlarımda normalin iki katı hızda akıyordu. "*Orgazm olamıyorum*" demeden başka ne diyebilirdim ki? Çünkü o şakayı zaten yaşıyordum. "Bu biraz kişisel bir konu, sence de öyle değil mi?"

"Sen konuyu açtın."

"Evet... açıklığa kavuşturmak için," diye kekeledim. "Hepsi bu."

"Anlıyorum. Açıklığa kavuştu say." Eldivenleri giyerken hafifçe güldü.

O kahkaha ne anlama geliyordu?

"Seninle Heather'ın bu kadar iyi arkadaş olduğunuzu bilmiyordum." Her nasılsa, o hecelere o kadar çok öfke katmayı başardı ki, beni şok etti. Ve ne yaparsam yapayım, neyin bu kadar yanlış olduğunu anlayamadım.

Midem titredi. Bu hissi hiç sevmiyordum. Sanki konuşmaya ayak uyduramayacak kadar aptalmışım gibi.

İşte bu yüzden, sonsuza kadar erkeklerden uzak duracağıma yemin etmişim.

Kalan eşyalarını toplayıp yanıma yaklaştı. Konuyu değiştirmek için fırsatı kaçırmamak üzere sandalyeme yaslandım. "Gitmeden önce Jess'ten özür dilemelisin."

Durakladı. "Neden?"

"Bahar festivali pasta yarışmasında onunla dalga geçtiğin için. Bu yüzden az önce sana o kadar ters davrandı."

"Siktir," diye inledi, eldivenli elinin arkasını başına bastırdı. Ondan gördüğüm en insani hareket. "O aylar önceydi."

"Jess kin tutmayı sever." Omuz silkdim. "Ve o, herkesten daha fazla kez kazandı. Sen, onun hayatının eserine resmen pisledin."

"Bu biraz abartılı. Düne kadar o makaleden haberim bile yoktu. Ve muhabir sözlerimi bağlamından kopardı. Ben sadece biraz daha sağlıklı bir şeyler pişirmelerini önerdim."

"Çünkü insanlar lif almak için pastacılık yarışmalarına katılırlar." Adamın pazı kaslarının, ona gülünç derecede iyi oturan gömleğinin kollarını gerdiğini görebiliyordum. Eminim yıllardır şeker tüketmemiştir. "En azından *Kinleith Gazette*'ye büyük bir iyilik yaptın. İnsanlar hâlâ bunu konuşuyor."

"Zaten pastacılık yarışmasının nesi bu kadar önemli ki?"

"Bu bir Kinleith geleneği. Bahar festivali, jürinin o yıl ne aradığını ve en büyük rakibin kim olduğunu gösterir. Yaz yarışmasında ise para ödülü var. İki bin sterlin. Bu büyük bir olay, turistleri de buraya çekiyor." Bu ihtimale burun kıvrarak, birkaç steril poşeti tezgâhın üzerine attı.

"Tam da bu adanın ihtiyacı olan şey, daha fazla insan." Önümde diz çöktü. Eski linolyum zeminde, ütülü siyah pantolonu görünüyordu. "Yaralarını temizleyeceğim, ama önce boynunu kontrol etmek istiyorum."

Başımı salladım, o benim alanıma girerken yutkundum, göğsünün ısısı vücuduma baskı yapıyordu ve parmak uçları saçlarımın altından kayarak enseme kavradı. "Sola doğru eğil."

Derin bir nefes aldım. Hareketini ona bırakarak başımı kapıya doğru çevirdim. Bakışlarımız kesişti. Gözleri yüzümde dolaştı, odaklanmak için kısıldı, kaşlarının arasında küçük bir V oluştu.

Yanaklarım yandı ve gözlerimi kaçırdım.

Macabe ailesi üyeleri hep çarpıcıydı. Bir sıraya dizilseler, İskoçya'nın Skarsgård ailesine cevabı olurdu. Ve bu yakın mesafeden, Alistair'in – *nesnel olarak* – çekici olduğunu görebiliyordum. Çelişkili bir şekilde.

Yastık yumuşaklığındaki dudaklarını vurgulayan keskin bir burun. Yuvarlak gözlüklerin ardındaki keskin gözler. Bu parçalar birbirine uymamalıydı, ama aynı zamanda onu şimdiye kadar gördüğüm en ilginç görünümlü erkeklerden biri yapıyordu. Ona bakmamak zordu.

"Mükemmel. Ve sağa doğru." Parmakları sıkıştı. Bu bana bir övgü gibi geldi; şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Bir an sonra dedim. Cevap vermedi, ben de yine de sordum. "Skye'den bu kadar nefret ediyorsan, neden geri döndün?"

Kısa bir duraklama. Omurgamın üst kısmındaki çıkıntıya sıcak parmaklar. "Skye'dan nefret etmiyorum."

"Peki." *Semantik*. "Skye'dan çok hoşlanmıyorsan, neden geri döndün?" "Babam hastalandı."

"Ölmeden önce Alzheimer hastasıydı, değil mi?" Heather'ın böyle bir şey söylediğini hayal meyal hatırlıyordum. Bir kez başını salladı, boynumu başka bir dönüşe zorlarken hareketi keskin oldu. Bu konuyu açtığım için kendimi berbat hissettim. "Özür dilerim."

"Neden? Onu sen öldürmedin ki." *Kahretsin*, empatiyi bile kabul edemiyor muydu? "Başını tamamen geriye eğ."

Eli çenemden aşağı, boğazımın yanlarına doğru kaydı. Uzun bir süre soyulmuş sıvayı izledim, cildimde tüylerimin diken diken olduğunu hissedip hissetmediğini merak ederek. "Bu, neden hâlâ burada olduğunuzu açıklamıyor."

Hırladı ve yemin ederim burnundan çıkan buharın sıcaklığını hissedebiliyordum. "Meraklısın."

"Ben '*kişisel*' *demeyi* tercih ederim."

"Dedikoducu daha doğru bir tanım."

"Hey!" diye bağırdım, başımı onun elinden çekerek. "Ben bir kasa gibiyim. Bilgi paylaşmam."

Topuklarının üzerine oturarak beni uzun bir süre inceledi. Yüzümden ne okuduğunu ve sonunda onu "Babam bana muayenehaneyi bıraktı. Vasiyet okunurken öğrendim." demesine neden olan şeyi sonsuza kadar merak edeceğim.

Gözlerimin yuvalarından fırlamaması için elimden geleni yaptım, yemin ederim. Yine de, "Ne?" diye bağırdı.

"Hiçbir şey. Üzgünüm, ben sadece..." Başımı salladım. "Baban sana bütün bir muayenehane bıraktığı için mi sinirlendin? Benimkinden bir sakız bile miras alsam şaşırırdım."

Çenesi sessiz bir öfkeyle titriyordu. Bulmacanın parçalarını bir araya getirmek çok da zor değildi; tam da bu konuyu işleyen binlerce Hallmark filmi vardı

Zavallı Dr. Alistair Macabe, istemediği bir muayenehane miras kalmıştı. şimdi kalıp aile mirasını sürdürmek zorunda hissediyordu.

"Her zaman satabilirsin," diye önerdim.

Alistair, görünüşe göre benim fikirlerimi dinlemekten bıkmış, sadece "Harika bir boynun var. Hareket açıklığın mükemmel," dedi.

Kişisel sorular bitti demektir. İpucunu anladım. "Teşekkürler, kendim uzattım."

Gözümün ucuyla dudaklarının seğirdiğini gördüm. "Yarışmalara katılmalısın."

"Bugünü atlatabilirim, belki katılırım."

Dizimden kumaşı çekti.

"Sence saklayayım mı?" diye sordum nefes nefese, daha çok kendimi oyalamak için.

"Tartışmalı." Karar veriyormuş gibi mırıldandı. "Acil durumlar için Land Rover'imın arkasında paslı bir testere bulunduruyorum, yani her halükarda seni koruyabilirim."

Kuru dudaklarımı yaladım. "Bunca zamandır soğukkanlı davranmaya çalıştığımı bilmelisin, ama kan konusunda gerçekten mide bulandırıcıyım, bu yüzden tekrar soruyorum, bunun şaka olup olmadığını açıkça belirtmen gerekiyor."

"Şaka." Beni tedirgin etmedi. Birçok insanın yapacağı gibi konuyu uzatmadı. "Bayılacak gibi mi hissediyorsun?"

"Biraz," diye itiraf ettim, dilim ağırlaşmıştı.

Evet, kalbimin bu kadar hızlı atmasının sebebi bu olmalıydı. Fazla adrenalin.

"Tamam, derin nefes al, başını dizlerinin arasına sok." Ayağa kalktı ve uzaklaştı, sonra birkaç saniye sonra geri geldi, yine önümde diz çöktü. Görüş alanımda bir kurabiye belirdi.

"Hepsini ye," diye talimat verdi, yaralı dizimi muayene etmek için bacaklarımı biraz daha açtı. Cildi sıcaktı ve zaten kısa olan elbisemin eteği, eli üst uyluklarıma kayarken bir santim yukarı çıktı, topuğumu yerden kaldırarak muayene etmesi için yukarı kaldırdı. Benim fark ettiğimden bir an sonra, bacaklarımin arasında diz çökmüş olduğunu fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü hızla geri çekildi. "Üzgünüm," diye mırıldandı bana bakmadan. "Birkaç kelebek dikiş yeterli olur, başka bir şey olursa seni ameliyathaneye götürmek zorunda kalırım."

"Elinden geleni yap." Kurabiyenin yarısını tek ısırıktaki yuttum.

"Bu biraz acıtacak," dedi. Başımı salladım ama antiseptik mendilin keskin acısını hissedene kadar kıpırdamadan durdum.

"Sen bir cyborg musun?" diye sordu ikinci kez mendili geçirdikten sonra.

"Anlamadım?" Başımı kaldırdım. Gözlüğü yine burnundan kaymıştı. Düşük tansiyon yüzünden olmalıydı, çünkü bu sefer Teddy'ye yaptığım gibi gözlüğünü yerine itmek için tuhaf bir dürtü hissettim.

"Bir dakika önce bayılmak üzereydin, şimdi ise neredeyse hiç tepki vermedin. Bunun yetişkin erkekleri gözyaşlarına boğduğunu görmüşlüğüm var."

"Oh." Dikişleri dikerken hissettiğim mide bulandırıcı çekişi görmezden gelmeye çalışarak hafifçe güldüm. "Sadece kandan nefret ediyorum. Teddy'yi doğurduğumda çok çabuk geldi, epidural için çok geçti. Hiçbir acı bundan daha kötü olamaz."

"Doğal doğum mu yaptın?" Sesi etkilenmiş miydi? Midem yine altüst oldu. Hain.

Nedense, içimde bu adamı etkilemek isteyen küçük – aslında önemsiz – bir parça vardı. "Gaz ve oksijen aldım. Cameron... Teddy'nin babası, elini çok sıkı sıktığımdan şikayet etmişti. Yani, erkeklerin ve kadınların ağrı eşiklerinin karşılaştırılabileceğini sanmıyorum."

"Anladım. İşte, son dikiş." Başparmağıyla cildimi okşadı ve sonunda cesaretimi toplayıp yaralı dizime baktım; düzgün beyaz dikişler gördüm. "Teddy hâlâ ona gidiyor mu?"

"Hmm?"

"Eski sevgilin."

Cameron hakkında bilgi mi istiyordu? "Evet. Köydeki The Seafood Restaurant'ta şef. Muhtemelen tanıyorsundur. Cameron Smith, burada büyüdü."

Eldivenlerini çıkarırken bir an durdu. "Ah, evet, onu hatırlıyorum." Bu pek de övgü dolu bir ses tonu değildi. "Kinleith'e taşınmanın sebebi o mu?"

Başımı salladım. "Aslen Surrey'denim, ama Edinburgh'da tanıştık. O çeşitli restoranlarda deneyim kazanırken İskoçya'nın dört bir yanını dolaştık. Şimdi yeni kız arkadaşıyla yaşıyor – Annabelle Taylor? Onu da muhtemelen tanırırsın; birbirlerinin ilk aşkıydılar ya da

“Her neyse, bunu tahmin etmem gerekirdi.” *Konuşmayı kesmek için tam zamanı!* Keşke o kadar kolay olsaydı. “Bu yüzden Teddy ve ben Kestral Cove’a taşındık. Onlar yeniden bir araya geldiler, bu yüzden yeni bir yere taşınmamız gerekti...” Sözüm yarıda kaldı. Üzücü küçük hayat hikâyem otuz saniyeden az bir sürede özetlenebilecek kadar kısa olmakla kalmamış, tek endişesi ortak duvarın arkasından benim ağlamamı dinlemek zorunda kalıp kalmayacağı olan komşuma da pat diye söylemişim.

"Sen mi istedin?"

Ağzım kurudu. “Gerçekten başka seçeneğim yoktu. Evin sahibi o.”

Yavaşça başını salladı ve kalplerimizin güm güm attığı bir sessizliğe büründük. Boş ambalajları ve kullanılmış eldivenleri topladı, ilk yardım çantasını duvara geri koydu ve sonunda konuştu. “Bu tam da hatırladığım Cameron’a benziyor.” Yorumundaki zehir beni şaşırttı, ama her zamanki acıma duygusuna tercih ederdim.

"Uyarı için teşekkürler. Sekiz yıl önce neredeydin?"

Retorik bir soruydu, ama bana sorulan hiçbir soruya cevap vermemek için kendini tutamadığı hissine kapıldım. “Üç yıllık pratisyen hekimlik eğitimimi yeni bitirmişt看.”

“Doğru. Benden neredeyse on yaş büyük olduğunu neredeyse unutuyordum.” Ayağa kalktım. Omzum onun göğsüne değdiği için, bu durum personel odasının ne kadar küçük olduğunu daha da vurguladı. “Huysuzluğun şimdi daha mantıklı geliyor: güzellik uykuna ihtiyacın var.”

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Tam olarak bir gülümseme sayılmazdı, ama ben öyle kabul ettim. “Bunu komşumla halletmen gerekecek, o saatte saçını kurutuyor ve şafak vakti Fleetwood Mac çalıyor.”

“Gerçekten baş belası birine benziyor. Geri dönüşüm kutusuna pasif agresif notlar bırakmayı bırakırsan, saat yedi on beşe kadar beklemeyi kabul edebilir.”

Başını eğdi ve o keskin bakışlarıyla bana baktı. Kendimi mikroskop altındaki bir bakteri gibi hissettim. “Yedi buçuk.”

“Olmaz. Başa çıkmam gereken çok fazla saç var.”

Gözlerinin saçlarımanın uzunluğunu taradığını yemin edebilirim, ama ışığın bir oyunu olmalıydı çünkü çoktan kapıya doğru dönmüştü. “Muhtemelen günün geri kalanını izin alıp eve gidip biraz dinlenmelisin.”

omuzlarım gerildi. Parasız olduğum için, istesem bile bu bir seçenek değildi. "Sana bir hastalık raporu yazabilirim."

"Buna gerek yok."

Bir an için tartışacağını sandım ama sadece başını salladı. "O zaman kendine dikkat et, bayılacak gibi hissedersen otur."

İsla

Takvim hatırlatması: Kinleith Köy Komitesi Toplantısı

Doğrusu, Alistair Macabe dünyadaki en kötü komşu değildi.

Ara sıra duvarları yumruklaması ve geri dönüşüm kutularımı karıştırması dışında, evde o kadar az zaman geçiriyordu ki, o kadar... *Alistair* olmasaydı, orada yaşadığını unutmak çok kolay olurdu. O ilk günden beri yan kapı bir kez bile açılmamıştı ve bazen yanlışlıkla benim tarafımdaki çimleri de biçiyordu. Aslında tek yaptığı kartonları plastiklerden doğru bir şekilde ayırmak olduğu için, geri dönüşüm konusunu mantıklı bir şekilde eksiler listesine ekleyemezdim.

Belki seri katil eğilimleri vardı, ama çöp toplama günlerinde kesinlikle işime yarıyordu.

Brown'ların öğretmen odasında beni tedavi etmesinden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti ve ben hâlâ kendime gelememiştim. Her motor sesinde ya da duşundaki muslukların gıcirtısında irkiliyordum. Hayat belirtileri vardı, ama onu fiziksel olarak görmemiştim.

Kibirli bir insan olsaydım, benden kaçtığını düşünebilirdim.

Teddy, en azından benimle konuştuğu günlerde, hâlâ süper casus teorisini savunuyordu.

Cumartesi sabahı, hafta sonu Cameron'ı göremeyeceği gerçeği tam olarak kafasına dank edince, benimle hiç konuşmadı. Ben diş fırçasıyla süpürgelikleri stres atmak için temizlerken, o sessizce kanepede oturup kuru mısır gevreği yiyip *Bluey'nin* tekrarlarını izledi.

Sonraki üç gece kabusları tüm şiddetiyle geri döndü ve Bluebell'i göğsüne sıkıca sarıp yatağıma süründü. Onu sıkıca kucakladım, tumbul yanaklarındaki gözyaşlarının kurummasını izledim, kalbi kırık olsa da hala sağlam ve sağlıklı olduğunu gösteren nabzının hafif atışlarını hissettim.

Alistair ile yaptığım ateşkesi boş verdim ve nefes alışını düzene girene ve kaşlarının arasındaki kırıksıklıklar düzeliş sonunda uykuya dalana kadar sessizce en sevdiği şarkıları çaldım.

Duvara bir yumruk indi. Tek ve net bir vuruş.

Nedenini bilmiyordum ama bu, dudaklarıma bir gülümseme getirmişti. Aptalcaydı ama duvarın diğer tarafında birinin olduğunu bilmek, kendimi biraz daha az yalnız hissetmemi sağladı.

Çok aptalca, Isla.

Salı akşamı bisikletimi Kinleith Viski Fabrikası'nın beyaz badanalı taş duvarına dayadığımda, karnım gurulduyordu ve Brown's'ta geçirdiğim sekiz saatlik vardiyadan dolayı ayaklarım yanıyordu. Yatağıma girmeye hazırdım. Teddy'yi kucaklamaya ve kampta geçirdiği günün her ayrıntısını dinlemeye hazırdım. Ancak, kayıtlar halka açılmadan önce Cairn & Crust yarışmasında yer almayı garantilemenin tek yolu, Kinleith Köy Komitesi toplantısında şahsen kayıt yaptırmaktı.

Bir yıldır her ay bu toplantılara katılıyordum ve içtenlikle söylüyorum ki, planlamanın ne zaman yapıldığını hala tam olarak anlayamamıştım. Anladığım kadarıyla, bu toplantılar sıkılmış ebeveynlerin ve emekliliğe yaklaşmış kişilerin sohbet etmek ve zamanlarını gerçekten anlamlı bir şekilde geçirdiklerini iddia etmek için uydurdukları bir bahaneydi.

O yere ihtiyacım vardı. O ödül parasına ihtiyacım vardı. Bunu elde etmek için Annabelle ve fısıldaşan dedikoducularla dolu bir odayla yüzleşmek zorunda kalsam bile.

Kendimi hazırlayarak, tadım odasının kapısından içeri süzıldüm ve muhtemelen en son gelenlerden biri olduğumu gösteren, sinek tuzağı gibi vızıldayan sohbet seslerini takip ettim. Herkes işten veya çocuk bakımı görevlerinden direkt gelmiş olduğu için tadım odası hafifçe yumurtalı sandviç ve ter kokuyordu, ama ben başımı eğip büfe masasına doğru ilerledim.

Madem buraya gelmişim, en azından karnımı doyurup gitsem iyi olurdu.

"Isla, senin olduğunu tahmin etmiştim." Duncan bileğimi tutunca, son peynirli sandviçi kaçırdım ve anında pişmanlık beni yutmak üzereydi. "Kazadan sonra bu kadar çabuk ayağa kalkacağını beklemiyordum."

Tipik Duncan meraklılığı. Köyün tüm "haberlerini" takip etmeyi kendine görev edinmişti. Bana sorarsanız tam bir burnunu sokan tipti. Normalde ondan uzak dururdum

ama Cairn & Crust'ta yorumcu ve baş jüri üyesi olduğu için, onu memnun etmek benim yararına olacaktı.

"Ah, önemsiz bir şeydi. Bir çizikten biraz daha fazlası." Bileğimi çekip kurtardım ve ağzım kuruyken zorla bir lokma sosisli börek yuttum.

Hamur işine kesinlikle daha fazla tereyağı gerekiyordu.

Duncan elini kalbinin üzerine koydu, bu hareketle kağıt tabağında yığılmış sandviçler tehlikeli bir şekilde sallandı. "Marie bana görüntüleri gönderdi; en az on iki kez izledim. Tek düşünebildiğim, bir yıl içinde iki ebeveynini de kaybeden küçük kızın oldu." Ne kadar dramatik.

Eminim kendi gözleriyle şahit olamadığı için ağzından köpükler çıkıyordu.

"Cameron hâlâ hayatta," dedim, sadece doğruluğu sağlamak için.

"Bazı açılardan terk edilmek ölümden daha kötüdür."

"En azından benim ölümümü kırk sekiz megapiksel çözünürlükte izleyebilirdi," dedim, ağzıma bir havuç parçası tıktırarak.

Ciddiyetle başını salladı. "Küçük merhametler için şükürler olsun."

"İsla! Buraya bak!" Heather'ın sesini duyunca rahatlamaktan bayılabilirdim.

"İzninizle," dedim ve ona ve Mal'ın çalıştığı bara ulaşmak için kalabalığın arasından sıkışarak geçtim.

İçki fabrikasının tadım odası bana her zaman zamanda geriye yolculuk yapmışım gibi hissettirirdi. Maun ağacından yapılmış, koyu kahverengi iç mekanlara ve koyu yeşil tartan desenli rahat koltuklara sahip bir mekan.

"Selam," diye gülümsedim, hepsi beni selamlarken. Juniper ve Callum taburelerde oturuyorlardı, dirsekleri bar tezgahında birbirine yaslanmıştı. "Sizin burada olacağınızı bilmiyordum."

April dikkat çekici bir şekilde ortada yoktu ve baştan aşağı siyah giyinmiş şık gotik kız Juniper, sanki kendi rızası dışında buraya sürüklenmiş gibi görünüyordu.

"Küçük bir işletme sahibi olmanın talihsiz bir gerekliliği." Parmaklarını şakaklarına götürdü. Juniper, köydeki B&B olan Ivy House'u işletiyordu.

O, tam olarak komite toplantısı türünde bir insan değildi; bir keresinde,

"Jill Mortimer'ın, Noel Arifesi ilahi konserinde 'Amazing Grace'i solo olarak söylemesine izin verilene kadar oylama taktığı uyguladığı toplantıyı hatırlıyor musun?" dedi Heather, bardan bana bir su uzatarak.

"Jill Mortimer'ın, Noel Arifesi ilahi konserinde 'Amazing Grace'i solo olarak söylemesine izin verilene kadar oylama sürüncemesi yaptığı toplantıyı hatırlıyor musun?" dedi Heather, barın üzerinden bana bir su uzatarak.

"Tamam, belki o biraz eğlenceliydi." Juniper'ın dudaklarının köşelerinde alaycı bir gülümseme belirdi.

Juniper'ın yanındaki tabureye kayarken şakaya dahil olmaktan memnuniyet duyarak kahkahalara katıldım. Geçen sonbaharda Jill'in Callum'u acımasızca takip etmesi sayesinde, Juniper ile Jill Mortimer'ın uzun süredir aralarında bir husumet olduğunu kısa süre önce öğrenmiştim. Bu süreçte Jill, Juniper'a oldukça kötü davranmıştı.

Jill'den hoşlanmama konusunda kendimi biraz daha iyi hissettim. O, Annabelle'in iyi arkadaşıydı ve ne zaman etkileşime girsek, ağzımdan çıkan her kelimenin Annabelle'e aktarıldığı hissinden kurtulamıyordum.

Annabelle köy komitesinin başkanı olmasaydı, onu ve çevresindeki insanları tamamen görmezden gelirdim.

"Jill Mortimer demişken, bu durum beklediğimden daha trajik." Heather odanın diğer ucuna doğru başını salladı.

Başımı sola çevirip onun tiksindiği şeyi hızla bulduğumda, bardağımdaki buzlu yoğunlaşma parmaklarıma sızdı.

Midem altüst oldu, göğsümde çirkin bir his şişti. Kabinlerden birinin yanında, Jill Mortimer başını geriye atıp gülüyordu ve Alistair'in gömlek koluna sahiplenici bir şekilde elini kaydırıyordu. Alistair de ona dikkatle bakıyordu.

O burada ne arıyordu ki?

"Sence tüm kardeşlerimle yatmak mı istiyor?" diye sordu Heather.

"Kaba," diye alay etti Callum. "Hepimiz o unvanın Juniper'a ait olduğunu biliyoruz..." Sözleri, acı dolu tiz bir çığlıkla kesildi ve benim dışımda herkes güldü.

Alistair'in Jill'in ahtapot gibi sarılan kollarından zorla kurtulup bize doğru gelmesini izlemekle meşguldüm.

"Selam millet." Elleri ceplerinde, Alistair grubun tam bir parçası olmadan birkaç santim uzağa yerleşti. "İsla." Bakışları yüzümün

. Sinirlenmemeye çalıştım. Açıkçası, *erkekler* kategorisine girmiyordum. "Aman Tanrım, bu küçük kasabanın kahramanı Dr. Macabe'nin ta kendisi mi?"

Heather, ellerini göğsüne sıkıca bastırarak barın diğer tarafından seslendi. "Bir imza alabilir miyim?"

"Çok komik." Kardeşleri beş yaşındaki çocuklar gibi kıkırdayırken, gözlerini kız kardeşine dikti.

Belli ki işten direkt gelmişti. Beyaz gömleği, lacivert kravatının biraz merkezden kaymış olduğu yakasında hafif bir kırıklık dışında hâlâ kusursuz bir şekilde ütülüydü. Sanki defalarca çekip sonra tekrar yerine düzeltmiş gibi.

"İmza kimin umurunda? Ara sıra telefonlarıma cevap versen yeter," diye araya girdi Callum ve Alistair'in yüzünün gözle görülür şekilde gerildiğini gördüm. Bakışları sürekli kayıyordu ama hiçbir zaman Callum ve Juniper'ın yönüne sabitlenmiyordu.

"Meşguldüm."

Burada yaşamaktan bu kadar açıkça nefret etmesinin sebebi bu muydu? Her zaman ortalıkta olan eski sevgilisi Juniper mı? Belki de Alistair ile benim sandığımdan daha fazla ortak yanımız vardı.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Callum'un ses tonuna sert bir tını karıştı. Herkes birden nefesini tuttu ve ben de koltuğumda kıpırdadım, sırf bir şey yapmak için suyum bir dikişte içtim. *Evet, kesinlikle burada olmamalıydım.*

Arkamda Heather boğazını temizledi. "Burada ne işin var? Ben bile burada olmak istemiyorum, üstelik bana para ödüyorlar."

Alistair'in kaşları gözlük çerçevesinin üstüne çıktı. "Topluluğumla ilgilenemez miyim?"

"Bu gecenin odak noktası, martıların vape kalemlerini çalmasını nasıl engelleyeceğiz," dedi Juniper alaycı bir şekilde.

"Gerçek bir salgın," dedi Callum.

Alistair gülümsemedi bile, sadece bana döndü, her yeri gergindi. "Dizin nasıl iyileşiyor bir bakayım."

Gözlerimi kırptım. "Şimdi mi?"

Başını salladı. "Muayenehaneye gelmek istemiyorsan tabii?"

Ona keskin bir bakış attım – o da bana aynı şekilde baktı – ve sonunda iç çekip tabureden kayana kadar yarım yamalak bir gözdağı oyunu oynadık. "Şimdi iyi." En iyisi bu işi bitirmek. Bardağı

geri verdim. Alistair'in iri eli omuzlarımın arasına yerleşip beni kabinlerden birine doğru yönlendirirken kızarmamaya çalıştım. "Ailenin bakışlarını hissedebiliyorum," dedim. Parmakları

saçlarımın arasına kaydı, boynumun tepesine kadar uzandı. "Ne olmuş?"

"Ee..." Ciğerlerim sıkışmış gibiydi ve gözlerim odada Annabelle'den bir iz arıyordu. "Onlarla konuşmaktan kaçmak için beni bahane olarak kullanma. Senin aile dramana bulaşmak istemiyorum." "Drama falan yok." Parmakları kıvrıldı. Sıkılaştı. "Kardeşlerim karışmayı sever, ben ise kendi alanımı tercih ederim.

Konu kapanmıştır." Nedense ona inanmadım.

Seni ilgilendirmez, diye kendime hatırlattım, onun elinden kurtulup kabinin kenarına oturdum. Onun sorunlarını da eklemeyen, başa çıkmam gereken kendi sorunlarımdan fazlasıyla vardı. Bu yüzden dedim ki, "Burada gerçekten ne işin var? Seni bu tür etkinliklerde hiç görmemiştin."

"Dikkat mi ediyordun?"

"Merak de diyebilirsin. Akşamlarını insan kalplerini incelerken gözlerine espresso atarak geçirdiğini sanıyordum."

"Sadece çarşamba günleri," dedi ciddi bir ifadeyle. Neredeyse gülecektim. "Peki ya sen?"

"Cairn & Crust'a kaydoluyorum," dedim biraz temkinli bir şekilde, yarı yarıya onun gülmesini bekleyerek.

O sadece başını salladı. Anlaşılan, tahmin edilebilir bir insandım.

Jeansimin paçasını kaldırmak için eğildim, ama Alistair benden önce davrandı. Dizlerinin üzerine çöküp ayak bileğimi avuçlayarak, konuşma yeteneğimi tamamen elimden aldı. Herkesin önünde, tam orada. Nazikçe sıkarak, elini baldırımın arkasına koymadan önce kot pantolonumu sıyırdı. Brown's'ta bana dokunduğundan daha yumuşaktı ve ne yaparsam yapayım, bu sabah tıraş olup olmadığımı hatırlayamıyordum.

"İlk kırk sekiz saat boyunca kuru tuttun mu?" Başını eğdi ve serin parmağıyla hâlâ biraz hassas olan tenimi yokladı.

Titrememeye çalıştım. *Baldırımın sıkılmasına karşı iniltiyi bastırmak zorunda kalacak kadar dokunulmaya bu kadar muhtaç mıydım? Burası Viktorya dönemi Londra'sı mıydı?*

Dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. Bu, onun önümde diz çöküşünün ikinci seferiydi. Bakışlarım gözlük çerçevesinden kayarak dudaklarına indi. Dudakları aralıktı, dili alt dudağının ucunda duruyordu ve ilk kez komşumu öpmek nasıl bir şey olurdu diye hayal ettim.

Bu düşünce zihnimde bir silah atışı gibiydi. Ani ve dünyayı sarsıcı.

"İsla?"

Sanki zihin okuyormuş gibi dudakları kıvrıldı, dişleri parladı. "Bana bakıyorsun, Lang." Öyleydim. O da bana bakıyordu.

Ne oluyordu böyle?

Zaman uzadı. Kanım kaynıyordu, derimin yüzeyine çıkıyordu, kalbim midemin derinliklerine kaymıştı. Bir şey söylemeliydim. Bu anı bozacak herhangi bir şey. Beynimin mantıklı kısmı bana dikkat çektiğimizi söylüyordu. Duncan kesinlikle bakıyor olmalıydı. Alistair'in ailesi de. Emin olamazdım; kontrol etmek için onun bakışını kırmam gerekirdi.

Odanın diğer ucunda bir bardak tıkırdadı. Dikkat çeken bir ses. Alistair'in yavaş nefes verişine o kadar odaklanmışım ki, sesi zar zor duydum. O garip an her neyse, o benim kot pantolonumun paçasını hızla aşağı çekince paramparça oldu. "İyileşiyor, bir iki gün daha bekle, sonra ılık suyla dikişleri çıkarabilirsin."

Ayağa kalktım, başımı sallıyordum; başım vücudumdan kopmuş gibi geliyordu. Annabelle'in odanın ön tarafındaki bir sandalyeye tırmanışını izlerken bu his daha da güçlendi; kusursuz yüz hatlarında çekici bir gülümseme vardı.

"Kinleith Köy Komitesi üyeleri, lütfen dikkatinizi bana verin." Baştan aşağı beyaza bürünmüş Annabelle, bir elini başının üzerinde sallarken, diğer eliyle bir klipboardu göğsüne sıkıca tutuyordu. "Öncelikle, yoğun hayatlarınızda zaman ayırıp buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Ev sahipliği yapmayı teklif eden Malcolm Macabe ve April Sinclair'e büyük bir alkış verelim."

Bara göz attım, Mal'ın ilgiden yüzünün kızardığını gördüm ve Annabelle'in neden rakipsiz bir şekilde komite başkanlığına aday olduğunu tam olarak hatırladım. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, o doğuştan insanlarla iyi geçinen biriydi.

Birini değerli hissettirmek için hiçbir firsatı kaçırmayan, eşsiz bir kadındı. Herkesi ismen hatırlıyordu, tüm köye Noel kartı gönderiyordu ve fırında ücretsiz doğum günü kekleri dağıtıyordu. Geçen yaz, cankurtaran servisi için para toplamak amacıyla tek başına eğlenceli bir kou organize etmiş, sonra da *herkesin yapacağı şeyi yaptığını söyleyerek*, bir tekneye adının verilmesini reddetmiti.

Ona karşı kendimi aşağı hissetmemeye çalışıyordum. Cameron her "Annie harika, değil mi?" dediğinde kıskançlık duymamaya çalışıyordum.

Alkışlar snnce, Annabelle not defterine bir işaret koydu.

Alistair'in hareket ettiğini hissettim, nefesinin kulağımın üzerinde kıvrıldığını fark edince çok rahatsız oldum. "Sence alkış için ara verip bunu yazması mı gerekiyordu?"

Başka biri söyleseydi gülerdim, ama kalbim hâlâ göğsümde deli gibi atıyordu.

Alistair yüzünden mi, Annabelle yüzünden mi? Karar veremedim. Dudaklarımı ısırdım, Annabelle konuşmaya devam ederken onu kasten görmezden geldim; o ise mükemmel parlaklıkta kahverengi bir bukleyi kulağının arkasına sıkıtırıyordu. "Bu akamki gündemin birinci maddesi, yaz sezonuna girerken turistlerin en çok şikayet ettiği konu. Perili mezarlık turu, hayaletler için ekstra ücret almaya baladı. Dale, buna gerçekten bir son vermelisin."

Tüm oda, ondan tamamen etkilenmiş bir şekilde güldü. O da, tacını almaya hazır bir güzellik kraliçesi gibi, onların ilgisinden memnun bir şekilde sırttı.

Omuzlarımın içe doğru kıvrıldığını hissettim. Onunla aynı odada olmak, binlerce kesikle ölmek gibiydi; Cameron'ın beni onun için terk etmesinin tüm bariz nedenleri herkesin gözü önünde sergileniyordu.

Benden büyüktü, ama bunu anlayamazdınız. Muhtemelen salyangoz smğ falan içinde banyo yapıyordu, çünkü hayatı boyunca Benjamin Button gibi geleiyordu.

Onu görmezden gelerek gözlerimi duvardaki saate çevirdim, endişeli komite yeleri yaz sonu festivali için imar yönetmeliklerini en iyi şekilde nasıl ele alacaklarını tartışırken, saatin ibrelerinin sekizi geçtiğini izledim.

Alistair, belli ki karamsar ruh halimi tahmin etmiş, tüm bu süre boyunca sessizce yanımda durdu. Suyu dudaklarına götürürken dirseği ara sıra benimkine değiyordu.

Saat dokuzu geçmişti ki Annabelle nihayet, “Bazılarınızın bu yılki Cairn & Crust’a kaydolmak için sabırsızlandığını biliyorum,” dedi. Klipsli dosyasını kolunun altına sıkıştırdı. “Kısa bir not: Bu yıl birkaç kural değişikliği oldu. Etkinliğin ellinci yıldönümü şerefine, ödül fonu beş bin pounda çıkarıldı.”

Beş bin sterlin.

Oda heyecanla çalkalandı. Ben de bunu hissettim ve küçük bir kahkaha attım, ama o daha sert bir sesle ekledi: “Bu da beni ikinci değişikliğe getiriyor: tüm katılımcılar çift olarak katılmak zorundadır. Tekrar ediyorum, katılmak için bir çift olmanız gerekir.”

Oda, duyulabilir bir hayret nidasıyla çınladı. Ya da belki de o ses benden gelmişti.

Etrafımda sandalyeler gıcırdadı. Partnerlere mesaj atmak için telefonlar çıkarıldı.

Solumdan, “Sonunda Dave’i bu işe bulaştırmak için bir bahane buldum,” diye bir ses duydum. Alistair hiçbir şey söylemedi.

Hâlâ dinliyormuş, hâlâ işin içindeymiş, hâlâ sağlamışım gibi davranarak dümdüz önüne baktım.

Para hiçbir zaman benim olmamıştı. Ama o zaman neden soyulmuş gibi hissediyordum?

"Bu değişiklikler nedeniyle, takımlarınızı kurmanız için size zaman tanımak amacıyla başvurular artık çevrimiçi olacak, ancak bunları bir an önce göndermenizi rica ediyorum." Annabelle, not defterine son bir işaret koydu. "Sanırım toplantı sona erdi. Son dakika endişeleri olan varsa, bana e-posta gönderebilir veya gelip..." Alistair'in kolu, öncekinden daha sert bir şekilde koluma dokundu. Annabelle'in sözleri kesildi. "Evet, Alistair. Bir sorunuz mu var?"

Elini kaldırmıştı.

Annabelle'in büzülmüş, ama yine de hoş görünen ağzından, bu kesintiye kızdığını anlayabiliyordum.

Alistair hiç aldırış etmeden boğazını temizledi. “Aslında bir duyuru var.” Yakındaki bir sandalyeye tırmandı ve odaya dönerek yüzünü herkese çevirdi. Ağırlığı altında ahşap tehlikeli bir şekilde gıcırdarken herkes tamamen sessizleşti.

Barın arkasında, Mal'ın elini gözlerine kapattığını gördüm.

Neden kalbim, sanki olacaklara şahsen dahilmişim gibi hızla atmaya başladı, bilmiyorum. “Herkes iyi akşamlar.” Sesinde, ondan beklemeyeceğim kadar neşeli bir ton vardı. “Heyecanla duyuruyorum ki, gelecek haftadan itibaren Kinleith Cerrahi Kliniği, gece geç saatlerde sağlık ve zindelik randevuları için açık olacak.” Herkesin gözleri ona dikilmişti, yüzlerindeki ifadeler okunamazdı. Boğazını tekrar temizledi. “Bu seanslar, tansiyon, BMI ve glikoz kontrolleri ile beslenme, egzersiz ve stres yönetimi üzerine görüşmeleri içerecek...”

“Azı dişim çatladı, buna da bakar mısınız?” Yaşlı bir tesisatçı olan Gordon Murray, Alistair’in odanın diğer ucundan teşhis koyabileceğini düşünürcesine, yanağını balık kancası gibi çekerek soluk pembe diş etlerini gösterdi.

“Ah, hayır. Bunun için bir diş hekimine gitmeniz gerekecek.”

“Eğer gelirim, reçetemi yazacak mısınız?” diye bağırdı başka biri.

“Harika bir soru, ama ne yazık ki hayır, tüm reçeteler yeni çevrimiçi reçete formumuz kullanılarak yazılacak.”

“*Bah*, hayatım boyunca burada yaşadım. Yetmiş iki yıldır ilaç siparişi vermek için hiç bilgisayara ihtiyacım olmadı.”

Nedense gözlerim Juniper ve Callum’u aradı; ikisi de *bir araba kazasına tanık olmuş gibi* aynı acı dolu ifadeyi takınmıştı.

“Sizi temin ederim: çevrimiçi sistem çok daha verimli ve doğruluğu garanti ediyor...”

“Sanki basit bir reçeteyi doldurmaya bile güvenmiyor gibi,” diye bağırdı odanın arkasından biri. Birkaç kişi kıkırdadı.

“Sanırım toplantının bu bölümü burada sona eriyor,” dedi Annabelle, ellerini çırparak sözü kesti. “Teşekkürler Dr. Macabe, bu tartışma çok aydınlatıcıydı.”

“Odanın arkasında bir kayıt formu var, ya da muayenehanenin web sitesinden randevu talebinde bulunabilirsiniz,” diye ekledi Alistair.

Tam bir sessizlik.

Ouch.

Biri kıkırdadı. “Bizim gibi taşralı ahmaklarla kaynaşmak için kendini bu kadar alçaltmasına şaşırdım.”

Alistair'in kaskatı kesilip, sonra da titreyerek sandalyeden inmesini izlerken yanaklarım yandı.

Annabelle kısa bir süre bekledi. "Gelecekte, son dakika konuşma konuları önceden onaylanırsa çok sevinirim."

Bir tur daha sessiz kıkırdama.

Gözümün ucuyla, çenesi titriyor olsa da başını dik tuttuğunu gördüm. Ya yanımda olduğumu unutmuştu ya da bana bakmayı reddediyordu.

Toplantı birkaç dakika sonra sona erdi. Kimseye veda etmeden doğruca kapıya yöneldim. Teddy'nin yanına gitmek için sabırsızlanıyordum.

Yarın yeni bir plan, parayı bulmak için yeni bir yol bulacaktım – üstümdeki kıyafetleri satmak zorunda kalsam bile. Ama şimdilik temiz havaya ihtiyacım vardı. İçime dertlerimi dökebileceğim bir boşluğa.

"İsla, biraz konuşabilir miyiz?"

Annabelle.

Sözleri her zamanki gibi şeker gibi tatlıydı. Ama şimdi bana bir tuzak gibi geliyordu. Dirseklerimi saran parmakları da öyle.

Dört aydır hiç iletişim kurmamıştık. Cameron'ın itiraf ettiği gece ona gönderdiğim, yanlış anlaşılan tek bir mesajıma bile cevap vermemişti.

Neden?

Bu kelime hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

Döndüm, onun kollarından kurtulup kollarımı kavuştururken odadaki herkesin gözleri bize çevrildi. "Tamam."

Dudaklarında sabit bir gülümseme belirdi ve sözlerini de beraberinde götürdü. "İyi görünüyorsun."

Hayır, iyi değildim. Yorgun görünüyordum, saçlarım yağlıydı ve bisikletle gelirken terlemiştim. Bana salyangoz sümüğü yoktu. "Teddy'nin yanına dönmem gerek."

"Tabii, elbette. Sadece bilmeni istedim, kural değişiklikleri için üzgünüm." Kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Anlamamı rica ediyordu. "Umarım bunun tamamen benim elimde olmadığını biliyoursundur. Komite bu yıl biraz heyecan katmak istiyor – bu yüzden ödül fonu

artırıldı. Yerel basının ilgisini çekmeyi ve Kinleith'i gerçekten haritaya koymayı umuyorlar."

Her şey son derece mantıklı geliyordu. Öyleyse neden ona inanmıyordum? Ben de zorla bir gülümseme takındım. "Sorun değil."

"Cameron ve ben dayanışma göstergesi olarak çekilirdik, ama pastane yeni açıldı ve evdeki onarım işleri var..." Sözleri yarıda kaldı. Zihnimde, o yıkım odalarından birindeydim, aynaya beyzbol sopasıyla vuruyordum, geriye ter ve cam parçaları kalana kadar.

Tabii ki o ve Cameron katılacaktı.

"Anladığın için çok mutluyum." Eli kolumdaydı. Yine başını yana eğdi. "Her zaman gelecek yıl vardır. Kim bilir, belki o zamana kadar yeni bir erkek arkadaşın olur. İkimiz de seni mutlu görmek isteriz."

Biz.

Bu kelime, sanki sıra bana gelmiş gibi midemi altüst etti.

Biz. O ve Cameron.

Artık onlar bir "*biz*"di. Ve o, bunu duymak ne kadar acı verici olduğunu tam olarak biliyormuş gibi bana bakıyordu.

Bir zamanlar Cameron ve ben de bir "*biz*"dik. Sonra Teddy geldi ve o "*biz*" bir "*biz*"e dönüştü. Artık sadece Teddy ve ben vardık, gerçekten önemli olan tek "*biz*".

Bu kadınla bir dakika daha konuşmak istemiyordum. "Görüşürüz, Annabelle."

İşte. Sakin ve soğukkanlı. Onun yanından geçip kapıya doğru ilerlerken, birkaç seyirciyle göz teması kurarken kendimle neredeyse gurur duyuyordum. Bu, onların yaymasından çok memnun olacağım bir dedikoduydu.

Sonra onun sonraki sözleri bana bir kova buzlu su gibi çarptı.

"Kesinlikle.

Ne de olsa artık bir aileyiz."

"*Artık bir aileyiz.*" Eve bisikletle giderken homurdandım. "Kadının ne cüretkarlığı var."

Komite toplantısı, sanki bir ter tabakası gibi, cildimi kaplayan iğrenç bir his bırakmıştı. Akşam havasını içime çekerek, o iğrençliği silip süpürmesine izin verdim.

Günün sıcağı düşmüştü ve tuzlu esinti, geniş örgülü hırkamın zayıflıklarından yararlanarak, annemle babamın özellikle kötü bir ayrılık sürecindeyken Brighton'a gittiğimiz tatildeki dondurma ve sirkeye batırılmış patates kızartması anılarını canlandırdı. Brighton İskelesi'nde roller coaster'a binmiş ve midemiz bulanana kadar pamuk şeker yemiştik. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Eve döneli daha bir gün olmamıştı ki babam bana mesaj attı, durumumu sormak için değil, iletmemi istediği bir özür için. *Annene özür dilediğimi söyle, o sana kulak verir.*

Babam üç hafta sonra eve geri dönmüştü.

Ve annemle yaptığımız o gezinin, annemin gerçekten mutlu olduğu o anların, sadece bir fantezi dünyasında geçirdiğimiz kısa bir süre olduğunu fark ettim.

Son ışık da kaybolana kadar, tüm hayal kırıklığımı pedallara bastığım her hareketle dışa vurdum. Kinleith köyünden çıkarken, bir sığır geçidinden geçtim ve bozkırlarda binlerce küçük, parlak gözlü koyunun, bisikletten düşüp beni yememi beklediğini görmezden geldim.

Bisikletin bozuk ön farını ve onu değiştirecek paramın olmamasını lanetledim.

Neyse ki arkadaki hala çalışıyordu. Bir karavan, geçit yerinde yanımdan geçti, biraz fazla yakın bir mesafeden, geçerken kornasını çalarak. Muhtemelen koyunları uyandırıyordu.

Sallanarak ayağımı çim kenarına koydum.

Neden üzerimden geçip gitmiyorsun? Gideceğin yere üç saniye daha hızlı varırsın, diye bağırmak istedim, ama araç çoktan gitmişti.

Aynı şey ikinci kez olduğunda, araca yumruğumu salladım, bisikletim tamamen sola devrildi. "Yol canavarı! Eminim kırmızı ışıktaki da durmuyorsundur."

Ama Alistair, Land Rover'ının ön koltuğundan bana bakıyordu, alnındaki damar atıyordu. "Ne halt ediyorsun sen?"

Alistair

Korunmak için sadece gülünç, parlak pembe bir kask takan Isla, cevap verme cüretini gösterdi. "Ben mi? *Sen* ne yapıyorsun, öyle birden ortaya çıkıp? Öldürüleceğimi sandım."

"Henüz umudunu kesme." Elimi pencereden dışarı uzattım. "Orası kör bir virajdı, seni neredeyse görmüyordum."

"Bu rotayı her zaman bisikletle geçiyorum."

"Bu beni rahatlatması mı gerekiyor?" Bu kadının kendini koruma içgüdüsü hiç yok muydu? Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. "Ölmek istediğini düşünmeye başlıyorum."

"Burası popüler bir bisiklet rotası, pek çok kişi buradan geçiyor."

Evet, eminim Tour de France'a hazırlanıyormuş gibi tam Lycra giyiyorlardır. "O aptallar beni ilgilendirmiyor."

"Peki ben senin endişen miyim?"

Evet. Bu kelime beynimin her köşesini doldurdu.

Hayatım boyunca, neden bu kadına bu kadar çekildiğimi anlayamadım.

Ciddi bir ilişki yaşadığım tek kişi Juniper'dı ve birbirimize binlerce açıdan uymuyor olsak da, en azından kağıt üzerinde mantıklıydık. Ama Isla, lanet olası mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı. Böyle birbirimize saldırdığımızda, topluluk ilişkilerini düzeltme çabalarımın orada ne kadar feci bir şekilde çöktüğünü ve yanıp kül olduğunu unutmak kolaydı.

Öfkeyle ellerini beline koydu. Bisiklet sallandı ve o hemen gidonu kavradı. Kaşlarımı daha da çatığımı hissettim. Kendi dengesizliği bile onu öldürmeye çalışırken, bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalmıştı? "Yazın ortasındayız; bu yolda her yıl kaç tane trafik kazası olduğunu biliyor musun?"

"Eminim bana anlatmak üzeresin."

Parmaklarım gidonu daha sıkı kavradı. Oradan gitmem gerekiyordu. Hemen. Beynim tamamen kısa devre yapmadan ve son bir saattir kafamda dolanan o saçma plan ağzımdan dökülmeden önce.

Ağzım tam tersini yaptı. "Bin."

"Arabanıza mı?" Sanki ona tahnit koleksiyonumu göstermeyi teklif etmişim gibi gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hayır, bagaja. Tabii ki arabaya, Lang."

"Alaycılık. En azından huysuzluktan iyidir," dedi. "Ama hayır, ben araba tutar."

"Beş dakikalık bir yol."

"Bisiklete binmeye devam etmem için bir neden daha. Arabanın içini mahvetmek istemem."

"Bu yüzden mi teneke kutunu sürmüyorsun?"

"Birincisi, Daisy'ye hakaret etme." Arabanın bir adı mı vardı? "İkincisi, seni ilgilendirmez ama, hala ufak bir motor sorunu var."

"Ne tür bir motor sorunu?" "Maaş gününü beklemek zorunda kalacağın türden."

"Ölmektense şimdi masrafı göze almak daha iyidir, değil mi?"

İsla koltuğunda kıpırdadı, açıkça rahatsızdı ve gözlerindeki acı dolu bakış – Annabelle'in konuşmasından beri orada duran bakış – beni yumuşattı.

Siktir et. Kemerimi çözüp, ıssız yol kenarına çıktım. "Sana bir tavsiye verebilir miyim?"

Bacaklarını pedalların arkasına sıkıştırdı ve bir santim geriye kaydı. "Belki de kendi sorunlarına odaklansan iyi olur."

"Oh, köyün paryası olmak mı demek istiyorsun? Pas geçeceğim." Bana baktı. İnkâr etmedi.

Hırkası bir omzundan kaymış, ay ışığında parıldayan soluk omzunu ortaya çıkarmıştı. Kot pantolonu daha da saçmaydı; geniş paçalı kotun her yerine basılmış çiçek desenleri, bana rahmetli Granny Macabe'nin eski perdelerini hatırlattı. Kim bir mağazada böyle bir şeyi seçer ki, giymek bir yana?

"Biraz cesaretli olmalısın," dedim. "Bu saçma kural değişikliğiyle Annabelle'in bu gece seni ezip geçmesine izin verdin."

O irkildi. "Ne yapmam gerekiyordu? Sırf benim için tüm yarışmayı değiştirmelerini mi talep etmem gerekiyordu?"

Omuz silktilim. "Deneyebilirdin."

Sert bir kahkaha attı. "Belki de işler senin dünyanda böyle yürür, Alistair, babandan işi miras alıp sonra da bunun için ağladığın dünyada. Bazılarımız o kadar şanslı değil; bize dağıtılan kartlarla idare etmek zorundayız."

"Belki," diye kabul ettim. Dışarıdan bakıldığında ne kadar ayrıcalıklı bir pislik gibi göründüğümü anlayabiliyordum. Mesele ben değildim. "Bu, birkaç kişiyi kızdırmaktan korktuğun için hayatının geri kalanını mutsuz geçirmeyi tercih ettiğin gerçeğini değiştirmez."

Bu gece benim için tam bir felaketti, ama en azından denemiştim. Onun gibi pes edip vazgeçmiyordum.

Gözlerini devirdi. "Dört ay boyunca aynı duvarı paylaşmak beni tanıdığın anlamına gelmez. Benim de bir karakterim var."

Bunu kanıtla, diyecektim neredeyse. Ama burası kesinlikle o konuşmayı yapmak için uygun bir yer değildi. "Arabaya bin."

"Hayır."

Gidonunu tuttum – sertçe değil, sadece bisikleti sabit tutmak için. Parmak eklemlerim, onun çilli parmaklarının yanında kıvrıldı, ısını hissedecek kadar yakındım ama tenini değil. Bir dokunuşun gölgesi. En son ne zaman birine dokunmuştum? İşimin bir parçası olarak ya da bir flört uygulamasında tanıştığım bir kadınla alkolün etkisiyle yuvarlanarak değil. Ama düzgün bir şekilde, onlarla vakit geçirebilmek için.

Bilmiyordum bile.

Bu düşünceyle yutkundum. "Ateşkesimize ne oldu?" "Ben pisliklerle anlaşıma yapmam."

Göğsümde tuhaf bir his vardı. Kahkaha mı?

Hayır, olamaz.

Belki de anjinam geliyordu. Belirtiler tam da oradaydı: baş dönmesi ve göğsümde sıkışma hissi.

"Benimle görülmekten utanıyor musun?" Hemen konunun özüne girdim.

"Hayır!" diye çok hızlı bir şekilde karşılık verdi, sonra yüzünü buruşturdu. "Orada olanlar için üzgünüm. İnsanlar genellikle bu kadar kötü niyetli değildir."

"Ben burada büyüdüm, unuttun mu? Bu insanların nasıl olduğunu çok iyi bilirim." Gerçi onların kin tutma konusunda ne kadar derin olduklarını hafife almıştım. Amy yarın bu konuyla ilgili bol bol dalga geçecekti. Beni, onların o kadar kolay ikna edilmeyecekleri konusunda uyarmıştı.

"Hiç kayıt alan var mı?" "Bir tane," diye itiraf ettim. "Heather."

Yüzünü buruşturdu. "Oof."

Ben de tam olarak öyle düşünüyordum, ama yüzümde sert bir ifade tutmaya çalıştım. Küçük kız kardeşimin acıma duygusunu uyandırmak için tamamen fabrika ayarlarına dönmem gerekiyordu.

"Hadi çabuk halledelim." Bisikletini işaret ettim. "Gitmem gereken yerler var." Yalan, ama onu arabama bindirebilirim, en az beş dakika boyunca tüm dikkatini bana verebilirdi.

Teklifimi dinlemek zorunda kalacaktı.

Komitenin kıkırdamaları hâlâ kafamda yankılanırken, toplantıdan sonra geride kalmıştım ve Annabelle'in, oldukça sahte bir şekilde, Isla'yı "Her zaman gelecek yıl vardır. Kim bilir, belki o zamana kadar yeni bir erkek arkadaşın olur." diyerek teselli ettiğini duymuştum. Ve plan, bir şimşek gibi aklıma gelmişti.

Noel Baba rolünü oynayamazdım. Ama Kinleith, pasta pişiren, çim biçen bir banliyö kahramanı istiyorsa, buradan kurtulmak için gerekiyorsa, bir çift New Balance giyip mahalle bekçiliğine başlardım.

Isla derin bir nefes verdi. Bir an için yine hayır diyecek ve eve kadar tüm yol boyunca onun arkasında buz gibi bir hızda sürmek zorunda kalacağımdan emin olurdum.

"Peki," dedi sonunda. "Ama sadece selesi rahatsız olmaya başladığı için. Sen söylediğin için değil."

Görünüşe göre başka bir davete gerek duymayan gözlerim, o muhteşem kalp şeklindeki poposuyla motosikletin üzerine bindiği yere kaydı. "Seni arabaya daha çabuk bindirecek ne varsa."

O, bilerek yavaş hareket ederek motosikletten inerken ben onu izlemedim. "Memnun musun?" diye sordu.

"Nadiren."

"Bisikletimi ne yapacaksın?"

"Arka koltuğa sığar." Bisikleti kaldırdım, gömleğimin koluna yağ bulaştığında yüzümü buruşturdum. Arkamdan geldi, bisikleti

bagajda ilk yardım çantamın yanına yerleştirmemi ve kapıyı kapatmamı izledi.

"Öne." Farkında bile olmadan, elimi omzuna – hırka giydiği omzuna – koyarak onu yolcu tarafına yönlendirdim.

Elimi geri çektim ama yakınında kaldım, o basamağı kullanarak arabaya binerken onunla yol arasında bir bariyer oluşturdum.

"En azından lanet olası kaskını takmışsın," diye homurdandım, çenesinin altından uzanıp kayışı çözdüm. Cildi yumuşaktı, parmaklarımı esnettim ve eğilip kaskı ayak boşluğuna koydum.

Ben sürücü koltuğuna tırmandığımda, o kendini kapıya sıkıştırmış, rüzgârın karıştırdığı buklelerini eliyle düzeltmişti. Kabin çoktan fazla tatlı kokuyordu – sanki onu almadan hemen önce pamuk şeker makinesine düşmüş gibi.

"Araban inanılmaz derecede temiz." Elleri saçlarından bardak tutucusuna geçti. Sonra torpido gözünü açtı, tekrar kapattı ve parmak uçlarıyla gösterge panelini okşayarak toz olup olmadığını kontrol etti.

"Sırada döşemeyi mi inceleyeceksin?" "Tabii.

Elinde UV ışığı var mı?"

Emniyet kemerimi taktım. "Kan mı arıyorsun?"

"Diğer şeylerin yanı sıra. Bir kız ne kadar dikkatli olsa azdır."

Motoru çalıştırıp yola çıktım, nereden başlayacağıma karar veriyordum ama ben konuşamadan o benden önce davrandı. "Ailenle kalıp vakit geçirmek istemedin mi?"

"Hayır, herkes oldukça meşgul." Yalan, dilimden çok kolay bir şekilde döküldü.

Bana, buna inanmadığını gösteren bir bakış attı, ama tek söylediği şey, "Her zaman kardeşlerim olsun istemişimdir." oldu.

Ona bir göz attım, sonra tekrar yola döndüm ve Croft Cottages'a giden toprak yola saptım. "Nerede büyüdü?"

"Surrey'de. Ama televizyonda gördüğün o güzel yer değil." "Ailen hâlâ orada mı yaşıyor?"

"Evet. Annem sürekli orada yaşıyor. Babam, tekrar bir araya geldikleri dönemlerde onunla kalıyor, ama bu dönemler genellikle bir ya da iki aydan fazla sürmüyor."

"Peki ayrıldıklarında ne oluyor?"

“Babam artık emekli, ama eskiden uzun yol kamyon şoförüydü, Avrupa’nın her yerini dolaşırdı. Bazen haftalarca evden uzak kalırdı.”

“Çocukken onu çok özler miydin?”

“Başlangıçta.” Başını salladı ve radyoyu kanallar arasında gezdirerek bir folk istasyonuna takıldı; hüzünlü bir Galce şarkı çalıyordu, utançla itiraf etmeliyim ki sadece yarısını anlayabiliyordum. “Hayatın sadece babam evdeyken dengesiz hissettirdiğini anlayacak kadar büyüye kadar. Sanırım annem onu sevdiğinden çok, onun hakkında kurduğu hayali seviyor, eğer bu mantıklı geliyorsa. Ben çocukken, buzdolabının üzerine kocaman bir takvim asardı ve babam eve dönene kadar günleri büyük kırmızı çarpılarla sayardı.”

“Peki evdeyken ne yapıyordu?” Neden onu kışkırttığımı bilmiyordum. Neden bana verdiği her bilgi kırıntısını aç bir adam gibi yutuyordum. Isla Lang hakkında ne kadar az şey bilirim o kadar iyi.

“Bitmek bilmeyen çığlıklarla dolu kavgalar.”

Benim çocukluğumdan çok farklıydı.

Ailemin gerçekten mutlu olup olmadığından ya da sadece evlilik ve çocuk sahibi olmanın norm, boşanmanın ise söz konusu bile olmadığı o zamanın ve yerin bir ürünü olup olmadığından hiç emin olamadım. Babam bize karşı sert davranırdı ama nadiren sesini yükseltirdi. Tek bir bakışla hayal kırıklığını ifade edebilecekken neden zahmet etsin ki?

Kardeşlerimle yükü paylaşmadan, bunu tek başıma yaşamayı hayal etmeye çalıştım.

Boğazımı temizledim. “Kulağa zor geliyor.”

Omuz silkti. “Artık bitti. Sık sık konuşmuyoruz.”

Kalan yolu, rahatsız edici bir sessizlik içinde virajlı yolda sürdük. Çok kişisel bir şeyi açığa vurduktan sonra ortaya çıkan türden bir sessizlikti.

Eğer birine ikinci evre Hodgkin lenfomayı basit bir dille açıklamasını isteseydiniz, ben tam aradığınız kişiydim. Ama duygusal dürüstlük... Bu beceriyi hiç tam olarak öğrenememiştim. Bunun önemi olmamalıydı. Isla'yı arabama almamın sebebi, ona yaptığım teklifi konuşmaktı, çocukluk travmasını ortaya çıkarmak değil.

Arabayı garaja çektiğimde, o gösterge panelindeki her düğmeye ve kadrana basmış ya da çevirmişti. Motoru kapattığımda tehlike ışıklarım hâlâ yanıp sönüyordu.

"Baban

—"

"Ölmüş mü?"

"Aynen öyle." Kemerini çözdü. "Beni bıraktığın için teşekkür ederdim ama ben istemedim, o yüzden..."

"Dur. Ben... şey... seninle bir şey konuşmam gerekiyordu."

Pervasızca. Aptalca. O iç sesimi bastırdım.

Kadın durakladı, kapı yarı açık ve iç ışık yanıyordu. "Çocukluk travmamla mı ilgili?"

"Onunla alakası yok."

"Ben de sen beni iyilikseverliğin yüzünden eve bıraktığını sanıyordum."

"Neredeyse her zaman gizli bir niyetim vardır," dedim dürüstçe.

O, alaycı bir gülümsemeyle koltuğuna yaslandı. "Bu rahatsız edici. Ödeşmem lazım..." Düşünürken parmaklarıyla uyluğuna vuruyordu. "Sana ilk adetimi anlatabilirim. Bu araba yolculuğunu gerçekten unutulmaz kılar."

"Bu çocuk oyuncağı." Konudan çok uzaklaşıyorduk. Konuyu tekrar ana hatlarına döndüremiyordum. Döndürmek de istemiyordum. "Daha iyi bir şeyin var mı?"

"Bekaretimi nasıl kaybettiğimi mi? Ama sıkıcı bir hikaye."

Donakaldım. İç ışık söndü ve bizi loş bir gölgeye daldırdı.

Sorma, sorma. Sormak kesinlikle tuhaf olurdu. "Dene bakalım."

Diliyle dudaklarını yaladığını, bir sonraki nefesini titreyerek verdiğini izledim.

"Diyelim ki oda arkadaşları vardı ve çok gıcırdayan bir futonda uyuyordu. Ayrıca tavanında esrar içen bir mantar resminin olduğu tuhaf bir poster vardı ve ben sürekli yanlışlıkla onunla göz teması kuruyordum. Sonrasında, bekaretimi Cameron'a mı yoksa halüsinasyon gören bir mantara mı kaybettiğimi merak etmekten kendimi alamadım."

Gülmeye başlamam gereken an geldi, ama sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissettim.

Cameron. Bekaretini, bir zamanlar okul otobüsünde kafasının tamamını ekstra büyük bir prezervatife sıkıştıran Cameron Smith'e kaybetmişti.

Ondan *başka* biriyle birlikte olmuş muydu? Cevabı zaten biliyordum.

Cameron'u *o kadar* iyi tanıımıyordum. Okulda benden iki sınıf altındaydı, Mal'ın sınıfındaydı. Mal onu hiç sevmezdi. Şimdi ise ondan nefret ettiğimden emindim.

"Sen tuhaf birisin," dedim sonunda.

O da buna itiraz etmedi, sadece yarı müstakil evlere bakakaldı. "Ne hakkında konuşmak istiyordun? Jess benim için Teddy'ye bakıyor ve onu daha fazla bekletmek istemiyorum."

Nefes aldım ve cesaretimi toplayıp konuya girdim. "Bence çıkmaya başlamalıyız. Tabii ki gerçek bir ilişki olmayacak," dedim çabucak, o cevap vermeden önce her şeyi söylemek istedim. "Daha çok, yaz boyunca ikimiz için de yararlı olacak bir anlaşma."

Yüzündeki ifade şoktan dehşete, sonra tekrar şoka dönüşürken, sanki bir sokak pandomimcisini izliyormuşum gibiydim. "Ciddi misin?"

"Kalp krizi kadar ciddiym." "Doktor mizahı mı?"

"Bu pek de komik bir şaka olmaz."

"Aslında olurdu." Sanki sessizce arabadan inerse fark etmememi umuyormuş gibi uzaklaştı. "Neden? İkimizin de uzun süre birlikte vakit geçirmektense insan kırkayak filmindeki orta koltuğu tercih edeceğimizden eminim."

İsteksizce bir kahkaha attım. *Kahretsin, komik olmak zorunda mıydı?* "İnan bana, sen de benim tercihim olmazdın. Birbirimizden hoşlanmıyoruz ki." Yalan söylemeye alışmış olmalıyım, çünkü sözler dilimden çok kolay çıktı.

"O zaman dinleyelim." Kollarını kavuşturdu, sivri çenesini yukarı kaldırarak bana baktı. Ben de ona baktım, ama onun düşünce akışını takip edemiyordum.

"Sunumun. Sanırım beni bu yüzden arabana aldın."

Hemen konuya girdi. Bu işime yarayabilirdi. "Meğer pek sevilen biri değilmişim."

"Hayır!" diye haykırdı.

Şaka benim aleyhime olduğu için bu durum sevimli olmamalıydı. Bu yüzden mi ona çekildim? O ve çocuğu, o anda kafamda dolaşan nefret dolu düşüncelerden dikkatimi dağıttığı için mi?

"Sosyal yetersizliklerinin benimle ne ilgisi var?"

Eve bir göz attım, elimi çeneme sürttüm. Dürüst olma sırası bendeydi. “Muayenehanede hastalarımızdan oldukça kötü geri bildirimler aldık ve puanları yükseltmem gerekiyor. Bu da Kinleith halkının beni sevmesi gerektiği anlamına geliyor ve onlar *seni* açıkça seviyorlar, her ne kadar bu sevgi, *Little Orphan Annie*’deki gibi hüznünlü bir şekilde olsa da.”

O, sahte bir iltifatla ellerini göğsüne koyarak güldü. “Vay canına! İltifatları kes Alistair, yoksa sana aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirim.” Bakmamalıydım. Bu kesinlikle bakmam için bir davet değildi. Ama onun sözleriyle birlikte bu hareket, kontrolümü elimden aldı. Bakışlarım, kendime hakim olamadan, yeleğinin kıvrımlı hatlarına, omzundan kayan hırkasına kaydı.

“Yerçekiminin bozulma ihtimali daha yüksek.” Alaycı bir tonla söylemek istemiştım, ama sesim bunun için fazla boşıktı. Gözlerim tekrar onun gözlerine kaydı ve ciğerlerim serbest dalış yapıyormuş gibi hissedene kadar birbirimize baktık. Kendimi tekrar konuşmaya zorladım. “Buna benim kadar senin de ihtiyacın var.”

“Neden öyle düşünüyorsun?”

“Eski sevgilin senden oldukça acımasız bir şekilde ayrıldı...” Kafasını salladı. “Oh, gerçekten mi? Unutmuşum.”

Tamam, belki de bu şimdiye kadar söylediğim en nazik söz değildi. “Demek istediğim, insanlar sana kırılmaya hazır bir cam vazo gibi bakıyor. Cameron’ın, her gece evde yastığına ağlamadığını bilmesini istemez misin? Annabelle’in yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek için?”

“Her gece yastığıma ağlamıyorum.” Doğru, eğer ağlıyor olsaydı muhtemelen duvarın arkasından duyardım.

“Önemli değil. O öyle olduğunu düşünüyor.” “Bunu nereden biliyorsun ki?”

“Çünkü Cameron her zaman kibirli bir pislikti, lisedeyken bile. Son on dokuz yılda pek değiştiğini sanmıyorum.”

Sessizlik adeta elle tutulur gibiydi. Onu ikna ettiğimi biliyordum; tek ihtiyacım olan son bir hamleydi. “Kabul edersen, Cairn & Crust’a bir takım olarak katılabiliriz. Ödül parası tamamen senin olur.”

Nefes aldığını duydum. “Sen payını istemez misin?”

"Senin de belirttiğin gibi, babamın işini devraldım. Paraya ihtiyacım yok." Söylenmemiş "*Ama ihtiyacın var*" cümlesi aramızda asılı kaldı.

Bakışları benimkilere saplandı. Gözleri o kadar maviydi ki, loş ışıktaki neredeyse elektrikleniyor gibiydi.

Sanki her fırsatta onu hafife aldığımı kanıtlamak istercesine, "Nedenini bilmek istiyorum. Yardımımı istiyorsan, senden gerçek bir şey bekliyorum." dedi.

Gerçek bir şey mi? Yetersizliklerimi yeterince ortaya koymamış mıydım? Ona, başka kimseye isteyerek itiraf etmeyeceğim kadar çok şey anlatmıştım zaten.

Panik göğsümü sardı.

Vücudumu her zaman tam olarak kontrol ederdim, ama gergin bir şekilde elimi ensemin arkasına sürtüncü, aniden ipi kopacak kadar uzağa fırlatılmış bir yo-yo gibi hissettim. Bu konuda ona gerçekten güvenecek miydim?

"Muayenehanemi satıyorum." Konuşurken karanlık kulübeme baktım. "Bu yüzden hasta geri bildirim puanları çok önemli. Uygun bir yedek bulur bulmaz buradan gideceğim."

Sessizlik uzadı. "Ama söylediğin her şey... ailenin yanında olmakla ilgili..."

"Hepsi doğru."

"O zaman neden?"

"Çünkü hayatımı Glasgow'da bıraktım. Ve kıdemli ortak olduğumda, bunu kendi başıma hak etmiş olmak istiyorum." Tam olarak doğru değildi – ama yeterince doğrudu. Kolay bir cevaptı. Tıbbi tamamen bırakmayı düşündüğümü itiraf ettiğim cevap değildi.

Onun kınamasını bekledim. Alay etmesini. Ama gözümün ucuyla, sanki ona market listemi vermişim gibi başını salladığını gördüm. "Bunu düşüneceğim."

Düşünecekti. Bütün bunlardan sonra. Kahretsin, tartışacak halim yoktu.

"Ne kadar süre?"

"Birkaç gün."

Bu çok uzun bir süreydi. "Yarın söyle."

Sinirli bir nefes verdi. "O zaman neden sordun ki?"

"Sen nefret emir etilmekten ; ben çalışıyorum bunu iyi iyi bir ortaklık becerisi sergilemeye çalışıyorum."

“Bunun üzerinde çalışsan iyi olur.” Kapıyı sonuna kadar itip koltuktan atladı. “İyi geceler, Alistair.”

O, o saçma sapan kot pantolonun vurguladığı çılgın kıvrımlarıyla ön kapısına doğru yürürken, ona bakmamaya çalıştım.

Siktir. Bu kötü bir fikirdi.

Ama bu yola girmiştim. Öyle ki, o akşam duştan sonra kurulduğumda, hızlıca bir mesaj attım. Bir iyilik yapman lazım.

Heather cevap verdiğinde şortumu giyiyordum. Böbrek mi?

Cevap hayır, çünkü bana hiç mesaj atmıyorsun.

Isla'nın numarası lazım, diye cevapladım.

İğrenç. İkinizin arasında neler olduğunu bilmek istiyor muyum ki? Bir an önce senden nefret ediyordu, bir an sonra komite toplantısında dizlerinin üstüne çökmüştün.

Muhtemelen hayır.

Bir saniye sonra Isla'nın numarası belirdi. Onu rehberime kaydettim, sonra ona mesaj attım: "Karar verdin mi?"

Yatağımın yanındaki duvardan, yumuşak bir gitar solosu sesinin üstüne bir ping sesi geldi.

İçim sıkıştı. Onun yatağı da kağıt inceliğindeki duvara mı yaslanmıştı? Elimi duvara dayamak için garip bir dürtü hissettim. Sonra telefonum titredi. Annem bana yabancı erkeklerle konuşmamamı söylemişti.

Alistair. Kanıt

lütfen.

Kaşlarımı çattım ve yazdım: "Bunu nasıl kanıtlayacağım?"

Bir fotoğraf yeterli olmalı.

Düzgünce yapılmış yatağımın hızlıca bir fotoğrafını çektim. Gönder tuşuna bastım.

Lütfen, orta yaş krizindeki her erkeğin o lacivert çarşafı vardır.

Gülümsediğimi hissettim. Bunu görmezden

gelip şunu yazdım: Siktir git. Selfie ya da hiçbir şey, diye hemen cevap yazdı.

Kamerayı çevirip hızlıca bir fotoğraf çektim. Gömleğimi çıkardım. Ve daha iyi düşünemedim gönder tuşuna bastım.

Duvarın bir gürültü geldi. Ağır bir şey yere düşmüştü.

Birkaç saniye sonra. Çıplak fotoğraf demek istemedim.

İğrenç. Göğüs uçları bile görünmüyor.

Yaz meme uçları bir daha daha ve ben engelleyeceğim
seni cinselcinsel tacizden

Yatağıma uzandım ve şunu yazdım: Anlaşıldı. Sonra, "Bu bir evet mi demek o zaman?" diye sordum. Yarın kadar vaktim olduğu konusunda anlaşmıştık.

"Evet diyeceksen bu gecikmenin bir anlamı yok," yazdım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Çünkü sen harika bir pastacısın ve ödül parasını hak ediyorsun. Bir saniye sonra ekledim: "Ve çünkü kendi iyiliğin için fazla iyisin."

"Hayır, değilim." Bir patlama daha. Kesinlikle yumruğunu duvara vuran bir ses.

Gülümsedim ve cevap yazdım. Seni kırmak istemedim.

Cameron her zaman benim fazla iyi olduğumu, insanların beni ezip geçmesine izin verdiğimi söylerdi.

O zaman ona yanıldığını kanıtla.

Alistair

Heather: Alistair, artık dayanamıyorum. Bütün gece bekledim. Isla ile çıkıyorsun. Doğru mu, değil mi?

Heather: Ben senin kız kardeşinim, bilmeye hakkım var. Alistair: İşlerin öyle yürüdüğünden emin değilim.

Callum: Bu kesinlikle bir evet.

Heather: Neden bana söylemedin?

Callum: Belki de senin garip tepki vereceğini bildiği içindir.

Alistair: Tam da bu yüzden. Ben akıllı kardeşinim, unutma.

Callum: Akıllı mı? Pil yutmaya ramak kaldığın zamanı hatırlıyor musun?

Alistair: Bir deney yapıyordum. Callum: On beş yaşındaydın.

Alistair: Artık pilin yemek borusunda takılacağını biliyoruz.

Juniper: Asıl soru şu olmalı: Isla'yı nasıl tavladı? O tam bir on numara.

Alistair: Bu ne demek oluyor?

Mal: Flört konusunda tavsiyeye ihtiyacın olursa bana gelebilirsin.

Alistair: Defol git. Küçük kardeşimin flört tavsiyesine ihtiyacım yok.

Juniper: Ben olsam onun tavsiyesini dinlerdim. Heather: YAKTIN.

Alistair:

Alistair: April senin ilk kız arkadaşın değil miydi, Mal?

Mal: Ve şimdi o benim karım. İlk denememde FHM'nin 2018'in en seksi kadınına sahip oldum.

April: Oh, lütfen. Seni ben kapmıştım.

Mal: Doğru.

Heather: Bu benim asıl soruma cevap olmuyor. Sen ve Isla?

Alistair: Yorum yok.
Heather: Peki. Ona sorarım.

Isla

Heather: Araya girmem mi gerekiyor? Isla: ???

Heather: Sen ve kardeşim. Komite toplantısında bacağını ovuşturması ve sana attığı o sevimli bakışlar... İkinizi de hortumla yıkamak zorunda kalacağım sandım.

Isla: Aşk dolu bakışlar mı?

Heather: Psikotik bir kriz mi geçiriyorsun? Isla:

Uzaylılar tarafından kaçırılmış olmak daha olası geliyor.

Heather: Juniper ve Callum'dan dersimi aldım. Bu duruma kendimi karıştırmayacağım. Seks yapman gerektiğini söyledim ve eğer bu benim kardeşimle olacaksa... öyle olsun.

Isla: Öyle olsun mu? Kişisel gelişim anı mı yaşıyorsun?

Heather: Öyle olsun dedim. Mutlu olduğumdan değil.

Onun çılgın planını kabul ettikten sonra, Alistair *bu gösteriyi başlatmak* için can atıyordu. Bu ne anlama geliyorsa artık. Belki de kasaba çanını çalmak ve köy meydanında birbirlerinin dillerini emmek gibi bir şey?

Sormaya çok korkmuştum. Bu yüzden, bir yetişkin gibi, birkaç gün onu kaçındım ve Teddy ile vakit geçirecekse önce ona danışmam gerektiğini söyledim.

Cuma sabahı ona, Cumartesi günü Alistair'i gıda pazarına davet etsem ne hissederd diye sorduğumda, başını iPad'inden kaldırdı.

"Yan komşumuz Ali mi?"

"Eğer istersen," dedim, cevabını zaten biliyordum. Neredeyse beş aydır bir duvar ötedeki komşumuzla yaşıyorduk ama kızımın ona olan hayranlığını bir türlü anlayamamıştım.

Belki de kadın soyumda, her zaman berbat erkeklere çekilmeye neden olan eski bir lanet vardı. Çünkü her sabah saat tam sekizde, Alistair'in sabah koşusu yaptığı toprak yolu

Alistair'in sabah koşusuna çıktığı toprak yolu mükemmel bir şekilde gören pencerede.

O, erkeklerin en güzel örneğiydi, benim nedenim buydu. Callum Macabe yan daireye taşınıyordu muhtemelen aynı derecede dikkatim dağılırdı. Şey, belki *tam* olarak aynı derecede değil – Callum burnundan kayan yuvarlak küçük gözlükler takmazdı – ama yüzde doksan oranında dikkatim dağılırdı.

Teddy'nin yüzü aydınlanmıştı. "Bence Ali'nin bir arkadaşına ihtiyacı var. Belki biz onun arkadaşları olabiliriz."

Alistair ile benim arkadaş olmamızın, bir ahtapotun denizden çıkıp akşam yemeğine davet edilme ihtimalinden daha düşük olduğunu ona söylemeye gönlüm el vermedi. Aksi takdirde, bu saçma plana asla razı olmazdım.

Zaten, o benim midemi çalkalanmış bir kola kutusu gibi köpürtüyordu. Onu gerçekten sevseydim ne kadar kötü olurdu, hayal edebiliyor musun? Onurumu koruyarak hayatta kalamazdım.

Çok farklıydık. O zeki, başarılı ve ciddiydi. Oysa benim tek amacım, banyoda ağlamadan günü atlatmaktı.

Ayrıca, onun iyi bir arkadaş olacağından da emin değildim. Açıkça kendi sorunları vardı. Ama arabada bana itiraf ettiklerinden sonra ona biraz daha saygı duymaya başladım. Kendi yolunu çizmek istemeyi anlıyordum. Ve Cairn & Crust yarışmasını kazanmama yardım etmeye gerçekten kararlı olduğuna inanıyordum, çünkü bu ona da fayda sağlayacaktı.

Hedefleri bencildi, ama sorun değildi. Yirmi sekiz yıllık hayatım bana bir şey öğrettiyse, o da erkeklerin kadınların nadiren olabileceği şekilde bencil olabileceğiydi. *Hayır*, hayatımda yeterince bencil erkek vardı.

Buna sadece Teddy için razı olmuşum. Zihnimde o parayı çoktan harcamaya başlamıştım. Ve evet, belki içimdeki küçük bir parça, Cameron'ın benim onsuz da mutlu ve duygusal olarak başarılı olduğumu görmesini umuyordu.

Bu yüzden Teddy'ye, "İşe hazırlanmam lazım," demiştim.

Cuma öğleden sonraları sadece yarım vardiya çalışıyordum, bu yüzden o da benimle geldi. Konuyu değiştirmem onu rahatsız etmemiş gibiydi. "Boyama kitabımı getirebilir miyim?"

Mutfak masasının etrafında dolaşırken, onun karışık buklelerini düzelttim. "Tabii ki alabilirsin, güneş ışığım."

Daisy oyun oynamaya karar vermişti ve havanın serin olmasına rağmen camları sonuna kadar açmıştım. Pat anneanne her zaman Daisy'yi camlar açık ve müzik yüksek sesle sürmek gerektiğini söylerdi. Benzin göstergesinin boş çizgisine ne kadar yakın olduğunu görmezden gelerek, Teddy ve benim yaşımızın toplamından daha eski bir Madonna şarkısını avaz avaz söylüyordum ki, Teddy sonunda kendine küçük bir gülümseme izin verdi ama yine de şarkıya eşlik etmeyi reddetti. Kalbim sıkıştı.

Bu yeterliydi. Doğru yönde atılmış küçük bir adım.

Köy salonunun dışındaki küçük çakıl otoparka park ettiğimde saç örgümün ucu yağmurdan ıslanmıştı ve Teddy'nin boyama kitabını ceketimin altına saklayarak ana caddeden koşarak geçtik, tam da ardından gelen şiddetli sağanak yağmurdan kaçmak için. Sonra onu pencerenin yanındaki arka köşedeki bir masaya, bir grup yürüyüşçünün yanına oturttum.

Okul tatillerinde Teddy'yi işime çok sık getirmemeye çalışıyordum. Annemin çalıştığı pub'da rahatsız bir bankta oturup, burnuma her zaman bayat bira kokusunun sinmesi gibi çok fazla kötü anım vardı. Bundan nefret ederdim. Ergenliğe girdiğimde bu nefretim daha da arttı. Vücudum hızla bir kadınınkine benzemeye başlamıştı ve annem meşgulken sarhoş adamlar masama yaklaşır, ödev yaptığımı fark eder, yine de benimle sohbet etmeye çalışırlardı.

Annemin izinden gittiğim düşüncesi geceleri uykumu kaçırıyordu.

Brown's'taki vardiyam kaplumbağa hızıyla ilerliyordu. Sokakta turistler, yağmur aralarında kısa süreli molaları en iyi şekilde değerlendiriyor, rüzgarda mini savaş bayrakları gibi dalgalanan kare şeklindeki bayrakların altındaki dükkanlar arasında dolaşıyorlardı.

"Neye bakıp duruyorsun?" Jess, caddenin karşısındaki Queen's Cakes'e doğrulttuğu dürbünü indirdi.

"Hiçbir şey," dedim ve telefonumu tezgahın altına, görünmeyecek bir yere bıraktım. Yüzümdeki ifadeyi, *"Bu sohbe tamamen odaklandım, huysuz komşumu süzmüyorum, hiç de değil"* der gibi bir şeye çevirdim.

Son bir saat içinde Alistair'in fotoğrafına, kahve yaptığım sayıdan daha fazla kez gizlice bakmıştım. Geçen gece bir selfie istemişti, ama hayatta onun gerçekten bir tane göndereceğini düşünmemiştim. O, bunun için fazlasıyla ciddi biriydi. Böyle bir akıma katılmaktansa, Oxford İngilizce Sözlüğü'ne sert bir mektup yazıp o kelimenin çıkarılmasını talep etmesi daha olasıydı.

O turu kazandığım için mecazi olarak kendimi tebrik ediyordum ki, o fotoğrafın geldiğine dair bildirim geldi. Telefonu sıcak patates gibi düşürdüm. Tabii ki gülümsemiyordu. Ama sanki ruhumu görebiliyormuş gibi kameranin merceğine bakıyordu. Dudakları sıkı, çıplak köprücük kemikleri gururlu. Yüzünün sert hatlarını yumuşatan nemli, dağınık saçlar. Onu her zaman mükemmel bulmuştum ve nedense alnına düşen o tek nemli bukle, duvarın arkasından bağırarak istememe neden oldu: *Tarafsız bir üçüncü şahıs olarak, inan bana, saçını her zaman böyle bırakmalısın.*

Sonra telefonumu yastığımın altına sıkıştırdım ve yanıma döndüm, ancak otuz saniye sonra onu tekrar çıkardım ve başparmağımla işaret parmağımla kullanarak o bukle, gözlerim onun tam çevresini ezberleyene kadar yakınlaştırdım.

Belki de Heather haklıydı, sadece seks yapmam gerekiyordu. Çünkü aylardır bana açıkça kaba davranan bir erkeğin kafasındaki ıslak bir bukle, midemi düğümlememeliydi.

"Belki de latte sanatının fotoğraflarını tekrar çekmelisin," dedi Jess, dürbününü bir kez daha kaldırarak, yeni fırının önünde oluşmaya başlayan öğle yemeği sonrası kuyruğunu inceledi. Kuyruğun caddede ne kadar uzağa uzandığı görmek sinir bozucuydu.

"Eğer yardımı olacağını düşünüyorsan," diye kabul ettim, kahve öğütücüsüne doğru ilerleyip kahveyi portafiltere döktüm. Kahveyi dökerken ve sütü buharlamaya başlarken yüzüklerim metale çarptı.

Gerçekten biraz pratik yapmam gerekiyordu. Brown's'ta ilk başladığımda, her şey keklerle ilgiliydi ve menü oldukça standarttı: *"Kahvenizi nasıl servis edersek öyle içersiniz."* Bir gün, sırf can sıkıntısından, bir YouTube öğreticisini takip ederek latte sanatına başlamıştım; dilimi dudaklarımın arasına sıkıştırmış, süt lalesi yapmanın adım adım talimatlarını izliyordum.

Bunu doğru yapabilmem birkaç günümü almıştı, sonra müşterilerimizden biri bir fotoğraf çekip bizi sosyal medyada etiketlemişti.

Her geçen gün daha da iyiye gidiyordum ve bu bize ara sıra internette biraz ilgi getiriyordu. Ama sütün bir kuğunun bizi kurtaracağını düşünmüyordum. Özellikle de geçen hafta Annabelle'in Instagram'da altın pullu bir cupcake paylaştığını gördükten sonra. Bununla rekabet etmek imkansızdı.

"Jess," dedim, hava kabarcıklarını çıkarmak için tezgâhın üzerindeki süt kabına hafifçe vurdum. "Aslında yarınki gıda pazarı hakkında seninle konuşmak istiyordum, bu ay biraz farklı bir şey denemeyi düşünüyorum."

Bu konuyu onunla konuşmak için günün sonuna kadar beklemeyi planlıyordum. Aslında, lanet olası bir korkak olduğum için erteliyordum demek daha doğru olurdu.

"Ne demek 'farklı'?"

Her ayın ikinci hafta sonu, köy meydanında bir gıda pazarı kurulurdu. Satıcılar Skye'nin her yerinden ve hatta komşu adalardan gelirdi. Her zaman büyük bir kalabalık toplardı.

Brown'ların yemek kamyonetinde görev aldım ve her zamanki kruvasan, çörek ve tarçınlı çöreklerimizi satıyordum. Ama kahve ve hamur işleri satan tezgahlar çok fazlaydı. Geçen ay stokumuzun yarısını bile zar zor satabilmiştik.

"Şey..." diye başladım, sonra boğazımı temizledim. "Matcha dolgulu kruvasan küpü için yeni bir tarif denedim..."

"Kruvasan küpü de ne demek?"

"Küp şeklinde bir kruvasan..." Yüzü solgunlaşınca sözümü yarıda kestim.

"Neden kimse küp şeklinde bir kruvasan istesin ki?"

"Çünkü eğlenceli," omuz silktilim, işlerin pek iyi gitmediğinin farkındaydım. "Ve şu anda internette çok popülerler."

"Bah," diye alay etti. "Bugünlerde her şey tıklanma sayısı ve FaceSpace'te kaç beğeni alacağınla ilgili. Aşırı pahalı hileler yerine geleneksel lezzetli yemeklere ne oldu?"

Ona karşı çıkmadım. Ama şöhretimizin arkasına sığınmak, özellikle de yolun karşısında parlak hileler varken, insanları kapımızdan içeri çekmeye yetmezdi. "Sadece bu ay denememe izin ver, ne zararı var ki?"

"Peki. Ama işe yaramazsa, gelecek ay normal menüye geri döneriz."

"Söz," dedim, heyecan ve gerginlik midemde birbiriyle savaşıırken.

Bana tam yetki vermişti. Denemek için can attığım limonlu ve fesleğenli çörekleri yapabilirdim – hayır, dur, tuzlu karamel ve fıstıklı cruffinleri. Bir iki saat erken kalkarsam, bir iki turta pişirmeye, Cairn & Crust için bazı tarifleri denemeye bile vaktim olabilir...

"*Bak,*" diye tısladı Jess, dürbünü elime tutuştururken, süt kabını odanın diğer ucuna fırlatacak gibi oldu. "İşte Duncan. Ona da hep indirim yaparım, adi herif. Bu küstahlığa inanabiliyor musun? Onunla hesaplaşacağım." Önlüğünü çözmeye başladı.

"Şu anda yapman gereken en son şey, bastonunu sallayarak oraya fırlamak." Ya da Annabelle'in onu bir tür yanlış yönlendirilmiş intikam görevine gönderdiğimi düşünmesine neden olmak.

Elleri durdu. "Bu harika bir fikir, bastonum nerede?"

O tek bir adım bile atamadan kolunu tuttum. "Ciddiyim, Jess. Endişelendiğini biliyorum, ama bunun geçici bir durum olduğunu düşünüyorum. Henüz temmuz ortasındayız, turizm sezonu henüz tam hızına ulaşmadı ve Queen's Cakes yeni ve göz alıcı. İlgi zamanla azalacak, göreceksin."

"Oh, hadi oradan." Bir anlaşma değil, geçici bir ateşkes. "Onu nefret etmek için benim kadar senin de nedenlerin var."

"Teddy'nin önünde böyle bir şey söyleme," diye sessizce uyardım. "Neden eve gitmiyorsun? Ben buradan sonra vardiyayı bitirebilirim."

Onu ikna etmek çok da zor olmadı, bu da uzun günlerin sonunda onu yorduğunun kesin bir işaretiydi. Birkaç dakika sonra arkasında zil çaldı. Hemen ardından bir grup yürüyüşçü ayrıldı. Aşırı dolu sırt çantalarıyla yük altında olan grup, çıkarken bana on sterlinlik bahşiş verdi; yağmurdan kaçacak bir yer buldukları için açıkça minnettardılar.

"Şuna bak." Teddy'ye dönüp banknotu bayrak gibi salladım. "Bu akşam pizza yer miyiz? Ben ısmarlıyorum."

Hafifçe gülümsedi. Tam bir gülümseme değildi ama yine de kalbimi ısıttı. "Ancak üzerine ananas koymazsan, o iğrenç."

"Peki ya biber?"

"O daha da iğrenç."

Ne yazık ki, o da benden seçici yemek yeme genini almış ve zevklerimiz nadiren örtüşüyordu. "Ananaslı kısmı benim yarımda tutacağıma söz versem nasıl olur?"

Gözlüklerini düzeltirken bunu düşündü. "Bu kabul edilebilir."

"Çok nazıksın." Tezgahın etrafından dolaşıp masasına doğru yürüdüm. "Çizimin nasıl gidiyor?" Durup aşağı baktım ve kendi tükürüğümle boğuldum. O bir...

"Bu Ali: o bir uzay gemisine binen bir astronot." Geçen hafta bir dişi daha düşmüştü ve "s" harflerini hala belirgin bir şekilde peltek telaffuz ediyordu.

"Astronotların roketin içinden kalkış yapması gerektiğini sanıyordum." "O bu şekilde binmeyi tercih ediyor," diye açıkladı.

"Elbette öyle. Çok güzel." Ve müstehcen. Dev bir penise benziyordu.

"Sence Ali bunu beğenecek mi?" Gözleri iri ve umut doluydu, kalın camları sayesinde daha da mavi görünüyordu. Gözlüklerini burnuna doğru hafifçe ittim.

"Şey..." Kapının çınlaması bana kısa bir nefes alma fırsatı verdi. Dönüp Callum Macabe'nin içeri girerken eğildiğini gördüm. Eşiğin hemen içinde durdu, ıslak botlarını silkeledi ve saçındaki yağmur damlalarını silerken boş masalara göz attı. Yüzünü buruşturdu. "Jess nasıl karşılıyor?"

Tezgahın arkasına geçtim. "Onu eve gönderdim, yoksa şu anda polis gözetiminde olurdu, darp ve saldırı suçlamalarıyla karşı karşıya kalırdı."

"O zaman beklediğimden daha iyi."

Yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Ne alırsınız? Lütfen dükkândaki her şeyi isteyin."

Cazip geldi gibi göründü ama başını salladı. "Belim bile o kadar kurabiyeyi kaldıramaz." İki kahve ve iki sandviç sipariş etti, parayı tezgaha bıraktı, sonra Teddy'nin masasına gitti.

"Bir şaheser mi yaratıyorsun?" diye sordu, elleri belinde.

"Evet." Kulaklıklarını boynuna taktı, sonra boyamaya geri döndü. "Yorgunluktan bitkinim. Hiç istemediğim halde yataktan kalkmak zorunda kaldım, sonra da bütün gün çizim yaptım. Parmaklarıma bak

parmaklarıma bak.” Parmaklarını havaya kaldırdı, boyalı mürekkep lekelerini sanki savaş yaralarıymış gibi gösterdi.

“Kulağa zor gibi,” dedi ciddi bir ifadeyle “Öyle dev dev levha kek “Yararı oluyor mu?”

“Sadece biraz. Çizim yapmak zor bir iş, biliyorsun.”

“Buna itirazım yok.” Bana doğru eğildi. “Bu...” “Uzay gemisi,” sözünü kestim.

“Pembe bir uzay gemisi,” diye onayladı Teddy. “Ve onu süren de Ali.”

“Ah, benim hatam.” İkimiz de kahkahalarımızı yutarken Callum’un gözleri bana kaydı.

Teddy, “Binmesi daha kolay olsun diye bu kadar küçük yaptım,” diye açıklarken, ben onun bakışlarından kaçtım.

Dudaklarımı ısırdım ve Callum öksürdü, çok memnun görünüyordu, sonra şöyle dedi: “Bu evrensel bir şey olmalı, Juniper dün gece tam olarak aynı şeyi söyledi.”

Kendimi tutamadım ve tam o anda, kapıdan koyu renkli bir kafa görüldüğünde, kahkaham patladı. “Neden kulaklarım yanıyor?” Juniper. Çarpıcı yüz hatları, her şeyi bilen bir ifadeye büründü. Zilin çaldığını fark etmemiştim bile.

Callum sırtıttı, belli ki onun geldiğini görmüştü. “Kapsamlı bir muayene gerektiren bir sağlık sorunu gibi görünüyor, harpi. Umarım bulaşıcı değildir?”

“Ben de seni özledim.” Başını öpücük için yukarı kaldırdı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Çevresi küçük ama etkisi büyük bir gülümsemeydi, çünkü Callum geri çekildiğinde gözleri parladı, sanki tüm dünyası o kavisin içinde yaşıyormuş gibi.

Ayrıldıklarında, Teddy’den bana baktı. “Merhaba çocuklar. Hırkana bayıldım, Isla.”

“Oh, teşekkürler.” Renkli yamaların olduğu yere bakarken yanaklarımın kızardığını hissettim, utanmıştım.

Juniper, büyüdüğümde olmak istediğim kişiydi. Dürüst, çarpıcı ama keskin bir kişiliğe sahipti. Bin yıl yaşasam bile ulaşamayacağım bir özgüvenle davranıyordu. İki Macabe kardeşin ona neden aşık olduğunu anlamak zor değildi. Alistair’in, geçen yıl kardeşinin onunla birlikte olduğunu öğrendiğinde

kardeşinin yüzüne yumruk atacak kadar kıskanç olduğunu anlamak zor değildi.

Şimdi de Kinleith halkına Alistair'in *benimle* çıktığına inandırmamız mı gerekiyordu? Kimse buna inanmazdı.

Teddy tam o anda söz aldı. "Bunu kendisi yaptı." Bütün gözler bana çevrildi. "Gerçekten mi? Bu çok havalı," dedi Juniper. "Bir milyon yıl önce."

"April ve ben birkaç ay önce tığ işine başladık. Bütün bebek kıyafetlerini el yapımı yapmak gibi bir planı vardı. İşler pek yolunda gitmedi."

Callum burnunu çekerek, April'in beline sarıldı. "Hafif kalmış."

"Sadece senin şeytani tavşanım ipliğini yediği için." "Sana söylemiştim: senin kokun vardı. Bu bir iltifattır."

Teddy, ikisi yüzlerinde aynı gülümsemeyle atışırken gözlerini ikisi arasında gezdirdi.

Callum elini Juniper'ın omurgasından kısa saçlarına doğru gezdirdi. "İşe dönmeliyim, bu öğleden sonra arka arkaya ameliyatlarım var, uyluk kemiği kırık bir border terrier var." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Muhtemelen eve geç geleceğim."

"Bunu istiyor musun?" diye sordum, o tezgahın önünde durduğunda.

"Evet, teşekkürler Isla." Çalışırken gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Soru soran ya da süzülen bir bakış değildi, sadece meraklı bir bakış.

"Ne?" diye sordum sonunda, kahvesinin kapağını kapatırken sesimdeki sertliğe kendim de şaşırdım. "Pardon..." Yanaklarım kızardı.

"Özür dileme. Sadece bunu nasıl yaptığını merak ettim." Kapağı açtı, bir şeker ekledi ve karıştırdı.

"Neyi?"

"Alistair." Tek bir kelimeyi bir şekilde tam bir cümleye dönüştürmüştü. Daha da şaşırtıcı olanı, bunu anlamış olmamdı.

Komşum hakkında, sessizliği ve pahalı İtalyan ayakkabılarını sevmesi dışında pek az somut bilgi sahibiydim. Ama bunlar yüzeysel şeylerdi, Alistair'in insanlara göstermeye izin verdiği özenle oluşturulmuş bir imajdı.

Her zaman ürkütücü derecede gözlemci bir insan olduğum için, muhtemelen sık sık gerginliklerin yaşandığı bir evde büyümemin bir travma tepkisi olarak, onun kimsenin görmesini istemediği şeyleri okuyabiliyordum. Komite toplantısında ailesinden ayrı durması gibi. Callum'un

arabasının ara sıra kulübenin önüne çekip, motoru çalışır halde bırakıp, o sürücü koltuğundan hiç inmeden gitmesi gibi.

Ve şimdi, Alistair'in muhtemelen onunla konuşmadan bu konuyu tartışmamı istemeyeceğini biliyordum. Konuyu geçiştirdim. "Görünüşe göre dedikodular fena işliyor."

"Mal GIF'leri keşfettiğinden beri aile grup sohbeti hiç bu kadar aktif olmamıştı." Yüzümdeki ürkek ifadeyi fark etmiş olmalı ki, aceleyle devam etti. "Alistair hiçbir şey söylemedi. Heather'dı, bir şeyi kafasına koydu mu, onu başından savmak imkansızdır."

Lanet olası Heather.

"Bu yeni bir şey," diye geçiştirdim.

Kabul ettiğimde bu kısmı öngörmemiştim. Elimde devasa bir çekle zafer podyumunda durduğum görüntünün ötesini pek düşünmemiştim.

Macabe ailesi iyi insanlardı. Şimdi ise yüzlerine karşı yalan söylemek zorundaydım.

Kaşlarını kaldırdı. "Yeni olması iyidir."

"Şaşırmış görünüyorsunuz. Onun normalde tercih ettiği tipte olmadığım için mi?" Çünkü uzun bacaklı, sofistike ya da üniversite mezunu değildim.

"Oh, seni kırmak istemedim; sadece Alistair biraz..." Sesi kesildi.

"Bastırılmış mı?" diye sordu Juniper.

Callum onun kaburgalarına dirsek attı, ama devam etti, "Onun sonunda kendini... Bilmiyorum, burada yerleşmiş hissetmesini çok isterim, sanırım. Tek demek istediğim bu."

Neden bana sanki tüm bunların cevabı benmişim gibi bakıyordu? Alistair'in ayrılacağını bilen tek kişi benken.

Bu iş beni aşıyor.

Boğazımı temizledim ve tezgâhı ovuyormuş gibi yaptım.

Zilin çalması beni cevap vermekten kurtardı. Başımı kaldırdım, boğazımda rahatlamış bir "*Ne alırsınız?*" ifadesi oluşurken, karşımda "Selam, bebeğim" diyen bir sesle karşılaştım.

Müzik çalıyor olmalıydı. Alistair, *New Moon'un* başındaki Edward Cullen gibi, Brown's'a ağır çekimde girer gibi görünürken, yavaş ve gümbür gümbür bir bas sesi duyuluyordu. Elinde evrak çantası, saçlarında tek bir kıvrım bile yoktu, dudakları gülümsemeye kıvrılmıştı ve bu gülümseme ağzımı kuruttu.

Hayatımda gördüğüm en erotik bakıştı ve bu doğru değildi. Tanıdığım Alistair'e yakışmıyordu. Ve kesinlikle bana yönelik değildi.

Dilimi damağımdan ayırdım. "Hey..." Dudaklarının benimkilere baskısı sözümü kesti.

Gözlerim birden açıldı, gözlük çerçevesinin yanağıma bastırıldığı sırada onun kapalı gözleriyle karşılaştım ve... *aman Tanrım. O... beni öpüyordu.*

Ellerim tezgâha tutundu, nereye koyacağımı bilemeden, geri çekilip çekilmeyeceğime ya da ona karşılık öpüp öpmeyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Ona karşılık öpmeli miydim? Elbette, bunu önce konuşmalıydık, değil mi?

Alistair elini yanağıma koydu, ben de gevşemeye çalıştım. Aramızda tezgah olduğu için duruşumuz biraz garipti. Boy farkı da durumu daha da zorlaştırıyordu.

Dalgın dalgın, Juniper'ın "Yeni, ha?" diye fısıldadığını duydum.

Ağızma sıcak ve nane kokulu küçük bir nefes üflendi, dudakları yavaşça açıldı ve – *kahretsin* – ben çoktan dilini bekliyordum.

En son ne zaman öpülmüştüm? Sabahları yapılan üstünkörü öpücüklerin ötesinde, gerçek anlamda öpülmüştüm?

Ağızım benim yerime karar verdi, yumuşadı. Açıldı. Kaslarım nihayet gevşedi – tam da Alistair geri çekilirken. *Hayır!* Çığlık atmak istedim. Boğazımda isyankar bir inilti yükseldi ve kendimi onun dudaklarını kovalamaktan alıkoymak zorunda kaldım.

Sanki bir aşk romanındaki karartma sahnesini okuyormuşum gibi hissettim.

En güzel yerinde kesilmiş gibi.

"Selam millet," Alistair, Callum ve Juniper'ı selamladı. Tamamen sakin. Sanki hiç olağandışı bir şey olmamış gibi, tamamen normale dönmüş. "Bir sade kahve alabilir miyim, Isla?"

"Tabii," kendimi uzak bir gezegenden konuşuyormuş gibi hissettim, kaynar sıvıyla başa çıkacak durumda değildim.

Gözlerim Teddy'ye kaydı, onun boyama kitabına eğilmiş, kulaklıklarını takmış olduğunu görünce rahatladım. O görmemişti. *İyi.* Bu iyiydi.

Tüm bu olayların tek iyi yanı buydu.

Daha üç gün geçmişti ve ben şimdiden sahte erkek arkadaşımın beni tekrar öpmesini istiyordum. Tamamen mahvolmuştum.

Isla

Alistair: Sabah 7'de seni alayım mı?

Isla: Bunu yapmana gerek yok. Gıda pazarı saat 3'e kadar açık, sıkılacaksın.

Alistair: Erkek arkadaş Alistair, seninle birlikte olduğu sürece sıkılmayı umursamaz.

Cumartesi sabahı kapıyı açtığımda Alistair, "Hazır değilsin," dedi. Ön kapıyı. Bağlantı kapısını değil. Hâlâ o kapının var olmadığını varsayıyorduk.

Gözlükleri burnundan aşağı kayarken, kaşlarının arasında yine o küçük çukur belirdi. Bunun, hayal kırıklığına uğradığı anlamına geldiğini anlamaya başlamıştım. Büyük planlarında bir şeyler yolunda gitmemişti.

"Erken geldin." Sesim, hiç antrenman yapmadan maraton koşmaya çalışmışım gibi çıkıyordu.

Panik. Paniklemişim. Brown's'tan malzemelerle yüklü bir şekilde eve geldiğimden beri paniklemişim ve bir gecede pişirmem gereken pastaların büyüklüğünü fark etmişim. Neden pazara gitmeden bir gün önce Jess'e yeni bir şey denemeyi önermişim ki? Eski menümüzü uykumda bile hazırlayabilirdim.

Komşun/sahte erkek arkadaşının dudaklarını kapatan öpücüğüyle dikkatinin dağılması için uygun bir zaman asla olmaz. Ama bu kesinlikle o zaman değildi.

Öğleden sonraki vardiyanın geri kalanını, sarsılmış bir gazlı içecek kutusu gibi hissederek geçirdim; bir yandan o anı, kirli bir randevuya katılmış Regency dönemi duvar çiçeği gibi tekrar tekrar yaşarken, diğer yandan bu oyundan tamamen vazgeçmeyi düşünüyordum. Odaklanmam gereken şey, gıda pazarı için hazırlık yapmaktı.

O kadar dalgındım ki, Teddy bile bunu fark etti ve Kinleith'ten çıkarken dönüşü tamamen kaçırdığımda çok sessizce "Artık pizza almayacak mıyız?" dedi. Dar yolda beş noktalı dönüş yapmak zorunda kalmıştım.

Alistair saatine baktı. "Üç dakika geç kaldık. Üç dakikada hazır olabilir miydin?"

"Muhtemelen hayır." Yorgun bir şekilde gözlerimi kırıştırdım, onu iyice süzdüm, saçlarımın uçlarına çikolatalı mus bulaştığının farkındaydım.

Farklı görünüyordu. Hâlâ kusursuz giyinmişti, ama gömlek ve kravatını boğazlı bir süveterle değiştirmişti. Yumuşak görünüyordu. Pahalı.

Bu, gündelik Alistair'di. *Hafta sonu* Alistair'i.

Alistair Macabe'nin deli gibi çekici olmadığını iddia etmekte oldukça başarılıydım. *İlginç* gibi kelimeler kullanıyordum. Onun cazibesini dolaylı bir şekilde fark etmiştim. *Benim için değilmiş* gibi.

Tıpkı Ryan Gosling'in *Crazy, Stupid, Love* filminde *Dirty Dancing*'deki kaldırma hareketini yaptığında, sanki bu gezegenden değilmiş gibi hissettirip midenizi altüst ettiği gibi. Sonra hatırlıyorsunuz: "Ah, doğru, o bir film yıldızı" ve hayatınıza devam ediyorsunuz.

Alistair hakkında genellikle böyle hissediyordum.

Öpücük müydü, yoksa uykusuzluk mu bilmiyordum, ama bugün o bana... dokunulabilir geliyordu. O kadar gerçektir ki, elimi uzatıp parmağımı keskin çene hattında gezdirebilirdim. Aşırı dolgun alt dudağına parmak izimi bırakabilirdim. Gözlüklerini burnuna itebilirdim. Kaydırıp çıkarabilirdim.

Gözleri yüzümün üzerinde dolaştı, sanki o da hatırlıyormuş gibi. Sonra beni işaret etti. "Senin..." Hareketlerinin yönünü takip ettim, başımı okşadım ve – *kahretsin!* Hala ön saçımda kocaman bir bigudi vardı.

Onu çekip çıkardım ve unla kaplı elimle kapıyı açık tuttum. "Üzgünüm, uzun bir sabah oldu. Aslında gece de öyle." Kanepede belki bir iki saat uyumuştum. Gecenin çoğu, insanlığın bildiği her türlü hamur işini açma, şekillendirme, mayalama ve doldurma ritmiyle bulanıklaşmıştı.

Saat üç civarında, kesilmiş ahududu kreması ile dolu bir kaseye ağlarken, biraz fazla hırslı davrandığımı kabul ettim ve meyveli tartları iptal ettim.

Alistair tereddütle içeri girdi, gözleri odanın her yerini tararken merakını gizleyemedi; oda, onun odasının aynısıydı. Ama on kat daha dağınıktı.

"Mutfağa bakma," diye yalvardım, ki bu tabii ki onun mutfağa bakmasına neden oldu. Çılgın hazırlıklarımın kalıntıları tezgahın üzerine dağılmıştı. Yerde un tozu vardı. Kırılmış meyve ve çikolata tezgahın üzerine serpiştirilmişti. Her dolap kapısı açıktı, içindekiler yemek masasının üzerine dağılmıştı.

Neredeyse onun Gordon Ramsay'e dönüşüp bana aptal sandviç demesini bekliyordum.

"Bulaşık makinen patladı mı?"

"Keşke. Belki o zaman ev sahibimiz onu gerçekten değiştirirdi."

"Bozulmuş mu?" Dikkatini dizlerimin civarında bir yere takıldı. "Tam olarak bozulmuş sayılmaz." Uzun uyku tişörtümü uyluklarımın daha aşağısına çektim. "Düzgün temizlemeyi engelleyen bir tür filtre sorunu var.

Haftalardır kiralama şirketini rahatsız ediyorum."

Her zamanki gibi sakın bir şekilde başını salladı ve ellerini ceplerine soktu. "Kötü bir sabah geçirmenin sebebi bu mu?"

"Hayır. Üç gün önce Cairn & Crust'a başvurumuzu yaptım ama henüz bir cevap almadım." Şakaklarımı ovuştururken, kafamdaki tüm endişeler sırasız bir şekilde dökülmeye başladı. "Sonra dün kardeşlerimden bizim çıkmamızla ilgili sorularla uğraşmak zorunda kaldım ve onlara söylediğini bile bilmiyordum..."

"Heather bir şekilde kendi başına anladı."

"Ben berbat bir yalancıyım. Yani, *poker masası beni gördüğü anda gülmeye* başlayacak kadar berbat. Herkes bunu hemen anlayacak. Açıkçası, biz bir çift değiliz. Yani, bize bir bak Alistair!" Biraz çılgınca güldüm. "*Hiç* mantıklı değiliz. Neyse, eve geldim ve gıda pazarı için hazırlıklara başladım." Sesim sadece köpeklerin duyabileceği bir tona dönüşüyordu ama Alistair, beni anlamaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Ve her şey bir anda boka sardı. Pişirme sürelerini hafife aldım, kremayı mahvettim ve Brown's'tan havalandırma kasalarını eve getirmeyi unuttum. Elimde yüzlerce pasta var ama onları taşıyacak hiçbir şeyim yok. Belki iki saat uyudum ve bugün mükemmel geçmesi gerekiyordu ama şimdi tüm bu parayı ve malzemeleri boşa harcadım. Annabelle tüm müşterilerimizi çalacak, Brown's kapanmak zorunda kalacak ve hepsi benim suçum," dedim, hafifçe hıçkırarak.

Alistair'in elleri omuzlarıma dokundu ve ayak parmaklarımda üzerinde zıpladığımı fark ettim.

"Hey, nefes al." Bir şekilde hem nazik hem de sert bir tavır sergiledi. Neden harika bir doktor olduğunu aniden anladım, çünkü hızla dönen zihnim birdenbire durdu. "Her şey yoluna girecek. Öncelikle, başvurumuz reddedilirse, Callum'dan torpil yapmasını isteyeceğim; belediye meclisinde arkadaşları var." Hâlâ nefesim kesik kesik olsa da başımı salladım. "Kız kardeşim neredeyse otuz iki yaşında ve hâlâ biraz belayı kışkırtıyor." Bunu kötü niyetle söylememişti. "Ne derse desin, aldırma. Aslında tüm ailemi aldırma. Başka ne vardı... Ah, Mal'a mesaj atıp kasaları alabilir mi diye soracağım – cumartesi günleri erken teslimat yapıyor, muhtemelen çoktan köye gelmiştir." Telefonunu çıkardı. "Pazar saat ondan önce açılmıyor, değil mi?"

"Doğru," dedim biraz nefes nefese.

"Annabelle'in Brown's'tan müşteri çalmasına karşı yapabileceğim bir şey var mı, emin değilim. Belki Annabelle'e sert bir e-posta gönderebilirim?"

"Sen o işlerde iyisin."

Dudakları kıvrıldı. "Düzeltemem gereken başka bir şey var mı?" Sanki o kadar kolaymış gibi.

Ona bir sorun ver, o da bir çözüm bulsun.

Kimsenin görmezden gelemeyeceği bu bariz sorunu hiç ele almamıştı. Biz sadece... uyumlu değildik. Son otuz saniye bunu kanıtlamıştı.

O şüphe duymazken ben titriyordum. O kültürlüydü, ben değildim.

Pahalı bir şey gibi kokmuyordum. Tamamen dürüst olursam, salyangoz sümüğünün ne işe yaradığını, hatta tonerin ne olduğunu bile bilmiyordum. Vergi ödemeyi bilmiyordum. Fransız kahve makinem yoktu. Kahvaltıda kutudan kuru mısır gevreği yiyordum ve sadece yüzde otuz üçünde çalışabilen bir araba kullanıyordum.

Bunun yerine, ağızımdan çıkan tek kelime "Beni öptün" oldu.

Yavaşça nefes verdi. Sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı. "Ve bunu yapmamalıydım."

"Bilmiyorum, ben sadece..." Bu konuyu konuşmak için gerçekten uygun bir zaman değildi. Duş almam gerekiyordu. Teddy'yi uyandırıp beslemem gerekiyordu. Kendimi durduramadım. "Bunu

Bunu beklemiyordum. *Hiçbir şeyi...* gerçekten *hiçbir şeyi* konuşmadık. İnsanlara ne söyleyeceğimizi. Toplum içinde nasıl davranacağımızı." Yutkundum, çıplak ayaklarıma bakarak itiraf ettim, "Sanırım bazı temel kurallara ihtiyacımız var." Temel kurallara ihtiyacım vardı, bu daha doğru geliyordu. Böylece kendimi bu işin içinde kaybetmeyecektim.

Ardından uzun bir sessizlik oldu. Başımı kaldırıp ona tekrar baktım. Bana bakıyordu. "İptal etmiyor musun?"

"Sözümünden döneceğimi mi sandın?" Kararsız görünüyordu. Yüzündeki ifade bana yanlış geldi. O, tanıdığım en kendine güvenen adamdı.

"Seni suçlamam," dedi ve yüzünü buruşturarak başını salladı. "Dün olanlar için gerçekten üzgünüm. Callum ve Juniper'ı gördüm ve kafam karıştı. Panikledim. Önce sana danışmalıydım... rahat olduğundan emin olmalıydım..."

"Beni rahatsız etmedin."

Derin bir nefes almasını izledim. "Temel kurallar konusunda haklısın."

"Belki de onlara 'yol gösterici kurallar' diyelim."

"Bu daha makul görünüyor." Ellerini beline koydu. "Defterin var mı?"

"Defterim mi var mı?" Kanepeye doğru işaret ederek onu oturmaya davet ettim, buzdolabının yanında alışveriş listesi için sakladığım spiralli defteri ve kalemi aldım.

Bacakları, erkeklerin her zaman oturduğu gibi hafifçe açılmıştı ve ben de sarkık minderlerin üzerine onun yanına oturdum, defteri ve kalemi uzattım. O yeni bir sayfayı açıp üstüne küçük, düzgün harflerle ikimizin adını yazmadan önce parmaklarımız birbirine değdi. Tabii ki, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel el yazısına sahipti.

"Sanırım sormam gereken ilk soru şudur..." Boğazımı temizledim. *Yap şunu. İkiniz de yetişkinsiniz.* O zaman neden tüm bunlar bu kadar inanılmaz derecede saçma geliyordu? "Bir kız arkadaşından, şey... yakınlık açısından ne bekliyorsun?"

Başını salladı. "Hiçbir şey *beklemiyorum.*" Kelimeleri adeta tükürdü.

"Oh." Ayaklarımı altına çektim.

“İsla.” Bana gözlerimin içine bakmak için biraz eğildi. “O anda senin rahat hissettiğin ne varsa onu yaparız. Bir gün elimi tutmak istersen ama ertesi gün istemiyorsan, sorun değil. Zaten ben hiç *halka açık yerlerde sevgi gösterisi* yapan biri olmadım.”

“Cameron tam tersiydi, en azından başlangıçta,” diye açıkladım. “Beni, çalıştığı restorana yemeğe götürür, beni göstermek için. Arkadaşlarının önünde beni öperdi.” Gözümün ucuyla Alistair’in dilinin yanağının içini itişini izledim. “Tamam, el ele tutuşmak benim için sorun değil.”

Tanrım. Sanki on yaşındaymışım gibi konuşuyordum.

“İyi.” Bunu yazmadı. Bunun yerine kalemi bıraktı ve elini uzattı. Ona göz kırptım. Sonra uzun parmaklarına baktım, onun izin istediğini anlamam çok uzun sürdü. Benden onu tutmamı istiyordu.

Kulaklarımı bir uğultu doldurdu. Zar zor başımı salladım, titreyen elimi uzattım ve ikimiz de parmak uçlarımızın birbirine dolanmasını izledik. Hareketini yavaş tuttu, dokunuşu yumuşaktı, sanki ben ürkek bir geyikmişim gibi.

Yine de nefesim kesildi. Her küçük temas noktasından bir sıcaklık dalgası yayılırken, boğazımın arkasındaki acı veren karıncalanma hissi nedeniyle nefes borum kasıldı.

Gerçekten o kadar dokunulmaya muhtaç mıydım ki, pütürlü kanepemde el ele tutuşmak bile beni ağlatmak istetmişti?

Ne acınası bir durum.

"Böyle iyi mi?" diye sordu.

Gözlerimiz buluştu. Farkındalık, canlı bir tel gibi içimden geçti. Eli sıcaktı, biraz nasırlıydı – benim nemli cildime hiç benzemiyordu. Parmakları, son eklemine kadar benim parmaklarımın arasına girdi. *Nefes al*, dedim kendime. *Nefes almalısın.*

"Böyle iyi mi?" diye tekrarladı. "El ele tutuşmak?"

"Oh... evet," diye başladım. Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki, yanaklarım yandı. Parmakları sıkılaştı. "Peki ya... peki ya diğer şeyler?"

"İstediğin her yerime dokunabilirsin." Bir davetti bu, ama o bu olasılıktan hiç de etkilenmemiş gibiydi. Sıcak başparmağı, avucumun içini acele etmeden daireler çizerek okşarken bile.

Bu hareketin farkında mıydı acaba? Yoksa bu, önceden planladığı, ezberlenmiş bir dansdan başka bir şey değil miydi? Muayenehanede gün boyu sayısız insana dokunuyor olmalıydı. Bu onun için önemsiz bir şeydi.

"Tamam." *Kahretsin*, daha istekli olamazdım. Onun benim alanımda olması beni sersemletiyordu. Nabzımın kulaklarımda gürültüyle atmasına neden oluyordu. Karnımın derinliklerinde. "Peki... *öpüşmek*?" Tanrım. Neredeyse nefesim kesilmişti.

"Öpüşmek yok." Aniden eli çekildi. Omuzları dikleşti, yüzü her zamanki gibi okunaksız bir ifadeye büründü. Sanki bir kamçı darbesi almış gibiydim. "Gerçekten mecbur kalmadıkça. Öpüşmek... işleri karmaşıktırır."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," diye boğuk bir sesle söyledim.

Güzel. Bu iyiydi. Hatta en iyisiydi. Tam da ona söylemeyi planladığım şeydi. Öyleyse neden kendimi bir uçurumdan düşmüş gibi hissettim?

Gözlerimi sıkıca kapattım, kendime gelmeye çalışıyordum. Gözlerimi açtığımda tek görebildiğim Alistair'di. Düz burun, sert dudaklar. Alına saçları düşerken, defterin üzerine eğilip isimlerimizin altına "*Öpüşmek yok*" yazıyordu.

Dünün anısı – öpücük – içimden geçip gitti. Ama bu sefer tekrar farklıydı.

Ağızlarımız açık. Açgözlü. Elleri saçlarımda. Omurgam avucunun altında kıvrılıyor. Dilinde tatma fırsatı bulamadığım nane kokusu, oysa o kadar yakındım ki. Hayatımda bir kez olsun böyle bir öpücüğü yaşamak için dizlerimin üzerine çöküp yalvarırdım.

Ona şimdi sorabilirdim. Sadece bir kez...

deneme amaçlı. "Alistair..." Kuru dudaklarımı yaladım.

"Gömleğinde çikolata var."

"Ne?" Yutkundum. Kendimi toparlamaya çalışıyordum.

"Senin... Sanırım çikolata." Kendi göğsünü işaret etti. "Tam burada."

Aşağıya baktım, kanepenin minderlerine çöktüm. Evet, sol meme ucumun hemen üzerinde gerçekten de bir çikolata lekesi vardı. Ve hala uyluklarımdan aşağısı çıplaktı. Dün gece iş kıyafetlerimi çıkardığımı bile hatırlamıyordum. Fazla kafein, yetersiz yemek.

Ayağa kalktı, dağınık mutfığına geçti ve musluğu açtı, parmaklarını su akışının altına daldırdı, sonra yığından temiz bir havlu aldı. "Kazanında da bir sorun mu var?"

"Umarım yoktur." Bu evde bir şey daha tamir ettirecek param yoktu.

"Su soğuk akıyor." Musluğu kapattı ve kazan dolabını açarak, varlığından bile haberdar olmadığım düğmelere bastı.

"Ah." Esneyerek onu mutfığa kadar takip ettim, tezgâhın üzerindeki mısır gevreği kutusunu açtım ve bir avuç dolusu ağzıma attım. "Çünkü sıcak su kapalı."

"Neden?"

"Çok pahalı." Ne dediğimin farkında bile olmadan ağzıma bir avuç daha mısır gevreği attım, o sırada o dönüp bana sert bir bakış attı.

"Lütfen şaka yaptığını söyle."

Sözlerimin ima ettiği şey, mısır gevreğini boğazımın arkasında acı veren bir yumru haline getirdi. "Teddy'nin akşam banyo yapmadan önce suyunu ısıtıyorum, tabii ki. Yemin ederim... Kötü bir anne değilim, *değilim*, sadece... Soğuk duş alan tek kişi benim. Asla Teddy değil."

Sanki bir domino etkisi izliyormuşum gibi hissettim. Ben konuşmayı bitirmeden yüzü soğuk bir maskenin arkasına saklandı. Bana çok yakından baktı. Ta ki kendimi incelenen bir et parçası gibi hissetmeye başlayana kadar. Gerçekten de gülünç derecede uzundu. Kimsenin boyu 1,80 metreden fazla olmaya hakkı yoktu. "Ne kadar sürer?"

"Saçımı yıkamam gerekmediği sürece bir iki dakikada duş alabilirim."

"Duş almanın ne kadar sürdüğünü sormuyorum, Lang. Ne zamandır soğuk duş aldığını bilmek istiyorum."

Beynim durdu. *Bunun ne önemi vardı ki?* "Bilmiyorum. Buraya taşındığımızdan beri." İlk ay en kötüsüydü. Erken ilkbaharda sabahları hâlâ kış gibi hissediliyordu ve dişlerim takırdayarak giyinirdim.

Gözlerinde bir ışık parladı. Sanki kafasını kurcalayan bir matematik problemini çözmüş gibi. "Bu yüzden mi hep

saç kurutma makinesini kullanıyorsun?"

Yutkundum, burun delikleri genişlerken cevap vermek istemedim. Muhtemelen ben donmuş ayak parmaklarıma sıcaklık uygulamak için saç kurutma makinesini tutarken, onun duvara vurduğu her anı hatırlıyordu. "Bazen. Ama bu gerçekten önemli bir şey değil..."

"Bundan sonra bende duş alabilirsin."

"Ne? Bu... bu saçmalık." Sözlerime küçük bir kekeleme eşlik etti.

"Neden saçma olsun ki?"

"Ya meşgul olursan?"

"Yardıma ihtiyacın olacağını fark etmemiştim." O lanet kaş yine havaya kalktı. Parmağımla yerinde tutmak istedim.

"Tamam." Yüzüm kızarmış gibiydi. "Peki ya evde olmazsan?"

"Aramızda bağlantı kapısı var. Sorun çözüldü."

Sorun çözüldü. Yine aynı şeyi yaptı, sanki sihirli bir değnek sallayabilmiş gibi, ve tüm sorunlarım bir anda ortadan kayboldu.

Kollarımı kavuşturdum. "Birkaç ay önce evine gizlice girip bıçakla seni soymayı planladığımı düşünüyordun, şimdi ise kapıyı kilitlemeden çıkmaya hiç aldırımıyorsun? Öylece mi?"

"Sana içeri girip yatağında kestirmeni söylemiyorum..." "Yazık, hep Mısır pamuğunda uyumayı hayal etmiştim."

Dudakları kıvrıldı. "...ama itiraf etmeliyim ki, *bazen* kapının bir faydası oluyor."

Bunu anlayamıyordum, neden bu adam haftalarca, *aylarca* beni okyanusun derinliklerinden çıkmış bir yaratık gibi muamele ettikten sonra birdenbire imdadıma yetişiyordu?

"Fazla düşünme Lang, teklifi kabul et." Kapıyı işaret etti. Kapı, başka bir boyuta açılan bir girdap gibi, gözümün ucunda kocaman belirliyordu.

"Teddy—"

"Ben burada onunla beklerim."

"Ya uyanırsa?"

"Ona neşter kullanmayı öğretirim." Gözlerini devirdi. "Yeğenlerim var; sanırım nasıl yapılacağını anlayabilirim." Tereddüt ettim ve o yine homurdandı. O sesin sadece bana yönelik olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Tabii saçındaki çikolatayla müşterilerini etkilemeyi planlamıyorsan."

şansımız varsa, Cameron da orada olur ve ona ne kaçırdığını gerçekten gösterebilirsin.”

Kasıtlı sataşmasına irkildim. İrkilmiş olmaktan nefret ettim.

“Canın cehenneme,” dedim, kendi aptallığıma başımı sallayarak koridordan fırlayıp gittim. Onu beni tartışmaya çekmesine hiç izin vermemeliydim. *Sadece önümüzdeki birkaç haftayı atlat, sonra onu görmezden gelmeye devam edebilirsin*, diye kendime söz verdim, yatak odamdan bir havlu ve giyecek bir şeyler alıp Teddy’nin odasına kafamı uzattım. Hâlâ derin uykudaydı, yüzü aylardır görmediğim kadar rahattı.

Oturma odasına geri döndüğümde, bağlantı kapısı zaten aralık duruyordu. Alistair tekrar kanepeye uzanmış, bir kolunu koltuğun arkasına atmıştı. Ben içeri girdiğimde ya da kulübelerimiz arasındaki eşiği geçtiğimde telefonundan başını kaldırmadı. Duşun nasıl çalıştığını göstermeyi teklif etmedi. *Hatta bana burnumu sokmamamı bile söylemedi*, diye düşündüm. Oturma odasında yavaşça bir tur attım, sert görünümlü siyah kanepelyi ve duvarları süsleyen taşınma kutularını inceledim.

Etrafı karıştırmak için, onun gerçekten bir şeyleri olması gerekirdi. Etrafta dağınıklık yoktu. Köşelerde toz topakları yoktu. Hiçbir erkeğin sahip olduğu gibi biblolar ya da bulanık şehir ışıkları resimleri yoktu. Sofistike olması gereken ama aslında *"Bir dekoratif yastığım var ve IKEA'dan alışveriş yapıyorum"* diyen türden resimler.

Televizyonu bile yoktu. Her gece ne yapıyordu acaba, stetoskopuyla duvarımın arkasını mı dinliyordu?

Koridorda sessizce ilerlerken, kendimi odaya bakmaktan alıkoyamadım. Oda, son derece steril bir yatak odasıydı. Bembeyaz duvarlar ve tertemiz bir yatak örtüsü – tabii ki hastane köşeleri – daha çok bir psikiyatri koğuşunu andırıyordu. Tek kişisel dokunuş, komodininin üzerinde duran bir yığın dil ders kitabıydı. *Tabii ki Almanca öğreniyordu*. Gözlerimi devirdim.

Nasıl böyle yaşıyordu?

Neyse, onun yerine tüm banyo malzemelerinin kokusunu alacağım.

Alistair

Duş alırken onu düşünme.

Tabii ki, duvardan gelen boruların ciyaklamasını duyduğum anda, aklıma gelen tek şey oydu.

Ayağa kalktım. Onun yıpranmış küçük halısının üzerinde volta attım. Elim telefonumu sıktı, metal ısıırıyordu.

Duşta onu düşünme, sonra mastürbasyon yapabilirsin.

Neredeyse gülecektim çünkü bunu güvenli bir şekilde bile yapamazdım, çünkü onun yüzünü düşüneneğimi kesin olarak biliyordum.

Bu yanış geliyordu. Görünmez bir çizgiyi aşmak gibi.

Siktir. Elimi ağızıma götürdüm.

O yıpranmış tişört şu anda yerimde buruşuk bir yığın halinde duruyordu. Suyla koyulaşan sarı saçları omuzlarına yapışmış, kıvrımlı vücudu duş başlığımın altında ısınmış ve pembeleşmişti. Benim duş jeli mi kullanacaktı? Şampuanımı mı? Dokunacak mesafeye her yaklaştığımda gözlerimin ortasına çarpan o şeker şurubu kokusunu yıkayıp atacak mıydı?

Elbette kullanacaktı. Yanında sadece bir havlu ve temiz giysiler getirmişti. Geri döndüğünde benim kokumla kokacaktı. Bu düşünceyle kalbim deli gibi çarptı.

Dürüst olmak gerekirse, bunun son zamanlardaki... çekiciliğimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağından emin değildim. Sanki bir gremlin besliyormuşum gibiydi: tam kontrol altına aldığımı sandığım anda ıslandı ve lanet şey çoğaldı.

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye kendi kendime fısıldadım.

Elini tutmamalıydım. Kesinlikle onu öpmemeliydim. Onunla daha fazla zaman geçirmek için gönüllü olmamalıydım. Bu anlamsızdı. İstemediğim bir dikkat dağınıklığıydı.

Bir şeyler yapmam gerektiğinden, bağlantı kapısını sertçe kapattım, sanki kapının diğer tarafındaki cazibemi de kapatabilirmişim gibi.

İşte, bu ince tahta ve alçıpan parçası yardımcı olmalı.

Şimdi ne yapmalıydım? Kitap raflarını ezber mi etmeliydim? Yatak çarşaflarında yuvarlanmalı mıydım? Radiohead'in "Creep" şarkısı çalarak bir tutam saçını çalıp tapınağıma eklemeli miydım? Gremlinler oynamaya çıkmışken, bırak da biraz eğlenirler.

"Neden evimde bulunuyorsun?" Teddy'nin uykulu sesi, hırsızlıkla ilgili tüm düşüncelerimi anında kesip attı.

Buruşuk pijamalarıyla, parmak uçlarında tehlikeli bir şekilde sallanan tavşanla, keskin bakışları Gollum'a bile rakip olabilirdi. "Ne zamandır orada duruyorsun?"

"Kendine lanet olası aptal dediğini duydum." *Harika*. Bunu da hiçbir tonlama yapmadan söyledi, sanki her cumartesi sabahı böyle başlıyormuş gibi, evinde tuhaf komşusu deli gibi kendine bağırırken.

Dilimle dişlerimi yaladım. "Belki bunu aramızda tutabiliriz, ne dersin?"

"Tamam." Kıpırdamadı.

Omzumun üzerinden kapıyı işaret ettim. "Annen duşumu kullanıyor; birkaç dakika sonra döner." Başını salladı. Birbirimize bakmaya devam ettik. Aniden rahatsız hissederek yerimden kıpırdadım. Beni kovmamı mı bekliyordu? "Oyuncaklarıyla oynamak falan istemiyor musun?"

"Daha yeni uyandım."

Yani... *hayır mı?*

Çocuklar genellikle her zaman oyuncaklarıyla oynamak istemez miydi? *Ben ne bilirdim ki?*

"Annen burada olsaydı ne yapardı?"

"Bana sarılır ve iyi uyudum mu diye sorardı." *Oh, harika*, tam listeyi alıyordum. "Sonra geceleri saçlarım karıştığı için saçımı tarardı." Çok dağınık görünen bir örgüyü işaret etti. "Ondan sonra bana kahvaltı hazırlardı."

"Oradan başlayalım. Ne yiyorsun?" Dağınık mutfağa geçtim, Isla'nın pişirme işinden kalan pisliği elime aldım ve çöp kutusuna attım. Teddy yerinde döndü ve iyi eğitilmiş bir avcı gibi beni takip etti.

"Bilmiyorum. Annem ne yaparsa onu."

Dolapları rastgele açtım, kendime aldığım bir kavanoz hazır kahve dışında neredeyse hepsinin boş olduğunu gördüm. "Nedir o? Tost, mısır gevreği, meyve? Bir şey söyle bana, evlat." Tanrım, bu işte çok kötüydüm. Şimdi Heather'ın neden benden ikizlere bakmamı hiç istemediğini anladım. Çocuk hastalarımı geçirdiğim on dakika aynı şey *değildi*. Hiç de değil.

"Mısır gevreği."

"Harika." Bununla idare edebilirdim. Isla'nın yediği yarı dolu kutuyu alıp, kutunun yanındaki şeker içeriğini görmezden geldim ve bir kaseye doldurdum, buzdolabındaki son sütü de ekledim. "Gel al." Masaya koydum, sonra su ısıtıcısını açtım ve su kaynarken mutfak tezgahındaki unu temizlemekle meşgul oldum.

Üzerinde omzumunomzumun gördüm gördüm gördüm teklifi sonunda yayınlandığını kaldırıldığını Teddy'nin uzuvlarındaki kısıtlamaları kaldırmıştı. Tavşanını masanın üzerine koydu, sandalyeyi çekip masaya tırmandı ve bir yığın çikolata halkayedi ağzına ağzına Ben yaptım kahve kahvemi ona verdiğim kaşığın çok büyük olduğunu fark etmemiş gibi davranarak hazırladım.

Elimde fincanla, karşısına oturdum. "Dolapların oldukça boş. Geri kalan yiyeceklerin nerede?"

Küçük omuzlarını silkti. "Bilmiyorum." "Ne biliyorsun?"

Yemeyi bıraktı, sanki ona gerçek bir soru sormuşum gibi düşünmeye başladı; kafasından hemen geçip gideceğini bildiğim boktan bir alaycı yorum yapmamışım gibi.

"Yaz kampında uzay hakkında bir şeyler öğrendim." "Öyle mi? Anlat bana."

Bir yudum daha içti, çikolatalı süt ağzının kenarını lekeledi. "Mars'ta gün batımları turuncu değil mavidir. Bu yüzden onları maviye boyuyorum." Açık bir boyama kitabını işaret etti. Düzgünce boyanmış yıldızlara ve gezegenlere neredeyse hiç bakmadım, bunun yerine masanın ortasındaki fatura yığınının odaklandım.

"Çok havalı," dedim, yığını elime almadan sayfaları çevirerek. Gaz ve elektrik, araba sigortası, telefon faturası. Her birinin üzerine kırmızı bir "Son uyarı" damgası basılmıştı. *Kahretsin*. Isla'nın durumunun gerçeği

içimde ağır bir yük gibi çöktü. Cairn & Crust'u kazanmaya bu kadar çaresizce çalışmasına şaşmamalı. "Peki ya şuna ne dersin: Eğer bir uçağı uzaya uçurabilseydin, Satürn'e ulaşman üç yıldan fazla sürerdi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve artık ıslanmış makarna, kaşıktaki şapırdayarak kaydı. "Üç yıl mı? Oraya vardığımda on yaşında olacağım!"

"Çılgınca, değil mi?" Kan dolaşımda yayılmaya başlayan o iğrenç hisse rağmen, yüzü aydınlandığında gülümsemeden edemedim.

Çocukları etkilemek çok kolaydı. "Oraya vardığında kaç yaşında olacaksın, Ali?"

"Evet, Ali. Kaç yaşında olacaksın?" Boğuk ses arkamdan geldi.

Isla. Dirseklerimle fatura yığınının kenara iterek, koltuğumda yavaşça döndüm. Sıradan bir ilgisizlik gösterisi.

O kadar parlak ki yasaklanması gereken bir pembe etek giymişti. Birazcık kısa kesilmiş bir tişört. Metal dedektörünü çalıştıracak kadar takı. Saçları ıslaktı ve örgülüydü. Cildi çıplak ve çilli.

Her zaman olduğu gibi, onunla beş dakikadan fazla vakit geçirdiğimde üç şey arka arkaya gerçekleşti. Omurgamdan bir sıcaklık dalgası geçti. Midem bulandı. Ve kendime, bu kadını ve sorunlarını umursayacak kadar iyi bir erkek olmadığımı hatırlattım.

Isla ellerini çırpı ve dikkatini Teddy'ye çevirdi. "Tamam, güneş ışığı, giyinme zamanı. Babacığın seni öğleden sonraya kadar almayacak, o yüzden bu sabah gıda pazarında bir oyun oynayalım mı? En çok hamur işi satan dondurma kazanır?"

Teddy'nin ağzı büküldü. Düşünüyordu. "Ali de oynuyor mu?" Beni bu kadar çabuk dahil etmişti.

Göğsümde tuhaf bir his uyandı. Sandalyeyi ittim, "Tabii ki" demekten başka bir şey söyleyemedim.

İsla

“Orada gördüğüm şey iki kez pişirilmiş kruvasan mı?”

"Selam, Mac." Ellerimi önlüğüme silerek, yakındaki pizza standının bıyıklı sahibini selamladım. Ellerini ovuşturarak, Brown'ın küçük yemek kamyonetinin tezgahına yapıştırdığım menüyü inceledi. "Bütün kruvasanlar iki kez pişiriliyor, bu da onlara biraz daha gevreklik katıyor."

"Çikolatalı var mı?" Umutla baktı.

Cevap vermeye başladım ama yüksek tezgahın üstünü görebilmek için tabureye çıkan Teddy tarafından hemen susturuldu. En az on yıllık, dar ve boyası dökülmüş minibüs, hava nasıl olursa olsun sıcaktı. Küçük bir buzdolabı, köşede tıslayan kahve makinesi ve bir kişinin rahatça çalışabileceği kadar yer vardı. Zorla iki kişi sığabilirdi. Üç kişi ise *çok* sıkışık olurdu.

"Fıstıklı var," dedi Teddy, Mac'e. "Ama gözlerini iyice kısarsan, çikolataya benziyor."

"Çikolata bir kimlik krizi yaşıyor olsaydı," diye araya girdim, özür dilercesine. Teddy'nin oyunu bu kadar ciddiye alacağını beklemiyordum. Tıpkı *The Wolf of Wall Street* filmindeki Leonardo DiCaprio gibiydi. Acımasız. Esir almayan. Tuvalete giden yoldan geçenlere bağırırken, herkes potansiyel bir müşteri olduğu için, bir sonraki satışından daha önemli hiçbir şey yoktu.

Mac güldü, koyu renkli gözleri parladı. "Elinde tam bir küçük satış elemanı var. Teddy, Jessica Brown'a rakip olabilir. Çok sevimli."

"Çok sevimli," diye cevapladım, bir gün onu kara para aklamaktan kurtarmak zorunda kalır mıyım diye merak ederek. Ama uykusuzluğa rağmen, itiraf etmeliyim ki, eğleniyordum.

Gıda pazarı nisan ayından ekim ayına kadar her ay kuruluyordu ve ilk ziyaretimden itibaren kendime ait küçük bir tezgahım olsun diye can atıyordum.

Temiz havada, tezgâhımda kendi yarattığım ürünler.

Minibüsü ilk kez idare ettiğimde kendimi biraz aptal hissetmişim, ama Brown's'ın terli küçük mutfağında saatlerce hazırladığım sayısız kruvasan, tart ve çörekleri tezgaha dizdiğimde, bunun *benim* küçük işim olduğunu hayal etmekten kendimi alamadım. Bugün, her zamanki ürünler yerine kendi menümlerle bu hissi daha da güçlü bir şekilde hissettim. Jess için çalışmayı sevmediğimden değil, çünkü seviyordum; ona *her şeyimi* borçluydum. Ama bunu kendin için yapmanın verdiği bir heyecan vardı.

Bu, her pastacının hayali değil miydi? Denize bakan küçük bir pastane, tam yaratıcı kontrol ve asla kaba davranmayan, kapanış saatinde hemen ayrılan müşteriler?

Çatlak ekranlı telefonumdaki kasa uygulamasından Mac'in kruvasan ve kahvesini hızla kasadan geçirdikten sonra, küçük kahve makinesine döndüm; gözlerimin Alistair'inkilere kaymasını engelleyemiyordum; o orada... *"asılı durmak"* doğru kelime gibi gelmiyordu. Minibüsün tek boş köşesinde sessizce belirliyor muydu? Her zaman fark edilen varlığı, taze havanın her zerresini emiyordu.

Sadece gözlemliyor olmasına rağmen, Brown's önlüğü giyiyordu. Sabahın yarısını hayranlıkla seyrettiğim o tam oturan süveterin, eski, yıpranmış kotla örtülmesi bana bir suç gibi geldi.

Çekirdekleri öğütürken dirseklerimiz birbirine değdi. "Özür dilerim," dedim, yutkundum ve kolumu geri çektim.

Temel kurallarımıza rağmen, bu sahte rolü oynamakta başarısız oluyordum.

Bunu duşa, hatta aslında tüm sabaha bağladım. Beni sarsmıştı. Alistair'in gizlice bir beyefendi olabileceği gerçeği. Ve eğer öyleyse, bunu saklamak için neden bu kadar uğraşıyordu?

Jess'in evinden yemek kamyonetini aldıktan sonra, Land Rover'ını köy meydanının engebeli zemini üzerinde sürdü, gün için kurulumlarını yapan birkaç çadır ve yemek kamyonetinin etrafından kolayca manevra yaptı. Bir muhabirin mikrofonu yüzüme dayadığı bir görüntü gözümün önüne geldi. *Alistair Macabe gerçekte nasıl biri, Bayan Lang?* Kinleith Gazette'nin *bunu bilmeye hakkı var.*

Şey, bakın... Bana sert bir bakış attı, tüm sorunlarımı çözdü, beni düşünmeye zorladı ve sonra mutfak masasının karşısındaki kızına çarpık bir gülümseme attı.

Ve ne gülümsemeydi o! Bir tarafı diğerinden biraz daha yüksekti, bu yüzden sadece bir yanağında gamze oluşmuştu.

Teddy de ondan çok etkilenmişti, çünkü o günden beri ağzından onun adı çıkmıyordu.

Ali, Güneş'in etrafında bir tur atmak neden bir yıl sürüyor? Ali, gördüğün en uzun boylu adam kim?

Ali, sence kim daha hızlı koşar, köpek mi tavşan mı? Ali, Ali, Ali.

O, kızın her sorusunu derinlemesine düşünmüş ve her birine düşünceli bir cevap vermişti. Sanki bir yönetim kurulu toplantısındaymış ve yedi yaşındaki bir çocuğun iç monologunu dinlemiyormuş gibi.

Evimin kapısından çıktığımızdan beri bana toplam on kelime söylemişti.

Bunlardan beşi, Daisy'nin sürücü koltuğuna oturmaya çalıştığımda söylediği "O şeyi sen sürmeyeceksin" idi. Sonra, döşemeye yapışmış gibi duran Teddy'nin eski çocuk koltuğunu arabanın arkasından çıkarırken beni izlerken söylediği birkaç anlaşılmaz kelime daha.

Neyse, pastalar zaten onun Land Rover'ının arkasına daha iyi sığıyordu. Yine de yola çıkmadan önce Daisy'nin kaputuna sevgiyle bir okşama yaptım.

"Yaz nasıl geçiyor, Theodora?" diye sordu Mac alaycı bir şekilde. Tam adının kullanılmasından nefret ettiğini biliyordum.

"Harika. Geçen hafta bahçede bir kurbağa buldum, ama annem onu tutmama izin vermedi."

"Hoptimus Prime'in geri döneceği bir ailesi vardı," dedim nazikçe, paket kabının kapağını kapatırken.

Onu serbest bıraktığımızda gerçekten ağlamıştı. İçimden bir ses, bunun kurbağadan çok, Cameron'un geçen cumartesi ziyaretini iptal ettiğinden beri ondan haber almamış olmamızdan kaynaklandığını söylüyordu.

"Alistair Macabe'yi tanıyorsun, değil mi?" diye sordum, kahvesini uzatırken. "O, muayenehanedeki yeni doktor," diye ekledim... çünkü bu planın amacı da bu değil miydi? İnsanların onu sevmesini sağlamak.

Mac'in bakışları şimdi yanımda duran adama yöneldi, keskin bir bakışla. "Evet, tanıyorum." "Memnun oldum," dedi Alistair ve sesinin her zamankinden en az beş derece daha sıcak geldiğinden, çabalıyordu, çünkü sesi her zamankinden en az beş derece daha sıcak geliyordu.

“Mac de benim gibi biraz yabancı sayılır. Aslen Borders’lı,” diye Alistair’e açıkladım. Kazanılması gereken bir kişi varsa, o da oydu. Mac köy dedikodularını umursamazdı. “En az on yıldır Alistair’in ağzına bir dilim pizza girmedi sanırım. Öğle yemeğinde onu Auld Lang Slice’a sürüklememiz gerekecek.”

“Mac, dünyadaki en iyi pizzayı yapıyor,” dedi Teddy, otururken.

Mac güldü ve ağzının arkasında saklı olan altın dişini gösterdi. “Sanırım siz kızlar bana tatlı sözler söylüyorsunuz ve bundan hoşlanmıyorum değil.” Dirseklerini tezgaha dayadı, gözleri neşeyle parıldıyordu. “Bu çocuk sana iyi davranıyor mu, Isla?”

Alistair’in onuruna, bana dönüp cevabımı bekledi.

“Cumartesi sabahını terli bir yemek kamyonetinde geçiriyor, o yüzden öyle diyebilirim.”

“Haklısın. Belki bir ara muayenehaneye uğrarım. Karım, artritimi tedavi ettirmem için başımın etini yiyor.” Mac veda etmek için kahvesini kaldırdı ve kendi kamyonetine doğru yöneldi.

Mac’in tarlayı geçmesini izleyen Alistair, “Auld Lang Slice?” diye sordu.

“İskoçya’nın en iyi pizzası,” diye hatırlattım ona. “Cesur bir iddia ama bence tamamen haklı.”

“Neyse ki ben cesur bir adamım,” diye cevapladı Alistair, tamamen ciddi bir ifadeyle.

Teddy, tombul parmaklarını dudaklarına bastırarak gülmemek için kendini zor tuttu. Bu manzara beni de güldürdü.

Gözlerini kısarak ona alaycı bir bakış attı. “Ben cesur bir adam değil miyim diyorsun?”

“Daha çok *yaşlı* adam,” diye cevapladı.

Kulağımın arkasından hayali bir kalem çıkardım ve onu yalıyor gibi yaptım. “Bir saniye, bunu giderek uzayan kişilik listene ekleyeyim. *Yaşlı adam*.” Harf harf heceledim. O gizlice bakmaya çalışıyormuş gibi yaptı, ben de Teddy’ye gösteriyormuş gibi yaptım. “Şu ana kadar *huysuz* var.” O sadece kaşını kaldırdı. Güneş gözlüklerine yansıyor gözlerini daha da mavi gösteriyordu. Görünmez not defterime bir göz attım, sesim öncekinden biraz daha sert çıkmıştı. “Tuhaf derecede temiz, çorap kuklalarıyla oynuyor. Başka bir şey var mı, Teddy?”

“Uzay hakkında her şeyi bilir.”

Alistair şakamı geçiştirdi. “Benim aşırı temiz olduğumu nereden bilebilirsin ki?”

"Araban ve evin. Toz yok, kir yok, lavabonun yanında birikmiş kirli tabaklar yok."

"Evime bir kez girmişsindin."

"O kadar yeterliydi. Nemlendiricilerini alfabetik sıraya dizmişsin. Yedi tanesini de."

"Saydın mı?"

Tabii ki saymıştım. "Eminim etiket makinen bile vardır. Öyle birine benziyorsun."

Bana sessizce başını sallayarak, "*Ne oluyor?*" der gibi bir ifade attı.

"Etiket makinesi alabilir miyim?" diye sordu Teddy, yine ciddi küçük kız haline dönerek. "Lego'larımı düzenleyebilirim."

Kıvırcık saçlarını geriye doğru düzelttim. "Neden Ali'ninkini ödünç almıyorsun?"

Gözleri umutla ona kaydı. O iç geçirdi. "Peki, evet, etiket makinem var ve evet, ödünç alabilirsin."

Yine güldük. Son birkaç dakika içinde bu ikinci kez oluyordu.

Kızım, sakın ol, hiçbir erkek o kadar komik değildir.

"Selam, çocuklar." Heather'ın güzel yüzü tezgahın diğer tarafında belirdi, kısa saçları kısa bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

"Dişçiye gitmek nasıldı?" diye sordum, onun yanında heyecanla zıplayan ikizlere bakarak. Heather genellikle market günlerinde ya da Brown's'ta hafta sonu vardiyalarında Teddy'ye benim için bakardı, ama bu sabah Portree'ye kadar gitmişlerdi.

"Bir çıkartma aldım ve Emily sadece bir kez ağladı," dedi Ava, pembe tişörtündeki diş fırçası şeklindeki çıkartmayı gururla göstererek. "Annem bize aynı saç kurdeleleri aldı."

"Sadece sıraya kaydığın için ağladım. Annem önce benim girmem gerektiğini söyledi." Emily ellerini beline koydu.

"Biliyor musun, annen de dışçide hep ağlardı," dedi Alistair, tezgâhın üzerinden eğilip sırayla ikisinin de saçlarını okşayarak. Bu manzarayı görünce aptal yumurtalıklarım çılgına döndü. Erkeklerin çocuklarla şakacı bir şekilde etkileşime girmesini görmek neden bu kadar tahrik edici geliyordu ki? Onlar onun ailesiydi; bu en azından yapılması gereken bir şeydi.

Heather dilini çıkardı. "Kardeşimin küçük kasaba etkinliklerine isteyerek katıldığı paralel bir evrene mi düştüm?"

Alistair'in eli omzumdan kayarak enseme kavradı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İsla'yı, el yıkama istasyonlarının dehşetine göğüs gerebilecek kadar seviyorum."

Heather mide bulandırıcı bir "aww" sesi çıkardı. O kadar meşguldüm ki, bu sesi zar zor fark ettim; kendimi o rahat dokunuşa kaptırmaya çalışıyordum.

"Bunlar muhteşem görünüyor," dedi Heather, pastalara hayranlıkla bakarak. "Brown's'ta neden bunları satmıyorsun, tekrar söyle bana? İnsanlar bunlara bayılırdı."

"Jess klasik kalmayı seviyor."

"Belki de bir tatma etkinliği düzenlemelisin, ona elinde ne olduğunu gerçekten göstermelisin. Bunlar tezgahın arkasında olsaydı, insanlar pahalı bir cupcake için sokakta kuyruk oluşturmazlardı."

"Destegin için teşekkür ederim, ama altın varak süslemelerle rekabet edebileceğimi sanmıyorum."

Heather tartışmaya hazır görünüyordu, ama Emily gömleğini çekiştirdi. "Anne, Teddy'yi kurdele tezgahına götürebilir miyiz, o da bir tane alsın?"

"Tabii ki tatlım." Heather bana baktı. "Senin için de uygunsa?"

"Lütfen anne, lütfen." Teddy ellerini çenesinin altında birleştirdi.

"Tabii ki, biraz para alayım." Çantamdaki acil durum için sakladığım on sterlinlik banknotu ona vermek zorunda kalacaktım.

"Ben hallederim," dedi Alistair, cüzdanını çıkararak Heather'a katlanmış bir banknot uzattı. Teddy heyecanla minibüsün merdivenlerinden atlayarak, "Hoşça kal anne, hoşça kal Ali," dedi.

"Ben de onlara atıştırmalık bir şeyler alayım. Açlıktan ölmüş olmalısınız," dedi kızlara, ayrılırken bize göz kırptı; şüphesiz bize baş başa vakit geçirmemiz için bir iyilik yaptığını düşünüyordu.

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Yine de, uzaklaşmalarını izlerken gülümsedim. Ava kolunu Teddy'nin koluna taktığında, boğazım düğümlendi.

Macabe ailesi iyi insanlardı.

Heather, yüzüne yalan söylediğimi bilseydi yine de benim iyi bir insan olduğumu düşünür müydü? Bu benim fikrim olmasa da, artık bu işin tam içindeydim. Ben de en az onun kadar suçluydum.

"O zaman anlat bakalım," dedi Alistair, onlar gözden kaybolur kaybolmaz.

"Ne?" Tezgâhın üzerindeki bir lekeyi bezle ovuşturuyordum. "Kızgın suratını yapıyorsun."

Ne? "Kızgın bir yüzüm yok ki."

"Çok ince bir ayrıntı ama alnının ortasında küçük bir damar beliriyor." Parmaklarıyla o noktayı gösterdi.

"Hayır, yok." Elimi oraya sürdüm, ama o elimi itti. "Var. Çok sevimli."

Sevimli. Bu da ne demekti ki?

Yine on altı yaşında bir kız gibi hissettim kendimi, hoşlandığım çocuğun sosyal medyada paylaştığı şarkı sözlerinin satır aralarını okumaya çalışıyordum.

Alistair'in kelime dağarcığında "sevimli" gibi bir kelime olduğunu hayal bile etmemiştim. Yüzyılın en etkileyici sözü sayılmazdı, ama yine de bu kelimeler, sevgiye aç beynimin bir köşesine köpek düdüğü gibi geldi.

Daha klinik bir şey bekliyordum. *Kemik yapın anatomik olarak sağlam.* Bilirsiniz, romantik bir şey.

"Sana daha önce de söyledim; ailene yalan söylemekten nefret ederim." Başını salladı.

"Mesele o değil."

"Bunu nereden bilebilirsin ki?"

"Çünkü ikimiz de mutlu olduğumuz sürece kardeşlerimin hiçbirini umursamazdı..."

Sabah kafein ve şeker ihtiyacını gidermek isteyen, çoğu turist olan müşterilerin ani akınıyla sözümüz kesildi. Kalabalık birdenbire arttı. Alistair ayrı bir kuyruğa yöneldi ve bir kutu tuzlu bitter çikolatalı kurabiye sipariş eden bir aileye hizmet etmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordum.

"Yardım ediyorum." Maşayı almak için benden uzandı, parmakları elimin arkasına değdi. Antiseptik ve nane kokusu burnumu doldurdu. Geri adım atarken bile ciğerlerimi bu kokuyla doldurdum. Kalçam kahve makinesine çarptı ve taze paket servis bardakları yığını yere düştü.

Neden burası birdenbire bu kadar küçük gelmeye başladı?

Bardakları hızla yerine dizip, ailenin gitmesini bekledikten sonra fısıldadım: "Yardıma ihtiyacım yok."

Gözlemlene ne oldu?

"Çok yazık," dedi, sesi samimi bir gürültü gibiydi. "Erkek arkadaşım Alistair ısrar ediyor."

Bu şefkatli erkek arkadaş rolünü bu kadar çabuk üstlenmesi sinir bozucuydu. Ciddi, somurtkan komşuma ne olmuştu ve onun bu halini nasıl elimde tutabilirdim?

"Neyse ki hepsi göstermelikmiş."

Hayal gücüm müydü, yoksa tereddüt mü etti?

"Aynen öyle." Arkama kaydı ve peçete yığınınına uzanırken göğsü sırtıma sürtündü. "Ve her zaman bir seyircimiz olduğunu düşünmüyorsan." Nefesi ensemde sıcak bir esinti gibi hissediliyordu. "Geçtiğimiz bir yıl boyunca yanlış köyde yaşamışsın."

Tezgahın üzerinden attığım bir bakış, onun haklı olduğunu gösterdi. Gordon Murray ve karısı Victoria, bize doğru bakarak yanımızdan geçtiler.

Arkalarında, tanımadığım üç kadın da bize bakıyordu; yüzlerindeki ifade, cips torbasının yanındaki martılar kadar hevesliydi. Yoğunluğun son müşterisine para üstünü verdiğimde, üç kadın hâlâ etrafımızda dolanıyor ve hiç de ince davranmadan bize bakmaya devam ediyorlardı.

"Arkadaşların mı?" diye sordum Alistair'e, kalçamı

Bakışları onların yönüne kaydı, elinin tersiyle alnını silerken yüzünde eğlenceli bir gülümseme belirdi. Yorulmaktan biraz terlemişti ve şükürler olsun ki o bukle ortaya çıkmaya başlamıştı. "Kıskanç konuşuyorsun, Lang."

Gerçekten kıskanç gibi geliyordum. Sesimde o agresif neşe havası vardı. Sessizce kundakçılığı düşünen ev hanımı Suzy. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Kız arkadaşım Isla kıskanırdı."

Gülümsemesi yanaklarına kadar uzandı. "O zaman erkek arkadaş Alistair ona endişelenecek bir şey olmadığını söylerdi. Ortadaki ise Lucia, dün hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiği için muayenehaneye uğrayan İtalyan bir turist. Sanırım hasta listeme katılmaktan çok numaramı almaya daha çok ilgilendi."

Kıkırdamadan edemedim. Tabii ki öyleydi. "Bu sana tam olarak ne sıklıkla oluyor?" Ve kadınları dizlerinin üstüne çöktüren sessiz erkeklerin nesi vardı?

Bir tür Darcy etkisi mi?

Omuz silkti – ki bunu “*En az günde bir kez*” olarak yorumladım – ve bir matcha cronut’a uzandı. “Bu rafine şekerle mi pişirilmiş?”

“Elbette öyle – *hey*,” diye sözümü kestim, o bir ısırık alırken. “O, ödeme yapan müşteriler için...”

“Ve ben parasını ödeyeceğim,” diye sözümü kesti, ağzı doluyken. “Her zamankinden daha enerjiksın.”

Muhtemelen sabah dokuzdan önce içtiğim üç kahvenin etkisiydi. Bu kahveler, başımda hissetmeye başladığım hafif baş ağrısının da sebebi olmalıydı. “Sen de her zamankinden daha az kibirli görünüyorsun.”

Omuz silkti ve cronut'un yarısını tek ısırıkta yuttu. “Vay canına, bu çok iyi, seninle takılmak tehlikeli olabilir.” İkinci yarısı da aynı hızla ortadan kayboldu.

Onun coşkusuna o kadar şaşırmıştım ki, menüyü incelemek için yanımıza yaklaşan bir kadını neredeyse fark edemiyordum. Kendime gelince, kibar ve yardımsever görünmeye çalışırken aynı zamanda fazla müdahaleci olmamaya özen gösterdim. Beş dakika sonra kadın, kurabiye ve dolgulu kruvasanlarla dolu bir kutu alıp gitti. İçimi bir gurur dalgası kapladı.

Henüz öğle vakti bile olmamıştı ama stokumuzun neredeyse yarısını satmıştık. Bu gidişle, erken kapatmak zorunda kalabilirdik.

Parayı kasaya koyarken, Alistair'in somurtkan bakışını fark edince durakladım. “Ne var?” diye sordum.

“İsla!” minibüsün dışından bir ses duyuldu.

Bu somurtkan bir bakış değildi. Hesaplayıcı bir bakıştı. Soğukkanlı bir hesaplama.

Alistair'in işaret ettiği yöne baktım ve kanım dondu.

Cameron. Yeşil alandan büyük adımlarla ilerliyordu, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı.

Ve bir anda baş ağrım tüm şiddetiyle patladı.

İsla

Sanki buzlu suya düşmüşüm gibi tüm vücudum kaskatı kesildi.

"İyi misin?" Kafamın içindeki çığlıklar yüzünden Alistair'in sesini zar zor duyabiliyordum.

Güneş ışığı, Cameron'ın gümüş kol saatinden parıltıyordu. Evindeki spor salonunda şekillendirdiği vücudu, tertemiz bir gömleğin içinde esnek bir şekilde, kararlı adımlarla bize doğru yürüyordu. Kahverengi saçları, işlevsellikten çok stil için tercih ettiği, sanatsal bir dağınıklıkla mükemmel bir şekilde taranmıştı.

Sinir bozucu bir şekilde, hâlâ başı saçlarla doluydu.

Sadece bir esinti bile onun kafa tepesindeki saçların açılmasını sağlayacak olsaydı, bir hafta boyunca yastığa gözyaşlarımı dökmeyeceğime emindim.

"Burada olacağını bilmiyordum," dedim sessizce. "Benimle hiç böyle yerlere gelmezdi."

"Buradan gitmek ister misin?" diye sordu Alistair, elimi sıkarak. "Land Rover'ımın deposu dolu; durmak zorunda kalmadan İngiliz sınırına kadar gidebiliriz muhtemelen."

"Bunun için biraz geç oldu..."

"İsla." Cameron tezgahın diğer tarafında durdu, anlamsız bir denklemi çözmeye çalışır gibi bakışları benimle Alistair arasında gidip geliyordu.

Sabah boyunca göğsümü sürekli genişleten o mutlu his, güneşte bırakılmış bir balon gibi sönüverdi.

"Teddy'yi erken almaya mı geldin? Buralarda bir yerde," dedim, ellerimi ovuşturarak. Cameron'ın hem tanıdık hem de yabancı gelmesinden nefret ediyordum.

Penceresini aralık bırakarak uyumayı sevdiğini biliyordum ve sesinin tınısı parmak izi gibi zihnime kazınmıştı. Ama artık duşta hangi şarkıyı söylediğini ya da en sevdiği futbol takımının ligde kaçınıcı sırada olduğunu bilmiyordum.

Gözleri bana sabitlendi. "Aslında seninle konuşmak istemiştım," dedi, sesi düz bir tondaydı. Neredeyse kızgın gibiydi.

Şu anda bana ne için kızgın olabilirdi ki?

Midem düğümlendi. Teddy ile randevusunu iptal etmeye geldiğini anladım.

Yine.

Alistair'in kalçası benimkine değdi. Sağlam omuzu bana baskı yapıyordu. Belki de hayal gücümdü, ama sanki bir teklifmiş gibi geldi... Cameron'a cehenneme gitmesini söylersem beni destekleyeceği bir teklif.

Ne yazık ki, Teddy'nin hayatında dram yaşamamasını istiyordum. "Tabii ki." Dişlerimin arasından zorla bu kelimeleri çıkardım, sonra Alistair'e döndüm. "Birkaç dakika burada bekleyebilir misin?"

"Bu bir pasta standı, Isla; ne kadar zor olabilir ki?" diye mırıldandı

Cameron. Alaycı ses tonu üzerime çöktüğünde yanaklarım yandı.

"Hey." Alistair ellerini yüzüme koydu ve gözlerimi onunkilere bakmaya zorladı. O kadar uzun süre, o kadar yoğun bir şekilde gözlerime baktı ki, kurallarımızı bir kenara atıp beni öpeceğini sandım.

Sonra başparmağıyla yanağımı okşadı ve beni bıraktı. "Çabuk dön, tatlım."

Tatlım.

Sanırım sır açığa çıkmıştı.

Veda ederken gülümsemesi solgundu. Çarpıktı. Minibüsün merdivenlerinden inerken bacaklarımın titremesine yetecek kadar alaycıydı.

Buraya fırtına gibi gelip zamanımı ve varlığımı talep etmesine rağmen, ayaklarım çimlere değdiği anda Cameron topuklarını döndü ve beni bir köpek gibi peşinden sürükledi. Bu bana birkaç yıl önce Amsterdam'a yaptığımız tatili hatırlattı. Sürekli önümüzde yürüyüp, nadiren arkasına bakarak bizim yetişip yetişemediğimizi kontrol ederdi. Sonunda Teddy ve ben, çarpık kanal evlerinin labirentinde o kadar kaybolmuştuk ki, otele dönmek için Uber çağırmak zorunda kalmıştık.

Bu sefer, adımlarımı o kadar yavaşlattım ki, o durup bana döndü. Sessizlik garip gelmeye başlayana kadar birbirimize baktık. Spor ayakkabılarımın içinde parmaklarımı kıvırdım ve sessizliği bozan kişi olmamak için kendimi zorladım.

Ben kazandım.

"Ne yapıyorsun, Isla?" dedi Cameron.

"Her ay gıda pazarında çalışıyorum." Karışıklığımı fark etmiş olmalıydı çünkü kaşları daha da çatıldı, gözleri

omzumun üzerinden boyası dökülmüş yemek kamyonetine kaydı. İçinde beni bekleyen adam.

"Alistair Macabe'yi kastetmiştim. Biraz ani oldu, sence de öyle değil mi?"

Ağzım açık mı kalmıştı? Öyle hissettim. "Pek sayılmaz, biz komşuyuz." Bu doğrudu, ama sesim çok tiz çıkmıştı. Yalan söylediğimde her zaman olduğu gibi. "Bir süredir tanışıyoruz."

Cameron, Alistair ve beni öğrendiğinde nasıl bir tepki vereceğini beklemeliydim, bilmiyorum. Sessizce kabullenmesi ya da hiç umursamaması listenin başında yer alırdı. Bu yüzden, gergin çenesi ve genişlemiş burun delikleri beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

"Annie, Cairn & Crust'a başvurduğunuzu söyledi – buna inanmak istemedim."

Demek görmüştü. Görmüş ve onaylamamıştı.

Ağzından kaçırıldığı bilginin farkında olmayan Cameron, başını salladı. "Bak, işine karışmaya çalışmıyorum..."

Boğazımdan bir kahkaha kopuverdi. "Ama yine de buradasın."

O hiç tereddüt etmedi. Yavaşça yaklaştı, gözleri eskiden beni ikna etmeye çalışırken yaptığı gibi gözlerimi aradı. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu ve yalnız hissettiğini anlıyorum, ama – Teddy'nin etrafına rastgele erkekler getirmek iyi bir fikir mi, emin değilim."

Onun adı, aramızda patlayan bir el bombası gibiydi. Bütün vücudum sarsıldı. "Alistair rastgele bir adam değil; o köy doktoru. Ve Annabelle seninle *yaşıyor*."

Daha fazla ikiyüzlü olabilir miydi?

"O farklı, Lala. Annie benim kız arkadaşım. Birbirimize bağlıyız."

"Onu Teddy'nin hayatına sokmak için bir hafta bile beklemedin!"

"Haklısın; berbat bir şey yaptım." Onun lehine söylemek gerekirse, suçlu görünüyordu. Yüzü buruşmuş, dolgun dudakları acı dolu bir grimasa bürünmüştü. "Ve bunu benim ağzımdan duymak nasıl geliyorsa biliyorum, ama ben her zaman sana göz kulak olacağım. Annie ile olan ilişkim, sana her zaman değer vereceğim gerçeğini değiştirmez."

Elimi tutmaya uzandı, ama ben geri çekildim, onun ulaşamayacağı bir yere çekildim. "Belki de bana değer vermenize ihtiyacım yok."

Dikkatsizce, insanların bize bakmaya başladığını fark ettim.

Umurumda değildi.

Cameron da umursamıyor gibiydi. “Ben senin her şeyin ilkiydim, Lala. İlk öpücük, ilk aşk. Ben senin hayatında olan tek erkeğim...” Sözüünü kesti ve yanaklarım kızardı. “Kalbin kırık diye kızımızı etkileyecek aceleci kararlar almanı istemiyorum. Onu hayatına soktuğun anda bana haber vermeliydin,” dedi, sanki azarlanması gereken bir çocukmuşum gibi.

İçimden bir yerler yine gülmek istiyordu, ama boğazımda keskin bir şey takılmıştı ve bunu imkansız kılıyordu.

Hangisi daha kötüydü bilmiyorum. Beni bir ebeveyn olarak sorgulaması mı, yoksa dört ay geçmesine rağmen hâlâ onun için çok üzgün olduğumu varsayması mı? O kadar ki, başka bir erkeğe bakmamı, bırakın çıkmamı, düşünemiyordu bile. Yani, kimseyle çıkmak istemiyordum, ama bu *benim* seçimimdi. Onunla hiçbir ilgisi olmayan bir seçim.

"Yani artık Teddy'nin hayatının her küçük detayını mı bilmek istiyorsun? Geçen ay düştü ve dizini kesti. Sana bunu *bildirmem* mi gerekirdi?" diye tükürdüm. "Ya da Paskalya tatilinde suççuğu kaptığında ve üç gün boyunca aralıksız ağladığında? O zaman da seni aramamı mı bekliyordun?"

Gözleri parladı, benim gerçekten karşılık vermeme şaşırmıştı. Ben de buna inanamıyordum. “*Evet*. Ben onun babasıyım.”

Bir tuzak. Ve o kadar kibirliydi ki, tuzağa doğru düz bir şekilde yürüdü. “Çok komik,” diye alaycı bir şekilde söyledim, ona dik dik bakarak. “Çünkü aradığında, doğrudan sesli mesaja yönlendirildim. Üç kez.”

Yüzünü buruşturdu ve mükemmel tıraşlı yüzünü eliyle okşadı. “Kahretsin. O sıralarda restoranda çok yoğunluk, telefonuma bakmaya bile fırsatım olmadı. Neden mesaj bırakmadın?”

Hüzünle güldüm. Her zaman bir bahane. Her zaman suçlayacak başka biri. “Kızını geri araman için mesaj bırakmak zorunda kalmamalıydım. Ya da onunla geçireceğin hafta sonlarını iptal etmemen için yalvarmamalıydım.”

“Üzgünüm, tamam mı? Dikkatim dağınıktı ve meşguldüm; bu berbat bir bahane. Ama onunla ilgili endişelerim hâlâ geçerli.” Yavaşça nefes verdi. “Burada büyüdüğümü unutuyorsun, Alistair’i okuldan hatırlıyorum. Ne kadar hırslı olduğunu, istediğini elde etmek için insanları ne kadar çabuk feda edeceğini biliyorum. Juniper Ross’a ne yaptığını bir düşün. Geçen sonbaharda eve geldiğinde

geçen sonbaharda eve geldiğinde kendi kardeşinin yüzüne nasıl yumruk attığını herkes konuşuyordu,” dedi sessizce, uyarısını havada bırakarak. “İşte kızımız Isla’nın etrafına getirdiğin adam bu.”

Sözler hedefine ulaştı. Alistair konusunda başımın üstünde bir işin içinde olduğum konusunda içimde kıvranan o küçük şüpheyi yer açtı. Hemen ardından bir tiksinti dalgası geldi. Cameron’a karşı tiksinti.

Evet, Alistair’in kendi sorunları vardı. Hem de bir sürü.

Ama bu *onun* meselesiydi. Onun sahte kız arkadaşı olarak benim bilmeye hakkım olmayan bir bilgiydi.

Cameron bizim bir çift olduğumuza inansa bile, bu yepyeni bir şeydi. Alistair, karnımda büyüyen ve doğum sırasında vücudumu neredeyse ikiye bölen bir çocuğun babası olan bir adama duyduğum sadakati bana borçlu değildi. Kendisi için bir hayat kurarken benden evde kalıp ailesini büyütmemi isteyen bir adama. Benden, yakışıklı ve başarılı lise kız arkadaşını arkadaşım olarak kabul etmemi isteyen, sonra da *ilişkimizin bayatladığını* gerekçe göstererek beni ihanetiyle suçlayan bir adam.

Körü körüne güvenmişim.

Ve o bu güveni alıp onu iğrenç bir şeye dönüştürmüştü.

Ailesini terk etmişti ve şimdi, sanki onun sözüne inanmadığım için acımasız olan benmişim gibi, yüzünde o kaybolmuş küçük çocuk ifadesiyle karşımda durmaya hakkı olduğuna gerçekten inanıyordu.

Kollarımı kavuşturdum, bu tartışma bitti. "Bunu burada konuşmamalıyız."

"Sen bundan daha akıllısın." O ısrar etti. "Gerçekten de komşudaki üzgün bekar anneye çıkmak istediğini düşünmüyor olamazsın, değil mi? Sen onun için sadece kolay bir avsın. Bir kolaylık. Senin incinmeni istemiyorum. Ya da... ya da utanmanı."

Dört ay önce, onun sözleri beni mahvederdi. Onun bu kayıtsız acımasızlığı. Şimdi ise kızgındım. Kendim için kızgındım. Teddy için kızgındım çünkü o çok daha iyisini hak ediyordu.

"Yine mi demek istiyorsun? *Yine* utanç mı?" dedim. "Endişen için teşekkürler, Cameron. Bunu kızın bir dahaki sefere hastalandığında sakla. Ya da en azından, söz verdiğin gibi okul gezisi için bana para ödünç verebilirsin."

Şok, yüz hatlarını gevşetmiş ve başını çevirip, kim duymuş olabilir diye etrafa bakınmıştı. Çünkü bu, gerçeğin kendisinden daha utanç vericiydi onun için.

Teddy için bu kadar üzülmeseydim, kendimi beğenmiş hissedebilirdim.

Tiz bir ses, ikimizi de daha fazla konuşmaktan kurtardı. "İşte buradasın! Bebeğim, her yere baktım – *aman Tanrım!*"

Annabelle, Cameron'un kolunun altından kaydı, sonra topuklu ayakkabısının ucu çimlerdeki bir çukura takılınca sendeledi ve elini kaydırды. Ardından şiddetli ve ani bir sıcaklık hissettim; sıcak kahve göğsüme sıçradığında çığlık atarak geriye sıçradım, yanık hissi önlüğüme sızıyordu.

"Kahretsin, Isla..." Cameron bana uzandı. Ama sert bir çift el ondan önce davrandı. Omuzlarımı kavrayarak beni dik tuttu.

"İyi misin?" Alistair. Tabii ki, buharlı kumaşı vücudumdan çeken Alistair'di.

"İyiyim." Yüzümü buruşturarak kendime baktım. "Önlük en büyük darbeyi aldı."

"İyi görünmüyorsun," dedi sert bir sesle, şimdiden tam bir "kızgın doktor" moduna girmişti. "Yanabilirdin."

Hâlâ olabilir. Midem orta pişmiş gibi hissettiriyordu.

Annabelle'in gözleri gecikmeli bir dehşetle büyüdü. "Çok üzgünüm, Isla. Ayağım takıldı."

"Kaza oldu," diye araya girdi Cameron.

Annabelle kolunu onun koluna doladı, bu hareket iddialıydı. "Ve çok yazık oldu çünkü o tişört çok... benzersiz. Stil anlayışının ne kadar cesur olduğunu biliyorsun."

Bu sözler, kahve kadar yakıcıydı.

Cameron bile şaşkın görünüyordu. "Isla, izin ver de..." diye başladı.

"Ben hallederim, Cam," dedi Alistair. Sanki şu anda Cameron'ın yanıma yaklaşmasına izin verecekmişim gibi.

"Adım *Cameron*," dedi Cameron burnunu çekerek.

Alistair ona bakmadı bile, hızlı parmaklarıyla önlüğümün bağcıklarını çözüp yukarı çekmekle meşguldü. "Seni kendim kontrol etmek istiyorum."

"Gerçekten sorun yok," dedim, kumaşa dolanan dağınık saçlarımı düzeltirken.

"Ve gerçekten umurumda değil." Başımdın üstüne bir öpücük kondurdu ve göz kırptı. *Vay canına*. Alistair'in göz kırpmasının bu kadar seksi olacağına hazırlıklı değildim. "Bunu, erkek arkadaşının doktor olmasının bir avantajı olarak gör."

Alistair

Isla'yı yemek kamyonetine geri götürürken ona nazik davranmaya çalıştım. Ben ıslak önlüğü tezgahın üzerine atıp, aceleyle tezgahın altına sakladığım kasayı dolaba koyarken, o tamamen dalgın görünüyordu.

"Tuvaletlere gidelim, seni temizleyelim," dedim ve arkamızdan minibüsü kilitledim.

"Bu gerçekten gerekli değil," dedi yine, ama kalabalık tarlanın içinden geçmeme izin verdi. Ben telefonumun kilidini hızla açarken, en azından ıslak gömleğini teninden uzak tutuyordu.

"Yine de yapıyoruz. Heather'a mesaj attım, Teddy'yi biraz daha uzun süre bakmasını rica ettim." Sesimi sabit tutmak, Cameron'ın uzaklaşmasını izlediğim andan itibaren boğazımı yalayan gerginliği gizlemek için çaba sarf ettim; Isla'nın uslu bir evcil hayvan gibi onu takip edeceğini varsaymıştım. Sonra ona konuşma şekli...

Gerçekten de komşudaki üzgün bekar anneyle çıkmak istediğini düşünmüyor olamazsın, değil mi? Sen onun için sadece kolay bir avsın. Bir kolaylık.

O herifin canı cehenneme.

Okuldayken onun küçük bir pislik olduğunu düşünseydim bile, bu onun şu anda ne hale geldiğiyle kıyaslanamazdı.

Evet, Isla'yla çıkmak istemeyebilirdim. Ama bu tamamen *benim* sorunumdu. Onun bekar bir anne olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Teddy'ye olan şiddetli sevgisi, onun en çekici yanlarından biriydi.

"Dikkat et," dedi. "Dr. Macabe, sana yardım etmek için acele etmeyi sevdiğine inanmaya başlayabilirim."

yardımımı aceleyle koştuktan hoşlandığını düşünmeye başlayabilirim, *Dr. Macabe.*"

Gözlerine baktım ve sanki limonlu şerbet yalamışım gibi omurgamdan bir titreme geçti. "Sanırım *erkek arkadaşın* Alistair, sana yardım etmeye bağımlı hale gelebilir, Isla."

Evet, çekici bulacak bir sürü şey vardı.

Bugün hava nemliydi ve kahve makinesinin ısısı ikimizi de biraz terletmişti. Örgüsünden sarkan bukleler, çilli yanaklarının etrafında bir spiral cümbüşüne dönüşmüştü. Böyle bir erkek olmaktan nefret ediyordum, ama bu bana seksi düşündürdü. *Sırtımda tırnaklar, en iyi yerlere yapışan ten, çok erken boşalmamak için ayak parmaklarımı sıkılaştıran seks.*

Ergenlik çağımdan beri bu kadar azgın olmamıştım. Son yıllarda, cinsel dürtülerim neredeyse tamamen kaybolmuş, *hatırlarsam duşta mastürbasyon yapardım.*

"Neden sağlık çadırına gitmiyoruz?" Tatlı sesi kendimi bir pislik gibi hissettirdi. Aklımdan müstehcen düşünceleri silmeye çalıştım.

"Amy bugün gönüllü olarak çalışıyor, herkes içeri girebilir." Islak gömleğine dikkatle baktım. Onu çıkarmak zorunda kalacaktı.

Midem sıkıştı.

Belki de onu sağlık çadırına götürmeliyim. Bırakayım da Amy halletsin.

Ama ayaklarım durmadı, yosun kaplı tuvalet bloğuna ulaştım ve kapıyı onun önce girmesi için açık tuttum, onunla birlikte gireceğimi çok net bir şekilde belli ettim.

Eşikte gözlerimiz buluştu. Birbirine kilitlendi.

Sonra burun delikleri genişledi, daracık kabinin boyutlarını fark etti. İtiraz etmesini bekledim. Etmedi. Bunun yerine geri çekildi, bana yer açtı.

Sahte, sahte, sahte.

Sadece gösteriş için.

Bu sözler, çarpan kalbime bir fayda sağlamadı.

Kapıyı kapattım, mandalın yerine otururken çıkardığı sessiz klik sesini çok net bir şekilde duydum. İçeride kabin karanlıktı. Sessizdi. Döşeme tahtaları ayaklarımızın altında gıcırdıyordu ve gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman aldı. Işığı aramaya çalıştım ama o benden önce ulaştı, anahtarı bulurken parmakları benimkilerle hafifçe temas etti.

Oda kasvetli ama temizdi. Çıplak bir ampul, tuvalet ve boş bir tezgahın yanındaki lavabo. Sırtımı kapıya dayamış olmama rağmen, kabinin yarısından fazlasını kaplıyordum.

İkimiz de öylece durduk. Saniyeler sonsuzca uzuyordu.

"Sanırım eve gidip duş almalıyım," dedi sonunda, ellerini ovuşturarak.

"Yanık olup olmadığını kontrol etmem lazım."

Göğsü hırıldıyordu, gözlerinde hafifçe çılgın bir bakış belirdi. Bunun sabahki kaos mu yoksa Cameron'ın açtığı taze yara mı olduğunu bilmiyordum. Ama *bu* Isla bana farklı bir şekilde bakıyordu. Sanki beyaz bir ata sahipmişim ve hayatındaki her yanlışlığı düzeltmeye hazırmışım gibi.

Bu daha yanlış olamazdı, ama bir an için onun buna inanmasını istedim.

"O kadar da sıcak değildi." Yanaklarının kızardığını görmek için ışık fazlasıyla yeterliydi.

"Bunu ben karar veririm."

"Üstümü değiştirecek bir şeyim yok. Biz sadece..." Bana doğru, *kapıya* doğru yürümeye başladı.

Hiç düşünmeden süveterimi başımdan çıkardım. Ardından tişörtüm geldi. Serin hava tenimi ürpertti ve ikisini de tezgahın üzerine atarken boğazının hareketini izledim. "Şimdi sıra sende."

Ne halt ediyordum ben? Onun önünde soyunmak kesinlikle kurallara aykırıydı.

Dopamin. Tek açıklamam buydu. Oksitosin. Fazla endorfin. Uyarılma, zihinsel durumu geçici olarak değiştirmek için mükemmel bir nörokimyasal karışımdı. Zevki artırmak için. Odaklanmamı sadece buna, *ona* daraltmak için.

Buna bir son verebilirdim. Kapıyı açıp kendimi denize atabilirdim. Ama sonra gözleri kaydı. Göğsümün iniş çıkışlarını taradı. Bunu aceleye de getirmede. Nefesimi düzenli tutmaya çalıştım, göğsümü şişirmek ya da pazılarımı kasmak gibi saçma sapan bir şey yapmamaya çalıştım.

Bakışları kemer tokamın üzerine geldiğinde ve yarı dikleşmiş penisim ortamı çok garip hale getirmek üzereyken, "Bana bakıyorsun," diye çıkardım.

"Loaferlarına kahve dökülmediğinden emin oluyordum."

Alaycı bir şekilde güldüm, tişörtü alıp ona uzattım. "Hadi gidelim, komik kız." Bu işin bir an önce bitmesini istiyordum.

"Sutyen giymiyorum."

Siktir. Gözlerim bir anlığına göğüslerine kaydı, ama hemen sonra onları kapatmayı hatırladım.

Artık resmiyd: Bu tuvalet bloğundan canlı çıkamayacaktım.

“Tamam.” Sesim sert çıktı, bakışlarım omzunun ötesine kayarken dilim

bakışlarım omzunun ötesine takıldı. “Şöyle yapacağız. Ben arkamı döneceğim, sen de elinden geldiğince temizlen. Tamam mı? Tişörtümü giydikten sonra seni kontrol edeceğim.”

Ya da dışarı çıkabilirdim.

“Tamam.” Sesi rahatlamış mıydı, yoksa hayal kırıklığına uğramış mıydı? Aradaki farkı anlayamıyordum.

Arkamı döndüm, ellerimi kapıya dayadım, parmak uçlarımla kendimi sabitledim. Beklemeye hazırlandım.

Zaman uzadı. Sonra, “Sırtını ağda yapıyor musun?”

“Ne...” Öksürdüm. “Bu ne biçim bir soru?” Hâlâ bana baktığını ima eden bir soruydu.

“Bir kız arkadaşının cevabını bileceği türden bir soru.” “Bunun bir sohbet sırasında gündeme geleceğini sanmıyorum.”

“Cameron epilasyon yaptırıyordu,” dedi. “Göğsünü de... bunda bir sorun yok tabii. Ama epilasyon şeritlerini lavabonun yanında bırakırdı, ben de temizlerdim.” *Tabii ki bırakırdı.*

“Hayatımda hiç ağda yaptırmadım.” “Oh. O da olur.”

Kıkırdadım. Bu kadının zihnini görebilmek için neler vermezdim. “*İsla.*” “Evet?”

“Soyunduğunu duyamıyorum, oyalanmayı kes artık.”

“Üzgünüm.” Bir gürültü duyuldu – tezgaha çarptı mı? – ardından kumaşın deriden sıyrılmasının sessiz hışırtısı geldi. Gözlerimi kapattım. Saçlarının hışırtısını görmezden geldim. Bir şey ıslak bir şaplak sesiyle yere düştü. Ellerim kapıda yumruk haline geldi, nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı.

Başka bir şey düşün.

Başka herhangi bir şey. Cameron’un kıllı ağda şeritleri. Tırnak mantarı enfeksiyonları. *Yarım ayak. Benden yarım ayak uzaktaydı, dönersem onu*

"Kahretsin."

"Ne oldu?" Tüm vücudum yay kirişi gibi gerilmişti. "Kağıt mendil yok."
Siktir.

"Al." Cebime uzandım, annemin Noel'de bana verdiği mendili çıkardım ve geriye doğru uzandım. Parmakları parmaklarımı yakıyordu, dokunuşu neredeyse bir sıyrık kadar hafifti. Yine de, bu dudaklarımı ısırمام için yeterliydi. Hayatım buna bağılıymış gibi kapı çerçevesine sıkıca tutundum.

"Bunu kullanamam; mahvederim."

"Annem her hafta yeni bir tane nakışlıyor."

"Bu tam sana göre bir şey." Sesinde gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordum ve ahşaba kaşlarımı çattım.

"Mendil mi taşıyorsun?"

"Evet. Mr Darcy söylentilerini yakın zamanda ortadan kaldıramayacaksın."

Darcy mi? Beni onunla karşılaştırıyorsa, beni gerçekten yanlış anlamış. Bunu kanıtlamak için şöyle dedim: "Acaba Darcy, Wickham'ın ne kaybettiğini tam olarak anlaması için Elizabeth Bennet'in eteğini kahve tezgahının üzerinde havaya kaldırmayı hiç düşünmüş müydü?"

Bu kesinlikle onun kurallarını ihlal ediyordu.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, neredeyse arkamı dönecektim. Sırf onu ne kadar şok ettiğimi görmek için olsa bile. Ama bunun yerine, bu kez benim hazırlıksız yakalandığım an geldi.

"Muhtemelen. O zamanlar çok daha azgındılar."

"*/sla*." Adı, boğuk bir inilti gibiydi. Bir yalvarış.

Musluk açıldı ve ben nihayet nefes verdim. "Tişörtün mahvoldu mu?" diye sordum, sadece sessizliği doldurmak için.

"Öyle görünüyor. Ne tür bir canavar sadece beyaz giyinip kahve içer ki?"

"Cupcakelere gül suyu katacak türden bir canavar." "Bunun tam sana göre olacağını düşünmüştüm, şehirli çocuk."

Onun alaycı sözlerine gülümsedim, bunu göremeyeceğini çok iyi bilsem de. "Şehirli olmakla snob olmayı karıştırıyorsun. Çeşitliliğin tadını çıkarmak, her gece şampanya içip havyar yediğim anlamına gelmez."

"Sadece hafta sonları mı?" "Aynen öyle."

El kurutma makinesi çalıştı, çıkan hava akımı beni birazcık aklıma getirecek kadar gürültülüydü, sonra o sessizce boğazını temizledi. "Bitti."

Ellerimi kapı çerçevesinden çektiğimde, yemin ederim ki izler bırakmıştım. Yavaşça dönerek, gözlerim kızarmış yanaklarında dolaştı, sonra nihayet tişörtümü fark ettim. Tişört, göğsünde tam da olması gerektiği kadar gergindi, sonra aşağıya doğru sarkarak neredeyse eteğinin dibine kadar uzanıyordu. Göğüs uçlarının sertleşip kumaşın altından belirginleşmesini gerçek zamanlı olarak izledim.

Bu doğaldı. Sadece vücudunun soğuk havaya verdiği tepkiydi. Bu gerçekler başımın dönmesini engellemedi.

Dışarıda, gıda pazarından gelen müzik ve kahkahalar uğultu gibi devam ediyordu, içinde durduğumuz küçük yapının duvarlarında yankılanıyordu. Ama bu sesler küçük baloncuğumuzu delip geçemedi.

"Bir yeri atladın," dedim bir süre sonra, kendi boynumu işaret ederek. Üzerimde birkaç kahve lekesi kaldığını gösterdim.

"Oh." Eli, lavabonun üzerine asmış olduğu nemli mendile uzandı. Bir şeyler yapmam gerektiği için ondan önce davrandım. Herhangi bir şey.

"Ben yapabilir miyim?"

O başını salladı ve bir saniye sonra parmaklarım çenesine değdi, yüzünü yana çevirip boğazını sanki şu anda elimdeki tek amaç buymuş gibi sildim. *Isla Lang'e iyi bakmak.*

En azından bu odada olduğumuz sürece.

"Sence bunu kasten mi yaptı? Annabelle," diye sordu. Bu düşüncenin kafasında dönüp durduğunu anlayabiliyordum.

"Evet," dedim basitçe, çenesinin ucunu silerken.

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama... Bilmiyorum, belki de buna inanmak istemedim." Gözlerini kırptırdı, bakışlarımı kaçırdı. "Annabelle'in böyle kötü bir şey yapabileceğini düşünmediğimden değil. Yapabilir, tabii ki – haftalarca gözlerimin içine baktı... kızımı kucakladı, o sırada ailemizi parçalarken." Sesi kalınlaştı ve ben elimi indirdim, yanımda işe yaramaz bir şekilde sarkmasına izin verdim. "Sanırım Cairn & Crust başvurumuzu da geciktiriyor, ben... nedenini anlamıyorum."

"Senden kıskanıyor."

"Çünkü bu çok mantıklı." Zaten nefret ettiğim, kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Neden kıskanabilir ki?"

Cameron *beni* terk etti, hatırlıyor musun? *Onun için*. O kazandı. O güzel, akıllı, benim asla olamayacağım kadar başarılı, üstüne üstlük, Kinleith'teki herkesin Cameron'ın benimle yetindiğinin farkında olması gerçeğiyle keyifleniyor...”

Hayır. *Kesinlikle* hayır. Bu işe karışmak için hiçbir nedenim yoktu. Anlaşmanın bir parçası değildi bu. Ama buna bir saniye daha tahammül edemezdin.

Kalçalarını kavrayıp onu o kadar hızlı döndürdüm ki, sırtı kapıya çarptığında ikimiz de şaşırdık. “Lang, kapa çenenin.”

Nefesini tuttu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Kendimi suçlu hissetmiyordum.

“Daha fazla yanılman imkansız. Bunu yukarı çekebilir miyim?” Tişörtün ucunu çekiştirerek biraz dalgın bir şekilde sordum.

O, boğazı hareket ettirerek başını salladı.

“Teşekkürler. Benim için tutar mısınız?” Kumaşı parmaklarının arasına sıkıştırdım ve karnının pürüzsüz cildini ilk kez gördüm. Bakışlarımın altında titriyordu. “Öncelikle...” parmağım hafifçe titreyerek belinin kıvrımlarını okşadı; cildi ipek gibiydi. “Sen onun çocuğunun annesisin. Seni hayatından çıkaramayacağını yavaş yavaş anlıyor olmalı; sen her zaman Cameron'ın hayatının bir parçası olacaksın.”

“Bir hastalık gibi,” dedi sessizce.

Parmaklarım kalçasına kaydı ve azarlayarak sıktım. Tanrım, o gerçekten delice güzeldi. Baş döndürücü derecede kadınsı. Güçlü. Sözleri, o pislikle geçirdiği onca yılın, kendini net görememesine neden olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Onun kafasına tam olarak ne tür yalanlar soktuğunu sormak istedim.

Görünüşe göre ödemek için fazla bencil olduğu o lanet okul gezisini sormak istedim. Masasındaki ödenmemiş fatura yığını.

Seni ilgilendirmez. “Cildin hassas mı?” diye sordum, çünkü bunu onun için yapabilirdim.

“Hayır.” Parmaklarım cildine dokunduğunda nefesinin kesilmesi aksini gösteriyordu. Ama kızarıklık çok azdı.

“İkincisi, az önce Cameron'ın yüzünü görmedin – gözlerini senden ayıramıyordu. Ve *sana* bakmadığı zamanlarda da, sanki onda istediği bir şey varmış gibi bana öfkeyle bakıyordu.” *Alçak herif*. “Peki, bir daha söyle bakalım, tam olarak nasıl kazandı?”

Belki de kadere olan inancımı yeniden gözden geçirmeli, bir piyango bileti falan almalıyım, çünkü sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, yüksek sesli bir

kapı sarsıldı. "İsla?" Cameron.

Gözleri benimkilerle tam da "Tam zamanında" diye fısıldayacağım anda buluştu. Sanki tüm bunlar benim büyük planımın bir parçasıymış da, mutlu bir tesadüf değilmiş gibi.

"İsla!" Yumruğu yine kapıya vurdu. Kibirli bir şekilde kapıyı çalmayı bile başarmıştı. "Orada mısın?"

"Ona cevap vermelisin," dedim, kalçasını daha sıkı kavrayarak.

"E-evet," diye seslendi. Söyleneni aynen yaparken bile gözleri bana doğru büyüdü. "Ne oyun oynuyorsun?" diye fısıldadı.

Hiçbir fikrim yok.

Ağzımı kulağına yaklaştırdım ve kalbimi hızlandıran uzun bir nefes aldım. "Onu kıskandıracağıma söz vermiştim. Şimdi *ne kadar* kıskandıracağımı sen karar vereceksin."

"Az önce olanlar için özür dilerim," diye devam etti Cameron, sesi biraz boğuk çıkıyordu. "Annie bazen gerçekten sakar olabiliyor... Kötü bir niyeti yoktu, söz veriyorum. Ben... şey, tezgahlardan birinden sana temiz bir tişört aldım."

Ne kahraman ama.

"Ona seninle ilgilenildiğini söyle," dedim, burnumu saçlarına gömmüş bir halde.

Nefesi, köprücük kemiklerime sıcak küçük nefesler halinde geliyordu. Neredeyse hiç temas etmiyorduk, göğüslerinin uçları göğsüme karşı bir tehditten öteye geçmiyordu. Bu, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissetmem için yeterliydi. Sanırım alay etmek beni tahrik etmişti. Çünkü İsla başını geriye eğip bana daha da yaklaştığında, kafam aylardır hiç olmadığı kadar berraklaşmıştı. Bu odanın dışında hiçbir şey yoktu.

"Söyle *ona*," diye

ısrar ettim. "Ben

iyiyim..."

"Hayır," diye azarladım, ona bakmak için yeterince geri çekildim – uylukları benimkilerin arasına girerken havayı paylaşmak için. Muhtemelen bir kazaydı. Sürtünmeye neden olacak kadar kısa değildi, ama bunun vaadi karşısında neredeyse inleyecektim, aniden ona da aynısını yapmak için çaresizce can atıyordum ve sonraki sözlerim çok sert çıktı. "Söyle, İsla, kelimesi kelimesine."

"İsla?" Cameron tekrar sordu, sesinde sabırsız bir ton vardı. Eminim iç çekiyordu. O, onu bekletmeye cüret ettiği için çirkin saatine bakıyordu

onu bekletmeye cüret etmişti. “Konuşmamızı bitiremedik... Bunu tekrar yapmak zorunda kaldığım için gerçekten üzgünüm, ama Teddy ile öğleden sonraki randevumu iptal etmem gerekiyor. Evle ilgili bir sorun çıktı. Yeni banyo fayanslarıyla ilgili bir karışıklık. Annie, onları kendimiz almak için Inverness’e gitmek istiyor...”

Bu adama duyduğum tiksinti o kadar içgüdüsel ki, tadını alabiliyordum.

Omurgasız hayvanlar bile ondan daha dik duruyordu.

Isla'nın kararını verdiği anı tam olarak gördüm. Yüzü alev alev yanıyordu. “Siktir et onu,” diye tısladı, elleri kemerime dolanarak beni kendine doğru çekti.

“*Siktir.*” Bu homurtu gerçektir, ama parmaklarım ödünç aldığı tişörtünün eteğinin altına kayıp belini okşarken, onu güzelce ve yüksek sesle çıkardım. “Sana böyle dokunabilir miyim? Daha fazla değil.”

Isla başını sallayarak kabul ettiğinde başı kapıya çarptı. “Ben... *Tanrım...*” Dudaklarımı baskı yapmadan boynuna doğru sürükledim. Bir öpücüğün hayaleti. Tüm vücudu sarsıldı, ahşap güzelce gıcırdadı. “Bana bakılıyor,” dedi yüksek sesle.

Omzunun kıvrımına doğru sııttım.

“*Çok güzel, Isla.*” Göğsümün derinliklerinden bir inilti yükseldi. Yüksek sesli. Kasıtlı. Soğuk parmakları kalça kemiklerimi okşadığında yumruğum başının üzerindeki kapıya çarptı. Kasıklarımı onunkinden olabildiğince uzak tutacak kadar akli başımdaydım. “Sıra sende, iyi yapsan iyi olur,” diye fısıldadım, ne dediğimin bile pek farkında değildim.

Dudakları aralıktı, pembeydi. Çok güzeldi. O anda onu öpersem, bana karşılık vereceğini hissediyordum. Dün Brown's'ta daha yeni başladığım şeyi bitirmeme izin ver.

Vücutlarımızın temas ettiği birkaç noktada, onun sıcak nefesi benim cildim kadar yapışkan geliyordu, ama yine de hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu sanmıyordum. Parmakları daha yukarı doğru kaydı. Aşağıya baktım, kalçaları hafifçe sallanırken, kaburgalarımın değen yüzüklerini görünce her kasım gerildi.

Lanet olsun, o da benim kadar tahrik olmuş muydu? Bilmek istiyordum. Birdenbire tek düşünebildiğim şey bu oldu. Karnını öperek aşağıya doğru inmek ve o ellerin omuzlarıma dolandığını hissetmek. Isla'nın mücevher gibi gözleri, eteğini kalçalarının etrafına sıyrırken bana bakıyordu.

Eğer istersem izin verir miydi? Ona sadece bakmak istediğimi söylersem. İç çamaşırının ıslak olup olmadığını anlamak için sadece bir bakış.

"İsla." Sesimin bu kadar çılgınca çıktığını hiç duymamıştım. Sanki bu bittiği anda parçalanacakmışım gibi. Dilim iznim olmadan serbest kaldı. "Seni çok iyi hissettirebilirim, tatlım. O aptal eteğini yukarı kaldır ve bacağıma binmene izin ver. Onun doğduğu günü pişman et, ne dersin?" Nefesini tuttu ve ben bunu fısıldadığımı fark ettim. O sözler onun içindi, onun için değil.

Geri çekilmeye başladım ama o omuzlarıma yapıştı, bacağına bacağıma doladı.

Bu gerçek mi? Penisim kalçasına değdiğinde ve o da buna karşılık olarak kaslarını gerdiğinde bile emin olamıyordum. Arayış ve deneme.

Sadece tüm o gerilimden kafamız güzeldi. Vücudumuz bu eyleme kapılmıştı, diye düşündüm.

Ama o, "Sanırım ona kesinlikle bir tane daha verebilirim," diye fısıldadığında, kendimi tutamadım ve alt bedenimi ona doğru iterek, onun iç çekmesine ve gözlerini sıkıca kapatmasına neden oldum. Onun tepkisini uzun süreli hafızama kaydettim, böylece sonsuza kadar tekrar tekrar izleyebilecektim.

"Alistair," diye inledi. *Yalvardı.*

Ama adımı duymak, sanki üzerime soğuk su dökülmüş gibi oldu. *Ne halt ediyordum ben?*

Geri çekildim, lavaboya çarpana kadar geriye doğru gittim. O an, başladığı kadar çabuk sona erdi. Sanki bu beni kendime getirebilirmiş gibi elimi yüzümde gezdirdim.

Loş ışıkta birbirimize baktık. Yüzündeki masum şaşkınlık beni güldürmek istedi.

O da benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu.

Sonunda, "Sence onu atlattık mı?" diye sordum. Alaycı bir ses tonu takınmaya çalıştım ama başaramadım.

"Muhtemelen ilk iniltiyle kaçmıştır." İsla'nın göğsü inip kalkıyordu, bacakları hafifçe açılmıştı, tişörtü hâlâ belinde kıvrılmıştı. Sanki az önce kapıya yaslanıp sevişmiş gibi görünüyordu. On saniye daha geçseydi, tam da bunu yapıyor olacağımızdan hiç şüphem yoktu. "Teddy'yi bulmam lazım," dedi, elini saçlarının üzerinden geçirerek. "Cameron'ı öğrendiğinde çok üzülecek."

"Muhtemelen." İkimiz de kıpırdamadık.

Aramızdaki boşluk, sanki bir jeneratöre bağlanmış gibi çıtırdıyordu. Tamamen şarj olmuştuk ama bunu harcayacak bir yer yoktu.

"Alistair..."

"Bu da rolün bir parçası, değil mi Lang?" Sözünü kestim. Ne söylemek üzere olduğunu bilmiyordum ama bunu duyacak kadar güçlü olmadığımı biliyordum. "Belki de bu kısmı kılavuzda biraz daha ayrıntılı olarak belirtmeliydik."

Gerçekten de sadece o sabah mı olmuştu? Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

"Doğru." Başını salladı ve sonunda kapıdan ayrıldı. Aynaya döndüm ve T-shirt'ün önünü bir tür düğüm haline getirip eteğinin üstündeki soluk tenli bir şerit ortaya çıkarırken yansımasını izledim.

Boğazımı temizledim, buraya gelme sebebimizi hatırladım. "Karnın iyi görünüyor, tedbiren daha sonra buz koymak isteyebilirsin."

Aynadaki yansıması benimkine bir bakış attı, gözlerimiz aynada buluştu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Ne kadar resmi. Kazakımı aldım, kollarımı kollara soktum. "Gitmeliyiz."

Yeşil alana adım attığımda garip bir şekilde parçalanmış gibi hissettim. Sanki içim yeniden düzenlenmiş ve yanlış sıraya konmuş gibiydi. Güneş ışığı biraz göz kamaştırıcıydı. Hava biraz fazla temizdi. Sesler çok yüksekti.

Etrafımızdaki insanların bakışlarını hissettim ve sanki utanç yürüyüşü yapıyormuşum gibi yanaklarım biraz kızardı. Özür dilemeye hazır olarak Isla'ya baktım. Ama o... gülüyordu?

"Eh, daha önce bize inanmamışlarsa, şimdi kesinlikle inanıyorlar."

Alistair

Pazardan eve dönüş yolu son derece garipti. Fırtınadan önceki sükunet gibiydi.

Teddy, Cameron'ın iptal haberini sadece ciddi bir baş sallama ve "Artık eve gidebilir miyiz?" diyerek karşılamıştı.

"Dondurma ne olacak?" diye sordu Isla, titrek bir gülümseme takınarak, ki ben bile bunun sahte olduğunu hemen anladım.

"Aç değilim," demişti Teddy, iç çekerek Land Rover'ın arka koltuğuna kaymış ve Isla ile ben, eve kadar süren gergin bir sessizlik içinde yemek kamyonunu toplarken beklemişti.

Isla, annemin dinleyeceği bir radyo istasyonuna karar verene kadar öfkeyle radyo kanallarını değiştirirken, Teddy de arabadaki tüm havayı kasvetli havasıyla doldururken, ben de kulübelerin önüne park eder etmez hemen ayrıldım, aceleyle vedalaşırken Isla'nın gözlerine bakmaya bile zorlandım.

Ne zaman tekrar dışarı çıkacağımızı planlamamıştık bile.

Ön kapıyı kapatıp, derin bir nefes alarak kapıya yaslandım ve belki de en iyisinin bu olduğunu düşündüm. Bir hafta önce, bu plan kusursuz gelmişti. Köyde birkaç randevu, biraz el ele tutuşma ve yaz biter bitmez hayatlarımıza devam edebilirdik. Ama şimdi, gerçek hayatta her şeyin çok daha karmaşık hale geldiğini fark ettim. Sahte olsun ya da olmasın, biriyle zaman geçirmek, isteseniz de istemeseniz de hayatlarınızın iç içe geçmesi anlamına geliyordu.

Hayatımın Isla'nınkiyle iç içe geçmesini istediğimden emin değildim. Özellikle de ev satılır satılmaz buradan ayrılacağım düşünülürse. Bunu karmaşıklaştırmanın ne anlamı olacaktı ki?

Duvarın Isla tarafında duyulan yıkılmış bir ağlama sesi sonunda beni kendime getirdi. Isla, Cameron'ın iptalinden dolayı Teddy'nin yıkılacağını söylerken yalan söylememişti. Teddy'nin hıçkırıkları beni

yol boyunca beni takip etti ve yatak odasına vardığımda, nedense Isla'nın kokusunu taşıyan süveteri üzerimden yırttım.

Dikkatimi dağıtmak için duş aldım, ellerimin altında onun ipeksi teninin nasıl hissettirdiğini hatırlamamaya elimden geldiğince uğraştım. Sonra, Heather'ın sevgiyle "pislik içeceğim" diye adlandırdığı bir smoothie hazırladım – çünkü ona göre sadece pislikler buğday çimi içerdi – ve mutfak masamda hasta sevk mektuplarına erken bir başlangıç yaptım. Ama fayda etmedi. Bir saat sonra, duvarın arkasından Teddy'nin ağlamasını hâlâ duyabiliyordum.

Teddy harika bir çocuk olsa bile, neden kimsenin çocuk sahibi olmak istediği benim için bir muammaydı. Isla gibi ebeveynler bedenlerini, paralarını ve akıl sağlıklarını feda ediyorlardı, sırf "Burada yaşamak zorunda kalmamızın sebebi sensin! Babam seni sevmiyor diye neden benden de nefret etmek zorunda?" sözlerini duymak için.

Neredeyse geri aramak üzereydim: *"Çünkü o omurgasız küçük pislik, orta yaş krizine planlanandan on yıl önce girmeye karar verdi."*

Evet, o kısmı duymak için neredeyse kulağımı duvara dayamıştım. Isla söz konusu olduğunda meraklıydım, ne yaparsan yap. Ve Isla'nın öfke krizini benim sahip olmadığım bir zarafetle idare ettiğini anlayacak kadarını duymuştum.

"Acı çektiğini biliyorum, kızım. Bunu düzeltemediğim için çok üzgünüm." Sesinde duyduğum ıstırap, anahtarlarımı avuçlamama neden oldu; Cameron'ın evine gidip, hayalarına bir yumruk atıp, sonra onu yakasından buraya sürükleyip diz çöktürerek ikisine de hak ettikleri özrü diletmeye hazırdım.

Isla, Cameron'la tekrar ilgilendiğim için bana teşekkür etmezdi. Bir gün için onun gururunu yeterince incitmiştim zaten.

Sadece bu yüzden şu anda ön bahçemde durmuş, taşınma kutusundan yeni çıkardığım Lego setini elimde tutuyordum, tam bir pislik gibi.

"Annen nerede?"

Teddy çimlerimde bağdaş kurup oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını yumruklarına gömmüştü.

"Büyükannele telefonda." Sessizce iç geçirdi. "Yine bahçene girdiğim için başım belada mı?"

"Hayır." Yanına yaklaştım. "Lego'mla bana yardım edersin diye umuyordum. Oturabilir miyim?"

Gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak, keskin bir bakışla bana baktı. "Çocukken Lego mu oynardın?"

"Çocukken mi?" Kahkaha attım. "Hâlâ Lego oynuyorum." Stres atmak için harika bir yoldu. "Biraz kay, sana neyim var göstereyim." Onun gibi çapraz bacaklı oturdum. Bacaklarım biraz garip durdu ama idare ettim ve kutuyu ona uzattım.

Parmaklarını kutunun önündeki ejderhanın üzerinde gezdirdi. "Babamın evinde de buna benzer bir tane var, ama henüz yapmadım. Sanırım bunun büyük çocuklar için olduğunu fark etmemiş."

"Talimatlara bir bakalım. Belki birlikte çözebiliriz." İçindekileri boşalttı ve ben kağıdı çimlerin üzerine serip parçaları yığınlar halinde düzenledim. "Önce boyutlarına göre gruplandırmayı seviyorum, böylece neyle çalıştığımı tam olarak görebiliyorum."

Cevap vermedi, sadece beni izledi, kaşlarının arasında hüzünlü bir çukur oluşmuştu ve ben de "*Boş ver*" diye düşündüm. Madem bu işe karışmıştım, sonuna kadar gitmeliydim. "Baban seninle Lego oynar mı?"

Omuzlarını hafifçe silkti. "Eskiden oynardı. Şimdi Annie ile çok meşgul, onunla yaşayan kadınla." Mantıklı bir yetişkin olarak, muhtemelen onu teselli etmem gereken an buydu, ama aynı zamanda çocuğa yalan söyleyemiyordum. Cameron zamanını dolduracak yeni ve parlak bir şey bulmuştu ve bunun bedelini ailesi ödüyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"Bugün birlikte vakit geçirmemiz gerekiyordu," dedi, sesinde hafif bir hıçkırık vardı. "Annem, babamın beni plaja götüreceğine söz vermişti, ama sonra acil bir işi çıktığını söyledi."

"Bunu öğrendiğinde içinden... çok büyük bir şey hissetmiş olmalısın." İki parçayı birbirine geçirdim ve parçaların nasıl birbirine kayarak birleştiğini görmesi için ona uzattım. Biraz tombul parmakları denerken biraz beceriksizce hareket etti, ama bir sonraki denemesinde nasıl yapıldığını anladı.

"Karnım, hasta olmadan hemen önce olduğu gibi, sanki burkuluyormuş gibi hissettim." "Annenize nasıl hissettiğini söyledin mi?"

Kafasını salladı, birkaç dakika sessizce oturdu ve ejderhanın ayakları olacak parçaları taban plakasına birleştirdi.

"Eve geldiğimizde ona bağırdım." Bunu utanç verici bir sır gibi itiraf etti ve yanağından yavaşça bir damla gözyaşı süzülürken yüzünü ovuşturdu. Bunu görünce neredeyse Isla'yı çağırıyordum.

İnsanları teselli etmekte pek iyi değildim. Callum bu iş için çok daha uygun olurdu.

Hatta Mal bile. O çocuklarla çok iyiydi.

Empati kaybı, tıp profesyoneli olmanın dezavantajlarından biriydi. Herkese olan bir şey değildi, ama olursa da genellikle erken dönemde, tıp eğitimi sırasında, öğrenciler klinik ortama geçerken ve hastaları bir dizi tarama ve vücut parçası olarak görmeyi öğrendiklerinde olurdu. Bu kasıtlı ya da kötü niyetli bir şey değildi, sadece mesleğin getireceği duygusal yük için bir hazırlıktı. Bir doktor kaybettiği her hasta için yıkılsaydı, günü atlatamazdık.

Ama Teddy'nin alt dudağındaki titremeyi gizlemeye çalışmasını izlemek, kalbimi sıkıştıran bir yumruk gibi hissettirdi.

İçimden bir ses, Isla'yı almamın yanlış bir hareket olacağını söylüyordu. Belki de bunu bana itiraf ediyordu çünkü ben, hayatında kalıcı olmayan bir yetişkindim.

Sadece birkaç dakikalığına da olsa güvenli bir liman.

Ameliyathanede de durum böyleydi. Belki de bu, doktor-hasta gizliliği yüzündendi. Biz, insanların hastalıklarını ve yaralarını getirdikleri, ama aynı zamanda zihinlerini de rahatlattıkları bir yerdik.

"Öyle demek istemedim." Başını salladı. "Kendimi çok... çok üzgün hissettim. Sadece eskisi gibi olmasını istiyorum, hepimizin birlikte yaşadığı zamanlardaki gibi."

Kahretsın. Buna ne diyebilirdim ki?

Bir adım daha yaklaştım, ellerim dizlerimin arasında sallanıyordu. "Sana bir sır verebilir miyim?" Gözleri gözyaşlarıyla parıldayan kız başını salladı. Yüzü Isla'ya o kadar benziyordu ki, ona sadece gerçeği söylemek istedim. "Kinleith'e geri döndüğümde ben de üzgündüm." Kimseye itiraf etmediğim şeyi itiraf ettim. "Çok uğraştığım bir işi bırakmak zorunda kalmıştım, sonra babam öldü ve daha da üzüldüm. Ben de her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordum."

"Ne yaptın?" Elinin tersiyle burnunu ovuşturdu.

“Çok huysuzlaştım ve gazetede yayınlanan bazı hoş olmayan şeyler söyledim.”

Dudakları hafifçe gülümsedi ve göğsümdeki düğüm biraz gevşedi. “Ah, evet. Annem onu bağlantı kapısına yapıştırmıştı.”

Bu sabah parlak çıkartmalarla ahşaba yapıştırıldığını görmemiş gibi davranarak güldüm. “Öyle mi?”

“Adının etrafına küçük şeytan boynuzları çizmiş.”

Ben de bunu fark etmiştim. İsla bu köyün insanlarına güneş ışığı ve kızaran yanaklar yansıtıyor olabilir, ama aynı zamanda beni çok meraklandırıran bir kötücül tarafı da vardı. “Yetişkinler bile gurur duymadığımız şeyler yapar ve çoğumuz hatalı olduğumuzu kabul etmez. Kızgın, üzgün ve bunların arasındaki her türlü duyguyu hissetmek normaldir. Duygusal olarak benden çok ileridesin, evlat.”

“Senin baban da kötü bir baba mıydı? Bu yüzden mi hep huysuzsun?”

Bu sefer kahkaham daha gürültülüydü. Sanki göğsümden tekmeleyip bağırarak koparılmış gibi boğuktu. *Kahretsin, bu çocuğun gerçekten hiç filtre yoktu.*

“Ne iyi ne de kötüydü. Bazen o kadar meşguldü ki, sanki babam değilmiş gibi gelirdi, çünkü her şeyi bizden önce tutardı.” Bir sonraki parçayı üstüne koydum. “Bu yüzden onu gururlandırmak için çok uğraştım. Beni fark etsin diye.” Boğazım düğümlendi ve blokları ona uzattım.

“Başardın mı?”

Hayatımın sorusu tam da oradaydı ve onu yedi yaşındaki bir çocuk sormuştu. Belki de tahmin ettiğimden daha akıllıydı. “Hâlâ deniyorum, sanırım.”

O da bu cevabı mantıklı bulmuş gibi başını salladı ve bir sonraki parçayı ekledi. Güneş büyük bir bulutun arkasına kaybolana kadar birkaç dakika sessizce inşa ettik. “Anneme özür dilemem gerekir mi?”

“Özür dilemen gereken bir şey olduğunu düşünüyorsan, evet, dilemelisin.”

Alt dudağını ısırды, parmaklarında kırmızı kanadın bir parçasını çevirerek oynadı. “Ya o da beni sevmeyi bırakırsa?”

Teddy bana dönmüştü, sırtı kulübelere bakıyordu. Isla'nın tam o anda kapıda belirip konuşmamızı duymasını göremiyordu. Gözlerinde kalbinin kırıldığını gördüm, ama parmağımı kaldırarak bunu halledebileceğimi işaret ettim. Umarım bu işi batırmam.

"Kızım," dedim Teddy'ye. "Annen seni sevmekten asla vazgeçmeyecek. Söz veriyorum."

Teddy başını kaldırdı. "Nereden biliyorsun?"

Bu çok açık olmalıydı. Ama konu aileye gelince, cevap her zaman bu kadar net olmazdı. "Çünkü sen, başına gelen en güzel şeysin."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Söylemesine gerek yok. Sana güneş ışığı diyor, değil mi?" Dizimi onun küçük dizine çarptım. "Bahse girerim bunun sebebi, onun için her şeyi aydınlatan tek şeyin sen olman."

Düşünürken alt dudağını ısırıldı. "Bilmiyorum... bu doğru olabilir."

"Doğru. Ben İskoç'um, bana güven, güneş ışığından daha değerli bir şey yoktur."

Gözlerimin Isla'ya kaymasını engelleyemedim. Tam o anda, elini kalbine bastırdığını gördüm. Dudaklarında nazik bir gülümseme vardı. Ben sadece ona takma adını tekrar etmiştim. Yine de, yüzüne o ifadeyi kondurduğum için kendimi çok büyük hissettim.

Bu tehlikeliydi. Bir erkeğin bu duyguya nasıl bağımlı hale gelebileceğini anlayabiliyordum.

"Teşekkürler, Ali," dedi Teddy bir süre sonra. "Seninle konuşmayı seviyorum; bana küçük bir bebekmişim gibi davranmıyorsun."

"Çünkü sen bebek değilsin." Son parçayı yerine yerleştirmesine izin verdim ve arkanıza yaslanıp tamamlanmış ejderhayı hayranlıkla seyrettim.

Tam o anda Isla boğazını temizledi. "Akşam yemeği vakti geldi, güneş ışığım."

Teddy dizlerinin üzerine çöktü, yüzündeki ifade tüm öğleden sonra boyunca olduğundan daha parlaktı. "Anne, bak Ali ve ben ne yaptık. Bunu kitap rafına koyabilir miyiz?"

"Ali izin verirse."

Teddy yalvaran bir ifadeyle bana döndü. "Lütfen, Ali. İstedğin zaman onu ziyarete gelebilirsin."

Bir mıknatıs gibi, gözlerim yine Isla'ya takıldı. Teddy'nin teklifini kabul etmek için çok büyük bir istek duydum. "Hepsi senin, evlat."

Isla gözlerini güneşten korudu. Bakışlarının nereye düştüğünü göremedim, ama tüm paramı verip de bakışlarının tam üzerimde olduğunu bilmek isterdim. Huzursuz hissederek ayağa kalktım, kutuyu ve plastik ambalajları topladım.

"Ali'ye 'teşekkür ederim' de, sonra ellerini yıka, tamam mı?"

"Teşekkürler, Ali." Teddy'nin yüzü hâlâ biraz kızarmıştı. Ama bana, ancak kahraman hayranlığı olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle gülümsedi ve içimde gurur ve korku eşit oranda bir yumru oluşturdu.

"Önemli değil." Isla ve ben sessizce durup, Lego ejderhayı gururla taşıyan Teddy'nin kulübenin içine girip kaybolmasını izledik.

Sessizliği o bozdu. "Bunu yapmana gerek yoktu."

Hayır. Ama *yapmıştım*. Geri alamazdım.

Ve şimdi bana, kafamın içinde beyaz gürültü patlamasına neden olacak kadar yumuşak bir bakışla bakıyordu. "Önemli bir şey değildi, sadece Lego oynamak için bir bahaneydi," dedim, kutuyu havaya kaldırarak. Onun yanından geçip kulübeme kapanmak ve bütün akşam o lanet duvara bakarak, bu işe bulaştığım için kendime küfür etmek istedim.

Ama eli çıplak koluma dokundu, beklememi rica etti. Anında durdum. "Hey, daha sonra bir içki içmek ister misin? Teddy yattıktan sonra. Sana teşekkür etmeliyim... bugün bana yardım ettiğin için."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Orada olmamın sebebi tamamen kendi çıkarlarımdı."

"Biliyorum ama... bunu yapmaya devam ederseniz, birbirimizi biraz tanımamız gerekmez mi?" Yüzümden başka her yere bakarak hızlıca konuştu.

Gergindi. Reddedilmeye hazırlıyordu kendini.

Kendinden emin olmamasından nefret ediyordum.

Ve bir anda, bu anlaşmayı sonlandırmak için tüm nedenler rüzgârla uçup gitti. "Tamam, Teddy uyuduğunda bana mesaj at."

Isla

Cameron: Bugün olanlar için üzgünüm. Hâlâ bunu konuşmamız gerektiğini düşünüyorum.

Isla: Okul gezisi için para mı?

Cameron: Alistair Macabe.

O gece geç saatlerde yan odanın kapısını çalmak bana yasadışı gibi geldi.

Günün stresinden dolayı Teddy'yi yatırmak her zamankinden uzun sürmüştü ve ben, *Lion King* film müziğine eşlik etmek için defalarca ara vererek dişlerini fırçalamasını beklerken esnememi zorla bastırıyordum. Ve "I Just Can't Wait to Be King" şarkısını son ses dinliyor olsak da, Alistair duvara bir kez bile vurmamıştı. Bana acıyor olmalıydı.

Teddy uykuya dalar dalmaz eski bebek monitörünü aldım, en kalın pijamalarımı giydim ve oturma odasına süzıldüm.

Kapıyı çaldığımda sanki yıldırım çarpmış gibi oldu. "Alistair."

Kapı neredeyse anında açıldı. Kilit sesi gelmedi.

Kapı bütün gün kilitli değil miydi?

Yorgun bir şekilde bana göz kırptı ve ben fısıldadım, "Selam."

"Selam." Kapı kolunu kavrayan parmaklarıyla tereddüt ettiğini izledim, sonra nihayet kapıyı sonuna kadar açtı. "İçeri girmek ister misin?"

"Aslında dışarı çıkabiliriz diye düşünüyordum." Hazırlıklı geldiğimi göstermek için bebek monitörünü salladım.

Kaşlarını çattı ve bol hırkamdan çoraplı ayaklarıma kadar beni baştan aşağı süzdü. "Üşürsün."

Sözleri beni şaşırttı. "Üşüyeceğiz" değil, "Üşüyeceksin" demişti. His etmediğim bir rahatlık hissi vermek amacıyla elimi belime koydum. "Bilgin olsun, neredeyse on yıldır İskoçya'da yaşıyorum. Ben yumuşak başlı bir güneyle değilim."

Bu sözlerim ona ufak bir gülümseme kazandırdı ve ellerini kaldırarak mutfığa doğru geri çekildi. "Sen ne dersen o, Lang. Bir şey içmek ister misin?"

"Ne olursa olsun." Onu takip ettim, buzdolabından gelen ışığın yüzünün keskin hatlarını yumuşattığını izledim.

"Bence 'iyi'den daha iyisini yapabiliriz. Bir bakalım... Yulaf sütü, maden suyu..."

"Bunun için hapis cezası var."

"Alkolsüz bira, kalan smoothie. Biraz viskim de var..."

"Buzdolabı korkutucu derecede düzenliydi; Tupperware kaplarda hazır yemekler vardı ve üzerlerine haftanın günleri yazılmıştı. Raflar sebze ve yeşil yapraklı sebzelerle doluydu. Şüphesiz organikti.

"Etiket makinesini iyi kullanıyorsun galiba," dedim, işaret ettiği smoothie'yi elime alırken. Kapağını açıp burnuma götürdüm... ve irkildim. "Bataklık suyu gibi kokuyor." Öksürdüm ve geri ittim. "Beni zehirlemeye mi çalışıyorsun?"

"Köylüleri kendi tarafına çekmenin kesin yolu," dedi ciddi bir ifadeyle, bir yudum aldıktan sonra bardağı buzdolabına geri koydu.

"Viski olsun," dedim, hiç umursamadan. Bütün gece göğsümde bir fırtına kopuyordu ve ben sadece... Birkaç dakika olsun bunu düşünmek istemiyordum.

O, üstteki dolaptan şişeyi çıkardı ve havaya kaldırdı; şişenin dibinde az miktarda kehribar rengi sıvı yuvarlanıyordu. "Sadece bir kadeh içecek kadar var. Paylaşmak zorundayız."

"Şimdi beni şımartıyorsun."

O alaycı bir şekilde güldü. "Hatırladığım kadarıyla, beni sen davet ettin. Şimdi sana Kinleith'in en iyisinden biraz dökeyim."

İçkilerimizi dışarıya çıkardık ve onun ön bahçesi ile benimki arasındaki görünmez sınırı geçerek, evle birlikte gelen paslı bahçe mobilyalarına oturduk.

Yaz olmasına rağmen hava soğuk ve biraz nemliydi. Ayaklarımı göğsüme çekip bacaklarımı kucakladım ve viskinin dilimi ısıtmasına sessizce izin verdim.

"İyi misin?" diye sordu Alistair bir dakika sonra.

Eğri büğrü sandalyede o kadar yersiz duruyordu ki, ayakları aceleyle bağcıkları çözülmüş brogues ayakkabılara sıkıştırılmıştı; enerjim olsaydı gülerdim. "Evet, sadece uzun bir gün oldu."

Başını salladı ve açıklamama gerek olmadığını anladım. *Cameron. Teddy.* Benim için

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bundan bahsetmemişti, ama yine de Cameron'ın söylediklerinin çoğunu duymuş gibi bir hisse kapıldım.

Başımı geriye eğdim, nereden başlayacağımı düşünüyordum. Cameron'ın kendi kızından çok Alistair'le olan ilişkiye önem veriyor gibi görünmesi mi? Teddy'nin cesur bir yüz takınmış ama kalbi kırık bir şekilde yatağa gitmiş olması ve bunun beni kahretmesi mi? Ya da belki de okul gezisinin parasını nasıl ödeyeceğimi hâlâ bilmediğim için onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığım mı?

"Cameron her zamanki gibi bencil davranıyor." Sanki bu her şeyi özetliyormuş gibi omuz silktim. Kendimden bahsetmek istemiyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Neden olmasın, madem başladın."

"Senin için zor mu?" diye sordum, örgümün ucuyla oynayarak. "Sürekli Callum ve Juniper'ın yanında olmak?" Bir an bana baktı, ben de hemen devam ettim. "Sadece Cameron'ı görmek daha kolay hale gelir umuyorum..."

"O farklı bir durum; Juniper ve ben yıllar önce ayrıldık." Rüzgâr saçlarını alnına savurdu, bu da onu daha genç gösterdi. Çocuk gibi.

"Bu soruma cevap olmadı."

"Bunu çok sevdim," dedi. "Mal'ın zaten evli olması ne yazık; eski üniversite kız arkadaşımı arayıp ikisini tanıştırmayı düşünüyordum. Belki de lisede satranç kulübünün kaptanı olduğum için beni terk eden kızı."

"Alay ediyorsun."

"Evet, Lang. Alaycı konuşuyorum." Sandalyeye yaslandı, yüzünü berrak gece gökyüzüne çevirdi. Konuşmamızın bittiğini, onu fazla zorladığımı düşündüm. Ama o devam etti, "Başlangıçta garipti ve bazen kesinlikle tuhaf oluyor, ama çoğunlukla... Aştım artık." Yüzüne baktım, yalanın izini aradım. Hiçbir şey bulamadım. "Juniper'ı sevmiştim. Ama... biz birbirimize hiç uygun değildik. Onun duvarlarını aşacak birine ihtiyacı vardı – hayır, bunu *hak ediyordu* – ve ben kariyerime o kadar bağlıydım ki denemeye bile zahmet etmedim."

Bardağımla oynayarak bir yudum daha aldım. En azından dürüsttü. “Callum’un yüzüne yumruk attığın doğru mu?”

Gözleri benimkilere kaydı, sonra alaycı bir şekilde güldü. “Lanet olası küçük kasabalar.” “Demek doğru.”

“Evet.” Çenesi ileri geri hareket etti. “Çocukken kavgacı değildik, o yüzden bu benim en gurur duyduğum an değildi. Meğer yalan söylenmesinden gerçekten nefret ediyordum.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandım. Ve gerçekten anlıyordum. Hiç şiddet eğilimli biri olmamıştım, ama Teddy’nin Cameron için ağladığını her gördüğümde, ateş püskürür gibi hissediyordum. Hayatını küle çevirmek istiyordum.

“Uzun süre kendime çok kızdım,” dedi. “Callum elbette beni hemen affetti, çünkü o böyle biridir. Ama...” Bir duraklama daha. Sonra sol elini uzattı ve bana bazen ovuşturduğunu fark ettiğim küçük parmağını gösterdi. Yakından bakınca, parmağın hafifçe eğri olduğunu görebiliyordum. “Hâlâ düzgün bükülmüyor, yani sanırım bedelini uzun vadede ödedim.”

Parmaklarımı üzerine sürme isteğine direndim. “Peki Juniper...” Hemen sözümü kestim. “Üzgünüm, burnumu sokuyorum.”

“Onun hakkında bir şey sormak istiyorsan, sor.” “Bu beni ilgilendirmez.”

“Şimdiye kadar bu seni durdurmadı,” dedi, kaba bir şekilde değil.

Göğsümde bir heyecan vardı. Nedense, onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. Alistair Macabe’nin gizeminin derinliklerine inmek istiyordum.

“Onu aldattın mı?” Soru uzun bir süre havada asılı kaldı.

Sandalyede dönerek yüzümü inceledi ve sordu, “Eğer aldatmış olsaydım, bu anlaşma değişir miydi?”

Başımı sallamaya başladım. Durakladım. “Hayır demek isterdim, ama... Sanırım bu, eski iyimser Isla’nın konuşması olurdu.”

“Öncelikle.” Boş bardağını yavaşça masaya koydu. “Cameron tam bir pislik, çünkü bu saçmalığı kafana o soktu, bunu biliyorum. Ve bilgine, hayır, onu aldatmadım.” Bitirmesi için ona bakmamı bekledi. “Bunu asla yapmam.”

Sözlerindeki samimiyet karşısında titredim.

Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Göğsümdeki düğümlerden birinin çözülmeye başladığını hissettim. Alistair'in bunu fark edip etmediğini merak ettim, çünkü hemen ekledi: "Ama bu beni iyi bir erkek arkadaş yapmadı. Ve daha da kötü bir nişanlıydım. Bencil, sürekli çalışıyordum, kendimi her şeyin önüne koyuyordum."

Bu bir uyarı gibi geldi: *Benden hoşlanma hatasına düşme.*

Bunun için artık çok geç olabilir.

Ve bu ne kadar da acınası bir durumdu? O kadar yalnızdım ki, aylardır bana karşı berbat davranan bir adamın birkaç nazik sözü yetmişti. Bana açıkça tehlike sinyalleri gönderen bir adamın.

Rüzgâr etrafımızda esip hırkamin deliklerinden içeri sızarken çenemi dizlerime dayadım. Kollarımı kendime daha sıkı sardım.

"Hava soğuyor," dedi Alistair, ayağa kalkarken.

"Sen içeri gidebilirsin; ben birkaç dakika daha kalacağım." Başımı kaldırıp baktım, nefesim beyaz bir duman bulutu halinde dışarı çıktı. O giderken arkamı dönüp bakmadım. Yıldızlarda her zaman nefes almamı kolaylaştıran bir şey vardı, özellikle de her şeyin üstüme üstüme geldiği günlerde. Buraya gelip gökyüzündeki her yıldızı sayardım. Ta ki ciğerlerim rahatlayana ve kendimi muhteşem bir şekilde küçük hissedene kadar. Zaman içinde sadece bir iğne ucu kadar.

Bütün bir galaksiye kıyasla, bir ömür boyu sürecektir maddi belirsizlik ne ki?

Bir an sonra, geri dönen ayak seslerini duydum ve dizlerimin üzerine bir battaniye örtüldüğünü hissettim. Bu kadarı yeterdi. Bütün akşam aceleyle yamadığım baraj, göğsü gözümün önüne geldiğinde ortadan çatladı. Nazikçe battaniyeyi omuzlarıma sardı, parmak eklemleri çeneme değdi. "Seni donarak ölmeye terk etmek Hipokrat yemininin ihlali olduğundan eminim... *Lanet olsun*, Isla." Sözünü kesti. "Ağlıyor musun?"

"Üzgünüm, ben..." Gözyaşımı sildim, ama yerine bir başkası gelmişti bile. "İnsanların bana bakmasına izin vermekte gerçekten çok kötüyüm." Onu diz çökerken görmekten çok hissettim ve artık kendimi tutamadım. "Bugün... çok yoğun geçti. Ve ben... Teddy'nin okul gezisinin masraflarını nasıl karşılayacağımı hâlâ bilmiyorum ve..." Her şey gözyaşlarıyla dolu bir sel gibi döküldü. "Teddy bugün benden nefret ettiğini söyledi."

"Öyle demek istemedi," dedi çabucak. Hararetle.

“Biliyorum, öyle demedi. İçten içe biliyorum ve... anlıyorum... onun annesi olduğumu anlıyorum.” Bütün vücudum titriyordu. “Ve bu ayrıcalığı hiçbir şeye değişmem, ama bazen ben de sadece bir insan olmak istiyorum, anlıyor musun?” dedim, sesim boğuk çıkıyordu. “Her zaman kötü adam olmak istemiyorum; ya da... ya da suçu üstlenen ve parçaları toplayan kişi olmak istemiyorum. Bu, Cameron’dan nefret etmeme neden oluyor... ve sonra beni dönüştürdüğü bu çirkin insan olduğu için ondan daha da çok nefret ediyorum.” Utanarak kolumla yanaklarımı sildim. Genellikle, tamamen dağılmak için yatağa girene kadar beklerdim.

“Sende çirkin *bir şey* yok, tatlım.” Başparmağıyla gözümde kaçan gözyaşlarını sildi. “Sadece söyle, ben de arabamla Cameron’ı ezip geçeyim.”

Gülmek bile gelmedi içimden. Sadece onun hüzünlü gözlerine baktım ve itiraf ettim, “Bazen sanki dünyanın yükünü omuzlarımda taşıyormuşum gibi hissediyorum ve bir şekilde, bunu... yanlış yapıyorum. Teddy’yi hayal kırıklığına uğrattıyorum...”

“Tanrım, Isla.” O öğleden sonra tuvalet bloğunda olduğu kadar yakın bir mesafede, ellerini yanaklarıma koydu. “Sen muhteşem bir annesin. Bundan asla şüphe etme. Tamam mı?”

“Nasıl bu kadar emin olabilirsin? Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun.”

“Şu anda ağlıyor olman bir ipucu olmalı. Sence Cameron şu anda evde aynı şeyi yapıyor mu?”

“Hayır.” Bu gerçeği düşünmek beni daha da ağlattı. Alistair elinden geldiğince gözyaşlarımı sildi.

“Bir günde iki ağlayan kız, sahte kız arkadaş sipariş ettiğinde bunun olacağını tahmin etmemiştin, değil mi?” Gözyaşlarım dinince dedim. Onu bu ana getiren her kararından pişman olduğunu neredeyse görebiliyordum. “En azından benim yanımda olmak egonu biraz okşamış olmalı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sürekli kaybeden biri,” diye açıkladım. “Şu ana kadar beni on kez kurtardın. Bu seni daha da mükemmel hissettiriyor olmalı.”

Kaba bir kahkaha attı. “Ben mükemmel değilim, Isla. Mükemmellikten çok uzağım.” “Tabii.”

“Kendini gerçekten görmüyorsun, değil mi? Ya da beni, bu konuda.” Topuklarının üzerine oturdu, sinirli görünüyordu. “Otuz yedi yaşındayım, gençlik yıllarımı kaçmak için çaresizce geçirdiğim o küçücük köye geri döndüm; kardeşim eski nişanlımla nişanlandı. Şu anda bir işim olmasının tek nedeni, babamın bir şekilde son bir kez daha devreye girip beni kurtarması gerektiğini bilmiş olması...” Sözüünü kesti, sanki fazla konuşmuş gibi gözlerini sıkıca kapattı.

"Dur." Beynim, onun sözlerini anlamaya çalışırken, bana anlattıklarıyla birleştirmeye çalışıyordu. "Kovuldun mu? Ama ben... Ben bunun için ayrıldığını sanmıştım. Eski muayenehanene dönmek için."

“Kovulmadım. Birkaç yıl önce istifa ettim, sonra çeşitli ameliyatlar arasında gidip geldim,” dedi çabucak. Onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim.

"Neden?" diye sordum, sonra yüzünün tamamen kapandığını gördüm. Normalde ısrar etmezdim ama... "Hadi ama, ben de az önce tüm utanç verici sorunlarımı ortaya döktüm."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bana anlatmayacağını sandım. Ama sonunda, “Anlatacak pek bir şey yok,” dedi. “Başka bir doktor – eski patronum Peter – ile bir hastanın tedavisi konusunda anlaşmazlığa düştük. İkimiz de şikayette bulunduk, ama sonuçta bu iş bağlantılarla yürüyor. En son gelen, ilk gider.”

“Adam tam bir pislik gibi.”

Kıkırdadı. “Evet, neyse, artık önemi yok. Kinleith Surgery satılır satılmaz, buradan ayrılacağım.”

“Nereye gideceksin?”

“Henüz bilmiyorum. Belki güneye.” Alistair omuzlarımdaki battaniyeyi düzeltti. “Şimdi sana başka bir şey söyleyeceğim, tamam mı?” O gözlerime bakarken başımı salladım. “Herkes berbat durumda ve hepimiz, kimse fark etmeden günü atlatabilmek için dua ediyoruz. Bence bu koşullar altında gayet iyi idare ediyorsun.”

Bu şartlar altında bence harika gidiyorsun. Bu sözler bir çan sesi gibi içimde yankılandı, beynimin her köşesini doldurdu.

Bu sözlerin bu kadar güçlü bir etkisi olmamalıydı, ama gülümsememi kontrol edemedim, karnımda sıcak bir şey kaynamaya başladı

. İlk kez onu net bir şekilde görüyor gibi hissettim. Dünyaya sunduğu o havalı ve kurnaz imajının ötesinde.

"Aslında, söylentilere rağmen, sen oldukça iyisin Dr. Macabe." Bakışları dudaklarıma kaydı. Bunun farkında olup olmadığından bile emin değildim.

Öğleden sonranın görüntüleri bir anda zihnime doldu ve nedense onun da bunu hatırladığını biliyordum. Boynumdaki nefesi, kulağıma fısıldadığı sözler.

Bunun hakkında konuşmamıştık... ve gözlerinde alaycı bir bakış belirlediğini gördüğümde, konuşmayacağımızı anladım. "Ve gerçekten çok küçüksün. Nasıl bu kadar küçüldün?"

Onun yaptığını taklit ederek, yumruğumu omzuna vurdum. "Muhtemelen sebze eksikliğinden."

"Bu her şeyi açıklıyor." Ayağa kalktı ve bir adım geri attı. "Şimdi yatma zamanı. Hava daha da soğumadan içeri girmelisin."

Muhtemelen haklıydı.

Omuzlarımdan battaniyeyi çekip katladım ve ona geri verdim. "Teşekkür ederim... bunun için," dedim, biraz utanarak. "Sen iyi bir arkadaş olurdun, Alistair." Neden böyle dediğimi bilmiyorum, belki de onun da kendisi hakkında iyi bir şey duymaya ihtiyacı vardı.

Omuzlarının gerildiğini, başparmağının o çarpık küçük parmağını okşadığını izledim. "Lütfen... bana güvenme. Kimsenin arkadaşı olmakta hiç iyi olmadım."

Kendini net göremeyen tek kişi ben değildim. "Bence sandığından daha iyisin. İyi geceler," dedim ve cevap beklemeden dönüp kulübeye girdim.

Kapı neredeyse kapanmışken, onun "İyi geceler, Isla" dediğini duydum.

Alistair

Isla: Bil bakalım ne oldu?

Alistair: Jess kundakçılıktan mı tutuklandı?

Isla: Hayır. Ama açıkçası, bu her an olabilir.

Alistair: CamCam, Teddy'nin okul gezisi için parayı mı ödedi?

Isla: Hayır. Ama kesinlikle onu ikna etmeye çalışıyorum.

Alistair: Beni merakta bırakma, Lang. Isla:

Davul sesleri...

Alistair: Hayır.

Isla: Çok sıkıcı!

Isla: Bu yazki Cairn & Crust'a resmen katılıyoruz!

Isla: Daha sonra gel. Pratik yapmamız lazım!!!

"Alistair, duyuyor musun?"

"Ne?" diye irkildim ve mesajlaşmayı bırakıp baktığımda, Heather'ın viski fabrikasının girişini tıkadığını gördüm.

"Dedim ya, bana bu konuda yardım edecek misin?"

"Tamam. Evet, özür dilerim." Doldurulmaya hazır boş viski şişelerinin bulunduğu kutuları elime aldım. "Nereye koyayım?"

Cuma günü öğleden sonra geç saatlerdi ve Heather ile Mal'a teslimatı boşaltmalarına yardım etmek için muayenahaneden erken çıkmıştım. April yardım edemediği için personel sayısı biraz yetersiz kalmıştı.

Depo kapısı açıldı ve içeride, yüzün üzerinde viski fıçısı dört sıra halinde düzgünce istiflenmişti. Toprak ve maya kokusu, April'in rahmetli dedesinin damıtımevini işlettiği, genç bir delikanlı olarak burada çalıştığım o tek yaz günlerine geri götürdü beni.

O zamanlar her saniyesinden şikayet ederdim.

O zamanlar kendini beğenmiş küçük bir pisliktim – fiziksel emekle geçen saatlere kızıyor, o zamanı metabolik yolları ezberlemek ya da

. Geriye dönüp bakınca, asıl sorun o kadar da felsefi değildi. Bu işte pek iyi değildim ve ben her şeyde iyi olmayı severdim.

"Şişeleme odası," diye cevapladı Heather. Topuklarını döndü ve taş binanın yanından geçerek arka taraftaki merdiven boşluğuna doğru yol gösterdi. April ve Mal'ın Heather'ı genel müdür olarak işe aldıklarını ilk duyduğumda şaşırmıştım. O kadar da çırpınan, hayatında sürekli yön değiştiren, aceleyle hayal ettiği bir gelecekte diğerine savrulan küçük bir kızdı, ta ki ikizler doğana ve annelik onun kararsızlığına geçici olarak son verene kadar.

Onu hep açık havada, yürüyüş eğitmeni ya da benzeri bir işte çalışırken hayal etmişim; ellerinde nasırlar, botları ise kilometrelerce engebeli arazide yıpranmış. Belki de annemiz gibi bir sanatçı olacaktı. Pek kimse bilmiyordu ama Heather fırça kullanmakta yetenekliydi. Ancak içki fabrikasındaki görevi ona tam da uymuş gibiydi. Kaosun ortasında sakin kalmak onun için doğuştan gelen bir yetenektir.

"Dikkatin dağınık gibi," diye seslendi omzunun üzerinden. "Yani... sen her zaman dikkatin dağınıktır, ama bugün her zamankinden daha dağınıksın."

Bu haksız değerlendirmeyi reddetme dürtüsüyle mücadele ettim çünkü, evet, gerçekten dalgındım. "Sadece işler yoğun," dedim, merdivenlere çıkarken kutuları göğsümün daha üstüne kaydırarak.

"İşler yoluna girmeye mi başladı?"

"Evet." Tam olarak bir yalan sayılmazdı.

Görevi devraldığımdan beri ilk kez, muayenehanenin sorunsuz işlediğini hissettim. Komite toplantısında kendimi rezil ettikten sonra, birkaç köylü şikayetlerini bir kenara bırakmıştı; affedip unuttukları için değil, en yakın muayenehanenin bir saatlik sürüş mesafesindeki Portree'de olması nedeniyle. Görünüşe göre, kolaylık ilkelerden üstün gelmişti.

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada bunu kabul ederdim.

Amy ve ben daha rahat bir ritim yakalamıştık. Yani, o hala beni işini çalmak isteyen şeytan olarak görüyordu, ama bu durum açıkça düşmanlıktan çok, dost-düşman ilişkisine benziyordu.

En azından geçen hafta sonu limanda Teddy'yi dondurma yemeye götürdüğümüzde durumu ona anlattığımda Isla böyle tanımlamıştı.

"İsla ile her şey yolunda mı?" diye sordu Heather, bu İspanyol engizisyonuna tam anlamıyla kendini kaptırmış bir halde.

Kutuları büyük bir bakır damıtma kazanının yanına koydum. "Her şey harika," dedim, alnımı elimin tersiyle okşarken kaşlarımı çatmamı engelleyemedim. "Neden? Bir şey mi söyledi?"

Bahçedeki o geceden bu yana bir haftadan fazla zaman geçmişti.

Aramızdaki ilişki tam olarak gergin sayılmazdı, ama sanki... birbirimizin daha fazla farkındaydık. O gece aramızdaki bir katmanı ortadan kaldırmıştı. Rol yapıp yapmadığımızı bilmesek de, birbirimizin hayatlarının en mahrem detaylarını biliyorduk. Bu geri alınamazdı.

O, benim duşumu kullanmaya devam ediyordu – her zaman ben isteyken, ama eve geldiğimde duş rafımda onun şampuan şişesini buluyordum. Ya da fayanslara yapışmış, onun gözünden kaçmış uzun sarı bir saç teli. Bu beni olması gerektiği kadar rahatsız etmiyordu.

Hiç rahatsız etmiyordu.

Neyse ki Teddy bu değişikliği fark etmemiş gibiydi. Geçen haftaki liman gezimizden sonra, dondurma onların evinde pizzaya dönüşmüştü. Küçük bir tören gerektirecek kadar çok yiyeceği bitirdikten sonra, Teddy kanepeye uzanıp kafeinden daha güçlü bir etki yaratan bir müzikal izlemeye başladı.

"Bu benim en sevdiğim film, Ali. İzlemelisin." Bir film, iki filme dönüşmüştü. Sağımda Teddy, solumda İsla.

Bütün vücudum elektriklenmişti. Birbirimize tek bir parmak bile sürmemiştik, ama yine de onu tuvalet kapısına sıkıştırdığım zamankinden daha farkındaydım – kalbim daha hızlı atıyordu. Bunu mantıklı bir şekilde açıklamayı reddettim.

O andan itibaren, tüm etkileşimlerimizi halka açık tutarak bizi tekrar rayına oturtmaya çalıştım. Risksiz sahil yürüyüşleri. Brown's'ta sıcak içecekler: Jess'in güvensiz bakışları bedava. Hatta onları, şekerleme kuyruğunda Juniper ve Callum'a rastladığımız küçük geçici sinemaya bile götürmüştüm.

Callum, gençken Raasay Adası'na kano ile gittiğimiz ve ben denize düştükten sonra can yeleğimi şişirmek zorunda kaldığım zamanı heyecanla anlatırken deli gibi sırıtıyordu.

Juniper'ın iki ayrı torba patlamış mısırını da dahil olmak üzere tüm yiyeceklerin parasını ben ödedim, sonra hep birlikte oturup filmi izledik.

güzel. Normal. Eskiden Callum'la takılmak nasıl hissettiriyorsa öyle.

"Merak etme," dedi Heather gülerek; merdivenlerden aşağı inerken sesi duvarlardan yankılandı. "Dün Isla'yla takıldım; gözleri parlıyordu. Ama sanırım senin bu yönünü seviyorum."

Hayranlık dolu? Bu iyi bir şeydi, değil mi? "Hangi tarafım?" "Güvensiz erkek arkadaş."

Erkek arkadaş. Bu kelime içimi sarsarak bir sonraki adımı atlamama neden oldu.

Tam da bunu yapıyorduk, insanların böyle düşünmesini istiyorduk, ama bunu yüksek sesle duymak, midemdeki giderek büyüyen boşluğu daha da genişletti. Isla'nın yanındayken her seferinde o boşluk biraz daha genişliyordu. Bunu görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu.

"Ben güvensiz değilim," diye alaycı bir şekilde söyledim, yalanın tadını alırken. "Hey, sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordum, konuyu değiştirerek. "Ava ve Emily o okul gezisine gidiyor mu?"

Kaşlarını çattı, kot pantolonundaki tozu silkeledi. "Loch Ness'e giden mi?" Başımı salladım.

"Evet, dönem bitmeden ödedim. Kiminle aynı odada kalacaklarını seçmek ilk gelene ilk hizmet esasına göre yapılıyor, bu yüzden yeni dönem başlayana kadar beklemek istemedim," dedi. Onu merdivenlerden aşağı takip ettim ve güneşe çıktık, tadım odasına doğru ilerlerken botlarımız çakıl taşlarında çıtırdıyordu.

Kapıyı açık tuttum. "Bana ayrıntıları gönderir misin?" diye sordum, sesimin kayıtsız çıkmasına çalışarak. Pazardaki o günden beri, Isla'nın kollarımda ağladığı geceden beri bu konuyla boğuşuyordum ve o yükü omuzlarımdan almak için her şeyi yapmaya hazırdım. Bu en kolay çözülebilir olanı gibi görünüyordu.

En azından haddimi aşmayacaktım.

"Elbette." Kapının eşiğinde durdu, yüzünde endişe vardı. "Bekle, Isla'nın maddi sıkıntısı mı var?"

"Ne? *Hayır*," dedim hemen. Bu konuşmayı yapmakla bile sınırimi aşıyordum. Kendimi durduramıyordum. Cameron'a doğru olanı yapması için yeterince zaman verdiğimi söyleyerek kendimi ikna etmişim. Birkaç yüz sterlin benim için hiçbir şeydi – ne zararı olabilirdi ki? "Sadece seyahat tarihlerini bilmek istiyorum."

Isla ve Teddy'ye bir sürpriz hazırlıyorum ve tarihlerin çakışmasını istemiyorum."

"Ah. Bu çok tatlı. Onunla birlikte Cairn & Crust'a kaydolman da öyleydi."

"Sonunda biz de kabul edildik," dedim. "Annabelle sayesinde değil tabii."

Heather bana bir bakış attı. "Tabii ki gecikmenin arkasında o vardı. Annabelle tatlı ve nazikmiş gibi davranır, ama acımasız olabilir. Özellikle Isla'ya karşı."

"Biliyorum," dedim. O acımasız tarafını bizzat görmüştüm. Isla'nın endişelenmesini izlemekten sonunda bıktığım için, dün öğle arasında Queen's Cakes'e uğramıştım. "Ama görünüşe göre Annabelle bile Macabe'nin cazibesine karşı koyamıyor."

"Macabe cazibesi mi?" Kahkahası biraz fazla keskin çıktı. "Ne yaptın? Callum'a onunla konuşmasını mı söyledin?"

"Siktir git. Ben de çekici olabilirim," dedim, Callum'un yedek planım olduğunu bilmeme rağmen, kırılmış bir şekilde.

"Tabii ki olabilirsin." Parmaklarını çevirerek tadım odasının derinliklerine doğru ilerledi. "Hikayeye geri dönebilir miyiz? Sonunda bir kez olsun ilginç bir şey yapıyorsun, bunu kaçırmak istemiyorum."

Elimi uzattım ve burnuna hafifçe vurdum. Kız kardeşim bazen tam bir baş belası olabiliyordu. "Altı adetlik bir kutu cupcake aldım ve komite kuruluna şikayette bulunmakla tehdit ettim."

"Yani ona paranı verdin ve sert bir mektupla tehdit ettin mi?"

"Aynen öyle." Tam olarak beyaz şövalye davranışı sayılmazdı, ama işi halletmişti. "Isla'ya söyleme, bunu kendi başına yapmak istiyordu ve ben onun keyfini kaçırmak istemiyorum."

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" Hiçbir şey söylemeden ona baktım, o da tiksiniş bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. "İyy, sizler midemi bulandırılıyorsunuz." "Kim mideni bulandırıyor?" diye seslendi April. Boş bardaki kabinlerden birinde oturuyordu, karnındaki bebek şişkinliğinin kıvrımı masaya

masaya değiyordu.

Gündüz vakti tadım odasında olmak her zaman tuhaftı. Burası daha büyük, daha sessiz geliyordu. Sanki burayı dolduracak müşteriler olmadığında burası var olmamalıymış gibi.

“Kardeşlerim,” dedi Heather, ona doğru ilerlerken. “Bir zamanlar çamur orbası içtiğini izlediğim o çocuklar, nasıl oldu da tanıdığım en romantik erkeklere dönüştüler?”

“amur çorbasını senin uydurduğuna eminim,” dedim, onu takip ederek. “Evet, ve siz de itiniz. Tam birer aptal.”

“Aptallardan bahsetmişken,” diye araya girdi April, yüzünün her köşesinde somurtkan bir ifadeyle. “Alistair, ben patlamadan önce lütfen Mal’ı dizginlemeye yardım eder misin?”

“Patlamak mı? Bunun dün olduğunu sanıyordum,” dedi Heather.

“Her gün öyle,” diye patladı April, ellerini masanın üzerine yayarak. “O adamı hayatımdan daha çok seviyorum, ama onu gerçekten öldürebileceğimden endişelenmeye başlıyorum.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Tansiyonu yüksek,” diye cevapladı Mal, sanki birdenbire ortaya ıkmiş gibi.

“129’a 83’tü.” April gözlerini devirdi ve soluk dizlerini örtecek şekilde iek desenli yazlık elbisesinin eteğini düzeltti. “Mal ambulans çağırmak üzereydi.”

“Google, tekrar yükselirse acil durum gibi davranmamı söyledi.”

129’a 83, sınırda bile sayılmazdı. İdeal değildi, ama 140’a ulaşmadığı sürece yardım çağırmaya değmezdi. Mal’ın yüzünün hayalet gibi solgunluğunu görünce, şu anda bu fikrimi dile getirmenin pek de uygun bir zaman olmadığını düşündüm.

“Mide bulantısı ilacını aldın mı?” diye sordu Heather.

April başını salladı. “Mal paramediklik yapmaya karar vermeden hemen önce.”

“Arabada ilk yardım antam var,” dedim, onu almaya doğru yola ıkmiştım bile. Kardeşimi tanıyorsam, bu onun endişesini gidermenin en kolay yoluydu. Bir dakika sonra, manşeti April’in ince koluna geçiriyordum. Mal bir dadı gibi etrafında dolaşırken, manşete hava pompalıyordum.

“118/80,” dedim, tedbiren nabzını da kontrol ettim. “şu anda endişelenecek bir durum yok. Yine de gözümüz üzerinde olacak; yüksek tansiyon preeklampsiye yol açabilir.”

Mal başını salladı ve yemin ederim ki vücudundaki korkunun buharlaştığını görebiliyordum. “Daha fazla dinlenmeli mi?”

“Yeterince dinleniyorum. Gündüz televizyonunu biraz daha izlersem, tansiyonum ne kadar yüksek olursa olsun fark etmez, çünkü denize

ve bu abartı değil.” O kelimeyi “hi-per-bol” diye telaffuz etti.

“Hy-pur-buh-lee diye telaffuz edilir,” diye araya girdim, ki kesinlikle girmemeliydim.

Üçü de bana öfkeyle baktı. Mal burnunun köprüsünü sıktı, sonra April'e döndü. “O kadar sıkılıyorsan, kitap oku.”

“Hepsini okudum,” diye cevapladı April.

“Tüm kitapları mı okudun?” dedi Mal, sinirlenmiş bir şekilde.

“Okumak istediğim tüm kitapları. Şu anda romantik kitap okuyamıyorum, çünkü biliyorsun, sürekli azgınım.” April karnını işaret etti ve bu berbat durumun aksine, Mal'ın yanakları kıpkırmızı olunca ben de güldüm. “Ve polisiye romanlar mide bulantımı daha da artırıyor.”

“Tığ işi ne oldu?” diye önerdi.

“İpliklerim bitti.” April'in sesi bir oktav yükseldi. Mal içini çekti, duyguları o kadar dengesiz olan bir kadınla uğraştığının farkındaydı ki, April bile kendi duygularını anlayamıyordu.

Onun önünde diz çöktü ve ellerini sıktı. “Bundan bıktığımı biliyorum prenses, nasıl hissettiğini anlamıyorum ama sana yalvarıyorum, sakın ol.”

“Ben de sana kendim karar vermeme izin vermen için yalvarıyorum.” Ondan uzaklaştı ve ayağa kalkmak için tüm ağırlığını masaya dayadı. Üç çift el ona yardım etmek için uzandı, ama o hepimizi eliyle uzaklaştırdı. “Eve kadar gidebilirim; ben sakat değilim.”

“Ben yardım ederim – seninle – *gelirim*,” dedi Heather. “Zaten öğle aram var.”

April'in kapıdan dışarı sallanarak çıkmasını izledim. Mal son derece perişan görünüyordu. April gözden kaybolur kaybolmaz, “Her şeyi mahvediyorum,” dedi.

“Eğer teselli olacaksa, bence çoğu erkek böyle yapar.” “Bu nasıl teselli olabilir ki...”

“Dur, dur,” dedim, ellerimi kaldırarak. “Demek istediğim, April'in hissettikleri, sürekli sinirlilik, bunlar normal. Doğum tarihine sadece birkaç hafta kaldı, rahatsız, hormonları altüst olmuş, doğum ve annelikle ilgili endişeler muhtemelen yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştır. Her şey değişmeden önce eski hayatının kırıntılarına tutunmaya çalışıyor.”

“Aklımı kaçırmıyormuşum gibi hissediyorum,” diye inledi Mal, titrek eliyle saçlarını tarayarak diken diken olana kadar. “Kontrolcü olmaya çalışmıyorum, ama April çok kararlı. Ve onun en sevdiğim yanı da bu. Ama bazen bu, kendinden ödün vermek pahasına oluyor, anlarsın ya. Kendi ihtiyaçlarını asla ön planda tutmaz.” Tıpkı tanıdığım başka biri gibi. “O... o, hayal bile edemeyeceğim kadar harika biri ve onunla bir aile kurmak... Sanırım içimde her zaman korkunç bir şeyin olmasını bekleyen bir parça var.” Boğazı titredi. “Bu hamilelik konusunda ondan daha gerginim.”

Kahretsin. “Bu, artan gri ve beyaz madde,” dedim, omzuna hafifçe vurarak. “April’in vücudu açıkça büyük bir değişimden geçiyor, ama seninki de öyle. Beynin, kelimenin tam anlamıyla baba olmaya hazırlanıyor, empati ve tehdit algılama yeteneğini artırıyor. Partnerini pamuklara sarmaya çalışan tarihteki ilk erkek sen değilsin, sonun da olmayacaksın.”

Mal başını salladı, ama çok zayıf bir hareket oldu. “Belki ona ayak masajı falan yaparsam beni affeder.”

Ayak masajı...

“Lütfen bunun bir şeyin kibar ifadesi olmadığını söyle.” İnledim. “Defol git buradan. O boku bilmeme gerek yok.”

“Dur, dur, dur, ben gerçek bir ayak masajından bahsediyordum, ama sen diyorsun ki... hâlâ seks yapabilir miyiz?” O kadar solgundu ki, bir korku filminde hayatta kalan son kurban gibi görünüyordu.

“Tabii ki.” Ciddi miydi? “Benden daha fazla biyoloji kitabın var. Bunu nasıl bilmezsin?”

“Tabii ki biliyorum. Ve ilk başta yaptık, ama...” Elleri kalçalarına gitti. “Son birkaç aydır o kadar yorgun ki, aşırı sabah bulantısı ilacını alırken eczacıya ‘Hey, karımı hala becerebilir miyim?’ diye sormakla dünyanın en bencil pisliği olurdum. O istiyor ama ikisi için de yapmamak daha güvenli gibi görünüyor...”

Lanet olsun. “Mal, bunu kardeşin olarak değil, bir doktor olarak söylüyorum. Hemen eve git.” Hamileliğin son dönemlerinde bazı kadınlarda cinsel isteğin artması yaygındı ve eğer April... Düşüncemi bir kahkaha ile kesip attım. “Bu kadar sinirli olmasına şaşmamalı.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı, hatasının ciddiyetini fark etmeye başlamıştı. Kafamı salladım ve kapıyı işaret ettim. "Git. Geri kalan teslimatı ben hallederim."

En iyisi buydu, diye düşündüm, onun kapıdan dışarı koşuşunu izlerken. Eve ne kadar geç gidersem, Isla ile geçireceğim yalnız zaman o kadar azalacaktı.

Telefonumu çıkardım, son mesaja cevap vermemiş olmama rağmen ondan yeni bir mesaj gelmişti bile.

Isla: Elmalı turta hakkında ne düşünüyorsun?

Dört masum kelime ve ben gülümsüyordum. Gerçekten de tek gereken buydu.

Kendine gel. Cevap verdim: Klasik. Lezzetli. Isla:

Aynen, klasik sıkıcı.

Alistair: Yaban mersini?

Isla: "Vay canına!" dedirtecek bir şey değil. Annabelle muhtemelen altın varakla bir şeyler yapar, sonra da ödül parasını mutfağımı yenilemek için kullanır.

Alistair: Annabelle'i siktir et.

Isla: Sen de mi?

Yazarken yüksek sesle güldüm, Hiç komik değil, Lang. Isla:

Biraz komik.

Isla: Saat 6'da benim evde mi?

Hiç tereddüt etmedim. Orada olacağım.

Alistair

"Gerçekten pasta yapmayı biliyor musun?" Birkaç saat sonra Isla'nın mutfağında duruyorduk.

Çenemi kaşıyarak, tezgahın üzerine yayılmış baş döndürücü çeşitlilikteki malzemeleri inceledim. Elmalar, şeftaliler, yaban mersini, limonlar. Şeker ve un çuvaları. Bütün bunları nasıl karşılayabilmişti? Neden ödemeyi ben teklif etmemiştim? "O kutudaki kekler sayılır mı?"

İlişkimizin ilk yılında Juniper'a doğum günü pastası yapmaya çalışmıştım. Kıkırdamalar arasında, o az pişmiş canavarı iki lokma yutmayı başarmıştık, sonra da o günden itibaren pastaneye sipariş vereceğime yemin etmiştim.

"Annem hazır keklerin tembel insanlar için olduğunu söylüyor," diye araya girdi Teddy. Oturma odasındaki halının üzerinde uzanmış, ben gelmeden önce çıkardığım başka bir Lego setini birleştiriyordu. Birlikte yaptığımız ejderhadan biraz daha zordu, ama o çabucak işin püf noktasını kavırıyordu.

"Teddy!" diye haykırdı Isla.

"Ama bu doğru," diye cevapladı Teddy. "Sen öyle demiştin."

Isla burnunun köprüsünü sıktı. "Öyle demiş olsam bile..."

"Dedin."

Isla utançtan gözlerini kapattı. Ben gülmeme engel olamadım.

"...bunu her zaman başkalarına tekrarlamak zorunda değiliz. Ya Alistair'in duygularını incitirsek?"

"Zaten *incitti*." Teddy'ye göz kırptım, o da kıkırdadı. "Ne dersin, *Theodora*? Annen özür dilemeli mi?"

"Kesinlikle." Yeni takma adıma gülümsayarak başını salladı. O da bana Ali dediği için bu adil bir şeydi. "Okulda birbirimizi bir daha üzmemek için özür sözü verimiz."

Isla'ya umutla döndüm ve dudaklarımla "Özür sözü... Bekliyorum."

O somurtkan bir ifade takındı ve ikinci bir kahkaha boğazımdan yukarı doğru yükseldi. Vücudum bu harekete henüz alışkın olmadığı için, kahkahanın toz ve örümcek ağlarından oluşan bir bulut halinde dışarı çıktığını hayal ettim.

Geçtiğimiz birkaç yıl beni gerçekten bu kadar yıpratmış mıydı, en son ne zaman güldüğümü hatırlayamıyordum? Bu gerçekten çok üzücüydü.

Isla ve Teddy Lang'ın büyüçülük konusunda incelenmesi gerekiyordu. Mutfaklarında beş dakikadan az bir süredir bulunmama rağmen, günlerdir... onları son gördüğüm zamandan beri hiç bu kadar eğlenmemiştim.

"Özür dilemeyeceğim, ama çaban için sana yarım yıldız vereceğim. Al," dedi, bana bir önlük uzatıp kendi önlüğünü de başından geçirdi. Örgüsünü boynundan kaldırıp saçlarını serbest bıraktı, sonra önlüğün bağlarını belindeki küçük çukura dolayarak bağladı.

Burlesk gösterisinin ön sırasındaymışım gibi tüm bu manzarayı izledim; damıtımhaneden eve dönerken kendime verdiğim küçük moral konuşması, zamanın sınavına dayanacak şekilde inşa edilmemiş bir kumdan kale gibi parçalanıyordu.

"Neden bana cömert davranıyormuşsun gibi geliyor?" Kendimi zorla lavaboya doğru yönlendirdim, saatimi çıkardım, pencere pervazına koydum, sonra ellerimi yıkadım, soğuk suyun düşüncelerimin gittiği yönü durdurmaya yeteceğini umarak.

Lanet olası hırkayı suçladım; omzundan sürekli kayıp duruyordu. Altında giydiği ince, beyaz kaşkorse görünüyordu.

Hiçbir zaman bir tipim olmamıştı.

Juniper'dan sonra o kadar yıkılmışım ki, tekrar flört dünyasına adım atmam uzun zaman almıştı. Atabildiğimde de, hiçbir zaman ciddi bir ilişki olmamıştı. İş etkinlikleri için, son yirmi yıldır kulak kıllarını uzatan papyon takan doktorları etkileyebilecek yetenekleri ve bir gecelik bir ilişkiyle sonuçlansa bile ikimizin de iyi vakit geçirebileceği kadar güçlü bir karşılıklı çekicilikleri nedeniyle seçtiğim kadınlarla çıkıyordum.

Ama Isla... Eğer bir tipim varsa, o da oydu. Sanki ne aradığımı bile bilmeden haritada onu daire içine almışım gibiydi.

Yüzüklerini çıkarışını izledim, bu zararsız harekete tamamen büyülenmiş bir haldeydim. O yüzüklerin her birinin

yaka

Siktir. Bu kötüydü.

Çok kötüydü.

Dudakları hareket ediyordu. Konuşuyordu. Yetişmek için acele ettim. "...pişirme, sonunda elde ettiğiniz şeyden çok, deneyimle ilgili olmalı. Beni yanlış anlamayın, ben de diğer kızlar kadar mükemmel katmanlı bir millefeuille'yi severim. Ama Teddy ile pazar sabahları yaptığımız yanmış kurabiyeleri, şık tatlılara tercih ederim, hiç düşünmeden."

"Artık duman alarminin neden sürekli çaldığını anlıyorum."

Gözlerini devirdi. "O, kurabiyeleri çıtır çıtır seviyor."

"Tabii ki sever." Teddy'ye baktım. Lego'suna tamamen dalmıştı.

"Önce kurabiye hamuruyla başlayalım." Isla, büyük bir kaseye un, tuz ve tereyağı küpleri ekleyerek, kendinden emin bir şekilde etrafımda dolaştı. Tartmak için bile durmadı. Bu, Isla'nın en rahat olduğu anlardı. Sanki o pislik Cam her şeyi mahvetmeden önce, gıda pazarında olduğu gibi.

"Tam olarak ne kadar pişirme işim olacak?" "Bunu haftalar önce sormalıydın."

"Muhtemelen." Ama bunu yaptığımızın farkına ancak şimdi varıyordum. Onun için önemli olan bu işi mahvetme yeteneğim olduğunu. Sanırım onun pişirme işini halledeceğini ve benim de... orada olacağımı hayal etmiştim. Yarışmaya katılabilmesi için gerekli olan fazladan bir kişi.

"İkimiz de katkıda bulunmalıyız, ister hamur olsun ister iç malzeme. Sahne üzerinde her şeyi sıfırdan yapacağız, yani hiçbir şey yapmadan kurtulamazsın. O gün daha kolay işleri üstlenebilirsin, ama her adımı sana gösterirsem daha iyi olur." Kaseyi bana doğru itti. "Ellerini kirletmeye hazır mısın?" Bakışlarım dudaklarına indi, sonra o boğazını temizlediğinde hızla gözlerine geri döndü. "Hamur için demek istedim." *Tabii.* "Un ve tereyağını, ekmek kırıntıları gibi görününe kadar parmak uçlarınla ovmalısın, işte böyle." Karışımı yoğurarak gösterdi.

"Kolay görünüyor," dedim, parmaklarının yavaş ve metodik hareketlerine hayran kalmıştım.

"Sen dene." Elimi tuttu ve ben hareketi taklit etmeye çalışıp başarısız olunca parmaklarımız kasede birbirine değdi. Eğer bir EKG makinesine bağlı olsaydım, taşikardiye girerdim. Cildimizin her temasında kalbim deli gibi atıyordu.

Bana bir bakış attı. "Ne?" Ben ona bakıyordum.

"Hiçbir şey." *Hiçbir şey yoktu. Sadece ben kendimi seksenlerin porno filmlerinden birine çekilmiş gibi hissederken, senin nasıl bu kadar sakin olabildiğini merak ediyordum.* "Pişirmeye nasıl aşık oldun?"

Ellerini kaseden çekti ve beni tek başıma devam etmeye bıraktı. "Aslında büyükannem sayesinde. Pat annecanne. Çocukken, evde işler... olduğunda onunla çok zaman geçirirdim." Sözüünü kesti ve ben, hikayeyi devam ettirmesi, acı verici detayları atlaması için onu cesaretlendirmek amacıyla unla kaplı parmağımı çevirdim. "O her zaman, dünyada şekerle düzeltilemeyecek hiçbir sorun olmadığını söylerdi. Henüz onun yanıldığını kanıtlayan bir şey olmadı." Bu anı, yüzünü yumuşattı ve o anın bir fotoğrafını çekmiş olmayı diledim. Cüzdanımda saklayıp, dünya berbat hissettirdiğinde her seferinde açabileceğim bir şey. "Teddy'nin bazen yaptığı gibi mutfak tezgahına oturur, o çalışırken bacaklarımı sallardım."

"Profesyonel miydi?"

Gülerek cevap verdi. "Hiç de değil, sadece oklava tutan ve 'marketten alınan boktan şeyleri' nefret eden minik bir İskoç kadındı. Şimdi düşününce, Jessica Brown'a çok benziyordu."

"Yani sen gerçek bir Sassenach değilsin?"

"Kıçımda dövme olan İskoç bayrağı genellikle beni ele veriyor." Donakaldım.

Tek bir cümleyle, Isla'nın beni utandırma gücü olduğunu fark ettim. Onun da bunu fark ettiği anı tam olarak gördüm. Bana bakıyordu, gözleri yüzümün her yerini tarıyordu. Bir anlığına, yüzünde kararsızlık savaşı yaşandı ve ne düşündüğünü sormak için içimden bir dürtü yükseldi. Sonra başka yere baktı ve sanki o an hiç yaşanmamış gibi konuşmaya devam etti. "Gençken bir fırın açmayı hayal ederdim – bu yüzden Edinburgh'a geldim. Ama sonra hamile kaldım ve hayat araya girdi." Omuzlarını silketti, *gerisi*

"Peki ya sen? Her zaman doktor olmak istediğini biliyor muydun?"

"Her zaman," diye hemen cevap verdim, gözlerimi yapış yapış ellerimden ayırmadan. "Başka bir şey isteseydim bile, babamın buna izin vereceğini sanmıyorum."

"Neden?"

"Çocuklarından her zaman yüksek beklentileri vardı." "O zaman sirkte çalışmak için kaçmadın mı?"

Bu bir şakaydı ama cevaben attığım kahkaha acıydı. "Beni bulur ve kulağımdan tutup eve sürüklerdi."

"Ya astronot olmak isteseydin?"

O kaseyi çekip biraz su eklerken ben bir saniye düşündüm. "O, sirkten daha kötü olurdu."

"Neden?"

Düşünmeden cevap verdim. "Jim Macabe ile büyümek ip üzerinde yürümek gibiydi. Onu gururlandıracak kadar etkileyici olmakla, ama onu gölgede bırakmayacak kadar etkileyici olmak arasındaki dengeyi kurmak zordu. O da bizim hayatlarımızı bizim için planlayarak bu sorunu aşmaya çalıştı. Callum, babamın istediği gibi okuldan mezun olur olmaz orduya katıldı," diye açıkladım. "O da her saniyesinden nefret etti. Tıp fakültesi ise, istesem de istemesem de benim için her zaman kaçınılmaz bir seçenektir."

"Peki ya Mal ve Heather?"

"Mal her zaman çok inatçı biriydi, kimse ona bir şey yaptıramazdı. Üniversiteye gitmeyi reddedip damıtımhanede tam zamanlı çalışmaya başladıktan sonra, o ve babam bir süre konuşmadılar. Aslında düşününce bu biraz komik." Ona doğru gülümsedim. "Babam, içki fabrikasının 'çıkamaz bir iş' olduğunu söyleyip dururdu, ama şimdi muhtemelen aramızda en başarılı olan o."

"Peki ya Heather?" diye tekrar sordu.

"Babam onu neredeyse hiç umursamıyordu." Yüzümü buruşturarak ellerimi hamura daha sert bastırdım. "Bunun en küçük çocuk olduğu için mi... yoksa tek kız olduğu için mi olduğunu bilmiyorum. Ama bu muhtemelen

Çocukken neden bu kadar yaramaz olduğunu, her zaman ağabeylerini dövmeye çalıştığını açıklıyor.”

“Bu tam Heather’a göre.” Diye güldü. Sonra bana döndü ve sormadan önce yüzündeki kararsızlığı neredeyse görebiliyordum, “Eğer geri dnebilseydin... farklı bir şey yapar mıydın?”

“Dürüst olmak gerekirse...” Uzun bir nefes verdim, kısa tırnaklarımın altındaki un kabuklarına bakarak. “Bilmiyorum. Tüm hayatım, tüm kariyerim... her zaman onunla bağlantılıydı. Bunu kendim için mi istedim... yoksa sadece onu gururlandırmak için mi, sanırım bunu asla bilemeyeceğim.”

Bunu söylediğime hemen pişman oldum.

Isla sadece gözlerini kırttı, sanki gözlerindeki bandaj çıkarılmış ve beynimin içini görebiliyormuş gibi. Sanki, silip süpürmek için o kadar uğraştığım, güvensiz genç Alistair’i saklayan tozlu köşeyi bulmuş gibiydi.

“Alistair, ben...”

Kaseyi ona doğru ittim. “Sırada ne var?”

İsla

"Anne, yatmadan önce sıcak çikolata içebilir miyiz?" Teddy halının üzerinde otururken sordu. Ben mutfağı temizlerken Alistair, ona Lego korsan gemisine özellikle uğraştırıcı parçaları eklemesine yardım ediyordu. Gözlerim sürekli onlara kaydığı için işim normalden iki kat daha uzun sürmüştü. Her kahkahayla göğüs kafesleri genişliyordu, o kadar ki oksijen fazlalığından neredeyse kafam güzel olacaktı.

Pastayı yapıp fırına koymak bir saatten az sürmüştü ve şimdi tüm oda tarçın ve sıcak elma kokuyordu. şeker istemesine şaşmamalıydı. "Dn sıcak çikolata imiştin."

"Ama karnım zledi."

Başımı geriye atıp güldüm. Tanrım, kızım çok tatlıydı, özellikle de mutlu olduğunda. Beni parmağında oynatıyordu ve bunun farkındaydı. "O zaman yatmadan önce bir hikye dinlemeye ne dersin, yarın Brown's'ta sıcak çikolata içebiliriz?"

Düşünürken dudağıını ısırdı. "Ali bana okur mu?"

Kalbim durdu, gözlerim onun gözlerine kaydı. "Alistair'in eve gitmesi gerekmediğı sürece olur. Başka planları olabilir."

"Yok." Gözleri benimkilere kilittlendi.

Babasına karşı fazla ısrarcı davrandığım için aramızda bir gerginlik oluşacağından endişelenmiştim. Ama Alistair yeniden neşelenmişti, her talimatımı sessizce dinliyor, sonra da bir cerrahın açık kalp ameliyatı yaparkenki ciddiyetiyle her birini yerine getiriyordu.

Midem altüst oldu. "Tamam o zaman."

"Kitabı ben seçeceğim!" diye ilan etti ve ayağı fırladı. Tamamen rahat bir şekilde Teddy'yi sırtına atarken, şaşkın bir sessizlik içinde onu izledim.

Teddy'nin heyecanlı çığlığı duvarlardan yankılandı. "Daha hızlı, atcık, daha hızlı!"

Bu adam kimdi ve huysuz komşuma ne yapmıştı? Belki de gerçek Alistair Macabe gardıropta bağlanmış durumda olabilir diye komşuyu kontrol etmeliydim.

“Kime at diyorsun, Theodora?” Tam adını uzatarak söyledi ve koridora dönerken küçük bir zıplama yaptı, bu da Theodora’nın sallanmasına ve gözlüğünün kaymasına neden oldu.

Kız, buraya taşındığımdan beri nadiren duyduğum o sevimli kıkırdamasını çıkardı ve minik yumruklarını adamın sırtına vurdu. Durup gözlerimi kapattım, dünyadaki en sevdiğim sesi içime çekerek, sonra da arkasından seslendim, “Önce dişlerini fırçala, güneş ışığı.”

Alistair yarım saat sonra mutfakta yeniden ortaya çıktı. “Bunu yaptığın için teşekkür ederim,” dedim. Kalçamla fırını kapatıp fırın eldivenlerini çıkardım ve buzdolabına doğru yürüdüm, aniden gergin hissettim. “Sana bir şey getireyim mi? Su? Çikolatalı süt? Üzgünüm, organik bataklık suyu yok.”

Tereddüt etti, ellerini ceplerine soktu ve ben onun gitmesi gerektiğini söylemesini bekledim. Turta pişmişti. Etrafta bizi gören kimse yoktu. Onun burada kalması için mantıklı bir neden yoktu.

Yine de yaklaştı ve altın rengi turtaya bakakaldı.

Biraz basit görünüyordu, dolgusu bir taraftan hafifçe sızıyordu. Ama şekli düzgün ve yeterince güzeldi – özellikle de ilk deneme için – Alistair’in el attığı her işte başarılı olacağını biliyordum.

“Viski nasıl olur?” diye sordu, beni şaşırtarak. Turtadan gözlerini kaldırdı. “Elma ile iyi gider, değil mi?”

“Açıkçası hiçbir fikrim yok.”

Bakışları sabitti. Ne anlatmaya çalıştığını bilmesem de, etkileyiciydi.

Yanaklarım kızardı; bunu engellemeye çalıştım. Tıpkı gözlerimin, Adam elmasının hemen altındaki süveterinin yakasındaki un lekesine kaymasını engellemeye çalıştığım gibi.

Hareket ediyordu.

Ben de yutkundum.

Halka açık yerlerde el ele tutuşmak dışında, o gün marketten beri aramızda tek bir imalı söz bile geçmemişti

ama

Ama zihnim eski bir kaset gibi, hep o pis küçük tuvalet bloğuna geri dönüyor, parmakları belimin alt kısmını okşadığı anda duruyordu.

"Seni çok iyi hissettirebilirim, tatlım." Onun o sessiz, kısık sesi kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyordu.

"Ee?" diye sordu, ses tonunda yine aynı gürültü vardı. Bu aptalcaydı.

"Viski kulağa harika geliyor."

Isla

"Hemen dönerim," dedi Alistair ve bağlantı kapısından kayboldu.

Teddy'ye bir göz attım, sonra sırf bir şeyler yapmak için eteğimi çıkarıp uzun bir tişört ve bol çoraplar giydim. Kalbim saatte bir milyon mil hızla atıyordu.

Oturma odasına geri döndüğümde, köşe lambasını açıp büyük ışığı kapattım. Sonra ikisi hakkında da fikrimi değiştirdim. Sonra tekrar geri döndüm.

Lamba çok mu seksi
görünüyordu? Seksi
olmaya mı çalışıyordum?

Lambayı tekrar yaktım, tam o sırada Alistair boğazını temizledi ve kapının eşiğinde durdu.

Lamba olmuştu.

O da değişmişti. Hâlâ yumuşak süveterini giyiyordu, ama kot pantolonunu, nefesimi kesen gri bir eşofman altı ile değiştirmişti. Sanki aceleyle giyinmiş gibi, paçalarından biri çorabına hafifçe takılmıştı. "Teddy nasıl?" Gözlerinin çıplak bacaklarımı fark ettiğini gördüm. Dilini yanağına soktuğunu izledim, sonra viski şişesini kaldırıp mutfağıma girdi ve burası kendi eviymiş gibi dolapları açmaya başladı.

"Derin uykuda," diye cevapladım. "Bu gece onu gerçekten bitkin düşürdü."

"Sende kupa dışında hiçbir şey yok." Alistair somurtarak kovboy çizmesi şeklinde bir kupa çıkardı.

"Kupalarımı eleştirme. Kupalar eğlencelidir ve kulpları vardır." Onu kaptım, sonra onu itip ikinci bir tane aldım, bu seferki kabak şeklindeydi, yüzündeki tam bir tiksinti ifadesine sırıtarak baktım. Ama o itiraz etmedi.

Pastayı tabaklara paylaştırdım, mutfak kağıdı aldım ve onları kanepeye taşıdım. O da bana katılmadan önce iki bardak viski doldurarak

doldurarak bana katıldı. Oturduğunda minderler çöktü, uyluklarımız arasında bir santimden az boşluk kaldı.

Olması gerekenden çok daha yakındı.

Kaza mı?

Gözlerim aniden ona kaydı. Ama o, fincanları sehpaye koymakla meşguldü, sonra kollarını sıvadı ve sanki bir tasarımcı saat reklamında oynuyormuş gibi, ön kollarını bana açıkça gösterdi. Bir tüp dezenfektan birdenbire ortaya çıktı ve o, bir suç mahallini temizlemeye yetecek kadarını avucuna sıktı.

Çatalımdaki pasta dilimi dudaklarımda durdu, onun eline iyice ovuşturmasını izledim, sonra bir mutfak kağıdı parçasını peçete gibi yakasına sıkıştırdı.

"Keten masa örtüsü de ister misin?"

"Ha? Oh, hayır, gerek yok... Benimle dalga geçiyorsun," diye fark etti hemen, başını sallayarak.

"Biraz, üzgünüm."

Omuz silkti ve sonunda çatalıyla turtasını kesti. Her şeyi yaptığı gibi yemek yiyordu: yavaş ama titiz, hassas, mükemmel lokmalar.

"Hiç kimse sana ne kadar titiz olduğunu söyledi mi?"

"Sık sık."

Açıkçası korkutucu derecede büyük olan dezenfektan tüpüne başımla işaret ettim. "Bu, doktorların yaptığı bir şey mi?"

"Hayır. Bu, hijyenle ilgili bir şey."

Pastam boğazıma takıldı, bir parça elma boğazımın arkasına çarptı. "Haklısın. Çocuk sahibi olmak benim için hijyen meselesini tamamen ortadan kaldırdı. Yani, ben kirli değilim. Duş alıyorum," diye onu hemen temin ettim. "Ama Teddy bir keresinde açık gözüme hapşırılmıştı. Hiçbir şey bunu geçemez."

"Bir keresinde hamile bir hastanın suyu ayakkabılarımdan üzerine akmıştı. Yedek ayakkabım yoktu, o yüzden o ayakkabılarla eve yürümek zorunda kaldım." Ben gülerken o yüzünü buruşturdu. "Ah, bir de yaşlı bir adamın rektumundan şarap mantarını çıkardığım zaman vardı. Parmaklarımdan iki eklemi kadar derine girmiştim, karısı tüm işlemi izliyordu, o sırada adam eve gidince bunu tekrar deneyebilir miyiz diye sordu."

“Ve ben pastayı bitirdim.” Çatalımı bırakıp viskiye uzandım, yastıklara yaslandım. O burun kıvırdı ama dilimimin kalanını kendi tabağına aktardı.

“Bu çok iyi, israf etmek yazık olur.”

Göğsümdeki sıcaklığın sadece viskiden kaynaklandığını kendime telkin ettim, yine de ona dönerek, yemek yerkenki güçlü boğaz kaslarına hayranlıkla baktım. Cameron yemek yerken hiç çekici görünmüş müydü? Görünmüş olsa bile, bunu fark edecek kadar dikkatimi vermemiştim sanırım. “Onlara ne dedin? Anal çiftlere?”

“Rektal zarın iyileşmesi için bir hafta beklemelerini ve kışlarına kırılğan malzemeler sokmak yerine kayıtlı bir seks dükkanını ziyaret etmelerini söyledim.” Yutkunmak için ağzını yumruğuyla kapattı. “Karısı, tanıdıklarına rastlamaktan endişe ettiklerini söyledi, ben de onları çevrimiçi alışveriş dünyasıyla tanıştırdım.”

Kendimi kaybettim. Kahkahalarım patladı. “Gerçekten hayatları değiştiriyorsun!”

Yanakları kırışana kadar gülümsedi. “Bu yüzden tıp okumaya karar verdim.”

“Açıkçası, ne mutlu onlara. Böyle bir ilişkiyi hayal bile edemiyorum.” Daha rahat bir pozisyon aldım, bacaklarımı uzattım ve ayak bileklerimi sehpaye koydum.

Çatalı havada dondu, gözleri benim hareketlerime kilitlendi. Nabzım hızlansa da fark etmemiş gibi davrandım. Boğazını temizledi. “Kıçına mantar sokmak ister misin?”

“Hayır,” dedim. “Şey... Bilmiyorum? Tabii ki mantar değil. Ama... Kıçımın içine bir şey sokulmasını istediğimi hiç düşünmemiştim. Cameron’la olan seks hayatım... ” Sözümü yarıda kestim, bu konuyu nereye götüreceğimi bile bilmiyordum. “Üzgünüm, bunu söylememeliydim...”

Ayağa kalkmaya başladım ama Alistair bileğimi yakaladı ve beni tekrar oturtmaya çekti.

“Anlat bana.”

“Sıkıcı, sanırım,” dedim çabucak, yanaklarım kızarıırken. En azından o da öyle demişti.

Benim için seks hayatımız her zaman tek taraflı hissettirmişti. Bencilce.

Karanlıkta çarşafların altında, o boşalana kadar hızlıca bir şeyler yapardık ve ben de tatmin olmuş gibi davranırdım çünkü o benim ilk erkeğimdi ve başka bir şey bilmiyordum. Alistair’in hâlâ tuttuğu bileğime bağlı elim

yumruk haline geldi. “Sonradan, yıllardır tatmin olmadığımı itiraf etmeden daha fazlasını nasıl isteyeceğimi bilemedim. Yirmi sekiz yaşındayım ve cinsel olarak neyden hoşlandığımı gerçekten bilmiyorum.” Bu beni gerçekten aptal hissettirdi. Dolapta hâlâ saklı duran vibratör de öyle.

Ona bakamıyordum.

Gözümün ucuyla, çok gergin olan ön kolunun tabağını masaya koymasını izledim. “Bazı insanlar hayatları boyunca neyden hoşlandıklarını anlamadan yaşarlar; senin bolca vaktin var.” Sesi, yudumladığım viski gibi sıcak ve dumanlıydı.

Cesaretimi oradan almış olmalıyım. Viski ve bütün akşam birbirimize attığımız ince bakışlardan. Gıda pazarından beri aramızda asılı duran, yarım kalmış iş havasından.

“Daha önce yaptın mı?”

“Neyi yaptım?”

Ne sorduğumdan bile emin değildim. *Misyoner pozisyonu dışında bir şey mi?* “Bilmiyorum... denedim mi? Yatak odasında.”

Sanki odadaki tüm oksijeni emmişim gibi, birdenbire hareketsiz kaldı. Uzun, korkunç bir dakika boyunca cevap vermeyeceğini sandım, sonra boğazı hareket etti. “Bu bir tuzak soru gibi geliyor.”

“Merak edemez miyim?”

“Merak edebilirsin. Merak” – yine boğazını yuttu – “iyidir.”

“Hiç birini tokatladın mı? Bir kitapta okumuştum ve...”

Kulağa seksi geliyordu, cümlemi bitiremedim.

“Lanet olsun.” Elini ağzına götürdü. “*Evet*. Bir kez.”

Ayaklarımı altına çekip, sindirmek için kendime biraz zaman kazandım. “Hoşuna gitti mi?”

Uzun bir süre düşündü. “Hoşuma *gitmedi* de değil. Ama sapkınlık, bir ilişkide aradığım bir şey değil. Sanırım

Juniper, şaplak yiyen olmaksızın şaplak atmaya tercih ediyordu.”

Hadi ama Juniper. Eminim Callum harika vakit geçirmiştir. “Peki sen, bilirsin ya...” Sözümü yarıda kesip elimi çevirdim.

“Evet,” diye itiraf etti. Gözlerimin büyüdüğünü hissettim ve o güldü. “Bu seni neden şaşırtıyor? Kendim denemeye istekli olmadığım bir şeyi partnerime yapacağımı mı sanıyorsun?”

Hayır. Yapmazdı.

"Bilmiyorum, sen çok... kontrollüsün." O kaşlarını çatdı. "Kötü anlamda değil," diye ekledim. Onu bahçede, Teddy ağlarken onunla Lego oynarken hayal ettim. "İnsanların genellikle dış görünüşünün ötesini görmesine izin vermiyorsun."

"Belki de bir maske falan yoktur ve bu kadar derindir. Hiç bunu düşündün mü?"

Hayır. Düşünmemiştim.

"Başka ne denedin?" diye sordum, artık kendimi daha cesur hissederek.

"Hayret bir şey, Lang." Bu sefer kızaran o oldu. "Bilemiyorum, ilk zamanlarda denemeler yapardık ama zamanla o da azaldı. Benim hatam. İşe o kadar odaklanmışım ki, ilişkimizin o yönünü ihmal ettim."

"Birbirinizi bağladınız mı?" "Evet."

Bu beni

meraklandırdı. "Anal mı?"

Boğuldu. Kendini toparladı, sonra konuşurken öksürdü. "Anal kelimesinin dudaklarından çıkmasını duymak, duyacağım son şey olacak. Yemin ederim, ölüm döşeğindeyken bile, bu kelime omurgamdan aşağı küçük bir titreme geçirecek."

"Soruyu geçiştiriyorsun." Aptal gibi sırtarak mırıldandım.

"Lanet olsun, Lang, hayır. Hiç anal seks yapmadım." Yere düşmüş yastıklarından birini aldı ve yüzünü içine gömdü. "Bu lanet şey benim ölümüm olacak," diye mırıldandığını yemin edebilirim.

Ona karşı nazik davranarak ayağa kalkmaya başladım. "Biraz daha turta ister misin?"

"Oh, hayır." Yastığı bıraktı ve kolumu tuttu. "Beni işkenceye maruz bıraktın; sanırım sıra sende."

Gülümsemem anında kayboldu. "Sana zaten söyledim: sıkıcı bir seks hayatım var, neyden hoşlandığımı bilmiyorum. Paylaşmaya değer pek bir şey yok."

"Görüyorsun ya, beni bu kadar meraklandıran da bu." Yüzümü görmek için eğildi. "Zamanın yüzde doksanında, ilk kez göz teması kuran bir kız öğrenci gibi kızarıyorsun. Sonra, tam seni çözdüğümü düşündüğüm anda..."

"İlginç bir kelime seçimi."

"...kapımın önünde bir vibratör beliriyor..."

“O, kız kardeşinden bir hediye idi...”

“...ya da tuvalette ellerimin arasında adeta alev alev yanıyorsun ve bana yatak odasında beni canlı canlı yiyip bitireceğini söyleyen bir bakış atıyorsun. Bir erkeği deliye çevirecek kadar büyük bir çelişki bu.” Gözlerim kucağıma kaydı. “İsla, bana bak,” diye ısrar etti.

"Yapamıyorum."

"Neden?"

"Utaniyorum."

"Neden?" Çenemi kaldırdı.

Bunu gerçekten itiraf edebilir miydim? “Çünkü yapamıyorum – asla yapamazdım... Cameron denedi, ama... Yapamadım işte...” Söylemeye cesaret edemediğim şeyi onun anlayacağını umuyordum.

Parmakları sıkılaştı. "Hiç mi?"

“Hamileyken ve vücudum sürekli aşırı duyarlı olduğunda birkaç kez. Seks yapmaya başladığımızda çok gençtim, benim için ne olması gerektiğini hiç sorgulamadım. İlk kez orgazm olduğumda, bebekte bir sorun olduğunu sandım.” Güldüm, ama yüzüm o kadar kızarmıştı ki, alev alacağım gibi hissettim. “Sonra Teddy doğdu ve seks hayatımız normale döndü.”

“Ondan nefret ediyorum.” Burun delikleri genişledi. “O denedi...”

“Yeterince çaba göstermedi. *Sekiz yılı* vardı, İsla. Vücudunu ezberlemek, seni tahrik eden şeyleri öğrenmek için sekiz yıl. O bunları *boşa harcadı...*” Keskin bir iniltiyle sözünü kesti, ses göğsünden çıkmıştı. Bu ses, çoraplarımın içindeki ayak parmaklarımı kıvrılttı. “Lanet olsun, bu konuşmaya başlamamalıydık. Bu çok kötü bir fikirdi...”

“Hiç olmamış gibi davranabiliriz.” Bunu söylerken yalan olduğunu biliyordum. “Sanırım ben yapamam.”

Birkaç kez nefes aldı, elini çenesine götürüp okşadı. “Tamam . . . şöyle yapalım. Eğer bunu istemiyorsan ya da kendini hazır hissetmiyorsan, söyle. Evime dönüp, kafamı buzlu suya sokar ve son beş dakikayı uzun süreli hafızamdan silmeye çalışırım.”

Lütfen bir "ya da" olsun.

"Ya da..." Konuşurken yüzümü izledi. "Onu sakladığın yerden o vibratörü alıp buraya getirebilirsin."

Kendi kalp atışlarımdan başka hiçbir şey duyamıyordum. "Öpüşmenin işleri karmaşıktıracağını söylemiştin."

"Evet, muhtemelen öyle olacak."

"Benden hoşlanmadığını söylemiştin."

"Yalan söyledim. Isla, bana bak." *Bakmıyor muydum?* Hayır, bakışlarım göğsüne kaymıştı. Yine çenemi kaldırdı ve uzun bir süre gözlerime baktı. "Onu al ya da gitmemi söyle, ama bu tamamen sana kalmış. Birini seçmelisin."

Yutkundum, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. "Ve bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Hâlâ Kinleith'ten ayrılacak mısın?"

Tam bir sessizlik oldu. Gözlerini kaçırdı ve başını eğdi. "Evet, yine de gidiyorum. Bunu bir kez yapıyoruz. Hiçbir şeyi değiştirmez."

Kalp krizi geçirecekmişim gibi hissettim.

Beni bırakıp kanepenin minderlerine diz çöktü. Ama duruşunda rahatlık yoktu. Elleri uyluklarında yumruk haline gelmişti. Çenesi sıkı sıkıya kapanmıştı ve penisi... *Tanrım*. Penisi, eşofman altı üzerinde etkileyici bir şekilde belirginleşmişti.

Kendini zor tutuyordu. Kararı bana bırakıyordu.

Aramızdaki bu anlaşmayı değiştirebilir miydim? Bunun gerçekten gerçekleşmesi için kafamdan yeterince uzaklaşabilir miydim?

"Isla." Bir yalvarış.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedim. Kararımı vermiştim. Kanepeden kalkarken nefes almadım, koridora doğru yürüdüm, adımlarım parke üzerinde rahatsız edici bir şekilde ağırdı. Dolabı açıp üst raftaki havluların arasında aradığımda ellerim titriyordu. Onu kullanmaya çok korktuğumu nasıl anlamıştı?

İlk geldiğinde kutuyu açmış, pilleri takmış, dehşet verici bir hayranlıkla tüm ayarları tek tek denemiş, sonra tekrar kutuya tıkmış ve bir gün arkeologlar tarafından bulunması için saklamıştım.

Belki de onu bir müzeye koyarlardı. Yalnız bir kadının sefil cinsel hayatına bir övgü.

Oturma odasına geri döndüğümde, kapının eşiğinde durdum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, bu tehlikeli olmalıydı.

Alistair kıpırdamamıştı. Ama bakışları benimkilerle buluştu, ateşli ve bekleyiş dolu bir bakış, sonra elimdeki kutuya indi.

"İsla, buraya gel," dedi.

Gidemedim. Zihnim dağınık ve karışmıştı. Hızla büyüyen sarmaşıklar gibi hissettiren sorularla doluydu, her biri bir diğerine yol açıyordu. "Sürekli adımları söylüyorsun."

"Elimde değil." Parmaklarını kıvırdı. "Buraya gel."

Daha seksi bir şey giymeli miydim? Saçlarım dağınık bir örgüye sarılmıştı. Tıraş olmamıştım, losyon sürmemiştim. Cameron'ın hoşuna giden hiçbir şeyi yapmamıştım.

Alistair'le bu anlaşmayı yaptığımda, endişelenmediğim tek şey sahte ilişkimizin fiziksel yönüydü. Çünkü bunun gerçekten gerçekleşeceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Tereddütümü fark etti. "Fikrini mi değiştirdin?" *Evet.* Başımı sallamaya başladım ama durakladım. Başımı salladım.

"Tamam," dedi. "Ne düşünüyorsun?"

Bu acıma orgazmı mı olacak? Ya orgazm olamazsam? Uyluklarım çok mu kalın? Peki ya vajinam, ya garip görünürse, garip kokarsa, çünkü neyin normal olduğunu bilmiyorum? Ya bu her şeyi mahvederse? Ya başlarınız ve sen bunu istemediğine karar verirsen?

"Çok fazla şey var."

Başını hafifçe eğdi, bana sanki... sanki sevimliymişim gibi baktı. Battaniyeye sarıp korumak istediği biri gibi. "Bana bunlardan birini söyle."

"Ya yapamazsam..."

Yüzünde kararlılık belirdi. "Yapacaksın."

O bunu çok kolaymış gibi gösterdi. "Ama ya yapamazsam?"

"O zaman başka bir şey deneyelim. Şimdi biraz yaklaş." Parmaklarını kıvırdı. Bir adım attım. "Sıradaki endişe."

"Tıraş olmadım."

"Ben de."

Gülerek, sesim kısık ve boğuk çıktı. "Bu aynı şey değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Benim için aynı şey. Ve sana aksini söyleyen her erkeği siktir et." Konuşurken yüzünü izledim, gerçekten ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

“Sen yetişkin bir kadınsın. Tüylerin olsun ya da olmasın, yine de aklımı kaçıracajım. Tamam mı?”

Tamam. “Ya ben...”

Beni kesip sözümü bitirdi. “Daha yakın.” Fark ettim ki pazarlık yapıyorduk. Yakınlık konusundaki endişelerim.

Bir sonraki adımım beni kanepenin kenarına getirdi.

Bir tilki tavşanı takip eder gibi beni takip ediyordu. Yoğun bir şekilde. Tamamen odaklanmış bir şekilde. Ona bakmadığım zamanlarda, odanın diğer ucundan beni izlediğini hissettiğime yemin edebileceğim zamanlarda olduğu gibi, tüylerim diken diken oldu.

Elini uzattı. Bir an için bana uzandığını sandım, ama onun yerine kutuyu yakaladı. Kartonı yırtarak açtı, küçük tırnağı bile kullanmaya tenezzül etmedi, sonra kalıntıları omzunun üzerinden attı. Bu hiç Alistair'e yakışmazdı. Niyeti belliydi. *Bunu geri vermeyeceksin.*

Rosebud, elinde gülünç derecede küçük görünüyordu. Sorgulamaya cesaret edemediğim bir ustalıkla onu ters çevirdi ve düğmeye bastı. Odayı düşük bir vızıltı doldurdu ve taç yaprağı küçük bir dalgalanma hareketi yaptı.

İkimiz de inledik, seslerimiz birbirine karıştı, ancak doğaları bakımından çok farklıydılar. O aç görünüyordu. Açlıktan ölüyordu. Ben ise yanıp tutuşan yanaklarımı ellerimin arasına gömmek için kendimle mücadele ediyordum.

"Bunu açtığım günden beri hayalini kuruyordum," dedi. "Senin o duvarın diğer tarafında olduğunu, klitorisini okşadığını, sessizce orgazm olurken yastığını ısırdığını hayal ediyordum."

Cevap veremedim, kelimenin tam anlamıyla dilim tutulmuştu.

Yalan söylüyor olabilirdi. Erkekler her zaman yalan söylerdi.

Ama içgüdülerim hayır diyordu. Bu uzun süredir devam eden çekiciliği itiraf etmenin ona bir bedeli vardı. Ödemeye hazır olduğu bir bedel.

Başparmağını petalın üzerine bastırdı. "Bir endişem daha var, Isla. Söyle bana, sonra buraya gel."

Bu, hepsinden en utanç verici olanıydı. Yine de bana karşı dürüst olmuştu.

Bacaklarımı birbirine sıkıştırdım ve ona bakmadan, "Işığı kapatmak istiyorum," dedim.

"Neden?" Soru zordu.

"Korkuyorum ki... sana çekici gelmeyeceğim."

Yıldırım hızıyla elini uzattı ve tişörtümün ucunu yakaladı. Onu bir ip gibi kullanarak beni kendine doğru çekti, dizleri uyluklarıma değene kadar.

"Göğüslerin muhteşem."

"Henüz görmedin ki." Emzirdikten sonra eskisi kadar dolgun değillerdi. Cameron bir keresinde şaka yapmıştı, bir bebek daha yaparsak biberonla beslemeliyiz demişti, çünkü *göğüslerin yastık kılıfındaki tenis topu gibi görünecekti*.

Bunu söyledikten sonra gülmüştüm. Sanki tokat yemiş gibi çıkan şaşkın bir ses. O gece duştan çıktığımda, banyo aynasında kendimi inceledim, gevşemiş deriyi parmaklarımla geriye çekerek, sanki yerine yapıştırıp zamanı iki yıl geriye alabilirmişim gibi.

"Gerek yok. Kıvrımlarını gördüm. Dolgun ve yumuşak. Ellerimde harika hissettirecekler." Parmaklarını tişörtümün altına soktu. "Üzerlerine boşaldığımda da harika görünecekler."

Nefesim kesildi.

Alistair'in dudaklarından çıkan bu sözleri kavrayamıyordum.

Bana hiç kimse bu şekilde konuşmamıştı. Her zaman, herhangi bir tür müstehcen konuşmanın beni aşağılanmış hissettireceğini düşünmüştüm.

Oysa bu, beni en iyi şekilde kirli hissettirdi, sanki *birlikte* kirlenecekmiş gibi.

"O çok sevdiğin küçük pembe yazlık elbiseyi giydiğinde, aklımı başımdan alıyor." Sanki kumaşın içini görebiliyormuş gibi göğsüme bakıyordu. Cildime değil, altındaki yaralı kalbe. Elini kaldırdı, köprücük kemiğimden omzuma kadar kemik boyunca yumuşakça okşadı. "Tam burada, gereğinden fazla düşündüğüm üç tane çil var. Sahte kız arkadaşına itiraf etmem gerekenden çok daha fazla." Elini bacağımın arkasına, dizimin kıvrımına indirdi ve daha yukarı doğru kaydırды. Sadece parmak uçlarıyla.

"Bu uyluklar." Parmakları eteğin kenarının altına girip eti sıkıca kavradığında, bu kelime bir iniltiye dönüştü. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

Konuşamayacak durumda olduğum için başımı salladım.

"Bu uylukları sikmeyi hayal ettim. Sikimi kavrayınca çok iyi hissettirirlerdi."

Bir kayanın altında yaşamış olmalıyım – yalnız, sekssiz bir kayanın altında – çünkü zihnim, lojistiği anlamaya çalışırken takıldı. Bunun nasıl mümkün olabileceğini. O ayrılır ayrılmaz, Google tarayıcım fazla mesaiye başlayacaktı.

"Rüyamda, seni burada sikmeden önce seninle vakit geçiriyorum." Elini daha yukarı kaydırды, parmaklarını uyluklarımın kasık kemiğiyle birleştiği yere bastırды. Titrek nefes alıyordum, o kadar ıslanmışım ki bacağımdan aşağı süzülen yapışkanlığı hissetmemesi imkansızdı.

Sola. Sola gitmesini istiyordum. Sözlerimi içimde tutmak için dudağıımı ısırdım.

Cameron, seks sırasında ona talimat vermemden nefret ederdi.

"Neden acele etmem ki, Isla?" Kafamı salladım. Alistair konuşuyordu ama ben ne dediğini anlayamıyordum. Mantıklı düşünemiyordum.

"Gözlerini aç." Sesi eğlenceli geliyordu, iç uyluklarıma hafifçe vurarak, ben itaat edene kadar titrememe neden oldu. Zar zor kendimdeydim. "Seni düzgünce sikmeden önce neden acele edeyim ki?"

"Ben... bilmiyorum."

"Çünkü amın tadına varılmayı hak ediyor."

"Nasıl yaparsın... sen daha..." Az önce söylediği şey imkansızdı...

"Tartışmaya gerek yok."

Sonra uçuyordum. Sırtım kanepeye çarptığında küçük bir çığlık kaçtı. Ben düz bir şekilde uzanana kadar bol miktarda dağınık yastıkları kenara itti. Kollarım yanlarımda.

Alistair başımın yanına bir elini dayayarak üzerime eğildi.

Bana dokunmasını beklerken nefesim hızlandı ve kesik kesik oldu. Ama o sadece bana baktı, sanki daha sonra ifadelerime dayalı bir sınav olacakmış ve o kazanmaya kararlıymış gibi gözleri yüzümde dolaştı.

"Hâlâ lambayı kapatmamız gerektiğini düşünüyorum." Dudaklarım kurumuştı. Boğazım sanki zımpara kağıdı yutmuşum gibi hissettiriyordu.

"Hayır. Bunu görmek istiyorum." Sanki sözünü kanıtlamak istercesine, gözlüklerini burnunun üzerine itti. Elinde kırmızı bir ışık gördüm. Rosebud. Onu avucuma bastırdı, sonra bekleyiş içinde topuklarının üzerine oturdu.

"Anlamıyorum," dedim.

"Evet, anlıyorsun." Her zamanki gibi, beni mükemmel bir şekilde okudu. "Seni tadını çıkaracağım demiştim. Bu, sana oral seks yapmak istesem de – ve *gerçekten* yapmak istiyorum, Lang – kendimi tutacağım anlamına geliyor." Yerinden kalkarak, Rosebud'ı tutan elime uzandı. Onu karnımın üzerine koydu. "Kendi zevkini öğrenene kadar sana parmağımı bile sürmeyeceğim. Neyi sevdiğini öğren, tamam mı?"

Tamam mı?

O böyle anlatınca, kulağa akıllıca geliyordu. Mantıklıydı. Cameron'la seks yapmaya başladığımızda on dokuz yaşındaydım. Ben onun ilki değildim, ama o benim ilkimdi. Başka biriyle keşfetme fırsatım hiç olmamıştı. Sonra Teddy'yi doğurdum ve bedenim artık bana aitmiş gibi gelmiyordu; daha çok başkalarını tatmin etmek için kullandığım bir deri torbası gibiydi. Kendi ihtiyaçlarım, isteklerim ve arzularım her zaman üçüncü sırada kalıyordu.

Ama... "Sen sadece izleyecek misin?"

Gözleri, tişörtümün eteğinin altında hâlâ gizli olan bacaklarımın birleştiği yere doğru yavaşça kaydı. Düşük bir iniltiyle, "Bunu gerçekten çok isterim," dedi.

"Oh."

"Eğer senin için sorun yoksa," diye ekledi.

Doğrusu, rahat değildim. Bunu istemediğimden değil – istiyordum. Ama içimden "*Utanmalısın*" diye fısıldayan o küçük sesi bastıramadığımdan.

"Tamam." Ağzım yapış yapış hissettim.

Alistair eğildi, Rosebud'ın altındaki küçük düğmeye bastı ve ben o küçük vızıltı sesine irkildim.

Sadece ses bile müstehcen geliyordu.

Alistair, hem takdir eden hem de talepkar bir şekilde inledi.

Bu sesin bana cesaret vermesine izin vererek dizlerimi büküp, rahat külotumun koyu renkli pamuğunu görebileceğinden emin olana kadar tişörtümü yukarı doğru sıyırdım. Sanki dantele bakıyormuş gibi dudaklarını yaladı. "Onları çıkarmalısın."

"Yardım edecek misin?"

Biraz sersemlemiş gibi görünüyordu ve başını salladı. "İyi bir fikir değil." Kalçalarımın ve uyluklarımın aşağı kaydırmam için bana yer açmak amacıyla biraz geriye çekildi. Külot bir ayak bileğime takıldı ve ben hafifçe homurdandım; bunu seksi gösterebilecek üstün karın kaslarına sahip kadınlar olduğundan emindim. Ben onlardan biri değildim.

Bana acıyarak, pamuklu külotu çıkardı ve yumruğuna sıkıştırdı.

Rosebud hala elimde vızıldıyordu, ben de tekrar uzandım. Bacaklarımı, beni görebileceğini bileceğim kadar açtım. Zaten emin olmasaydım bile, onun uzattığı "Siktir" kelimesi bana ipucu vermek için yeterli olurdu.

"Haklıydım, Isla. Var olan en güzel amcık." Bu sözler, kan dolaşıma doğrudan dökülen güneş ışığı gibiydi. Damarlarımın akarken beni altın rengine boyuyordu. "Keşke bunu görebilseydin. Şimdiden sıırıslık olmuştun. Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorsundur, değil mi?"

"Sanırım." Başımı salladım. Ateşliydim. Utanmam gerekecek kadar yapışkandım. Her hareket ettiğimde uyluklarımın kıvrımlarında birikmesini hissedebiliyordum.

"Yeterli değil." Tsk diye ses çıkardı. "Parmaklarını içine sok, kendin gör."

Tanrım. Sesi hipnoz gibiydi, bu tek emir dışında kafamdaki tüm düşünceleri silip süpürdü, çünkü düşünmeden hareket ettim. Elimi karnımdan aşağı, uyluklarımın üzerinden aşağı kaydardım ve...

Sarsıldım. Nefesim kesildi. Küçük bir zevk tanesi bağırsaklarımı sıkıştırıyordu. "Daha aşağı," diye emretti. Ve söyleneni yaptım, ta ki açıklığımda ıslaklığın toplandığını hissedene kadar. "Nasıl hissettirdiğini söyle."

"Sıcak." Sesim çatladı. "Gerçekten ıslak."

"Eminim yumuşaktır da. İpek gibi mi hissediyorsun, Isla?"

"Evet," diye nefes nefese söyledim. Çünkü doğruydı. Parmağımı biraz daha içeri soktum. İlk eklemimden fazla değildi, ama inlememe yetecek kadar yeterliydi. Yarattığı hislere hayran kalmak için. Diğer eklemimin kıkımın alt kıvrımına değdiği yerde. Bileğimin iç uyluklarıma değdiği yerde.

Alistair sanki o hareketi kendisi yapmış gibi inledi. "Şimdi çıkar, bir bakayım."

Onun bakışları altında bir kelebek gibi sabitlenmiş halde, inceleyebilmesi için elimi ona sunuyormuş gibi uzattım. Ve o da inceledi. Elimi bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirdi.

"Lanet olsun, çok güzel." Sesi boğuktu. "Şimdi, ayaklarını omuzlarıma dayayıp kendini boşalt."

Yüzüm kızardı ama söyleneni yaptım.

Artık geri dönüş yoktu. O, ağırlaşan bacaklarımı kaldırmama yardım etti, gözleri klitorisimden hiç ayrılmadan.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Bacaklarımı birleştirme dürtüsüne direndim. İki hafta önce, Alistair Macabe'nin omuzlarına ayaklarımı dayayıp onun orgazm olana kadar bana yol göstermesi düşüncesi, *asla* gerçekleşmeyecekler listemin en başında, uzaya seyahat etmekten bile önce yer alırdı.

Vibratörü tutan elim, sanki vücudumdan bağımsızmış gibi hareket etti. Onu bacaklarımın arasına yerleştirdim. Göğsümden gergin nefesler çıkıyordu. Klitorisime hizalamak için bileğimi birkaç kez çevirmem gerekti, ama bunu yaptığımda sırtım kavislendi.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, tamamen istem dışı bir şekilde. "*Siktir.* İşte böyle."

Zaten tahrik olmuşum. Bu yüzden mi birdenbire parçalanıyormuşum gibi hissettim, sanki vücudum bir yabancıya aitmiş gibi. Ayak parmaklarım omuzlarına gömüldü. Durmam gerekirdi, ona acı veriyor olabilirdim, ama yapamadım. Zevk dalgası yükselip beni inceltirken uzun dakikalar boyunca inledim. Bu his, yerine getirmeden muhteşem bir şey vaat ediyordu.

Bir dakika sonra elimi çekmeye başladım. "Durma," diye inledi.

"Ama bu..." Başımı iki yana salladım. *İyi. Yeterli değil.* Rosebud'ın yaprağı bir dil gibi davranıyordu, yavaş ayar, bana uzun okşamalar veren düzenli bir yalama yaratıyordu, beni tam kenara sürüklüyordu ve sonra... hiçbir şey. "Bende bir sorun var."

"Sende bir sorun yok." "Sen..."

"Söylemek üzere olduğunu düşündüğüm şeyi söylemeden önce o güzel ağzını kapat." Elleri uyluklarımı sonuna kadar açtı, aramızda kalan tüm sırları ortaya çıkardı. "Bu benimle ilgili değil."

"Sıkıldığından endişeleniyorum," itiraf ettim, tavana bakarak. "Benim işimi bitirmemi bekliyorsun ki sen boşalabilesin."

"İsla, çaba göstermeye istekli olmayan kimse, sana dokunacak kadar yakın olmayı hak etmez. Bu, hayatımda gördüğüm en iyi şey, istisnasız. Bu gösteriyi izlemek için bilet satabilirim." Sanki sözlerini kanıtlamak istercesine, karnının üstüne kayd, yüzü amımdan birkaç santim uzaktaydı. En son birinin başı bu kadar yakın olduğunda, doğum yapıyordum. Ama o beni profesyonel bir bakış açısıyla değerlendirmiyordu. Mavi gözleri neredeyse tamamen siyahlaşmıştı. Eli hareket edip beni daha da geniş açarken, paramparça olmaya hazır gibi görünüyordu. "Ama o zaman seni bu şekilde gören her erkeğin gözlerini oymak zorunda kalırım."

Siktir. Söylediği şeyler. Onun bu şekilde konuşacağını asla hayal edemezdin.

"Klitoris o kadar şişmiş ki, nasıl hala boşalmadın bilmiyorum. Ama hoşuna gitmiyorsa, farklı bir açıdan dene."

Gözlerimi kapatıp aşağı kaydurdım, kalçalarımı sallatan yüksek bir ayara getirirken hislerimin beni yönlendirmesine izin verdim. Gözlerimi sıkıca kapattım. "*Aman Tanrım.*"

Boğazının derinliklerinden hafif bir inilti sesi çıktı. "Daha sert seviyorsun."

"Alistair." Bana dokunmadan bile zevkimi ustaca kontrol ederken, ağzımdan çıkan tek kelime onun adıydı. Bundan önce, orgazmı her zaman tırmanmam gereken bir dağ gibi hayal ederdim. Ne kadar adım atarsam atayım, o zirve her zaman daha da uzaklaşıyordu. Ama sırtım kavislenip içimden bir şimşek çıktığında, kendimi ağırlıksız hissettim. Tamamen kemiksiz.

Bacaklarımın arasından Alistair sanki kendisi boşalmış gibi inledi. "Şu haline bak, İsla. Harika gidiyorsun." Başka bir zamanda bu sözler beni sinirlendirirdi. Ama o anda, övgüleriyle gurur duydum.

Sığ nefesler alarak elimi çekmeye başladım. "Hayır. Bir daha. Bir daha boşalabilirsin." Tek bir parmak vibratörü

klitorisime doğru itti. Sarsıldım. Çığlık attım, kaçmaya çalıştım. "Bu çok fazla."

"Güzel. *Bunu fazlasıyla* hak ediyorsun." Parmağı, elimin arkasını bana doğru bastırıyordu. Neredeyse hiç güç harcamadan. İstersem kurtulabilirdim, ikimiz de bunu biliyorduk.

Vücuduma baktım ve ikinci orgazmın doruğuna ulaşırken gözlerimizin buluştuğunu gördüm. Bu orgazm ilkinden daha kısa ve daha keskin oldu. Ama nedense daha muhteşemdi.

"Keşke bunu görebilseydin, Isla. Amin hiçbir şeyin etrafında sıkışıyor, onu dolduracak bir şey arıyor." Konuşurken yüzünü üzerime eğdi, alnını karnımın kıvrımına dayadı ve derin bir nefes alarak beni içine çekti, sonra hassaslaşmış klitorisimin üzerine yavaş, sıcak bir nefes üfledi ve ben tekrar boşaldım mı emin olamadım. Tek bildiğim, titriyor olduğum ve Alistair elimden vibratörü alıp kapatıp yere atana kadar çığlık attığımdı.

"Nefes kesicisin." Üzerimde durdu, benim hissettiğim kadar hayran ve bitkin görünüyordu. Parmakları şakaklarımdaki terli bukleleri taradı ve kulaklarımin arkasına sıkıştırdı. Gözleri benimkilerle karşılıklı bakıştı. "İyi misin? İyi hissediyor musun?"

Dilim çalışmıyordu, bu yüzden başımı salladım.

Yanağıma tatlı bir öpücük kondurdu ve ayağa kalktı. Hareketlerini takip edemeyecek kadar yorgun olduğumdan, mutlulukla dolup taşmış bir halde uzandım, gözlerim kapandı. Banyomda hışırtı sesleri duydum, bir an sonra bağlantı kapısı açılıp kapandı.

Kendi evine mi gitmişti?

Umursamayacak kadar yorgundum. Sanki kendi bedenimin üzerinde süzülüyormuşum gibi hissediyordum.

Alistair birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktı, elleri vücudumun altına kayarak beni kaldırırken boğazımdan son bir nefes çıkardı, beni göğsüne yaslayıp omzuna düşen alnımı tekrar öptü.

"Nereye gidiyoruz?" Kapıdan geçip evine girdiğimizde sonunda sordum. Perdeler hâlâ açıktı ve gümüş rengi ay ışığı parke zemine dökülüyordu.

Cevap vermedi, vermesi de gerekmiyordu çünkü beni doğrudan banyoya taşıdı. Hava nemliydi ve spa gibi kokuyordu. Küvette

. "Onları nereden aldın?"

Beni yere indirdi ama belimi tutmaya devam etti. "Lavabonun altında buldum." Küvetin yanındaki şişeye doğru başını salladı. Annemin bana Noel için gönderdiği ve benim hiç kullanmaya fırsat bulamadığım şişe. "Üzgünüm, ben... Bunları bir şey için saklıyor muydun?" "Hayır."

Boğazım bu kelimeyi söylerken sıkıştı. Bence kimse bana banyo hazırlamıştı. "Teşekkür ederim."

Hırladı, elimi tutup sıcak suya girmeme yardım etti, ama ben hâlâ tişörtümü giyiyordum. "Aslında ben sana teşekkür etmeliyim."

Ona baktım. Sonunda eşofmanının önünü fark ettim. Kalın ve uzun organı, göze çarpan ıslak bir lekenin üzerinde acı verici bir şekilde gerilmişti. Bakışlarımı takip etti. "Özür dilerim... Aklıma bile gelmedi – ben..." Ona uzanmaya başladım.

"Hayır." Başını salladı ve tişörtümü işaret etti. "Kapıyı kapatıp onu çıkarana kadar bekle. Teddy uyanırsa diye senin evine geçeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Kapı bir klik sesiyle kapandı ve ben uzun bir süre ona baktım, sanki cilalı ahşap, az önce ne haltların döndüğüne dair cevapları barındırıyormuş gibi.

Ama yoktu.

Tişörtümü çıkardım ve esneyerek sıcak köpüklerin içine gömüldüm. Yorgundum. Titreşimli bir çiçeğin ışın yüzde doksanını halletmiş olmasına rağmen kaslarım garip bir şekilde yorgundu. Alistair gittikten ve yasemin kokusu burnumu doldurduktan sonra, son otuz dakika bir rüya gibi gelmişti.

Başımı porselen kenara yaslayıp, elimi bacaklarımın arasına kaydardım, artık kendi vücudumdan eskisi kadar korkmuyordum. Parmaklarım şişmiş klitorisime dokundu ve vücudumu aydınlatan küçük artçı sarsıntılar karşısında iniltiyi zorlukla bastırdım.

Kesinlikle olmuştu.

Aynen böyle, belirlediğimiz kuralları bir anda havaya uçurmuştuk. Ya da uçurmamıştık. Çünkü birkaç kalp atışı içinde tüm dünyanın yeniden düzenlendiğini hissetmeme rağmen, aslında öpüşmemiştik.

Bana neredeyse hiç dokunmamıştı bile.

Ve şimdi soru şuydu... bunu istemiyor muydum?

Alistair benim için yumuşacık bir havlu sermişti ve ben onu vücuduma sardım, tek bir amaçla: yıkamalar arasında havluları nasıl bu kadar yumuşak tuttuğunu keşfetmek.

Yedi yıldır ev hanımıyım; onun bu konuda benden çok daha iyi olması beni rahatsız ediyordu.

İki odayı birbirine bağlayan kapı ardına kadar açıktı ve bu manzaraya gülümsedim. Bu, son birkaç hafta içinde aramızdaki ilişkinin ne kadar kökten değiştiğini gösteren uygun bir metafor gibi geldi bana.

Alistair'ı bulaşık makinesinin içine başını sokmuş, eğilmiş halde buldum. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Birden irkildi. Kafasının üst rafa çarpmasıyla çıkan yüksek sesli *gümbürtü* üzerine hemen yanına koştum. "Kahretsin!" diye tısladı.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedim, o da ellerini bir mutfak havlusuyla kurularıp başının arkasını ovuştururken. "İyi misin?"

"Evet, bulaşık makinenin yeni parçası dün geldi. Ben de onu takıyordum." Telefonu tezgahımın üzerindeydi, bir YouTube videosu yarıda durmuştu.

"Ne yeni parçası?" Benim bir teslimatım olmamıştı.

"Merkezi filtre." Dedi ve işaret etti. İçeriye baktım ama dürüst olmak gerekirse hiçbir şey göremedim.

"Ev sahibi mi sipariş etti?"

"Hayır." Elleri yine havluyla sildi. Sanırım sadece bir şeyler yapmak için. "Düzgün çalışmadığını söylemiştin."

"Ah." Neden bilmiyorum, bu gece olan onca şeyin içinde, bu ayrıntı beni suskun bıraktı. Yapmak zorunda olmadığı halde bana bakıyordu. "Sana parasını ödeyeyim." Tezgâhtan çantamı aldım, aramızdaki ilişkiyi daha eşit bir düzeye getirebilecek bir yol bulduğum için mutluydum.

Beni durdurdu, elini nazikçe bileğime koydu. "İsla, parayı istemiyorum." Bu söz çok anlamlı geldi. Sanki benim okuyamadığım bir anın kenarına bir şeyler karalamış gibiydi.

"Tamam." Başımı salladım. "Ne istiyorsun?" diye haykırmak için kendimi zor tuttum.

Bir iç çekişle, elini yanağıma koydu. "İyi misin? Sonunda biraz kendimden geçtim. Orada kafamı kaybettiğimden ve seni çok zorladığımdan endişeleniyorum."

“Kesinlikle yapmadın.”

“İyi.” Çenesini sıkarak başını salladı. “Söylediklerimde ciddi dim: Bunun hiçbir şeyi mahvetmesini istemiyorum...”

“O zaman mahvetmeyecek,” diye onu temin ettim. “Buna izin vermeyeceğiz.” “Tamam.”

“Tamam,” dedim gülümseyerek. Mutfağıma göz gezdirdim, parlak tezgâhları inceledim. “Burayı sen mi temizledin?”

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Başparmağımı o kıvrımın üzerine bastırmak istedim. “Dayanamadım,” dedi.

“Telafi edeceğim.”

“Öyle mi? Nasıl?” Gözleri, çok az da olsa parladı. Bu, “*Bekle de gör*” gibi flörtöz bir şey ya da “*Dizlerimin üstünde, dilim senin üzerinde...*” gibi müstehcen bir şey söylemek için mükemmel bir an olurdu. Çünkü artık Alistair’in yatak odasında müstehcen konuşmalardan hoşlanan bir adam olduğunu biliyordum.

Ama bunu mahvetmemeye karar vermiştik ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bu yüzden sadece, “Pasta ile. Geri kalanını da yanına almalısın,” dedim.

O inledi. “Sen tehlikeli bir kadınsın, Lang.”

Ben de gülerek yatak odama girip üstümü değiştirip Teddy’yi kontrol etmeye giderken, kendimi öyle hissettim.

Alistair

Bu turtada uyuşturucu mu var? Isla'ya mesaj atarken hiç tereddüt etmedim, zihnim hâlâ onun kanepesinde olanlardan sersemlemişti. O, burnumdaydı. Ciğerlerimdeydi.

Isla: Çok çabuk oldu.

Isla: Bataklik suyundan daha mı iyi?

Duvarın diğer tarafında müzik çalıyordu – zar zor duyuluyordu, sanki sessiz olmaya çalışıyormuş gibi. Kulağımı duvara dayadım ve Pink Floyd'un ruh dolu saksofon girişini tanıdım, ancak şarkının adını hatırlayamadım.

Alistair: Biliyorsun ki öyle.

Isla: Yarışma için yeterince iyi olduğundan emin değilim. Elma biraz sıkıcı geliyor.

Alistair: Bunun şimdiye kadar yediğim en iyi turta olduğunu söylemiş miydin? Isla: Bunun şimdiye kadar yediğin tek turta olduğuna eminim.

Konuşmanın burada bitmesi gerektiğini biliyordum. Onun akşamına devam etmesine izin vermem gerektiğini biliyordum. Mutfak masasında beni bekleyen evrak işleri vardı. Ama ağızımda elma tadı kayboluyordu. Onunla geçirdiğim o saatlerin verdiği coşku da onunla birlikte kayboluyordu.

Başparmaklarım beynimden bağımsız hareket ediyordu. Sesi aç.

Tıklamalar maviye döndü.

Müzik yavaşça yükseldi. Bir desibelden fazla değil.

Alistair: Daha yüksek.

Ses yükseldi ve ben yatağa uzandım, şarkı sözleri duyulur hale gelince memnuniyetle.

Telefonum titredi. Seni Pink Floyd hayranı sanmazdım.

Alistair: Değilim. Bu şarkıyı tanıyorum çünkü bir keresinde Pink Floyd'un planetaryum gösterisine gitmiştim.

Hemen cevap verdi. Seçim senin mi, onun mu?

Alistair: Benim. Sayılır. Katılamayan bir iş arkadaşşımdan biletleri aldım.
İsla: Vay canına. İkinci el bir randevu.

Gülümsedim ve yazdım: Daha da kötüsü, randevunun olduğunu 30 dakika öncesine kadar unutmuşum.

Duvar, onun kahkahasını boğdu. Burada kendini erkek arkadaş olarak gerçekten iyi satıyorsun.

O zamanlar işten başka hiçbir şey umurumda değildi, yazdım ve sildim. Ne yani? Şimdi umurumda mıydı? Söylemeye çalıştığım bu muydu? Şöyle yazmaya karar verdim: Beklentilerini düşük tut, Lang.

İsla: Beğendi mi?

Randevunu kastediyorum, diye bir saniye sonra ekledi.

Alistair: On dakika sonra uykuya daldı. Ama ben çok sevdim. Uzun zamandır ilk kez, uzayda süzölürken zihnim tamamen boşalmıştı.

Yine bir kahkaha, bu sefer daha yüksek sesle. Elimi duvara dayadım, sırtarak.

İsla: Dostum, o bedava biletler onun için boşa gitti.

İsla'yı oraya götördüğümü hayal ettim. Dar koltukta oturup elini tutarken. Karanlıkta ona bakıp geniş gülümsemesini yakalarken. Eve dönerken bir tatlıcı bulup menüdeki her pastadan bir dilim alırken.

Bu düşünce bana bir angarya gibi gelmedi, kendimi zorladığımı da hissetmedim.

Belki bir gün gidebiliriz. Gönder tuşuna basmadan önce durakladım. O yıldızları gerçekten seviyordu.

Cevabı da aynı yavaşlıkla geldi. Tabii, planetaryum Skye'a geldiğinde bana haber ver.

Bir şakaydı. Ama hayır da değildi.

Şarkının son notaları sona erdi, sessizlik kulak çınlaması gibi yankılandı.

Tekrar çal, yazdım.

Çaldı. Cevap gelmeyince, telefonumu göğsüme düşürdüm, gözlerimi kapattım ve gözlerimin arkasında kozmosun uçtuğunu gördüm. O şekilde uykuya daldım, adını bile bilmediğim bir şarkıyla bu ana geri dönölmez bir şekilde bağlanmış olarak.

Bu kadın.
Bu lanet olası
gün.

Alistair

Sahte kız arkadaşımı gerçekten arzulamaya başlayacak bir an varsa, bu o an değildi.

Ama kader bana bunu yazmıştı. Kader berbat bir piçti.

Sonraki birkaç gün boyunca, onun kanepesinde olanları mantıklı bir şekilde açıklamaya çalıştım. O anın büyüüne kapılmıştık. Birlikte olmuştuk. *Sayılr*. Dünyanın her yerindeki yetişkinler bunu her gün yapıyordu. Önemli bir şey değildi.

Ben lanet olası bir yalancıydım.

Ve böyle düşünen tek kişi ben değildim, çünkü Isla'nın benden kaçtığından oldukça emindim.

Cumartesi sabahı, otuz dakika boyunca üzerinde kafa yorduğum çok sıradan bir mesaj attım. Takılmak ister misin, bugünkü shinty maçına gidebiliriz?

İki saat sonra cevap verdi: "Yapamam, çalışıyorum."

Normal bir günde belki endişelenecek bir şey yoktu. Ama orgazm olurken bacaklarının titremesini ezberlediğim sabahın ertesi günü? Üç dört kelime daha yazsam iyi olurdu.

Muhtemelen en iyisi buydu. İkimizin de kafamızı toparlamak için biraz zamana ihtiyacımız vardı.

Hediye atın dişine bakmayacak biri olarak, keşke o at yerel bakım evinde kötü bir norovirüs salgını şeklinde gelmeseydi. Adadaki az sayıdaki – ve *müsaıt* – doktorlardan ikisi olarak, Amy ve ben ilk başvuru noktasıydık.

Hiç bu kadar meşgul olmamıştık.

İki gün boyunca eve gitmedim.

Bakım evinin bazı çalışanları hastalanmış, kalanlar da yetersiz kalmıştı, bu yüzden Amy ve ben yerinde çalışmaya başladık, enfekte olan sakinleri izole edip ilaçlarını verdik.

Gözümün önünde tutmak istediğim birkaç daha savunmasız hasta vardı, bu yüzden ben geride kalırken, Amy muayenehane ile bakım evi arasında gidip gelerek planlanmış randevuları hallediyordu. Spoiler: Hâlâ pek fazla randevu yoktu.

Perşembe gününe kadar o kadar çok kusmuk temizlemiştim ki, yulaf lapasına bir daha eskisi gibi bakamayacağımı biliyordum. Sonunda bir hastanın yatak altlığı üzerinde uyuyakalmak üzereyken, dinlenme odasındaki kanepede kısa bir şekerleme yaptım.

Uyandığımda Amy'nin bana baktığını gördüm. "Sen de bir insansın işte, Macabe. Kim tahmin edebilirdi ki?" Sözleri, ağzındaki mısır gevreği yüzünden boğuk çıkıyordu.

Ayağa kalkıp küçük lavaboda yüzümü yıkadım. "Böyle salgınlar sık sık oluyor mu?"

Yüzünden sarkmış bir saç telini itti. "Yılda bir veya iki kez. Kırsal bölgelerdeki bakım personelini elde tutmak gittikçe zorlaşıyor." Sesinde hiçbir acı yoktu. Belki de o anda beni sevmemek için çok yorgundu. "Bir şehir çocuğu için fena iş çıkarmadın. Umarım yerine geçecek kişi bu işi başarabilir."

Midemde bir asit hissi uyandı. MedSearch'teki Sarah'dan neredeyse iki haftadır haber almamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu neredeyse hiç düşünmemiştim.

Hasta geri bildirim puanlarını yükseltmeden önce bunun bir önemi yoktu. Raporlar aylık olarak gönderiliyordu, bu yüzden bir iki hafta daha nasıl gittiğimizi bilemeyecektim.

Ve şu anda o kadar yorgundum ki, endişelenmeye bile halim yoktu.

Sadece o tek günde, önceki iki haftada gördüğümden daha fazla hasta görmüştüm. Biri gömleğime kusmuştu ve doksan yaşındaki Bayan Gillespie adlı bir hasta, karın muayenesi yaparken popomu ellemeye çalışmıştı. Ama kendimi gergin hissediyordum. Uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissediyordum.

Tıp mesleği eskiden bana böyle hissettirirdi.

Ya da belki de Isla'ydı, çünkü kahve makinesini açarken telefonuma baktığımda, günün bir saatinde bana bir mesaj gönderdiğini gördüm. Görünüşe göre benden kaçmayı bırakmıştı.

Mesajı açtığımda, eliyle telefonu sıkıca tutarken çekilmiş bir selfie gördüm.

Onu neredeyse bir haftadır görmemiştim ve onu görmek beni çok mutlu etti.

Saçları örgüsünden çözülmüştü; kameraya gülümserken uzun bukleler yüzünü ereveliyordu, yazlık elbisesinin ince askılı kolları bir omzundan kaymıştı. Çok güzel görünüyordu. Biraz da baştan ıkarıcı. Tam Isla'ya göre.

Bunu arka plan olarak kaydet. Daha inandırıcı olur, mesajında yazıyordu.

İki kez söylemene gerek yok.

Cevap veremeden, elimdeki telefon çaldı. Yarı sersemlemiş bir halde telefonu kulağıma götürdüm.

"Neredesin?" Sesi tırmanıyordu. Gergin, altın rengi bir iplik gibi.

"Corry'deki bakım evindeyim." Kinleith'ten arabayla yirmi dakikadan az uzaklıkta. Birdenbire dünyanın öbür ucunda gibi hissettim.

"Evet, teşekkürler. Find My Friends bunu zaten göstermişti."

"Ne?" *Hâlâ rüya mı görüyordum?*

Bir anda, sırt üstü yatarken, bir orgazmdan diğetine geçerken alt dudağını ısırışını hatırladım. *Kahretsin.*

"Tanrım, şaka yapıyorum. Rahatla. lmediğinden emin olmak için aradım." Sylemediğı şeyi duydum: *Aramızdaki ilişkinin garipleşmediğinden emin olmak için.*

"Benim için mi endişeleniyorsun, Lang?"

Onun homurdandığını duydum ve göğsümdeki bir şey rahatladı. Bu iyiydi. *Normaldi.*

"Dul kalmak için çok gencim ve siyah bana hiç yakışmıyor." Bunun için evli olmamız gerektiğini belirtmedim – normalde kendimi tutamazdım, ama bu sefer, onun kafasındaki düşünceleri dinlemekten çok mutluydum. "Yani, takip meselesini tam olarak açıklayayım... Bana numaranı verdiğın gün denedim, ama konumun açık değılmiş."

Onu takip etme konusunda ani bir dürtü hissetmem tuhaf mıydı? Takipçi gibi davranmak için değıl. şey, belki biraz takipçi gibi davranmak için. Ama o zaman, o küçük Isla noktasının işten eve sağı salım vardığını görürdüm, onun araba dediğı o hurda yığınının onu yine yüzüstü bırakmadığını bilerek. "Beni korkutuyorsun, Isla."

"Evet, evet. şimdi, yalnız mısınız?"

"Hayır."

"Güzel. Sana söylediklerimi aynen tekrar et."

"Neden?" Kahve makinesi bip sesi çıkardığında ona döndüm ve kupayı kulpundan tuttum.

"İnsanları birbirimize deli gibi aşık olduğumuza ikna etmek istemiyor musun?"

Muhtemelen Amy'nin tek seyircimiz olduğunu ve benim hayatımda neler olup bittiğini umursamadığını belirtmeliydim. Ama merak galip geldi. "Tamam..." Boğazını temizledi. "Ne giyiyorsun? Bana sor."

"Bunu herkesin önünde sormayacağım." Birden irkildim, kahve fincanın kenarlarından taştı. Amy kaşlarını çatarak bana baktı.

"Sorun değil, PG seviyesinde bir senaryo hazırladım." "İsla..."

"Seni özledim." Mırıldandı ve nefesli sesi midemi sıkıştırdı. *Kahretsin, ben de seni özledim Lang. Olması gerekenden daha fazla.* "Erkek arkadaş Alistair de aynısını söylemeli."

"Neden?"

"Çünkü kız arkadaşını neredeyse bir haftadır görmedi."

"Tanrım..." Duyuru panosuna döndüm. Gözlerimi sıkıca kapattım. "Seni özledim."

Bir an durakladı. "Bu... düşündüğümünden çok daha ikna ediciydi. Kimse duydu mu?"

Umurumda değildi.

"Odanın diğer tarafındayım," dedim ona. "Tekrar söyle, bu sefer daha yüksek sesle."

Tanrım, bu kadın beni öldürecekti. Elimi çeneme sürterek, tüm gücümü buna verdim. Kulağına fısıldıyormuş gibi hayal ederek, "Seni özledim, İsla, tatlım," dedim.

"Harika bir doğaçlama. Tatlım, yeni favori takma adım olabilir, Lang'dan çok daha iyi."

"İsla," diye sessizce söyledim. Kesinlikle benimle dalga geçiyordu. "Şimdi bana ne zaman eve geleceğini söyle."

"Umarım yarın. Gözümün üzerinde tutmak istediğim birkaç hasta var. Ama hayati belirtileri iyi görünürse eve gelirim."

"Sanki patronunla konuşuyormuşsun gibi geliyor."

Hayır, iş yerinde beni tahrik ettiği için sahte olmayan kız arkadaşımın kışına şaplak atmaya hazırmışım gibi konuşuyordum. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum," dedim içtenlikle.

"Daha iyi," dedi.

"Bana sataşmaktan hoşlanıyorsun galiba," dedim, kahveme bir paket şeker ekledim, sonra *siktir et* dedim ve bir tane daha ekledim.

Zaten tüm kuralları çiğniyordum, bir tane daha ne fark ederdi

ki. "Beni tamamen çözmüştün, Macabe."

İsteksizce gülümsedim. "Cameron sana parayı ödedi mi?"

Bir duraksama. "Az konuşan bir adam için gerçekten meraklısın. Bunu biliyor muydun?"

"Öyle söyleniyor." Gerçek şu ki, bu aralar umurumda olan tek iş onun işiydi. "Bu bir cevap değil." Yani *hayır, ödememişti*. Hafta sonuna kadar vaktim vardı, sonra devreye girecektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, onun tarafında bir çınlama duyunca.

"Daisy'nin ateşleme bobinini kontrol ediyorum. Bu sabah çalışmadı."

Şu lanet araba. "Lütfen İngilizce konuş."

"Arabayı vroom diye çalıştıran parça. En azından YouTube'a göre öyle." "Bunu tek başına mı yapıyorsun?" Tanrım, muhtemelen bir

"Karnım biraz engel oluyor ama bir şekilde idare ediyorum." "Siktir git, Isla."

"Ne romantik."

Bu lanet kadın benim sonum olacak. "Unutmadan, annem bizi Cumartesi günü öğle yemeğine davet etti." Anneme davet konusunda "sana geri dönerim" diye belirsiz bir cevap vermiştim, ama bütün bir öğleden sonrayı Isla'nın eşliğinde geçirmek cazip bir fikir gibi geliyordu.

Uzun bir sessizlik oldu. "Ailenle mi? Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü yüzlerine karşı yalan söylemek zorunda kalacağız."

"Fazla düşünüyorsun," dedim hemen. Hiç yalan söylemem gerekmeyeceğinden emindim.

Bu, ne sahte flört planıymış böyle. “Ve Teddy ikizlerle vakit geçirebilecek.”

“Teddy *buna* bayılır.” Sen *de bayılır mısın, Lang?* Onun tarafında bir kapının çarpıldığını duydum. Sesi dalgın geliyordu, “Tamam, peki, geleceğiz... Kapatmam lazım.”

“Çok heyecanlıymış gibi davranma.”

Gülerek, “Bu berbat bir telefon görüşmesiydi, en azından telefonu kapatırken aşıkmiş gibi görünmeye çalış,” dedi.

“Yakında görüşürüz, Isla, tatlım.”

Telefon kapandı ve ben ona baktım, aniden Kinleith’e geri dönmek için can atıyordum. Sadece pencereden onu gözetlemek ve parmaklarının ateşleme bobinine sıkışmadığından emin olmak için olsa bile, ya da her ne halt dediği o şeyden.

“Dişlerin olduğunu bilmiyordum.”

“Anlamadım?” Döndüm ve Amy’yi gördüm, kaşığı ağzına götürürken donakalmıştı.

Son beş dakika içinde bir ara, onun varlığını unutmuştum.

“Son beş dakikada, seni tanıdığım tüm zaman boyunca gülümsediğinden daha fazla gülümsedin. Kız özel biri olmalı.”

“Ah.” Telefonumu salladım. “Üzgünüm. O...”

“Isla Lang. O benim hastam.” Benim adıma mutlu olmuş gibi başını salladı. “Kahretsin, Macabe, ben de bunun sadece köy dedikodusu olduğunu sanmıştım. Şimdi kendimi kötü hissediyorum. Onunla gerçekten çıkıyor musun?” Mısır gevreğini bırakıp kasesini lavaboya götürdü.

Hayır diyebilirdim.

Isla dışında sonbaharda gideceğimi bilen tek kişi Amy’ydi. Bu yalana inanması için hiçbir neden yoktu. Bu yüzden “Birkaç haftadır, gerçekten çok iyi gidiyor,” şeklindeki cevabım hiç mantıklı değildi.

Gülümsemesi alaycı ile aşırı tatlı arasında bir şeydi. “O zaman senin adına gerçekten çok mutluyum.”

Harika.

Saatime baktım; yine vizite zamanı gelmişti. “Son birkaç gündür iyi iş çıkardın. Neden şimdi eve gitmiyorsun; buradan sonrasını ben hallederim.” Kupamı kaldırdım, şaşkın bakışlarının beni kapıya kadar takip ettiğini hissettim.

"Sen benim patronum değilsin," diye arkamdan seslendi.
Bayan Gillespie'nin nabzını ölçerken, hâlâ gülümsediğimi fark ettim.
Günün geri kalanını öyle geçirdim.

İsla

"O ışık neden yanıyor?" Alistair, gürültülü bir sığır geçidinden geçerken Daisy'nin gösterge panelindeki yanıp sönen uyarı ışığına başını salladı.

"Emin değilim." Bir kenara çekip, bir karavanın arkasında sıkışmış trafik akışı geçene kadar motoru rölantide bıraktım. Cumartesi öğleden sonraydı, Macabe ailesinin öğle yemeği günüydü. Heyecanlıydım, parmaklarımla direksiyonu tıklatıyor, arkada iPad'iyle oynayan Teddy'ye gizlice bakıyordum. Alistair ise yolcu koltuğunda, o sabah aceleyle pişirdiğim yaban mersinli turtayı sıkıca tutarak homurdanıyordu. O bizi götürmek istemişti, ama ben o Land Rover'ını alsa da almasa da Daisy'yi benim süreceğim konusunda ısrarcıydım. "Ama endişelenme, bu yıllardır böyle. Ne?"

Bana gözlerini kırptırdı, dizleri garip bir şekilde ön panele yaslanmıştı. "Yaklaşan ölümümün olasılığını hesaplıyorum." Hava nemli hale gelmişti ve geriye taramaya kararlı olduğu o bukle alnına düşmeye başlamıştı.

"Bir şeyin yok." Tüylü direksiyon kılıfını okşadım. "Daisy sağlam bir yaşlı kız. Belki biraz huysuzdur."

Gülmedi. "Hayatını yaşama şeklin beni korkutuyor – hâlâ hayatta olman bir mucize."

"Büyükannem eskiden meleklerin beni koruduğunu söylerdi; bunda bir gerçeklik payı olmalı."

Gözlerimi yoldan ayırmadım, ama bakışlarının yüzümde dolaştığına yemin edebilirim. Saçlarımda. Ellerimde. Direksiyonu daha sıkı kavradım.

Hiçbir şey değişmedi, diye kendime hatırlattım.

Sanırım o sözümü tutamamıştım, çünkü tek bir çılgınlık anı kapıları açmıştı ve yüzeyin altında sürekli kaynayan tüm cinsel gerilim artık serbestçe akıyordu.

Hepimizin başına bela.

Geçtiğimiz hafta boyunca, beynim sürekli o kanepede geçirdiğimiz dakikalara geri dönüyordu. Sadece zevkini değil – ki o da akıl almazdı – ama küçük detayları da. Gözleri, bir saniye bile benden ayrılmayan ikiz mavi alevler gibiydi.

Ben boşaldığımda çıkardığı inilti.

Daha sert seviyorsun.

Bu hafta Rosebud'ı üç kez kullanmıştım. Kendimi orgazma ulaştırmıştım. Her. Tek. Seferinde. Yüzüm yastığa gömülü, o sözler kulaklarımda çınlıyordu.

"Daisy'yi oradan mı aldın?" "Ne?"

Şaşırdım, ağzım kurudu. "Daisy. O senin büyükannenin miydi?"

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Aile yadigarı olmadığı sürece kimse bu hurda yığınınını saklamaz."

"Hey!" Nefes nefese kaldım, elimi gösterge panelinin üzerinde gezdirdim. "Hurda lafını kes artık."

O çarpık gülümseme ortaya çıktı, kalbimin hâlâ alışmaya çalıştığı gülümseme. "Bizi duyabiliyor mu?"

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Aptalca olduğunu biliyorum, ama bu araba hayatımın her aşamasında benimle birlikte oldu. Bazen Teddy dışında sahip olduğum tek gerçek ailemmiş gibi geliyor." Kahretsin, bu çok üzücüydü. "Büyükannem Pat öldükten sonra anneme arabayı satmaması için yalvarmak zorunda kalmıştım, ama annem araba kullanamıyordu, bu yüzden ben part-time bir işe girip sürücü kursuna başlayacak yaşa gelene kadar araba, garaj yolumuzda aküsü bitmiş halde durdu."

Pat Nine'i düşünerek gülümsedim. Mor saçları ve leopar desenine olan düşkünlüğü. "O gerçek bir hippiydi. Bana tüm klasikleri o tanıttı: Fleetwood Mac, Led Zeppelin, Neil Young."

"Şimdi anlıyorum."

"Ne?" Hızlı bir bakış attım, doktor yüzünü taktığını görmek için yeterliydi, sanki az önce teşhis konmuş ve benim için henüz umut varmış gibi.

"Sen. Bu çok aydınlatıcı bir araba yolculuğu oldu."

"Beni tamamen anladığını mı sanıyorsun?"

"Neredeyse."

Gaza biraz fazla bastım. "Paylaşmak ister misin?"

Gözümün ucuyla, yolcu camının üzerindeki tutamağa sarıldığını gördüm. "Henüz değil."

Kelimenin tam anlamıyla tutunan o olabilir, ama annesinin evine varana kadar kıvranan bendim.

Alistair

Alistair,

Umut vaat eden bir aday bulduğumu memnuniyetle bildiririm.

Bu doktorun, özellikle Kinleith Surgery'nin kırsal konumu ve kendine özgü talepleri göz önüne alındığında, muayenehanenize çok uygun olacağını düşünüyorum.

İncelemeniz için Dr. Radcliff'in özgeçmişini ekledim. Size dürüst olacağım: Kliniğin sorunlarını göz ardı etmeye hazır çünkü durumu tersine çevirebileceğinden emin, ancak bu durum teklif fiyatına yansiyabilir.

Düşüncelerinizi bana bildirirseniz, bir görüşme ayarlayabiliriz.

Sarah

MedSearch

"Gerçekten geldin," dedi Callum, gözlerini kocaman açarak, ve *annemlerin* evine vardığımızda kendimi berbat hissettim.

Annemin evi.

Ava ve Emily'nin bahçede oynadıklarını duyunca, Teddy önümüze atlarken, ben de pastasız elimle Isla'nın pembe, üzerine çilekler işlenmiş hırkasını çıkarmasına yardım ettim ve onu askıya astım.

En son gelen bizdik. Ailem mutfak adasının etrafında toplanmış, çocukluğumuzda yaptığımız gibi yemek pişirme işlerini paylaşıyordu. Lavaboda annem, her zamanki "*Mutfağın Kraliçesi*" önlüğünü beline bağlamış, bir süzgeçte marul yıkıyordu. Heather salatalık doğramakta, Mal ve April ise ocakta yemek pişirmekteydi. Aslında April bir tencerede makarna sosunu karıştırıyordu. Mal, sanki her an yere yığılıp doğum yapabilirmiş gibi onun arkasında duruyordu. Köpekleri Boy ve Dudley, boş şömine ızgarasının yanındaki sepetlerde uyuyordu. Juniper ve Callum ise sadece izlemekle yetiniyor gibi görünüyordu.

“Nefis bir koku geliyor.” Isla bir adım öne çıktı ve anneme bir demet sarı gül uzattı. “Bunlar sizin için, Bayan Macabe. Teddy’yi ve beni davet ettiğiniz için teşekkürler. En son ne zaman kendi pişirmedığım bir yemek yediğimi hatırlamıyorum bile.”

Kahretsin, bu kadın onu pamuklara sarmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Oh, zahmet etmene gerek yoktu canım,” dedi annem, ellerini kuruladıktan sonra Isla’yı sıkıca kucakladı. “Ve lütfen bana Iris de.”

Haklıydı, Isla zahmet etmemeliydi. Onun, kesinlikle karşılayamayacağını çok iyi bildiğim çiçeklerin üzerindeki fiyat etiketini aceleyle söktüğünde, suratımı asmamak için kendimi zor tutmuştum.

“Ve yaban mersinli turta,” diye ekledim, hâlâ sıcak olan tabağı tezgâha kaydırarak.

"Sen mi pişirdin?" diye hayretle sordu Heather. "Isla pişirdi."

"Öyleyse." Heather tabağı kendine doğru çekti ve koklarken gözlerini devirdi. Isla bana tabağı verirken ben de neredeyse aynısını yapıyordum.

"Artık ailenin bir parçasısın," diye devam etti annem, ikimize gülümseyerek. "İkinizin birlikte olmasına çok sevindim."

"Şok oldum – şok oldu demek istiyor," dedi Heather. Ben orta parmağımı gösterdiğimde dilini çıkardı.

Isla'nın yüzü, neredeyse suçluluk duyuyormuş gibi soldu. Ama bu, tam da ihtiyacım olan bahaneydi; elimi, tulumunun kenarının kısa tişörtünün eteğinden biraz daha aşağıda kaldığı o cezbedici küçük boşluğa sokmak ve onu tezgâhtaki boş tabureye doğru itmek için.

"Bir şey içmek ister misin?" diye fısıldadım, ailemin bakışlarının ağırlığını hissederek ve bunu oyalanmak için bir bahane olarak kullanarak.

Sadece geceliği giymiş Isla'nın bu sabah duşumu kullanmak için bağlantı kapısından içeri süzüldüğü an ile annemin evine giderken araba sürerken geçen süre arasında, bu konuda sonuna kadar gitmeye karar vermişim.

Bütün hafta birbirimizden kaçmıştık. Ortamı biraz soğutmuştuk. Onun o mutluluk dolu halini unutmaya çalışmışım.

. Yine de o kadar çok mastürbasyon yapmıştım ki, bilim kurallarını çiğneyip sikimin düşeceğinden neredeyse korkuyordum.

Ama madem kendime işkence ediyordum, bunu iyice yapsam iyi olurdu.

Belki de henüz cevap vermediğim Sarah'dan gelen e-posta yüzünden, aniden kum saati bitiyormuş gibi davranmaya başlamıştım.

"Oh, ne olursa olsun." Yanakları hoş bir pembeye döndü.

"Harika." Isla hakkında öğrenmeye başladığım başka bir şey: kimseye yük olmak istemiyordu. "Şimdi bana gerçekten ne istediğini söyle?"

O bilmiyordu ki, ona istediği her şeyi vermek, zamanımı en iyi şekilde değerlendirmek gibi gelmeye başlamıştı.

Bir liste oluştuyordum:

- Teddy'nin okul gezisini halletmek.
- Cameron'a doğduğu güne pişmanlık duymasını sağlamak.
- Onun arabasını tamir etmek.

"Bir kola harika olurdu."

"Hemen geliyor." Buzdolabına gitmeden önce, başparmağımı omurgası boyunca gezdirmeden duramadım – yine sütyen giymemişti; *lanet* olsun.

"Bunu da senin için aldım." Kolumun altına sıkıştırdığım kutuyu anneme uzattım. "Bu sabah postayla geldi." Ve Isla'nın evine teslim edildi – bu noktada postacının bize şaka yaptığını yemin edebilirim. En azından şimdi oraya gidip ona ve Teddy'ye kahvaltı hazırlamak için bir bahanem vardı. Isla'nın sürekli boş dolapları aklıma gelince tedirgin oldum.

"Nedir bu?" Annem gözlüğü olmadan gözlerini kısarak baktı.

"Robot süpürge." En üst raftan bir kola aldım, açıp buzlu bir bardağa döktüm.

"Ah, bende de ondan var! Bayılıyorum," dedi Heather, ağzına bir parça salatalık tıktırarak. "Bana çok zaman kazandırıyor."

Annemin göz kenarındaki derin çizgiler daha da belirginleşti. "Bana bunun neye yararı olacak ki?"

"1985'ten beri kullandığın o antikayı itip kakmayı bırakabilesin diye. 60 yaşın üzerindeki insanların yüzde 25 ila 35'inin kalça kırılmasından sonraki bir yıl içinde öldüğünü biliyor muydun?"

"Dr. Doom'u öğle yemeğine davet ettiğimiz için çok mutluyum," dedi Callum.

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?" Annem kutuyu tezgahın üzerine koydu.

Belki biraz daha nazik davranabilirdim. "Tedbirli olmakta fayda var, sence de öyle değil mi?" Son birkaç aydır ayakları biraz daha titriyordu. Endişelenecek bir şey yoktu ama burada tek başına yaşadığı için, riskleri azaltmak daha iyiydi.

"Benim için temizlik yapacak bir robota ihtiyacım yok."

"Bu dünyanın en kötü fikri değil," dedi April.

"Geçen ay kurduğun kameralı kapı zilini hâlâ alışmaya çalışıyorum. Biri kapıya her geldiğinde benimle konuşup duruyor."

"Amaç da bu." Bardağı Isla'nın önüne koydum, elim yine belindeki o noktaya gitti. "Bu bir güvenlik önlemi, kapıyı açmadan kapıda kimin olduğunu görebilmen için."

Annem elini salladı. "Benim için paranızı boşa harcamana gerek yok. O lanet şeyi kullanmayı bile beceremiyorken."

"Buna şaşırmış olan var mı?" diye sordu Heather. "Alistair hep böyleydi. Bu onun sevgi dilidir."

"Benim neyim?" diye sordum, kardeşlerim hep birlikte güldü.

"Sevgi dilin," diye tekrarladı Heather. "Herkesin bir sevgi dili vardır." "Benimki ne?" diye sordu Callum heyecanla.

"Son bir saattir Juniper'ı okşama şekline bakılırsa, fiziksel temas derim," diye April araya girdi.

"Bunu doğrulayabilirim," dedi Juniper, cümlesini onu göğsüne daha sıkı çekerek kahkahayla bitirdi. Herkes güldü. Kendimi sırtarken buldum. Onları birlikte görmek hâlâ biraz tuhaf gelse de, birbirlerinin en iyi yanlarını ortaya çıkardıklarını inkar edemezdin.

"Peki ya Mal?" April parmağını dudaklarına dokundurdu ve tezgahın masaya tabakları taşımaya başlayan kocasına baktı.

"Endişelenmek bir aşk dili midir?" diye sordu Callum.

"Siktir git," dedi Mal.

"Onaylayıcı sözler," dedi April sonunda. Yüzü koyu kırmızıya boyandı, ama bundan mutsuz görünmüyordu.

"Peki, bu durumda Alistair ne oluyor?" diye sordu Isla, örgüsünden kaçan altın rengi bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırarak. Yol boyunca, sırf yerine geri atlamasını izlemek için onu çekip durduğumu hayal etmişim.

"Hizmet," dedi Heather, hiç tereddüt etmeden. Sanki bu çok barizmiş gibi.

İçeceğim boğazıma kaçtı, nefes boruma girdiğini hissettim. "Kendime hizmet ettiğimde bunun sayılacağını sanmıyorum."

Tüm kardeşlerim bana kızgın bakışlar attı. Juniper ise dikkat çekici bir şekilde sessiz kaldı.

"Bayan Jackson'ı hatırlıyorsun, değil mi Alistair?" Heather'ın yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Nereye varmak istediğini biliyordum.

"Teddy'nin öğretmenini mi?" diye sordu Isla, Heather'ın ortalığı karıştıran ses tonunu fark etmeden.

Callum güldü. "Ona tüm sırlarını anlatmak için henüz çok erken, değil mi?" Kardeşler hiç baş belası olmaktan vazgeçerler mi?

"Teddy'yi kontrol etmeliyiz." Isla'nın elini çektim ve Heather'ın burnuna hafifçe vurdum.

"Dur, dur, dur..." Isla tezgâha tutundu. "Sanırım bunu duymam lazım."

"Sıkıcı bir hikaye," diye onu temin ettim, ama Heather çoktan başlamıştı.

"Alistair yedi yaşındayken, okul öğretmenine aşık olduğunu sanıyordu..."

"Aşık olduğumu hiç söylemedim. Bunu olduğundan çok daha dramatik hale getiriyorsun."

"Evet, söyledin," diye araya girdi Mal, April'in yanına dönerek.

"Neyse," diye devam etti Heather. "Alistair, ona el yapımı bir Sevgililer Günü kartı hazırlamaya karar verdi."

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Isla, bana inanamayan bir bakışla dönerek. "Tabii ki ben yaptım. Bana biraz güven."

April elini kalbinin üzerine koydu. "Bu çok tatlı, sanırım kusacağım."

"Yok canım." Mal, elinden tahta kaşığı aldı ve onu kendine yaklaştırdı. "Bence bu, az önce yediğin üç donutla bağırsaklarının üzerinde duran bebeğin birleşiminden kaynaklanıyor."

"Lütfen hikâyeye geri dön," diye araya girdi Isla.

Artık bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Ben de bu dürtüye boyun eğdim ve ceza olarak o sarkık bukleyi çektim.

"Valentine Günü'nde ailem bir telefon aldı. Arayan okuldu ve birinin bir an önce oraya gitmesi gerekiyordu." Heather tezgahın üzerine ellerini dramatik bir şekilde açtı. En azından çocukluktaki oyunculuk derslerini nihayet iyi bir şekilde kullanıyordu. "Annem, Alistair'i müdürün odasında buldu, kavga falan ettiğini düşündü ve onu savunmaya başladı bile. Meğer altı aylık harçlığını – elli İngiliz sterlini" – Isla saymayı bilmez diye parmaklarını beş kez göstererek – "kartın içine koymuş ve Bayan Jackson'a, pazar günleri otobüs çalışmadığı için alışverişe gidemediği için kendine güzel bir şey almasını söylemiş."

Yanaklarım kızardı.

"Bu nasıl hem tatlı hem de aynı zamanda ürkütücü olabilir?" Juniper düşüncelere daldı, annem de dahil olmak üzere herkes – *hain* – kahkahalara boğuldu.

"Düşünceli olmaya çalışıyordum," diye karşılık verdim, Isla'nın kahkahasının göğüs kafesimde yankılandığını hissederek. Bu, beni pek rahatsız etmedi. Yüzündeki o gülümsemeyi koruduğu sürece, bütün gün bana gülebilirdi.

"Bayan Jackson bunu nasıl karşıladı?" diye sordu Isla.

"Sanırım komik tarafını gördü," dedim. "Ama kocası bu konuda bir iki şey söyledi."

Bu, durumu hafifletmek için söylenmiş bir sözdü. Otuz yıl sonra bile, Rory Jackson'ı köyde yürürken gördüğümde hâlâ karşıya geçiyordum. "Utanç verici çocukluğumu anlatmayı bitirdiysek, artık yemek yiyebiliriz belki."

"Utanç verici hikayeleri seviyorum." Isla bana sıırttı ve tabureden kayarken, Heather bahçeden kızları içeri çağırırdı.

Günün mükemmel sıradanlığı beni sardı. Ailem için her hafta sonu böyle geçiyordu ve birkaç ay sonra ben ayrıldığımda da böyle devam edecekti. Ve ben yine hafta sonlarımı spor salonunda geçirmeye başlayacaktım. Ya da ruhsuz bir kahve zincirinde bir düzine yabancıyla birlikte kuyrukta bekleyerek.

Bu düşünceyi, başımın etrafında uçan bir sinek gibi bir kenara ittim.

“Sen de bir tane paylaşmak ister misin?” diye kulağına fısıldadım. Sözlerim miydi, yoksa yakınlığım mıydı bilmiyorum, ama İsla’nın yanakları kızardı.

Hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar öpmek istememiştim. Ve bu plan başladığından beri ilk kez, bunu gerçekten yapacak kadar zayıf düşmüş olabilirdim.

İsla

Öğle yemeği gürültülü geçmişti. Dürüst olmak gerekirse, biraz bunaltıcıydı. Kahkahalar, birbirinin üzerine binen sesler ve dökülen içecekler... Sanki çocuklar, masadaki herkesi olabildiğince yapış yapış hale getirmek için işbirliği yapmış gibiydi.

Alistair beni yemeye ikna etmeye kararlı görünüyordu, tabağımı küçük bir orduyu doyuracak kadar makarna, sarımsaklı ekmek ve salata ile doldururken, ben de Teddy'nin tabağını hazırlamıştım.

Sonra bulaşık makinesini doldurmaya yardım ettim, Teddy'yi iyice yıkadım, sonra ailenin birçok kanepeye dağıldığı oturma odasında diğerlerine katıldık.

Teddy, Ava ve Emily oyuncak kutusunun içindekileri halının üzerine döktüler ve iki Ken bebeği arasında bir düğün düzenlediler. Plaj Ken'i, kolunun altına sıkıştırdığı sörf tahtasıyla düğün günü için biraz rahat giyinmişti, ama ben kimdim ki yargılayabilirdim?

Daha önce hiç böyle bir evde bulunmamıştım. Duvarları süsleyen aile fotoğraflarına bakmaktan kendimi alamıyordum. Bebeklik fotoğrafları, ön bahçede atılan ilk adımlar, Macabe ailesinin dört çocuğunun da şu anda oturduğum kanepeye sıkışmış hali.

Alistair grubun dışında duruyordu, sıska kolunu Mal'ın omuzlarına dolamıştı. Burnunun ortasına kadar inen kalın gözlükleriyle gülümsemesi kardeşlerinkinden biraz daha az genişti, sadece ön dişi eksik olduğunu gösterecek kadar genişti.

Cameron'un Instagram paylaşımlarından, eski evime – *onun* evine – astığım birkaç fotoğrafın, o ve Annabelle'in evde yaptıkları onarımlarla birlikte ortadan kaybolduğunu biliyordum. İlk kez gördüğümüzde aşık olduğum orijinal parke zeminler halıyla değiştirilmişti. Mutfak duvarındaki Teddy'nin boy ölçüm çizelgesi bile, sanki yeterince bej boya sürülürse hayatından silinebilirizmiş gibi, üzeri boyanmıştı.

"Al, bu biraz dolu..." Alistair'in sesi beni düşüncelerimden kopardı ve bana bir bardak daha kola uzattı. Yanıma oturdu, uylukları benimkine değiyordu.

"Oh, teşekkür ederim."

"Sanırım bu kelimeleri kelime dağarcığından çıkarmamız gerekiyor," dedi. Sesi, şakacı, hatta flörtöz görünecek kadar alçaktı, ama ailesinin duyabileceği kadar yüksekti.

"Nezakete ahlaki olarak karşı mısınız?"

"Sözsüzce yapılması gereken bir şey için teşekkür edilmesine ahlaki olarak karşıyım."

"Sizler iğrençsiniz," diye mırıldandı Heather, kızların bıraktığı oyuncakları toplayarak yerden.

"Heather, kardeşlerini kızdırmayı bırak," dedi Iris, fırında ısınan turtayı kontrol ettikten sonra geri dönerken. Yanımdan geçerken omzumu sıcak bir şekilde sıkarken, midemde bir delik açıldı.

"Evet, Heather, kardeşlerini kızdırmayı bırak," diye Callum da lafa karıştı.

Heather ters ters baktı. "En azından biriniz yerinizi biraz kaydırır mısınız da ben de oturayım?"

Alistair tereddüt etmedi. Benim yerime daha da kayarak, bacaklarımı kaldırıp kucağına koyarken vücudu benimkine sıcak ve sert bir şekilde değdi.

Kıpırdamamak için kendimi zor tutarken kaslarım

gerildi. Nefes almaya devam etmek için.

Biz bir çifttik.

Bu tamamen normaldi.

"Sakin ol." Nefesi kulak mememi okşadı. Söylemesi kolaydı.

Öğleden sonranın en büyük sürprizi... Alistair rol yapmada benden çok daha iyiydi. Callum gibi sevgisini aşırı gösterişli bir şekilde sergilemiyordu ya da Mal kadar şefkatli değildi, o... dikkatliydi.

Şu anda bile, birkaç hafta sonra yapılacak hayır amaçlı shinty maçı hakkında kardeşlerinin konuşmasına kulak verirken, onun dikkatini daha önce hiç hissetmediğim kadar hissettim. Aramızda canlı bir tel gibi uğuldadı, derimin altında elektrik şok dalgaları titreşti. Bu durum beni o kadar baş döndürdü ki, kendimi konuşmaya zorlamak zorunda kaldım; tüm bunlar bittiğinde, Alistair'in bir keresinde öğle yemeğine getirdiği tuhaf kız arkadaşı olarak hatırlanmamaya kararlıyım.

"Nasılsın, April? Bebeğin gelmesine hazır mısın?" Sözlerim boğuk bir sesle bitti. Alistair'in ellerinden biri çıplak bacağım üzerinde kayıyordu.

Ona bakakaldım. Sonra eline. Sonra da diğerlerine, odanın ortasında açılan çatlağı onların da hissedip hissetmediklerini merak ederek.

Sadece ben hissetmiştim.

"Ah, bilirsin, harika, berbat. Ayaklarım normal boyutlarının dört katı ve sanki bir plaj topu yutmuşum gibi hissediyorum." Rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Neden bir devle aşık olmak zorundaydım ki?" Diğerlerinden bir an sonra güldüm. "Mal'in dün beni küvetten çıkarmak zorunda kaldığına inanabiliyor musun? Sıkışmıştım."

"Sıkışmadın; zemin kaygandı," diye onu teselli etti.

Bu sırada Alistair'in parmakları kaslarımın üzerinden kayarak iç uyluklarımın etli kısmına ulaştı, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi, hiç acele etmeden.

Gözlerim onun gözlerine kaydı. *Ne halt ediyorsun sen?*

"O çok cömert davranıyor." April'in sesi çok uzak geliyordu. "Boş küvette, karaya vurmuş bir balina gibi yatıyordum."

"O hissi hatırlıyorum, çok zor bir şey," diye boğuk bir sesle söylemeyi başardım. *Beynim eriyor muydu acaba?* Alistair nazikçe sıktı ve nabzım hızlandı. Yanaklarım, bacaklarımın arasında yayılan o yapışkanlık kadar sıcaktı. "Yirmi yaşında bir genç olarak emekli birinin mesaneye sahip olacağıma beni hiçbir şey hazırlayamazdı." *Eli o kadar yakinken gerçekten de idrar kaçırma konusundan mı bahsediyordum?*

"Lütfen işemekten bahsetme, beş dakika önce tuvalete gittim." April, beni duymamış gibi kulaklarını kapattı. "Heather, sen benim kahramanımsın, iki bebekle bunu nasıl başardın bilmiyorum."

Heather güldü. "Kıçımı ikiye yırttım ve bu hiç de eğlenceli bir şey değildi."

Mal suyu boğazına kaçırды ama yorum yapmadı. April gözlerini kırptı. "Ne?"

"Onu korkutma, Heather," diye araya girdi Iris, elini uzatıp Heather'ın koluna vurdu. "Biraz hazırlık ile yırtılma riski en aza indirilebilir; sana hiçbir şey öğretmedim mi?"

April, Alistair'e baktı; o da, parmak uçlarıyla uyluklarımın üst kısmına desenler kazıyormuş gibi davranmadan, güven verici bir şekilde başını salladı. "Bu doğru."

Benim uzmanlık alanım değildi ama perine masajı ve pelvik taban egzersizleri yardımcı olabilir.”

"Perine masajı" kelimesi bu kadar müstehcen düşünceleri çağrıştırmamalıydı, ama başparmağı yavaşça daireler çizerek okşadı. *Okşadı*. 50 mil çapındaki herkesin gürleyen kalp atışlarını duyabileceğinden emindim.

Beni sersemliğimden çıkaran Juniper oldu. "Tanrıya şükür, bunu yapmakla hiç ilgilenmiyorum."

İçkimi bir dikişte içtim, gözlerim Alistair'inkilerle buluştu.

Bakışları sabitti. Sakin. Bu sadece bir gösteriydi ve biz de başrol oyuncularıydık. Ama vücudumun onun vücuduna bu kadar yoğun tepki vermesinden utanıyordum.

Callum ve Juniper'ın yumruklarını tokuşturmasını izlemek için tam zamanında bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Bebek istemiyoruz takımı," dedi.

Juniper sırtıttı. "Ne zaman istersek tatile çıkma takımı."

"Güzel, bu da geri kalanımıza ömür boyu bakıcı görevini verir," dedi Heather.

Ben hariç herkes güldü.

Buna dayanamıyordum, birdenbire tüm bunların durmasını istemeye başladım. Bu çok fazlaydı.

Alistair ve ben rol yapıyorduk. Asla bir parçası olamayacağım bu güzel aile, sanki tüm bunlar gerçekmiş gibi beni geleceklerine dahil ediyordu.

Hepsi sahteydi – sadece bir gösteriden ibaretti. Tıpkı Alistair'in sıradan dokunuşu gibi. Düşünemiyordum.

Nefes alamıyordum.

"İkizlere içki içmeyi öğretmek için sabırsızlanıyorum," dedi

Juniper. Alistair'in başparmağı yine kaydı ve ben ayağa fırladım.

Herkes bana baktı. "Tuvalet," diye boğuk bir sesle söyledim.

Alistair de ayağa kalktı ve dokunulmamış birasını sehpaye bıraktı.

"Sana yerini göstereyim."

"Oh... tabii." Gülümsemeye zorladım, bunun istediğimin tam tersi olmadığını varsayarak.

Onunla daha fazla zaman geçirmek için değil, kafamı toparlamak için acilen bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Gerginliğimi bastırarak, mutfağın arkasındaki koridordan onu takip ettim. Adadaki altmış yaşıñ üzerindeki herkesin evinde bulunan kırmızı tüylü halı üzerinde adımları yumuşak ve yavaştı.

"İşte burası. Kilide dikkat et, sıkışıyor," dedi ve kapılardan birini açtı.

"Teşekkürler, yani..." Sözümlü yarıda kestim.

"Ne demek istediğini biliyorum, Isla." Sesi gürlledi. Odaya doğru başını salladı ve dönüp çıkmak üzereydi. "Hadi gir."

Dantel perdelerle donatılmış, tam anlamıyla yetmişli yıllara ait banyoya iki adım attım. Kapıyı henüz kapatmamıştım ki, o tekrar konuştu.

"Bekle."

Ona sırtımı dönmüşüm ki, dirseğimi yakalayıp beni durdurdu. Saçımlı yana kaydırđında nefesim kesildi. Parmaklarını tişörtümün yakasına doğru kaydırđı.

Vücudum tüylerim diken diken oldu.

"Bir ipliğin çözülmüş," dedi, onu çekerek. Her şey bir göz açıp kapayıncaya kadar bitti. Göğsü sırtıma değdiğinde vücudunun ısını hissettim. "Sakin bana teşekkür etme," dedi, nefesinin sıcaklığı boynumda hissediliyordu. Sonra arkamdan kapıyı kapattı.

Nabzım düzelene kadar ellerimi yıkadım, yüzüme soğuk su sürdüm. Herkes benim tuvalete gittiğimi düşünene kadar ne kadar süre saklanabileceğimi kafamda hesapladım.

Birkaç dakika sonra kapıyı açtığımda çığlığımı zar zor tutabildim ve Alistair'in koridorda beklediğini gördüm. Bir kapıya yaslanmış, omzunun yanındaki duvarda eski bir düğün fotoğrafı vardı. Annesi ve sanırım babası. Iris ve Jim.

"Geri dönüş yolunu kendim bulabilirdim." Ama tabii ki o bekledi.

Beynim boşlukları doldurdu, bunun muhtemelen tüm öğleden sonra ailesinin gözlerindeki gizlenmemiş umutla bir ilgisi olduğunu biliyordum. Öğle yemeğinde ameliyat planları hakkında yanıtladığı sorular.

Bu beni ilgilendirmezdi. Çenemi kaldırıp fotoğrafı işaret ettim. "Babanı andırıyorsun."

Omuzları hafifçe yükseldi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım, daha yakından bakmak için yanına yaklaştım ve parmağımı camın üzerinde gezdirdim. Bana babası hakkında anlattığı birkaç şeyden yola çıkarak, bunun bir iltifat olup olmadığını bilmiyordum, ama doğrudu.

Kardeşlerinden ya da Heather'dan daha çok babasına benziyordu. "Aynı burun ve çene," dedim. Ama benzetme bundan daha derindi. Hareketsiz bir fotoğrafta bile, Jim Macabe'nin Alistair gibi omuzlarını geriye atmış, aynı sert duruşla durduğunu görebiliyordum. Gözlerindeki o mesafeli bakış, düşün gününde bile aklında milyonlarca başka şey olduğunu gösteriyordu.

Alistair'in dikkatinin fotoğraftan bana kaydığını hissedene kadar, fotoğrafı birkaç dakika daha inceledim. Henüz oturma odasına dönmeye hazır olmadığım için, koridoru baştan aşağı gözden geçirdim.

"Hangi yatak odası senindi?"

Başparmağını omzunun üzerinden geriye doğru uzatarak, arkasındaki kapıyı işaret etti. "Banyoya en yakın olan, altı kişinin yaşadığı bir evde en iyi yer."

"Altı." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Pardon, neden şaşırdığımı bilmiyorum.

Dört çocuk ve iki ebeveyn. Mantıklı."

Yüzündeki ifade ciddiye. "İngiliz eğitim sistemine olan inancım geri geldi."

İstemedim gülümsedim. "*Demek istediğim* – izin verirseniz bitireyim – bu kadar kalabalık bir evde büyümek hayal bile edemiyorum. Herhalde..."

"Gürültülü mü?"

"Eğlenceli."

"O da gürültünün eşanlamlısı."

Bir adım geri çekildim ve gözlerimi onun üzerinde gezdirdim.

O da benim hareketimi takip etti ve görünmez bir kırıklığı düzeltti.

"Ne?" "Sadece o sert tavırla mı doğdun diye merak ettim."

"Oh, evet." Başını salladı. "Kötü bir durum. Doktorlar sayısız araştırma yaptılar, ama tedavi edilemezmiş."

"Huysuz komşumun aslında esprileri varmış." Bu sefer güldüm ve yüzündeki ifade düzleşti.

"Buna alışma."

"Düşündüğümde daha fazla öz farkındalığın var." Şaşırtıcı derecede. "Kendi pislik olduğunu bilen bir pislik mi?"

"Sen pislik değilsin." Aslında, ondan en uzak kişi sensin. Hiçbir şey söylemedi.

Kendini gerçekten öyle mi görüyordu?

"Bana gösterecek misin?" Arkasında duran kapıyı işaret ettim.

Bir an düşündü, sonra uzun vücudunu gererek ayağa kalktı. "Önden buyur."

Elim kapı kolunda terlemişti ve kapı, uzun süredir kullanılmadığı için hafif bir gıcırtyla açıldı. Işığı açıp durakladım.

"Beklediğin gibi değil mi?"

"Aslında, tam da beklediğim gibi," dedim. "Büyük bir sürpriz sayılmaz." İçeri girdim, koyu yeşil duvarları ve düzgünce paketlenmiş süper kahraman figürlerinin raflarının altındaki tek kişilik yatağı inceledim.

Tabii ki hepsi tertemizdi.

Yanımdan geçip yatağa uzandı. "Sanki seni anlamak çok zormuş gibi. Dur tahmin edeyim, senin odanda Disney prensesli yatak örtüsü var, değil mi?"

Boğazımın derinliklerinden bir *oyun programındaki yanlış cevap* sesi çıkardım. "Büyürken ailemin pek parası yoktu; eşyalarımızın çoğunu ikinci el dükkanlarından alırdık. Eminim şimdi ev spor salonu olmuştur. Ya da belki babamın poker odası. Alışveriş kanalına takıntılılar."

"Bu zor bir durum." Yüzünü buruşturdu ve sanki çocukluğunun zaman kapsülünü yeni bir bakış açısıyla görüyormuş gibi etrafa bakındı. Her şey ona altın tepside sunulmuş olabilir, ama en azından ailesi onun hayatına müdahale edecek ve o dönemden pek çok güzel anıyı saklayacak kadar ona değer vermişti.

"Yıllardır oraya gitmedim." Omuz silktim, *Jurassic Park* posterine hayranmış gibi yaparken ona sırtımı döndüm.

Posterin üzerindeki rafta dev bir Lego uzay gemisi duruyordu. "Millennium Falcon mu?" diye sordum, onu işaret ederek.

Gözlüklerinin kenarlarından kaşları yukarı kalktı. "*Star Wars*'ı seviyor musun?"

"Hiç de değil, ama Cameron filmleri severdi. Ve dizileri. Ve video oyunlarını ve kitapları," diye ekledim yorgun bir tavırla. "Teddy'ye *Leia* adını vermek istedi, ama ben buna şiddetle karşı çıktım."

ve Lego'nun kenarını parmaklarımla okşadım. "Buna bayılırdı."

"Ona verebilirim."

"Oh, hayır. O setler yüzlerce sterlin ediyor." Başımı salladım ve geri çekildim. "Bunu karşılayamam."

"Hadi ama Lang, sana bunu ödetmeyeceğim." Ayağa kalktı ve uzanarak onu alırken birdenbire yine üzerimde yükseldi.

"Hayır, yapma." Düşünmeden, onun ön kolunu tuttum. Gömleğinin kolundan derisinin sıcaklığını hissettim. Hareketsiz kaldı, parmakları havada dondu.

Yutkundum. "Onu kıracaksın."

"Bu bir oyuncak, Isla. Aile yadigarı değil. Oynamak için var." Kolunu indirdi, burnundan nefes nefese soluyordu. "Senin için iyi şeyler yaptığımda şaşırmış gibi davranmayı bırakmalısın, yoksa oyunumu bozacaksın."

Haklıydı. Bütün öğleden sonra ürkek bir kuş gibi zıplamıştım. "Elimde değil. Sen o kadar..."

"Çekici," dedi ciddi bir ifadeyle, bunun beni güldüreceğini bilerek.

"Özenlisin," diye açıkladım. "Bu beni şaşırttı."

Omuz silkti ve bana döndü. "Her bakımdan sen benimsin, Isla. Bu da istediğini alacağın anlamına geliyor."

Oda dönüyor gibi hissettim. Elim hâlâ kolundaydı. *Bırakmam gerekiyordu.* Bırakmam gerekiyordu.

"Cameron'dan parayı aldın mı?" Sorusu birdenbire geldi.

Beynim bir an durakladı, sonra olayı kavradı.

"Henüz almadım," dedim. "Ama yolculuk için endişelenmeye başlamam için hâlâ biraz zamanım var."

"Peki ya mutfak masandaki ödenmemiş faturalar ne olacak?"

Sarsıldım. "Postalarımı mı karıştırdın?"

"Koklamadım. Oradaydılar, Isla. Ben..."

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde, ne teklif edeceğini tam olarak biliyordum. "Eğer pasta yarışmasını kazanırsak, bu sorun ortadan kalkacak."

Yüzü yumuşadı, yüzündeki gizlenemeyen endişe boğazımı gırtlata gırtlata yaptı. "Sana hiç yardım ediyor mu? Teddy için nafaka ödüyor mu?" Sırtım yatak odasının duvarına dayandı. Tam da

Jurassic Park posterinin hemen yanındaydım. “Lütfen bana nafaka ödediğini söyle, yoksa aklımı kaçıracağım.”

"Bu konuyu görüşüyoruz."

“‘Görüşüyoruz’ mu? Lanet olsun, Isla—”

"Bana öyle konuşma." Parmağımı göğsüne dayadım. "Lüks bir tıp fakültesi diplomam olmayabilir, ama aptal da değilim —"

"Sana aptal demiyorum." Elini suçlayıcı parmağımın etrafına doladı, şaşkın bir ifadeyle. "Senin adına kızgıyım. Yasal işlem başlatabileceğini biliyorsun, değil mi? Yasal işlem başlatmalısın."

"Teddy'nin babasını dava etmeyeceğim." Ebeveynler arasında mecazi bir kum torbası olmak ne demek olduğunu biliyordum. Omuzlarına yüklenmemesi gereken bir sorunu çözemediğinde kalan suçluluk duygusu. Teddy'nin bunu yaşamasına izin vermeyecektim.

"Isla..."

Adımı söylemeyi kesmesini istedim. Gözlüklerinde gözlerimi kocaman açmış halimin yansımasını görebileceğim kadar yakın durmayı kesmesini istedim. Midem bulanıyordu.

"Neden umursuyorsun?" diye tersledim, istemediğim kadar sert bir sesle. Nadiren kimseye sinirlenirdim ve bu sözlerin dilimden bu kadar kolay çıkmasından nefret ediyordum. "Sırf biz... sırf *sen...*" *Beni çıldırttı.* O kelimeleri bile söyleyemiyordum. Bir çocuktum. "Biz gerçek bir çift değiliz. O yüzden, işimi ben halledeyim, tamam mı? Yardım etmeye çalıştığın için teşekkürler."

"Neden umursadığımı biliyorsun. İşine karıştığım için özür dilerim." Başını salladı. "Ama onun seni ezip geçtiğini düşünmek midemi bulandırıyor." Sözleri, ciddi ifadesi beni eritti.

"Biliyorum." Ona bir açıklama borçlu değildim, ama yine de bir açıklama yaptım. Mantıklı olan tek açıklamayı. "Bu aptalca gelecek, ama Cameron ve ben bir araya geldiğimizde, sanki... . ." Kelimeleri aradım. "Sanki, suda boğuluyordum. Başımı dalgaların üstünde zar zor tutuyordum ve o... o beni güvenli bir yere çıkardı. Bana maddi güvence, bir aile – özlediğim her şeyi verdi. Ve geminin batmaya başladığını hissettiğimde, ona umutsuzca sarıldım." Şimdi kendimi çok aptal, çok saf hissediyordum. "Ona o kadar çok güvenmeye başlamıştım ki, kendi başıma yüzemiyordum." Gözlerim doldu. "

Tekrar nefes alabileceğimi hissedebilecek noktaya gelmem aylarımı aldı. Bu sefer, kendi başıma yüzmeyi öğrenmem gerekiyor.”

Eli kayarak yanağımı okşadı. “Bence çok güzel yüzmeyi öğreniyorsun, İsla, aşkım.” Yine o karıncalanma hissi vardı. Karnımın derinliklerinde. “Yardıma kabul etmek boğuluyor olduğun anlamına gelmez.”

Konuşamayan ben, onun daha fazlasını söylemesini bekledim ama söylemedi. Sadece yanağımı okşamaya devam etti.

Bu kesinlikle kuralları çiğnemektir.

“Bunu yapmana gerek yok.” Gözlerimi sıkıca kapattım, geri çekilmeye çalıştım. Gidecek hiçbir yerim yoktu. “Kimse bizi göremez.”

“Belki de sana dokunmayı seviyorum.” Yanağımı daha sıkı kavradı. Başparmağının ucu alt dudağıma bastırıyordu. Sertçe nefes verdim, antiseptik, nane ve pahalı parfümünün kokusu başımı döndürüyordu. “Sanırım sen de sana dokunmamı seviyorsun.”

Yoksa şunu mu demek istiyordu... “Anlaşmıştık ki...”

“Ne üzerinde anlaştığımızı biliyorum. Kahretsin!” Gözleri gözlerime dikilmişti. Derisini soyup atsaydım, damarlarında alevlerin yaladığını göreceğime emindim. “Günlerdir tek yaptığım bunu düşünmektir. Kendi kurallarımda delik açmak için her türlü bahaneyi arıyordum.”

Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Anı aramızda uğuldadı. Sözümün rağmen, benim için bir şeyler değişmişti.

Bu istenmeyen yük. Bu... merak.

Haftalar önce, ona gerçek adını vermek istemediğim için bunu hoşnutsuzluk olarak nitelendirmiştim.

Özlem.

Şimdi, o her fırsatta beni etkisiz hale getirmeye devam ederken, o özlem doğal, içgüdüsel geliyordu. Sanki ayaklarını kuma gömmek gibi. Güneşe doğru büyüyen bir bitki gibi. Sanki duygusal, biyolojik ya da psikolojik olarak beynime kazınmış gibiydi – bilmiyordum; fen dersinden neredeyse kalıyordum.

Tek bildiğim, bu konuda dikkatli olmam gerektiğiydi. Onu istiyordum. Ama ona güvenemeyeceğimi de biliyordum.

Senden bunu hiç istemedi, dedim kendime.

Söylediği gibi gidecekti. Planını uygulayacaktı.

O, dudaklarıma bakarken, başparmağıyla onları ayırırken, bu ayrıntı beni korkutmadı. “İsla...” *Evet. Öp beni.* Hıçkırılmış olabilirim. “Sanırım belki...”

Kapı çalındı. İkimiz de irkildik.

İkimiz de kıpırdamadık. Birbirimize sarılıp, çılgın bakışlarımız birbirine kilitlendi.

Sanırım belki... ne? Çılgılık atmak istedim.

Kapıdan bir bağırış geldi. "Giysilerinizi giyin. Annem turta servis ediyor." Heather.

"Geliyorum," dedi Alistair, sesi boğuktu. Parmakları beni yavaşça bırakmadan önce sıkışmış gibiydi. İsteksizce.

Nefesim kesildi, aramızdaki boşluk birdenbire çok soğuk oldu.

Bu, milyonlarca farklı nedenden dolayı aptalca bir şeydi, ama hayal kırıklığı midemde ağır bir yük oluşturmuştu.

Onun beni öpmesini istemiştim... O ne yaparsa yapsın kabul ederdim. Tüm bu süre boyunca kendime, Alistair'le öpüşmenin asla bundan öteye gitmeyeceğini, sadece bir öpücük olacağını söz vermiştim.

Bu, sonunda beni bekleyen bir düşüş olmayacağından emin olmak için benim güvenlik ağım olacaktı.

O gittiğinde kemiklerimi kıracak bir iniş olmayacaktı.

Ama yatak odasının kapısından dışarı çıktığımızda ve kalbim hâlâ deli gibi atarken, gerçek hoş olmayan bir şekilde içime sızdı.

Zaten çok geç olmuştu... Bu işe çok fazla bulaşmıştım.

Alistair

Callum: Geçen gece sen ve Isla çabucak çıktınız. Alistair: Evet.

Callum: Cennette şimdiden sorun mu

çıktı? Alistair: Hayır.

Callum: İyi. Bu işi batırma, hepimiz onu seviyoruz.

Heather: Ayrıca okulda oyun günleri ve kış müzikalinden başka ilgi alanları olan tek annelerden biri.

Alistair: Çok yazık, ben onunla sadece kış müzikalindeki bilgisi için çıkıyordum.

Callum: Bunu sağdıç konuşmam için ekran görüntüsü

alıyorum. Alistair: Siktir git.

"Verimliliği artırmak benim için çok önemli." Çarşamba öğleden sonra geç saatlerde, o hafta Amy, ben ve Dr. Radcliff'in tek boş zamanı olan saatte, dizüstü bilgisayarın hoparlörlerinden Dr. Radcliff'in burunlu sesi geldi.

Ses, aşırı yorgun beynime kara tahtaya tırnak sürülmesi gibi geliyordu. "Kırsal bölgelerde sağlık hizmetleri, sınırlı kaynaklar ve işgücü eksikliği gibi kendine özgü zorluklar barındırır. İlk yılımdaki hedefim, kırsal bölgelerdeki sağlık hizmetlerini bu kadar değerli kılan kişisel bakımı ödün vermeden verimliliği artırmaktır."

Konuşurken ona baktım, bu adamda beni bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

O... hoş birine benziyordu. Nitelikli, ama biraz sıkıcı.

"Verimlilik" kelimesini üçüncü kez söylediğinde, kendimi tutamadım. "On dakikalık muayeneler ve bitmek bilmeyen evrak işleri varken, gerçekçi olarak, işin kalitesinden ödün vermeden nasıl verimlilik sağlayabileceğinizi düşünüyorsunuz?"

Gözlerini kırptırdı ve notlarını karıştırdı. "Mümkün olduğunca önceden hazırlık yapıyorum ve her muayenede en acil sorunlara öncelik veriyorum. Kolay olduğunu söylemeyeceğim, ama acele etmek, hastaların

bir hafta sonra aynı çözülmemiş sorunlarla muayenehaneye gelmelerini önlemek istiyorsak acele etmek kimseye fayda sağlamaz. Bunun için stratejik olarak takip muayeneleri kullanıyorum.”

“Ders kitabından çıkmış gibi konuşuyorsun,” dedim üzülerək, sandalyeme yaslanarak. “Kırk beş dakika geride kaldığında, sonraki üç hastan sinirlenmeye başladığında ve adanın diğer ucundaki bir acil duruma çağrıldığında ne yaparsın?”

Amy bana sert bir bakış attı, gözleri “*Ne halt ediyorsun?*” diye bağıyordu.

Belki *biraz* profesyonelce davranmıyordum. Ama eğer bununla başa çıkamıyorsa, bu ameliyat ona uygun değildi.

Tabii ki Dr. Radcliff hiç tereddüt etmedi. “Bu *varsayımsal* durumda, hastalara gecikmeleri bildirir ve öncelikleri hızla yeniden değerlendirirdim. Bazen bu, daha az acil vakaları başka bir yere yönlendirmek veya nöbetçi doktordan yardım istemek anlamına gelir. Önemli olan sakın ve şeffaf kalmaktır...”

Gerisini dinlemedim, zihnimde kolayca yeni favori anımı canlandırıyordum. Çocukluk odam. Isla, sırtını duvara dayamış, nefes nefese.

Genç Alistair kalp krizi geçirirdi.

Annemin evinden eve dönüş yolculuğu... tam olarak garip sayılmazdı ama... gergindi. Teddy'nin yolculuk boyunca *The Little Mermaid* film müziğini tekrar tekrar söylemesi, açıkçası bir rahatlamaydı.

Isla'nın benim alanımda olması, ona dokunmak, başımı biraz döndürmüştü. Verdiğim sözlerle rağmen, Heather kapıyı çalmamış olsaydı, yeşil ışık yakılsaydı onu öpmüş olurdum. Yani... bana yeşil ışık yakıyordu, *sanırım*.

Günler sonra, bunu her düşündüğümde midem hala düğümleniyordu. Bu yüzden bir plan yaptım. Beynim en iyi bu şekilde çalışıyordu.

Nihai hedefi gözümde canlandırmak. Engelleri değerlendirmek. O engelleri aşip hedefe ulaşana kadar kullanacağım her yöntemi listelemek.

Seksin neden farklı olması gerektiğini anlamıyordum.

Planım basitti: Isla'ya tam olarak ne istediğimi söylemek. Onu istediğimi, ona *ihtiyacım olduğunu*, o kadar çok istediğimi ki nefes alamayacak kadar olduğunu söylemek.

Cairn & Crust'a bir buçuk hafta kalmıştı, ama yazın geri kalanını birlikte her saniyenin tadını çıkararak geçirmememiz için hiçbir neden yoktu. Sonra ben gidecektim ve biz... bitecektik.

İçim bir anda burkuldu. Henüz analiz etmeye hazır olduğumdan emin olmadığım bir şeyin eşiğindeydim.

"Bence iyi gitti," dedi Amy, görüşme biter bitmez.

Kollarımı kavuşturup, ağzımı dolduran ekşiliği görmezden gelmeye çalıştım. "Bilmiyorum. Onda bir tuhaflık vardı."

"Ne gibi?"

"Sonunda hasta tutma konusunda bana sataştığı kısım." Amy ayağa kalktı, kahvesinden bir yudum aldı. "Bu makul bir soru."

Hayır, kendini beğenmiş bir tavır sergiliyordu. "Sanki işi çoktan almış gibi konuşuyordu. Hoşuma gitmedi."

"Çünkü aşırı nitelikli olduğunu biliyor."

"Aynen öyle." Hemen atladım, sesimdeki coşku beni bile şaşırttı. "Peki ya o burun tıkanıklığı gibi öksürüğü ne olacak? Her an ölebilir ve biz yine başa döneriz."

Yüzündeki ifade, benim ne kadar şeffaf olduğumu gösteriyordu. "Ne istersen yap, Macabe, sat ya da satma, benim işimi etkilemediği sürece." Esneyerek gerindi. "Nisha ile akşam yemeğinde buluşacağım. Buradan gidebilir miyim?"

"Tabii, ben kapatırım."

Ofisimde yirmi dakika daha geçirdim, Amy'nin görüşme notlarını okudum. Delik açabileceğim herhangi bir cevap arıyordum. Kabul etmekten nefret ediyordum ama görüşme oldukça kusursuz geçmişti.

Elbette bu durum tek başına şüpheli olmalıydı, değil mi? Dr. Radcliff, Manchester'daki en iyi muayenelerden birinde çalışıyordu, öyleyse neden buraya taşınmak istesin ki?

Kabul etmek gerekirse, günlük işler şehirdeki bir muayenehanedeki kadar stresli değildi. Ayrıca tüm hastaları ismen tanımak da hoş bir şeydi. Yine de, onun gibi bir sicile sahip bir doktor, bu büyüklükte bir değişikliğe asla uyum sağlayamazdı.

Telefonum titredi. Bir iç çekerek notları masamın üzerine saçtım.

Callum: Bu akşam gelebilir misin? Konuşmamız lazım.

Isla'dan da bir mesaj gelmişti. Bir saat önce.

Isla: Tamam, elmalı turta yapmaya karar vermiştik ama şeftali ve ahududu kombinasyonunu denedim, bence çok seveceksin.

Bütün öğleden sonra göğsümü sıkıştıran yük aniden kalktı. Cevap yazdım: Şeftalilere alerjim var.

Bilgisayarımı kapattıktan sonra çantamı topladım ve Callum'a eve giderken uğrayabileceğimi belirten bir mesaj attım.

Muayenehanenin kapısını kilitlemeden önce telefonum titredi.

Isla: Ne? Öyle bir şey yok.

Alistair: Bunu kızarıklığma söyle, Dr. Lang.

Isla: Sonunda bir kusur mu keşfettim, Macabe?

On beş dakika sonra, Callum'un evinin garajına girerken hâlâ gülümsüyordum. Juniper'ın annesiyle birlikte işlettiği küçük pansiyon Ivy House'dan Callum'un evini ayıran ağaçların yanına park ettim.

"Selam." Sanki gelişimi bekliyormuş gibi, ben arabadan tam olarak inmeden ön kapıyı açtı. Hala veteriner kliniğinde geçirdiği bir günün ardından giydiği koyu yeşil önlüğü üzerindeydi. "Geldiğin için teşekkürler. Juniper eve gelmeden önce seninle görüşmek istedim. Bir şey içmek ister misin?" Onu takip ederek oturma odasına girdim ve kanepenin arkasına tünemiş siyah kediden öfkeli bir tıslama duydum. Görünüşe göre, sadece varlığım bile Shakespeare'i kızdırmaya yetmişti.

"Su yeter; araba kullanacağım," dedim, sonra o orada durup mutfağa doğru hiçbir hareket yapmayınca kaşlarımı çattım. "Her şey yolunda mı?"

"Şey... mesele şu ki..." Dilini yanağının iç kısmına bastırdı. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor, ama nasıl tepki vereceğinden emin değilim."

"Tamam." *Bu pek de iyiye işaret değil gibi gelmedi mi?* "Bak, eğer bir benini kontrol ettirmek istiyorsan, Amy'ye sor." Gülmedi.

"Juniper'a evlenme teklif etmek istiyorum," dedi çabucak, sanki yere bir el bombası atmış da patlamasını bekliyormuşuz gibi bana bakarak.

Gözlerimi kırdım. "Siz zaten evli değil misiniz?"

"Bir otel odasında yapılan el bağlama töreni yasal olarak bağlayıcı değil ve ben..." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu benim için fazlasıyla yeterli. Ama aynı zamanda – ve bu sana tuhaf geliyorsa özür dilerim – o kadına insanca mümkün olan her şekilde bağlanmak istiyorum, bu mezarlıkta evlenmek ya da o ne isterse onu yapmak anlamına gelse bile."

“Bu tam da Juniper’ın seçeceği bir şey.” Güldüm ve o umutla başını kaldırdı.

“Bu, senin için sorun olmadığı anlamına mı geliyor?”

Cevabımı düşünmeme bile gerek kalmadı, aramızdaki mesafeyi kapatıp omzuna vurdum. “Tabii ki sorun yok; ikiniz de bunu hak ediyorsunuz,” dedim, kardeşim için sadece mutluydum.

“Öyle mi?”

“Evet,” diye onayladım.

Bütün vücudu sanki kendi içine çökmüş gibiydi.

“Bunu sormaya çekiniyordun,” diye sesli olarak fark ettim.

O da başını salladı. “Zaten yapacaktım, ama bu sefer sana söylemek istedim. Dürüst olmak istedim. Ve eğer bana vurmak istersen...”

“Sana vurmayacağım; o zaman da vurmamalıydım.” Sanki üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi güldü.

“Ne zaman yapacaksın?” diye sordum. Eğer önümüzdeki birkaç hafta içinde olmazsa, onlarla kutlama yapmak için burada olmayabilirdim. Bir yıl önce, bunu hiç düşünmezdim. Ama şimdi... dilimin arkasında ekşi bir tat vardı.

“Yakında. Yüzüğü aylardır aldım; daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum.”

“Özel bir şey yap,” dedim, “O bunu hak ediyor.” Yıllar önce Juniper’a evlenme teklif ettiğimde, İtalya gezisi sırasında bir anlık hevesle olmuştu. Bir haftalık güneş, karbonhidrat ve fazla limoncello yüzünden başım dönüyordu.

Yüzüğüm bile yoktu. Bir hafta sonra birlikte bir tane seçmiştik.

Callum sıırıttı. “İçinde bir yerlerde romantik bir adam olduğunu biliyordum. Isla sana iyi bir etki yapıyor.” Yüzüm bir şeyleri ele vermiş olmalı ki başını eğdi. “Ne?”

“Hiçbir şey – ondan hoşlanıyorum.” Cümlenin sonundaki “ama”yı ben bile duydum.

“Bana biraz daha fazlası *gibi* geldi.”

“Tamam, ondan *gerçekten* çok hoşlanıyorum. Ve Teddy – çocuk zeki ve çok komik,” diye itiraf ettim, yüzümü ellerimin arasına gömerek. “Sorun da bu. İkisi de inanılmaz... ama ... planımda yoklardı...”

Ön kapı açılınca sözümü kestim. Topuklu ayakkabılar parke zeminde tıkırdadı. “Molamın bitmesine on beş dakika var,

otuz saniye içinde soyunmanı istiyorum – *oh...* hey, Alistair.” Juniper kapı eşiğinde durdu, geniş kahverengi gözleri aramızda gidip gelirken aceleyle gömleğinin düğmelerini ilikledi. “Neler oluyor?”

“Alistair, Isla’ya aşık olabileceği için panik atak geçiriyor.” Callum, elleri belinde, beni izledi. “Henüz belli değil. O kısma henüz gelmedik.”

Başımı şiddetle salladım. “Panik atak geçiriyor olsaydım bunu bilirdim ve geçirmiyorum... imkansız, ben...” Isla’ya aşık değildim. Olamazdım.

Juniper alaycı bir şekilde güldü ve dikleşti, sanki yerleşiyormuş gibi kollarını başının üzerine uzattı. “Tamam, tamam. Ortamı okuyabiliyorum. İşte burada devreye giriyorum.”

“Tam olarak ne için?” diye sordu Callum.

“Beni istemeden tanık olmaya zorlayacağınız bu çekingen erkek dostluğunu hızlandırmak için.” Parmaklarını aramızda sallayarak odanın içine doğru ilerledi. “Neden sadede gelmiyoruz? Bana Isla ile işleri nasıl mahvettiğini anlat, eğer yardımımı hak ettiğine karar verirsem, nasıl düzelteceğini söylerim. Ne...” Callum’un şok olmuş ifadesini fark edince durakladı. “Harika bir çift terapisti olurum.”

“Harpy, ne zaman bir flört programı izlese televizyona ‘Onu terasın altına gömün’ diye bağıırıyorsun,” dedi Callum.

“Çünkü çoğu erkek terasın altına gömülmeyi hak ediyor.” Bakışları bana kaydı ve omurgamdan bir ürperti geçti. “Eğer Isla’ya bulaşırsan, *seni* gömmesine yardım ederim.”

Yüzümü buruşturdum. Herkes onu inciteceğime o kadar emindi ki. Bu, onu rahat bırakmam için yeterli bir işaret değil miydi? “Öyle değil – *lanet olsun.*” Kanepeye çöktüm, kravatımı çekiştirdim. Nefes alamıyordum. “Baştan başlamam lazım.”

Onlar ayakta beklerken, ben dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim, içimde kopan fırtınayı dindirecek bir şeye ihtiyacım vardı. “Muayenehaneyi satıyorum,” dedim Callum’a, gözlerinin içine bakarak. “Bugün onun yerine geçecek mükemmel birini gördüm.”

Saat birkaç kez tik takladıktan sonra nihayet konuştu. “Neden?”

Asıl önemli soru bu değil miydi?

"Babamın beni tıp fakültesine soktuğunu biliyor muydun?"

Callum kaşlarını çattı, bu konuşmanın nereye varacağını anlamamış gibiydi. "Evet, birkaç telefon görüşmesi yaptığını hatırlıyorum."

Acı bir şekilde alay ettim. *Elbette Callum'a söylemişti. "Ben bilmiyordum. İlk dönemimin sonunda, bir laboratuvar raporunda başarısız olana kadar öğrenmedim. Profesörüm beni ofisine çağırdı ve 'Baban adına çok uğraştım, beni utandırmasan iyi olur, evlat' dedi."* Bu sözler beynime kazınmıştı, gün gibi açıktı. "İlk işimde de aynı şey oldu. Mülakatı yapan kişi, 'Babanın eski okul arkadaşım,' dediği anda, işin benim olduğunu anladım."

Ben haftalar haftalarca hazırlık bu röportaj röportaj Cevaplarımı Cevaplarımı, bir senaryo gibi ezberleyene kadar banyo aynasında prova ettim. "Bunu unutmaya çalıştım . . ." diye devam ettim. "Ama yaşlandıkça, onunla rekabet etmeyi bırakamadım. Onsuz da her şeyi başarabileceğimin bir kanıtı olarak, ortak olmak için kendimi paralamıştım."

bakışlarım Juniper'a kaydı. "Bu süreçte kimi incittiğimin önemi yoktu." Dudakları büzüldü.

"Yani... doğru anlamış mıyım? Babam öldü, muayenehanesini sana bıraktı ve tek bir hamlede senin de kendi başına ortak olma fırsatını elinden mi aldı?" diye sordu Callum.

"Esasen öyle." Başımı salladım. Glasgow'dan ayrılmadan önce yaşanan tüm o saçmalıkları ona anlatamazdım. Ya da tıbbi tamamen bırakmayı düşündüğümü.

"Bu yeni adam, görüşme yaptığın doktor, iyi biri mi?" diye sordu.

Ellerim yumruk oldu. "Biraz kurallara bağlı biri ama fazlasıyla nitelikli." *Ne yazık ki.*

"Peki Isla bu işin neresinde?" diye sordu Juniper.

"O biliyor, biz... biz..." Sözümlü yarıda kestim, aramızdaki ilişkinin sahte olduğunu yüksek sesle itiraf edemedim. Çünkü gerçektir. Son derece gerçektir. En azından benim için.

Ne diyeceğimi bilemeden, "İkimiz de ciddi bir şey istemiyorduk," dedim.

"Peki şimdi durum ciddi mi?"

"Onu düşündüğümde nefes alamıyorum." *Ki bu, lanet olası her an oluyor.* Kravatımı tekrar çektim, beni boğduğundan emindim. "Bu

Bu ciddi mi geliyor?”

Callum, sanki ilk kez yürüyen bir yavru geyiği izliyormuş gibi yumuşakça gülümsedi. “İsla ile konuşman gerekiyor gibi görünüyor. İkinizin de ne istediğini öğren.”

Peki ona ne soracağım? Kız arkadaşım olmak ister misin? Hayır. Kesinlikle hayır.

“İsla, eski sevgilisiyle yaşadığı onca dertten sonra ciddi bir ilişki istemiyor,” dedim. “Teddy’nin onun için bir numaralı öncelik olduğunu başından beri açıkça belirtmişti.”

Buna tamamen katılıyordum. Teddy onun önceliği olmalıydı. *Benim önceliğim ise İsla olmalıydı.*

Juniper güldü. Sesi mutlu geliyordu. *Benim için mi mutluydu, yoksa benim mutsuzluğumdan mı?* “Tamam,” dedi. “Şöyle yapacaksın. Yalvar.”

“Yalvarayım mı?”

“Yalvar,” diye onayladı.

Ağzım açık kaldı. *Gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi?*

“Kadınlar, erkeklerin gösterdiği kadar karmaşık değildir. Tek istediğimiz, 'iyi adam' olmayan, bolca orgazm yaşatabilen ve duygusal olarak kapalı bir köprü trolü olmayan hoş bir erkektir.”

“Her gün bana iltifat ediyorsun, tatlım.” Callum, kızın başının yanına bir öpücük kondurdu.

“Ama o haklı. Ben hakimiyet kurmak için gıdıklama savaşı önerecektim. Onun tavsiyesi çok daha iyiydi.”

Juniper gözlerime baktı, gözlerinde anladığım bir uyarı vardı. “Eğer onlarla, burada Skye’da bu hayatı yaşamak istediğinden kesinlikle eminsen, dizlerinin üzerine çök ve onunla birlikte olması için yalvar. Sonra hayatının geri kalanı boyunca her gün yalvarmaya devam et. Ya değilse? Kliniği sat ve onu bırak, çünkü ikisi de daha iyisini hak ediyor.”

“Onlar her zaman daha iyisini hak edecekler.”

“O saçmalığı da kes. Kendinden bu kadar nefret etmene neden olan şey her neyse, hayatının geri kalanını mahvetmeden önce bırak gitsin,” dedi. “Ve eğer benimle bir ilgisi varsa, kesinlikle bırak gitsin, çünkü ben bunu aştım.” Parmakları Callum’unkilerle birleşti. Mesajı anlaşılmıştı.

Boğazımı temizledim. “Peki ya ameliyat? Benim...” *Bunu yapabileceğimi. Hak ettiğimi.*

“Kime?” diye sordu Callum, sanki Jim Macabe’nin hayaleti mutfak tezgahında oturuyormuş gibi odaya göz gezdirerek. “Belki babam, seni küçük hissettirmek için son bir fırsat olarak ameliyatı sana bırakmıştır. Ya da belki de bu onun hayatının eseri olduğu ve bunu emanet edeceği başka kimse olmadığı içindir. Bunu asla bilemeyeceksin.” Juniper’ın elini bıraktı ve önümde çömeldi, tıpkı biz küçücükken yaptığı gibi yüzümün iki yanını kavradı. Artık ondan biraz daha uzundum ama yine de aynı sakinleştirici etkisi vardı. “Nedenini bilmiyor olabilirim, ama Glasgow’da mutsuz olduğumu biliyorum. Eve döndüğün ilk birkaç ay... sanki ruhun senden emilmiş gibiydi. Seni mutlu ediyorsa, babanın sana muayenehaneyi neden bıraktığı kimin umurunda?”

O böyle söyleyince kulağa çok basit geliyordu.

Gerçekten kalabilir miydim? Babamla ilgili tüm bu sorunları bir kenara bırakıp, Isla ve Teddy’nin hak ettiği adam olmaya çalışabilir miydim? Kinleith Muayenehanesini onun gösterdiği özenle yönetebilir miydim? Hayatımın geri kalanı boyunca?

Bunu istiyordum. Bu farkındalık yavaş, ağır bir nabız gibi geldi.

Her gün muayenehanede çalışıp, her akşam kulübeye dönmek.

Karanlık pencereleri ve duvarları hala kaplayan taşınma kutuları olan benim kulübem değil. Yanındaki kulübe. Havası her zaman elma ve tarçın kokan kulübe.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda Isla’yı öperdim. Teddy öğürme sesleri çıkarana kadar onu öperdim, sonra halının üzerine uzanıp Lego yapardık.

Duvarlara resimler asabilirdik.

Dolapları yiyeceklerle doldurabilirdik.

Her Noel’de taze kesilmiş bir ağacı içeri sürükler, dalları bükülecek kadar çok renkli ışıklar ve süslerle donatırdık.

Sonra yazın, Teddy uyuduktan sonra Isla ile bahçeye gizlice çıkıp, battaniyenin üzerine uzanıp yıldızları seyrederdik. *Hiçbir* yere gitmeyeceğimiz için çıplak ayaklarımızı kuru toprağa gömerdik.

Zihnimde o geleceği net bir şekilde görebiliyordum. Onu istiyordum. Hem de çok.

Ama istemekle yapmak çok farklı şeylerdi. Ve sorun şuydu... Kendime güvenmem gerekiyordu.

Burada uzun vadede mutlu olabileceğimden emin olmam gerekiyordu.

Isla'ya olan hislerim gerçektir, ama aynı zamanda yeni bir ilişkinin getirdiği o heyecan verici küçük balonun içindeydik. Bir iki yıl sonra bu balon patlarsa, ikisini de incitmiş olurum.

Boğazımı temizledim, Isla'ya koşup o geleceği hemen gerçekleştirmek için duyduğum dürtüyü bastırdım. "Biraz zamana ihtiyacım var. Her şeyi iyice düşünmek için."

"Onunla konuşmalısın," dedi Callum tekrar. "Ve bir an önce. Aslında küçük kardeşimin evde olmasını seviyorum."

Isla

Sesli mesaj: İyi günler, Bayan Lang. Ben Kinleith İlköğretim Okulu'ndan Linda. Theodora'nın Eylül ayındaki Loch Ness gezisi için yapılan ödemenin alındığını teyit etmek için arıyorum. Teşekkürler, herhangi bir sorunuz olursa lütfen çekinmeden iletişime geçin.

Isla: Az önce okuldan Teddy'nin depozitosunun ödendiğini bildiren bir telefon aldım. Bunu hallettiğin için teşekkürler Cameron, Teddy çok heyecanlı.

"Demek telefonun gerçekten çalışıyor?"

"Oh!" Yanımda aniden bir ses duyunca irkildim. "Kahretsin, Heather, beni korkuttun."

"Üzgünüm, beni duyduğunu sandım." Bir iç çekerek park bankının yanına çöktü ve güneş gözlüklerini başına itti.

Cuma sabahıydı ve Brown's'taki öğleden sonraki vardiyama birkaç saat vardı. Hava izin verdiğinde Teddy ve ben bu saatleri köy meydanındaki küçük çocuk parkında geçirirdik.

"Çok yükseğe çıkmayın kızlar; Emily geçen sefer kolunu kırıyordu," diye seslendi Heather, ikizler salıncaklardaki Teddy'ye doğru koşarken. "Kardeşime mesaj mı atıyorsun?"

"Hayır." Ekranımı kilitledim. "Sadece Cameron." "Şef Dickhead şimdi neyin peşinde?"

Bu lakaba güldüm. Daha önce fark etmemiştim ama Heather ve Alistair birbirlerine çok benziyorlardı: açık sözlüydüler ve değer verdikleri insanları savunmak söz konusu olduğunda komik derecede kindar olurlardı. "Aslında bir kez olsun iyi bir şey," dedim. "Teddy'nin okul gezisine gitmesi için masrafları karşıladı."

Alistair'e söylemek istedim, onun "Nihayet, lanet olsun" demesini şimdiden tahmin ediyordum.

Heather alaycı bir şekilde güldü. "Artık asgari çaba için altın yıldız mı dağıtıyoruz?"

"Hayır." Ses tonuna biraz irkildim. *Öyle mi yapıyordum?* "Sadece küçük bir zaferi kutluyorum. Israrcı davrandım ve sonunda Teddy için elini uzattı. Önemli olan da bu."

"Haklısın. Özür dilerim, kendi duygularımı yansıtıyorum." Heather elini benimkinin etrafına doladı, ılık esintiye rağmen eli soğuktu. "Onun seni oyalamasını görmekten nefret ediyorum."

"Biliyorum." Bu konuyu pek konuşmazdı ama Mike'ın onu terk etmesinin onda iz bıraktığını biliyordum. Tıpkı Cameron'ın ihanetinin bende bıraktığı iz gibi. "Sen iyi bir arkadaşsın." Başımı omzuna yasladım ve ikimiz de sessizce kızların küçük manyaklar gibi gülüp sırayla birbirlerini salıncakta itişmelerini izledik. Tanrım, çok sevimliydim. Kinleith'e taşındığımızdan beri yaşanan tüm o boktan olaylara, tüm o gözyaşlarına ve acıya rağmen... sırf böyle anlar için bile olsa, buna değmişti. "Seninle olduğumuz için çok mutluyum."

Bunu asla kaybetmemek için dua ettim.

Parmakları elimi sıkıca kavradı. "Öyleyse, eminim ki bu sadece benim endişeli bir insan olmamdan kaynaklanıyor, ama yine de sormak zorundayım, bir şey sorabilir miyim?"

Ses tonundan dolayı donakaldım ve başımı kaldırdım. "Ne var?"

Alistair ve benim bunca zamandır yalan söylediğimizi mi anlamıştı?

"Aptalca davranıyorum. Fazla düşünüyorum. Ama..." Dudaklarını ısırdı. "Geçen gün öğle yemeğinde seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Her şey çok iyi gidiyor gibi görünüyordu ama sonra..."

Başını salladı. "O zamandan beri senden neredeyse hiç haber almadım... ve geçen gün öğle yemeğinde seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Her şey çok iyi gidiyor gibi görünüyordu ama sonra..."

Geçen gün öğle yemeğinde seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Her şey çok iyi gidiyor gibi görünüyordu ama sonra..." Başını salladı. "O zamandan beri senden neredeyse hiç haber almadım... ve yolculuğun masraflarını karşılamakta zorlandığınızı bile bana söylemedin..."

"Çünkü utanıyordum," dedim çabucak, sıkışmış boğazımdan zorla kelimeleri çıkararak. "Teddy'ye bakmamak. Cameron'dan kırıntılar için yalvarmak... bu utanç verici."

"Cameron'u boş ver," diye tükürdü. "Utanacak hiçbir şeyin yok. Çocuk nafakası için ona dava açmadığın için şanslı."

"Alistair de aynı şeyi söyledi... ama bunu yapamazdım." Nasıl yapacağımı bile bilemezdim.

"Bazıları yapman gerektiğini söyleyebilir." Bana baktı. "Pro bono çalışan harika bir aile avukatı tanıyorum."

"Hayır." Başımı salladım. "Sonunda yardımcı olmaya başladığı bir anda olmaz." Ayrıca bir avukatı da işin içine karıştırmak istemiyordum.

. Teddy'ye pek bir şey veremeyebilirim, ama ona ebeveynleri arasında sağlıklı ve medeni bir ilişki sunabilirdim.

"Fikrini değiştirirsen teklif hala geçerli," dedi.

"Teşekkürler." Omuzlarım gevşedi ve dikkatim tekrar kızlara yöneldi.

"Başlangıçta sana ve Alistair'e şüpheyile yaklaştığım için özür dilerim. İkinizin birbiriniz için mükemmel olduğunu düşünmeye başlıyorum. Hepimiz öyle düşünüyoruz. Annem geçen hafta öğle yemeğinden sonra senden bahsetmeden duramadı."

Suçluluk duygusu içimi parçaladı ve gözlerimi sıkıca kapattım. Tek kelime daha duyamazdım.

"Ne..." Sözüünü yarıda kesti. "Oh, *lanet olsun*. Aranızda bir şey mi oldu?"

"Hayır," diye hemen onu sakinleştirdim. "Hiçbir şey olmadı; Alistair ve ben çok iyiyiz. Her şey mükemmel."

Öğle yemeği mükemmeldi. Ailesi mükemmeldi. Beni duvara dayayıp Cameron'la savaşmak istemesi mükemmeldi.

Sorun da buydu. Teddy ile benim o hayata kolayca uyum sağlayabileceğimizi çok net görebiliyordum.

Yatak odasında neredeyse öpüşecek olduğumuzdan bahsetmemiştik. Her şey gibi, bunu da halının altına süpürmüştük. Ama bunun altında yatan gerilim hâlâ oradaydı. Derimin altında çıtırdayan canlı bir tel gibi.

Bana attığı bakışlar ve küçük dokunuşlar bir göstergeyse, o da bunu hissediyordu.

Dün öğle arasında kahve almak için Brown's'a gelmişti. Sonra ziyaretinin çoğunu, ben latte sanatı yaparken başımda durarak geçirdi.

İlk başarılı kuğumu yaptığımda, kulağıma çok yakın bir mesafeden "Etkileyici" dedi.

"Beni şaşırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, ama neden bu akşamki akşam yemeği için bana mesaj atmadığını merak ediyorum."

"Üzgünüm. Jess beni kitap kulübüne davet etti."

"Anlıyorum." Burun deliklerim onun kokusuyla dolana kadar bana yaklaştı. "Daha iyi bir teklif almışsın. Seni benim tarafıma çekmek için ne yapmam gerekiyor?" *Çok az bir şey.* Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? "Tatlı ısmarlayayım mı?"

"Benimle dalga geçme, Macabe. Tatlı olacaksa, ben yaparım."

"O zaman ben pişiririm."

"Yine bataklık suyu mu?" Gözlerimi devirdim, bu da onu gülümsetti. Son günlerde çok kolay gülümsüyordu. Bunun benim sayemde olduğunu ummakla aptallık mı ediyordum? "Merak etme, ben hallederim."

"Peki o zaman. Ben ödeyeceğim." Cüzdanını çıkardı ve tezgahın üzerine iki yirmi sterlinlik banknot uzattı.

"Ah, gerek yok ki..."

"Tartışma," diye sözümü kesti. "Sen sadece Teddy'nin en sevdiği berbat dondurulmuş pizzaları alsan bile, ben ödeyeceğim."

Ben o berbat dondurulmuş pizzaları almıştım. O da hiç şikayet etmeden yemişti, sanki ilk kez izliyormuş gibi gözlerini *The Lion King*'e dikmişti, oysa o zamana kadar Teddy ile en az beş kez izlemişti. Bağlantı kapısından geçmeden önce, alnıma çok tatlı bir öpücük kondurmuştu. On iki saat sonra bile dudaklarının izini hissedebildiğimden emindim. Sanki cildime sözsüz bir sözü dövme yapmış gibiydi.

"Madem her şey bu kadar mükemmel, neden ağlamak üzereymiş gibi görünüyorsun?" diye sordu Heather, beni tekrar şimdiki zamana geri getirerek.

Çünkü yalanın ortaya çıkmaya başladığını hissediyorum.

Söyleyemediğim kelimeler dilimde dolaşıp duruyordu. Ben de doğru olanı söyledim. "Teddy onu gerçekten çok seviyor."

"Sen de öyle." Başını salladı. "Şimdi bunun yürümeyeceğinden korkuyorsun ve Teddy'nin güvendiği başka bir adam tarafından incitileceğinden, onu hayatına soktuğun için dünyanın en kötü annesi olacağından, falan filan." Parmaklarını çevirdi.

Gözlerimi kırptım. "Kafamın içinde mi yaşıyorsun?"

"Oh, lütfen, ben dünkü çocuk değilim. Ve unutmuş olabilirsin diye." Ava ve Emily'yi işaret etti. "Ben de tam olarak seninle aynı durumdayım. Onların hayatına yeni birini sokma konusunda benim de aynı korkularım olmadığını mı sanıyorsun? Sence neden *adadaki erkeklerle seks yapmama* kuralım var?"

Elbette vardı. Vardığını biliyordum. Okulda Bay Summers'ın sorgulayıcı bakışlarından kasıtlı olarak kaçındığını görmüştüm. Aradaki fark, Alistair ve benim ilişkimizin tek bir şekilde sonlanacağıydı. "Özür dilerim—"

"Özür dileme. Ben öyle demiyorum." Derin bir nefes aldı. "Demek istediğim, Alistair mükemmel değil... hatalar yaptığını sana ilk söyleyen o olurdu. Ama seni o şekilde inciteceğine gerçekten inanmıyorum. Yapmaz."

"Bu doğru değil..."

"Lütfen bitirmeme izin ver." İki elimi de tuttu. "Onun kurnazlığı ve parayı savurmasıyla dalga geçtiğimi biliyorum, ama bu sadece onun değer verdiğini gösterme şekli. Çocukluğumuzdan beri böyledir. En küçüğüm olduğum için çoğunu kaçırdım, ama şimdi geriye dönüp baktığımda, babamın kardeşlerime ne kadar sert davrandığını görüyorum. Onu seviyorum ve özlüyorum, ama bu yüzden ondan nefret ediyorum, anlıyor musun?" Gözleri doldu. "Onlara yeterince iyi olmadıklarını inandırdığı için. Alistair kalbini her zaman kırılgan bir şey, korunması gereken bir şey gibi taşırdı.

"Yani, sana güven verecek sözleri söylemediği için korkuyorsan, bu onun umursamadığı anlamına gelmez. Mike beni terk ettikten sonraki gün" – eski kocasının adını anınca burnunu kııştırdı – "kapımın önüne kocaman bir yemek paketi geldi. Küçük kilerime sığmayacak kadar çok makarna paketi vardı. Artık yemediğim Pop-Tarts, Turkey Twizzlers gibi, çocukken sevdiğim tüm şeyler. Siparişte isim yoktu, ama ertesi hafta ve ondan sonraki hafta da bir tane daha geldi, o bundan hiç bahsetmedi ama ben onun olduğunu biliyordum. Nadiren telefonu eline alıp arasa da bana göz kulak oluyordu."

"Heather..." diye fısıldadım, kalbim onun için sızladı.

Bunu defalarca görmüştüm. Alistair'in ailesinden her zaman uzak durup, uzaktan onlara bakmasını. Kapı zili. Robot süpürge. Boş vakti olduğunda içki fabrikasında yardım etmesi.

Onun kendini öyle görmediğini de biliyordum. Bu, onu daha da sevmeme neden oluyordu.

"Tamam, bu benim için çok kötüydü." Dar koltukta döndü. "Kardeşimle çıkmaya devam etmen için seni etkilemeye çalışmak bana düşmez.

Siz ayrılırsanız bile her zaman arkadaş kalacağız," diye söz verdi. "Ama onun şımarık küçük kız kardeşi olarak, sen bakmıyorken kardeşimin sana sanki ay'ı asıp yıldızları eklemiştir gibi baktığını söylemek benim sorumluluğum gibi geliyor. Ve hepimiz onun kalbi kırılmasını görmekten korkuyoruz çünkü hiçbirimizin ona yardım etmesine izin vermeyeceğini biliyoruz. O sadece yalnız, acımasız bir ihtiyara dönüşecek ve çocuklar her bahçesinde oynadıklarında onları tehdit edecek."

Gülerek boğazımdan sıkı bir ses çıktı. "Bunu bir iki kez yaptı bile."

"*Tanrım*, elbette yaptı. Onu sevmeyi hiç de kolaylaştırmıyor."

Yine de, onu sevmeye başlıyor olabileceğimden korkuyordum. O berbat, paslı bahçe sandalyesinde beni kucaklayıp, bende çirkin hiçbir şey olmadığını söylediği gecedan beri bu duygu içime sızıyordu.

"Oh, harika bir fikrim var!" Heather nefesini tutarak, bankta bana doğru döndü.

"En son harika bir fikrin olduğunda kardeşine bir vibratör göndermiştin."

"Ve bak, ne kadar da iyi sonuç verdi."

Sen daha sertini seviyorsun.

Bütün vücudum yanıyordu. Belki de biraz fazla iyi yanıyordu. "Yarın kızları Dunvegan Kalesi'ne götürüyorum. Teddy de gelse nasıl olur? Onları kafeye kek yemeye götüreceğim, sonra da orada yatıya kalabilirler; buna bayılacaklar." Bana hafifçe dirseğiyle dirseğime vurdu. "Böylece siz ikiniz de bunu konuşmak, duygularınızı açıklamak ve sonra el ele tutuşarak çok masum bir akşam geçirmek için tam bir gün ve gece vaktiniz olur."

Konuşacak bir şey yoktu. Alistair gidiyordu. Heather'ın söyledikleri doğru olsa ve bana karşı hisleri değişmeye başlasa bile, benim için asla kalmazdı.

Ondan bunu istemezdim.

Ama bu teklif, Alistair'le kesintisiz bir gün. Tamamen baş başa.

Eğer seks yaparsak, belki bu yeterli olurdu. Sadece bir kez, içimizden atmak için.

Bunun yüzüme patlaması tamamen mümkündü. Ben, şehvet ile... daha fazlası arasındaki farkı bilmeyen yalnız bir aptaldım. Ama bu, karnımın heyecanla kıpırdamasını engellemedi.

Yalan söylemek yoktu. Teddy'nin aşırı bağlanmasından endişelenmek yoktu.

Başımı salladım ve Heather'ın yüzü aydınlandı. Açıkça ne düşündüğünden haberi yoktu. "Aslında kulağa mükemmel geliyor."

"Evet!" Ellerini çııptı. "Sen benim yengem olduğunda, 'Sana demiştim' demek için sabırsızlanıyorum."

Aptalca bir şakaydı. Ama göğsümde bir şey kanat çııptı. Umut dolu küçük bir kuş.

Isla

Cameron: Konuşabilir miyiz, Isla?

Cameron: Boş olduğunda beni ara. Gelirim. Çok önemli bir şey.

"En azından bir dene," dedi Alistair Cumartesi sabahı ilk iş olarak, sanki dudaklarımdan çıkacak "Kesinlikle olmaz" sözlerini şimdiden duymuş gibi.

Sandaletlerime kum girmişti, bu da kaçmamı imkansız hale getiriyordu. "Biliyorsun, plajda bir gün geçirmeyi önerdiğinde aklımdaki tam olarak bu değildi."

Heather'ın Teddy'yi bir günlüğüne alacağını teklif ettiğini ona mesaj attığımda, cevabı anında gelmişti: Bana bırak, aklımda mükemmel bir plan var.

Güneş gözlüğünün kenarından meraklı bir kaş hareketi yaptı. "Güneşlenmeyi mi tercih edersin?"

"Evet, aslında." Kollarımı kavuşturdum. Bunun için mükemmel bir hava vardı.

Ağustosun ilk hafta sonuydu ve Skye'da geçireceğimiz yazın muhtemelen tek güzel günü de bu gündü.

Güneş ışığı sudan minik elmaslar gibi yansıyor ve berrak mavi ufku tek bir bulut bile bozmuyordu. Ilık esinti, örgümden kaçan bukleleri savuruyor ve elbisemi vücuduma yapıştırıyordu. Alistair'in, dikkatimi vermediğimi sandığı anlarda bana baktığını fark etmiştim.

Bununla başa çıkmakta zorlanan tek kişi o değildi.

Lacivert koşu şortunun kalın uyluklarına sıkıca oturması neredeyse müstehcen bir manzaraydı. Bu sabah kulübenin kapısından sendeleyerek çıktığım, Teddy'nin başına nadiren kullandığımız güneş şapkasını takıp onu Heather'ın motoru çalışır halde duran arabasının kaputuna yaslanmış halde bulduğum andan itibaren, ona bakmamak için bilinçli bir çaba sarf ediyordum.

Şimdi onlara bakarken kendi uyluklarım da gerildi.

Böyle halka açık bir yerde ortalıkta dolaşmak yasadışı olmalıydı.

"Güneşlenmekten nefret edersin," diye karşılık verdi kendinden emin bir şekilde, elindeki küreği bir elinden diğerine geçirerek. Sanki neyi sevdiğimi *tam olarak* biliyormuş gibi.

Nedenini tam olarak anlayamıyordum ama bugün farklı görünüyordu. Belki daha kararlı... ve bu Alistair için önemli bir şeydi. "İkimiz de on dakika içinde canımız sıkılır."

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz," diye cevap verdim, onun haklı olmasından nefret ederek.

En azından güneşlenmek, hayatı tehdit eden bir tehlike barındırmıyordu.

Gülerek, "Bak ne diyeceğim, Lang. Sana bir teklifte bulunayım. Bana suda on dakika ver, eğer kötü vakit geçirirsen, günün geri kalanında ne istersen yapacağız," dedi.

"Ne istersem mi?" Çakıllı kıyıda duran kayığı düşündüm. *Yapabilir miydim?*

"Her şeyi." Bu kelimeyi, yanaklarımın kızarmasına yetecek kadar uzatarak söyledi ve zihnimde *çok* farklı bir senaryo canlandı.

Heather'ın Teddy'yi bir geceliğine alacağı konusundan henüz bahsetmemiştim, onun geceyi birlikte geçirmeyi önerdiğimi düşünebileceğinden korkuyordum. Hiçbir şey düşünmeyeceğinden korkuyordum.

Alistair, kararsızlığımı tamamen başka bir şey olarak yorumladı. Küreği kuma bıraktı ve bir adım yaklaştı. "Neden korktuğunu söyle bana."

"Boğulup Teddy'yi yetim bırakmaktan." "Can yeleği bunun için var."

"Ya denize sürüklenirsem?"

Hiç tereddüt etmedi. "Seni takip ederim. Sana hiçbir şey olmasına izin vermem." Romantik bir şey söylemek istediğini sanmıyordum ama öyle oldu. "Körfezi bile terk etmeyeceğiz; burada akıntı güçlü değil." Dizlerini büküp güneş gözlüklerini başına itti, gözleri cesaret vericiydi. "Hadi Lang. Sadece on dakika."

Dudaklarımı ısırdım, kayığa tekrar baktım. Bir tur şirketinden kiraladığı kırmızı tekne, iki kişinin çok sıkışık bir şekilde oturabileceği büyüklükteydi. Alistair'in bacaklarının arasına sıkışmış, o dalgaların arasında manevra yaparken parmaklarımla suyu okşadığımı hayal etmeye çalıştım. Bunda belli bir çekicilik vardı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Tamam."

"Evet!" Ellerini çırpı. Bir okul çocuğu gibi sırtan hali beni fazlasıyla heyecanlandırdı. "Önce elbisenizi çıkarmalısınız."

İyi hislerim bir anda yok oldu. "Ne? Neden?" "Elbise sırlıklam olur."

"Ama ben sadece bikini giyiyorum." Çenemin düştüğünü hissettim. "Beni görecek."

Tabii ki seni görecek. Bunu, sadece bir kez giydiğim kırmızı iki parçalı mayomu çıkardığımda, sonra da modern güzellik standartlarına uymak için içimdeki dürtüye boyun eğip vücudumun her santimini tıraş edip losyon sürdüğümde biliyordum.

"Umarım öyle olur." Tişörtünü başından geçirmeden hemen önce bana attığı göz kırpması mıydı, yoksa söylediği sözler miydi bilmiyorum, ama beynim her zamankinden daha fazla kısa devre yaptı.

Alistair'i gömleksiz görmek ilk kez başıma gelen bir şey değildi, ama gözlerim pürüzsüz, soluk teninin her santimini tararken sanki ilk kez görüyormuşum gibi hissettim.

"İsla."

"Hmm?" Gerçekten haksız bir şekilde çekiciydi.

"Elbiseni çıkar, tatlım." Sesinde hiç mizah yoktu. Bu söz üzerine, çimlerle kaplı kum tepelerine bakacak şekilde yerinde dönmeye başladım.

"Fermuarı açmama yardım et." Yalan. Ama bir dakikaya daha ihtiyacım vardı. Gözleri ilk kez neredeyse çıplak vücudumun üzerinde dolaşırken ona bakmak istemiyordum.

Yaptığımız onca şeye bakılırsa bu çok saçmaydı.

Sadece bir vücuttu. Bir insanın kalbini taşıyan bir et yığını. Gerçekten önemli olan tek şey buydu.

Alistair'in karnı parmaklarımın altında sert değil de yumuşak olsaydı, ona daha az ilgi duyar mıydım? Başka bir insanı dünyaya getirdiği için şimşek çakmış gibi çatlakları olsaydı?

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu.

Ama on yıllık güvensizlikler bir gecede iyileşemezdi.

Alistair'in nefesi enseme değdi, sıcak parmakları gizli fermuarı kolayca buldu. Yüz metre ötede bir aile plaj havlusu seriyor olsa da, metalin çıkardığı ses bana samimi geldi. Nefes aldım, sonra elbiseyi düşürdüm.

"Can yeleği giyiyorum," dedim, yavaşça dönerek ellerimi belime doladım.

Alistair bakmadı tabii. Gözlerini kararlı bir şekilde benimkilere dikti. Sadece çantasından bir tp güneş kremi çıkarmak ve bana uzatmak için bakışlarını ayırdı.

"Bana sürmeyi teklif etmeyecek misin? Köylülere bir gösteri sunmak için?" Bu yarı şakaydı. Aramızdaki gerginliği azaltmak için bir girişimdi.

Başını salladı. "Sana daha ne kadar, beş, altı saat mi? O kadar süre boyunca sadece ben varım. O zamanı bir polis hücresinde geçirmek için çok fazla planım var." Ve sonra baktı. Çukurlu uyluklarım, çatlakları olan yumuşak karnım. Mavi bakışları umutla parlıyordu. "Kırmızı sana yakışıyor, Lang."

Midem altüst oldu. Sonra birbirimize bakarken yine altüst oldu.

Bana karşı çıkmamı beklediğini hissettim. Onu başımdan savmamı. Burada yaptığımız her şeyin sadece gösteriş için olduğunu hatırlatmamı.

Sadece avucuma güneş kremi döktüm. "Peki."

Güneş kremini sürdükten ve can yeleğimi o kadar sıkı bağladıktan sonra, tarihi bir dizideki son derece dolgun göğüslü bir kadına benzedim. Alistair ayağıyla kayığı sabit tuttu ve kaygan koltuğa tırmanmama yardım etti.

Kıçımın üstüne düştüm. Sert bir şekilde.

"İyi misin?" diye sordu gülmeden. "Evet."

Dudaklarının köşesi hafifçe kıvrıldı; cesaretimin beni yüzüstü bıraktığını anladım. Başparmağıyla çenemi okşadı. "On dakika, unutma."

"On dakika."

Aslında endişelenmemeliydim. Kıyıda ayrıldıktan beş dakika sonra, geri dönmek aklımın ucundan bile geçmiyordu. "Buradan adanın tamamını görebilirsin," dedim, kayığın kenarını sıkıca kavrayan elimle gözlerimi koruyarak.

Kıyıda 200 metreden fazla uzaklaşmamış olmalıyız, ama sahildeki insanlar Lego figürleri kadar küçük görünüyordu. Dalgalı

tepeler altın rengi beneklerle kaplıydı. Pembe ve mor renklerde açan yabani çiçeklerle süslenmiş yeşil çayırlar, kayalık uçurumlara doğru uzanıyordu. Kinleith seyrek görünüyordu. Minicik. Kıyı şeridine tutunmuş bir avuç beyaz badanalı kulübe.

"Harika, değil mi? Suya dönmem bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum." Alistair'in sesi sırtımda yankılandı. "Klişe gibi gelecek ama, suda olmanın beni ne kadar küçük hissettirdiğini unutmuşum."

"Sanki dünyadaki tek insan sensin gibi." Tamamen anladığımdan başımı salladım. "Glasgow'a taşınmadan önce buraya sık sık gelir miydin?"

"Çocukken, babam nadiren izin aldığı hafta sonlarında bizi buraya getirirdi." Kollarını benimkilerin etrafına dolayan Alistair, küreği suda kolayca kaydırırken kaslarını gerdi. "Sonra ergenliğe girdik ve onsuz da bunu yapabiliirdik. Heather ve ben bir keresinde neredeyse bütün yazımızı burada geçirdik."

Bu görüntüye gülümsedim, Heather şüphesiz ağabeyini çılgına çeviriyordu. "Kulağa mükemmel bir çocukluk gibi geliyor." Benimkinin tam tersi.

"Sanırım öyleydi." Kürek çekmeyi bırakıp metal çubuğu dizlerimin üzerine koydu. "Sence sonsuza kadar Kinleith'te yaşayacak mısın?"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Sonsuza kadar çok uzun bir süre."

"O zaman öngörülebilir gelecekte?" diye ısrar etti. "Hiç buradan ayrılacağını düşünüyor musun?"

"Hayır." Dürüstçe cevap verdim. "Cameron'la ilk ayrıldığımızda, Teddy'yi babasından uzaklaştırmanın acımasızca olduğunu bilsem de, tek istediğim kaçmaktı."

Cümlelerin tam ortasında istemeden ağzımdan kaçırdığım utanç verici gerçeği duymuştu. "Burada kendini yalnız mı hissettin?"

"Evet." Bu neden bu kadar utanç vericiydi ki? "Kimseyi tanıımıyordum. Heather gibi okuldan birkaç anneyle selamlaşırdım ama hiçbirini yakından tanıımıyordum. Cameron'ın arkadaşları, dolaylı olarak benim de arkadaşlarım olmuştu. O yüzden bu ilişki bittiğinde, kimsem kalmamıştı."

"Annabelle gibi arkadaşlar mı?"

Yanaklarım kızardı ve tekrar kayığın ön tarafına döndüm. "Cameron çok kötü şeyler yaptı, ama bu benim kendi hatam." Parmaklarım can yeleğimin tokalarıyla oynuyordu. "Hayatımda sadece bir kez kendimi huzurlu hissettim..."

“Büyükannenle,” dedi, başparmağını örgümün ucunda gezdirirken, parmak eklemleri omurgamın tabanına değiyordu.

“Sanırım bir parçam yalnızlığa o kadar alışmıştı ki, bir ilişkim varken bile, burada *kendim* için bir yuva kurmayı denemek hiç aklıma gelmedi. Kendime ait insanlar bulmayı.”

Farkında olmadan kendimi çok izole etmişim.

Şimdi garip bir duyguydu, sanki bir yara izine basmak gibi. Artık hissetmediğim acının anısı.

“Ve şimdi onlar var,” dedi basitçe, ve göğsümün genişlediğini hissettim. “Bir daha asla yalnız kalmak zorunda değilsin.”

“Sen de,” diye cevapladım, çünkü ona bunu hatırlatmam gerektiğini biliyordum.

Hiçbir şey söylemedi. Bir dakika boyunca dostça bir sessizlik içinde süzüldük.

“Teddy için istediğim çocukluk bu,” dedim sonunda. “Senin tarif ettiğin gibi. Yazları denizde geçirmek. Oynayacak kardeşi olmasa bile, hayatı boyunca tanıdığı arkadaşları olması.”

Bir sonraki nefesini sırtıma üfledi. “Belki bir ara Teddy’yi buraya getirmeliyim,” dedim. “Sırf ben korkuyorum diye ona Skye’yi tam anlamıyla yaşatmamak yazık olur.”

“İkinizi de getiririm.” Uylukları kalçalarımı sıktı ve küreği tekrar kucağımdan aldı.

Bütün vücudum karıncalandı. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Ama yapmak istiyorum.” Küreği suda salladı. “Kötü bir başlangıç yaptığımızı anlıyorum...”

“Kötü mü?” Güldüm, kayarken parmaklarımı kenardan sarkıttım.

“Tamam, berbat. Kaba ve bencil davrandım.” Bu sabah ilk kez, sesi çileden çıkmış gibiydi. “Sanki lanet olası lisedeymişiz gibi, seni bu sahte flört planına zorla soktum...”

“Beni zorlamadın.” Onu hemen kesip sözünü bitirdim. “Bana biraz güven.

Ben bir yetişkinim. Eğer yapmak istemeseydim, hayır derdim.”

“İyi.” Nefesinin esintisi ensemdeki saçları okşadı. “Çünkü benim için hiçbir şeyin değişmediğini, senin ve Teddy’nin sadece birer araç olduğunu düşünmeni istemiyorum. Öyle değilsiniz.”

Onun için işler değişmişti.

Bu, yüzyılın en önemli açıklaması sayılmazdı. Ama sanki kendinden bir parça koparıp bana vermiş gibi hissettim.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Göğsümde, sadece içimden atmakla kalmayacak kadar büyük, tehlikeli bir istek büyüyordu. Bu, giderek güçlenen bir hapşırık gibiydi, içimden patladığında tüm vücudumu sarsmaya hazırlanıyordu.

Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım. Bunu sonraya erteledim.

Boğazımı temizledim. "Sana söylemeyi unuttuğum bir şey var. Cameron okul gezisi için parayı ödedi. Kararlı davranmamın gerçekten işe yaradığına inanabiliyor musun?"

Ardından uzun bir sessizlik oldu. Bu sessizliği doldurmak zorunda hissettim.

"Biliyorum, biliyorum, Heather zaten söyledi, bu onu yılın babası yapmaz," diye aceleyle devam ettim, o hiçbir şey söylemeyince. "Ama ona karşı koyduğum için kendimle gurur duyuyorum."

Yine uzun bir sessizlik. Sonra nihayet konuştu. "Kendinle gurur duymalısın. O hala lanet olası bir pislik, buna şüphe yok, ama sen durdurulamazsın, Lang."

Durdurulamaz.

Bu, yüzyılın iltifatı gibi geldi.

Ona dönmeye çalıştım. Tekne sallanmadan önce çeyrek tur döndüm. "Sakin ol," diye gülerek bizi dengeledi. Ama ben kararlıydım. Küreği bırakıp kalçalarımı tuttu, dizlerimin üstünde ona dönene kadar, küçük hareketler halinde dönmeme yardım etti.

Yine güneş gözlüğünü takmıştı. Yuvarlak çerçeveli gözlük, normal gözlüğüyle neredeyse aynıydı. Bir stil seçip ona sıkı sıkıya bağlı kalmak tam Alistair'in yapacağı bir şeydi. Onu bu kadar iyi tanımam beni gülümsetti ve "Teşekkür ederim" dedim.

"Seni suya atmadığım için mi? Dürüst olmak gerekirse, bir an için gerçekten çok cazip geldi."

Dizlerim çıplak iç uyluklarına değdi. "Sabırlı olduğun için mi?"

Beni buraya çıkmaya ikna ettiğin için."

İkna olmamış gibiydi. "Korkmuş olduğunu sanıyordum."

"Öyle," diye itiraf ettim. Ya da belki de korktuğum kişi oydu. Teddy'nin koruyucu varlığı olmadan bu kadar uzağa gelmiş olmak. "Ama bazen biraz korkmanın iyi olduğunu düşünmeye başlıyorum. Cameron'la olsaydım,

hayır dediğim anda sinirlenir, bütün günü mahvettiğimi söylerdi...”

“Lütfen... *yapma*.” Omuzları gerildi. “İkimizi karşılaştırma.”

“Özür dilerim.” Yüzümü buruşturdum, çünkü tam da bunu yapıyordum. “Demek istediğim tek şey... sen iyi bir arkadaşsın, Alistair. Ondan bin kat daha iyi bir adamsın...”

Kürekleri unutmuş, elleri benimkilerin hemen yanına, kayığın kenarlarına kondu. “Ondan daha iyi değilim ve ikimiz de bunu biliyoruz.” Acı bir şekilde güldü. “Hatta, senin için daha kötü bile olabilirim.”

"Hayır," dedim şiddetle.

Nasıl olur da ne kadar iyi olduğunu göremezdi?

Cevap verdiğinde sanki beni hiç duymamış gibiydi. “Kafamın içinde doğru şeyi yapmamı söyleyen bir ses var,” dedi. “Haftaya Cairn & Crust’ı atlatmak, sonra da seni ve Teddy’yi rahat bırakmak, çünkü işleri batırıp sana zarar vermem an meselesi.” Yanakları kızarmıştı. Sert yüzünde ağzı öfkeli bir çizgi gibiydi. “Ama sürekli, vazgeçemediğim iki gerçeğe geri dönüp duruyorum ve bu beni delirtiyor.”

"Ne... ne gerçekleri?" Ağzım kurumuştı.

"Ben lanet olası bir bencilim." Burun delikleri genişledi. "Ve seni, şimdiye kadar hiçbir şeyi istediğimden daha çok istiyorum."

Küçük bir alanda birbirimizi incelerken sözleri yankılandı. Karnımın derinliklerinde bir istek kabarıyordu. Beni kendine doğru çekip, yüzen bir gemide mahsur kalmış iki insanın fiziksel olarak yapabileceği en yoğun şekilde öptüğünde, o isteğime cevap verdi.

Bu coşkuya karşılık verebilmek için zar zor zaman buldum, sonra dünyanın altımdan kayıp gittiğini hissettim.

Soğuk su başımın üstüne dökülürken onun homurdandığını duydum.

Suyun altında nefes nefese kaldım, ellerim çırpınıyordu. Bacaklarımız birbirine dolandı ve can yeleklerimiz bizi yüzeye çıkarırken o da tam yanımdaydı.

"Kahretsin, özür dilerim," diye nefes nefese söyledi, yüzünden su damlarken beni kendine çekti. "Seni yakaladım."

Bunu bildiğimi biliyordum.

Kemiklerime işleyen soğuğu umursamadan, dudaklarım yine onun dudaklarını aradı. Çok hızlıydı. Baskı çok sert ve tecrübesizdi,

Dişlerimiz birbirine çarptı. Bu, Brown's'taki beceriksiz ve dağınık öpücüğümüz kadar kötüydü.

Alistair umursamıyor gibiydi. Uyluklarımı kalçalarına dolayarak, sırtım devrilmiş kanoya çarpana kadar bizi döndürdü. "Bunu istiyor musun, Isla?"

"Evet." Düşüncesizce başımı salladım.

"*Tanrıya şükür.*" Sanki tuzaktan kurtulmuş bir ayı gibiydi. Dudaklarıma daldı, sonra ilk dokunuşta homurdandı. Dudakları benimkileri sarmak için mükemmel bir anda açıldı, elleri saçlarıma o kadar sıkı sarıldı ki, şaşkınlıkla nefes verdim... Bu bir merhaba öpücüğü değildi. Bir şekilde ortada çok karışık hale gelen geçici bir anlaşma yapmış iki komşunun garip öpücüğü de değildi. Bir devamı gibi hissettim. Bir konuşmanın ortasından devam etmek ve kimin önce konuşacağı için mücadele etmek gibi.

Keşke bunun için can yeleklerimizi çıkarmış olsaydık. Kalın kumaş aramıza girerek, ellerinin istediğim her yere dokunmasını engelliyordu.

Düşünmeden, toka aradım.

O geri çekildi, hareketimi fark edince gözleri büyüdü, ben onu vücudumdan yırtarcasına çıkarırken sabırsızlanıyordu.

Umurumda değildi, boğulabilirdim bile, çünkü göğsümü avuçlaması bunu bitirmeyi düşünemeyeceğim kadar güzeldi. Kısa tırnaklarının soğuk tenimde sürtünmesi ile dilinin alt dudağımda dans etmesi arasındaki çelişki. Tanrım – *ah tanrım!* Bu mükemmeldi.

Yeterli değildi.

"Alistair..." Onun adı, sonu olmayan bir cümleinin başlangıcıydı, uylukları bacaklarımın arasına sıkışmış, beni boşaltıyor ya da ayakta tutuyordu... fark etmezdi. Yine de inledim.

Titrek bir şekilde başını salladı, nefes nefese kalacak kadar geri çekildi, "Seni eve götürmem lazım. Yatağa."

Eve.

Dudaklarından çıkan kelime çok güzeldi, ama – "Çok uzak."

Gülerek, birbirine benzeyen gülümsemelerimiz birbirine karışırken beni tekrar öptü. Bu hızlıydı. Ama daha az derin değildi. "Her hız sınırını aşacağıma söz veriyorum. Gel, bir saniye suda dur." Ellerimi omuzlarına koydu, sonra beni sarmalayıp kayığı tekrar yerine çevirdi.

Ve birdenbire, sürüklendiğimizi fark ettim; kürek en az yüz metre uzakta yüzüyordu. Sahildeki Lego insanları, uzaktan bakıldığında sadece küçük noktalar gibiydi.

"Alistair," boğazımdaki küçük panik düğümünü yutmaya çalışarak fısıldadım. "Yüzemediğimi itiraf etmek için kötü bir zaman mı?"

Isla

Isla: Haber var mı?

Alistair: Durumu stabil. Tıbbi tahliye helikopterinin gelip onu Inverness'e götürmesini bekliyoruz.

Alistair: Çok üzgünüm, olabildiğince çabuk geleceğim.

Isla: Teddy'nin bu gece Heather'da kalacağını söylemiş miydin? Alistair: Acele etmem için bir neden daha.

Sabahın geri kalanı şöyle geçti: Su sporlarında yeteneksiz olduğumu öğrenince Alistair'in gözündeki damar neredeyse patlayacaktı, ben de ona "Surrey'de kim yüzmeye ihtiyaç duyar ki?" diyen ailemi suçlaması gerektiğini söyledim.

Beni sanki *Titanic'ten* kurtulan biriymişim gibi kıyıya çekip çıkardıktan sonra, giyinmek için durmadan onun Land Rover'ına koştuk, ıslak vücutlarımız deri koltuklara yapışyordu.

Sözüne sadık kalarak, her hız sınırını aştı... tam tamına saatte iki mil. Çünkü *ölürsek seninle sevişemem, Lang*.

Bu söz, göğsümde bir dizi havai fişek patlamasına neden olmuştu.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Eve vardığımızda ıslak şortunu gerginleştiren o *etkileyici* uzunluk bir göstergeyse, onun da hiç bu kadar tahrik olmadığını sanmıyorum.

Mükemmel çimlerinin üzerine gelişigüzel park etmiş, vites kolunun üzerinden uzanıp bana vahşi bir öpücük verirken, telefonu kabinde çınladı.

"*Siktir*, acil durum hattı," dedi. "Üzgünüm, cevaplamam gerek."

"Tabii ki."

Sonra her saniye geçtikçe yüzünün solduğunu izledim.

Drumfearn'da bir çiftçi, paniğe kapılmış bir boğa tarafından bir kapıya sıkışmıştı. Alistair beni kulübemin kapısında bırakıp "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim" diye söz verirken, adamın durumu kötüydü ama bilinci açıktı.

"Benim için endişelenme bile." Elimi salladım. "Öğleden sonrayı pasta pişirerek geçireceğim. Seni geri çekmek için az çaba gerektiren bir girişim olarak düşün."

"Elmalı turta mı?"

"İstersen."

"Sen bir tanrıçasın," diye inleyerek bana son bir öpücük verdi, cinsel vaatlerle dolu bir öpücük.

Bu *saatler* önceydi.

Ne derlerdi? Bekleyen su kaynamaz. Acaba bu telefonlar için de geçerli miydi?

Alistair'in evinde duş alarak kendimi oyaladım, sonra erken bir akşam yemeği pişirmeye başladım.

Elmalı turtamızın beşinci versiyonu, hazırladığım makarnanın yanında duruyordu. Makarna çoktan soğumuştur, peynir tabakası, SPF'nin önemi üzerine kapsamlı araştırmalar yapılmadan önceki emeklilerin cildi gibi buruşmaya başlamıştı. Hızlıca hazırladığım salata solmuştu, marul yaprakları üzerine döktüğüm limon ve zeytinyağının asidik ağırlığına dayanamamıştı. Sanki Alistair, yedi gecenin beşinde mikrodalga yemeği yediğimi bilmiyormuş gibi onu etkilemeye çalışıyordum.

Saat 19:00'a gelindiğinde, içimdeki endişe büyümüş, bacaklar ve eller çıkarmış, üçüncü kez kıyafetimi değiştirirken koridorda peşimden sürünmeye başlamıştı.

İlk otuz saniye içinde çıplak kalacağınız zaten belli iken, sahte erkek arkadaşınız/komşunuz için giyilmesi gereken doğru kıyafet neydi?

Baştan aşağı deri giymiş bir kadın görüntüsü aklıma geldi, ama bu fikri hemen reddettim. O kıyafeti rahat hale getirecek kadar sürtünme kremi dünyada yoktu.

Belki uzun tişörtlerimden biri? Onları giydiğimde her zaman dikkati dağılmış görünüyordu.

Sahip olduğum en güzel iç çamaşırı setini giymeye karar verdim, şu anda onun kilit ekranını süsleyen pembe yazlık elbisenin altına.

Saat yedi buçukta ona mesaj attım. Her şey yolunda mı? Ya bir şey olmuşsa? Eve gelirken bir araba kazası. Ya hastası kurtulamamışsa? Şüphesiz yıkılmış olurdu.

Saniyeler saatler gibi geçti. Bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamayınca, telefonumu tekrar kontrol ettim ve hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için mesaj dizimizi açtım.

mesaj dizisini açıp bir şey kaçırmadığımdan emin oldum.

Aynı mesaj dizisi bana bakıyordu.

Onu aramalıyım. Başparmağım adının üzerinde dururken, caddeden gelen bir motor gürültüsü duydum.

Tanrıya şükür. Göğsümdeki korku dağıldı. Kapıyı açmak için koştururken, telefonumu tutan bileğim gevşedi. "Öldüğünü düşünmeye başlamıştım..." Yüzümdeki gülümseme kayboldu.

Yanlış arabaydı. Bagaj alanı berbat, rahatsız bir Audi. Sürücü koltuğundan inen adam, zevkli bir deri kayış yerine parlak gümüş bir saat takıyordu.

"Cameron." Elim kapı kolunu sıkıca kavradı. "Teddy burada değil, bir arkadaşında kalıyor." *Git buradan.*

Bana rahatlamış bir gülümseme attı. "İyi. Aslında konuşmak istediğim kişi sensin."

"Arayamaz mıydın?"

"Mesajlarıma cevap vermedin," dedi, kahverengi gözleri *her zamanki Lala* tarzında kırışarak. Çünkü beni hâlâ tanıdığını sanıyordu.

Tartışacak kadar şaşkın değildim, geri adım attım ve kapıyı ardına kadar açtım. "Meşguldüm."

"Görüyorum," dedi, kulübeyi, uyumsuz mobilyaları ve eski mutfağı inceleyerek. "Vay canına, burası düşündüğümden çok daha güzelmış."

Az önce kızının bir kulübede yaşadığını düşündüğünü yüksek sesle itiraf mı etti?

Bakışları masada, dolabın arkasından çıkardığım tozlu mumun üzerinde, soğuk yemeklerin ortasında duran mumun üzerinde durdu, sonra bana döndü ve beni baştan aşağı süzdü. "Bu arada, çok güzelsin. O elbiseyi hep sevmişimdir."

Onu senin için giymedim.

Fırın önlüğümü aldım, başımın üzerinden geçirdim ve iplerini çektim. "Bu Teddy ile mi ilgili?"

"Hayır."

O zaman duymak istemiyorum. "Belki başka bir zaman konuşabiliriz?"

Dediğim gibi, meşgulüm..."

"Bu gerçekten önemli." Başını sallayarak, kolonyasının kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. Eskiden her

. Aniden burnuma çok keskin geldi. Tıkayıcı. Metalik. Alistair her zaman nane ve antiseptik kokardı. “Şimdi, o burada yokken sana söylemezsem, bir daha fırsatım olmayabilir.”

“Kim?”

“Macabe.” Cameron, adını tıslayarak söylerken ağzından tükürükler sıçradı. “Haftalardır adeta senin gölgen gibi peşinde dolaştığı için onu gözden kaçırmak oldukça zor.”

Ve işte böylece, işim bitmişti.

Kızına yarım saat bile zaman ayıramayan adam, Alistair hakkında konuşmak için buraya kadar gelmişti.

Geçen hafta Teddy ve Alistair’in görüntüsü zihnimde canlandı. Oturma odasındaki halının üzerinde uzanmış, saatlerce birlikte Lego kalesi inşa etmişlerdi. Alistair, kızımın konuşmasından bir kez bile sıkılmamış ya da onu susturmamıştı. Kızım konuştuğunda, Alistair sadece onu yatıştırmak için dinlemiyordu; söylediklerine gerçekten ilgi duyuyordu.

Kızım onun için asla görünmez değildi. Asla bir yük değildi.

"Dikkatli ol Cam," dedim, sesimi sakın ve soğukkanlı tutmaya çalışarak. "Neredeyse kıskanç gibi konuşuyorsun."

"Sen de bunu istemiyor muydun?"

"Belki bir zamanlar," diye itiraf ettim, kanepeye yaslanarak. "Şimdi seni hiç düşünmüyorum, gerçekten."

Yüzünü buruşturdu. Birkaç saniye süren garip bir sessizliğin ardından, "İsla, sen..."

. Bilmiyorum, artık farklısın. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum."

Bu özgüven, diye düşündüm. Artık sevginin kırıntılarıyla yetinen küçük bir kadının gölgesi değilim. Ama o, bu sözleri yüksek sesle söylemek için harcayacağım enerjiyi hak etmiyordu, bu yüzden sadece iç geçirdim ve "Bence gitmelisin," dedim.

"Macabe ile ilgili..."

İçim sıkıştı. "Onun neyi var?"

"Bak." Ellerini beline koydu ve derin bir nefes aldı, sanki söyleyeceği şey benim için olduğu kadar onun için de acı vericiymiş gibi. "Bu kadar açık sözlü olmak istemedim, ama o senin sandığın kişi değil."

Gülerek, bir yanımda onun şu anda bunu yaptığını inanmayı reddediyordu. "Eğer gizli ajan meselesi ise endişelenme, bana her şeyi anlattı zaten."

"Sarkazmdan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Artık umurumda değil." Yapacak daha iyi işlerim vardı. Kapiya doğru döndüm.

"Bekle! Lütfen bekle." Kolumu tuttu. "Yanlış anlaşıldı.

Ama bana Glasgow hakkında ne dediğini söyle? Neden burada?"

"Babası hastalandı. Kliniğı miras aldı." Kolumu sertçe çekerek kurtuldum. "Seni ilgilendirmez zaten." Gerisini ona anlatmamın imkanı yoktu. Ayrıntılar Alistair'i ilgilendiriyordu.

"Tabii ki sana böyle söylemiştir." Kıkırdadı, ondan hiç beklemeyeceğim acı bir ses. "Beyaz şövalye rolünü oynuyorsun, değil mi?"

"Cameron—"

"Zorla kovuldu, Lala."

Oda içinde küçük bir kasırga esti. Etrafta sadece yuvarlanan otlar vardı. *Bunu nereden biliyordu?*

Sessizliğimi bilgisizlik olarak algıladı ve hemen saldırıya geçti. "Doğru, işinde tembelleşti, her şeyi mahvetti ve genç bir kadına yanlış teşhis koydu. Yakalayabilecekleri bir kalp rahatsızlığıydı, ama kadın neredeyse ölüyordu," diye heyecanla açıkladı. "Suçu kıdemli bir doktora atmaya çalıştı, ameliyatın ortasında ona saldırdı. Sonra iki hafta boyunca izinsiz kayboldu. Onu neredeyse kovacaklardı, Isla, ama zorunlu bir izinle yetindiler. İşte bu yüzden burada. Anlamıyor musun?" diye yalvardı. "Kariyerini mahvetti, şimdi de ölen babasının muayenehanesini yönetirken edindiğı tecrübeyi kullanarak Glasgow'da kendine daha iyi bir iş ayarlayacak." Kulaklarım çınılıyordu. "Aslında planı oldukça zekice: geceleri yatağını ısıtman için seni kullanacak, sonra da hiçbir şey olmamış gibi eski hayatına dönecek. Yerine geçecek birini arıyor, biliyorsun, şehirde onun için çalışan havalı bir iş bulma ajansı tuttu. Duyduğuma göre görüşmelere başlamış bile."

Son sözlerini görmezden geldim, ama sanki bana tokat atmış gibi hissettim.

Birdenbire her şey anlam kazandı. Alistair'in ilk aylarda neden pençesine diken batmış bir ayı gibi davrandığı. İyi bir adam olmadığı konusundaki ısrarı. Taşıdığı suçluluk duygusu. Kendini babasına, herkese kanıtlaması gerektiğine dair inancı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Gazeteci bir arkadaşım var. Ondan biraz araştırma yapmasını istedim." Bunu söylerken neredeyse gülümsedi.

"Onu araştırması için birini mi tuttun?" Bu... mide bulandırıcıydı.

Alistair bana yalan söylemiş olsa bile – ki söylememiştir – Cameron’ın yaptığı ihlal çok daha kötüydü.

O, bir oyun kazanmış gururlu bir çocuk gibi görünüyordu, ben ise sanki göğüs kafesim yırtılmış gibi hissediyordum. Kalbim ortaya çıkana kadar tam ortasından parçalanmış gibi.

“Başka seçeneğim yoktu. Anlamıyor musun?” Yaklaştı. “Sana ne sözler vermiş olursa olsun, bu onun için sadece bir oyun.”

“Bana yalan söylemedi.” Alistair bana olayın ana hatlarını anlatmıştı. Yalan söylememiştir... ama yine de kanım damarlarımda donmuş, sonra da vücudumda ters yönde pompalanmaya başlamış gibi hissettim.

Bir hasta konusunda anlaşmazlık, demişti. Onun hastası değildi... *onun* hatasıydı.

Aman Tanrım.

"Evet, yalan söyledi. O bir yalancı, Lala. Bunu nasıl göremiyorsun, anlamıyorum." Cameron mükemmel saçlarını eliyle taradı. "Teddy'nin okul gezisi için gereken paraya ne demiş, onu ödediğini mi söyledi?"

"Ne? Cameron..."

"Doğru. Geçen gün bunun için bana teşekkür ettiğinde çok kafam karıştı, bu yüzden araştırmaya başladım. Okul hesap bilgilerini doğruladı. O yaptı, Isla."

Kalbim kulaklarımda atıyordu. Düşüncelerim birbirine karışıyordu. Cameron ellerimi tuttu, tıpkı eskiden yaptığı gibi avuçlarının arasına aldı.

Artık bu bana yanlış
geliyordu. Fazla
samimi.

Başımı salladım. Buna inanmayı reddediyordum. "Alistair'le konuşmam lazım." "Henüz bitirmedim." Bir şekilde ağzından çıkacak sözleri hissettim

. "Sana şunu söylemeliyim ki ben... seni geri istiyorum. *Ailemi* geri istiyorum, seni ve Teddy'yi." O kadar hızlı konuşuyordu ki, ona yetişmekte zorlandım. "Çok aptaldım, restoranda stres altındaydım ve hayatın yanımdan geçip gittiği, hayatımın geri kalanını tek bir kadınla geçireceğim korkusu vardı içimde. Ama artık başardım, Isla. Senden başka kimseyi istemeyeceğime eminim. Her şey eskisi gibi olabilir. Sadece üçümüz."

"Peki ya Annabelle?" Sesim çok uzak geliyordu. Sanki başkasına aitmiş gibi.

O, acı içinde başını salladı. "Cesur görünmeye çalışıyordum, ama Annie ve ben... biz çok benziyoruz, ikimiz de o kadar hırslıyız ki tek yaptığımız kavga etmek. Ama seni Macabe'yle görünce, ne kadar aptal olduğumu anladım. Birlikte çok mutluyken senden vazgeçmekle ne kadar aptallık ettim. Eskiden konuştuğumuz düğünü hatırlıyor musun? Hâlâ onu gerçekleştirebiliriz." Yanağını avuçladı ve gözlerini kendininkilerle buluşturmaya zorladı.

Yanlış gözlere.

"O zamanlar çocuktuk." Elinden kurtarmaya çalıştım. Alistair konusunda haklı olsa bile, beni hala istediğimi gerçekten düşünebilir miydi? Ailemizi parçaladıktan ve bana acı çektirmekten büyük zevk aldıktan sonra.

"Bunu tekrar yaşayabiliriz," dedi. "Bir aile olabiliriz."

Birkaç ay önce, öfkem rağmen onun teklifini kabul ederdim.

Ama şimdi bu teklif beni soğuk bıraktı.

"Biz bir aile değiliz, Cameron. Aileye, bize davrandığın gibi davranılmaz..."

"Ama..."

"Hayatımı mahvettin. Aylarca bizi görmezden geldin. Hiç düşünmeden kızının kalbini defalarca kırdın ve şimdi bana ne diyorsun? Her şeyin, bir şeyleri kaçırma korkusundan mı kaynaklandığını mı?" Biz, onun bize verdiği her şeyden çok daha değerliydik. "Dünyadaki son erkek olsan bile seni geri almazdım."

Yüzünde bir acı belirdi. Tüm ilişkimiz boyunca, ona hiç bu şekilde konuşmadığımı sanıyorum.

Beklediğimden daha iyi hissettim.

Çenesi gerildi ve elini göğsüne doğru kaydırarak, özenle kontrol ettiği parçalarını yeniden bir araya getirmesini izledim. "Peki." Omuzlarını geriye doğru çekti ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Kanepenin önünde donakalmış bir şekilde durdum ve her şeyden çok onun hayatımdan sonsuza dek çıkıp gitmesini diledim.

Kapıyı açtı ve durakladı, sırtı bana dönük halde, "Onun sana zarar vereceğini biliyorsun, değil mi Lala?" dedi. Son bir veda sözü. "Senin verdiğinden daha fazla değil," diye karşılık verdim. "Ve bana Lala. O takma adı hep nefret etmişimdir."

"Aklını başına topladığında, parçaları toplamak için bekliyor olacağım." Bunun üzerine, gecenin karanlığına doğru gürültüyle çıktı, kapı çerçeveye çarparak kapandı.

Ahşap gıcırdaması henüz bitmemişti ki, yalan söylediğimi fark ettim.

Alistair'in beni herkesten daha derinden incitme yeteneği vardı. Alistair de bunu biliyordu. Yoksa neden bunca zamandır beni uyarıp durmuş olsun ki?

Alistair

Alistair: Şimdi eve gidiyorum, bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.

Sonunda kulübenin önüne park ettiğimde saat ondan geçmişti. Kendimi Land Rover'dan sürükleyerek çıkardım ve içeriye uzanıp pizza kutusunu aldım.

Gözlerim anında Isla'nın evine kaydı. Pencereden lamba ışığı parlıyordu.

Ölümüne yorgundum.

Terim cildimde soğuyordu, sırtımdaki ve omuzlarımdaki kaslar, vücudumun istediğinden daha uzun süre hastanın uyluk yarasına baskı uyguladığım için ağrıyordu. Helikopterin gelmesi bir saatten fazla sürmüştü. Onu arabamın arkasına atıp lanet hastaneye kendim götürmeye hazırdım.

Ama tüm bu yorgunluk ve hayal kırıklığının altında bir uğultu vardı.

Kafein ya da adrenalin kaynaklı değildi, birini uçurumun kenarından geri çekmenin ardından gelen keskin bir berraklıktı. Keskin kararlar ve kanlı eldivenler.

Muhtemelen yıllardır böyle hissetmemiştim.

"Sen Jim Macabe'nin oğlusun," diye sordu yaşlı çiftçi, onu sedyeye kaldırmama yardım ederken.

"Evet."

Yüzünü buruştururken dudağındaki ter parlamıştı. "Eskiden ara sıra birer bira içerdik; seninle gurur duyardı."

O sözleri kafamda tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyordum.

Ve bunu anlatmak istediğim tek kişi o duvarın diğer tarafındaydı. Beni bekliyordu.

Onu görmem gerekiyordu.

Hızla ön kapımın kilidini açtım, ışıkları yakıp ayakkabılarımı çıkarırken pizzayı masanın üzerine koydum. Isla'nın evinden

ve aylar önce buraya taşındığımdan beri ilk kez, kulübem bana yalnız... biraz da boş gelmişti.

Bağlantı kapısını çaldığımda karnımda heyecan dans ediyordu. Drumfearn'dan ayrılmadan önce Isla'ya mesaj atıp hangi malzemeleri istediğini sormuştum. Auld Lang Slice pizza kamyonetine vardığımda henüz cevap vermemişti, bu yüzden pizzalar pişerken benimle eski bir dost gibi sohbet eden Mac'e sormak zorunda kalmıştım. "Görüştürüz Doktor," diye seslendi ben arabayla uzaklaşmadan önce. Tanınmak... bir şeyin parçasıymışım gibi hissetmek... hoş bir duyguydu.

"Isla," diye seslendim.

Cevap gelmedi, ben de tekrar kapıyı çaldım. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, ama özür pizzası aldım." Gömleğimi çıkardım, kapıya kaşlarını çatarak baktım. Belki de banyodaydı, çünkü beni kesinlikle duyabilmesi gerekirdi. "Pizza masada," dedim. "Hızlıca bir duş alacağım."

Isla'nın duş jeli duş sepetindeydi. Marshmallow kokulu. "Tabii ki," diye homurdandım, kapağı açıp burnuma götürdüm. O kadar tatlıydı ki dişlerim ağrıdı. Gözlerim neredeyse geriye devrildi. Ben yokken bile buraya gelmiş olması, kanımı kaynatıyordu.

Pembe karışımı saçlarıma sürer sürmez, banyo kapısı, korku filmleri hayranlarını gururlandıracak kadar "*Here's Johnny*" enerjisiyle açıldı.

"Ne oluyor lan?" diye irkildim, neredeyse kayıyordum, duş perdesini geri çektim. "Isla..."

Bir an için, bana katılmak için geldiğini sandım. Kaldığımız yerden devam etmek için.

Sonra yüzünü ve elindeki turtayı gördüm.

"İşte bütün öğleden sonrayı senin için pişirmekle geçirdiğim lanet pasta." Pasta banyo paspasına sıçradı. Pişmiş elma parçaları, adeta bir mutfak cinayet mahalli gibi fayansların üzerine saçıldı.

Kafam allak bullak olmuştu, duşun altında ona bakakaldım. Saçları açıktı – onu ilk kez bu şekilde görüyordum. Genelde örgüye bağladığı dağınık bukleler, uzun dalgalar halinde düzleşmişti. Onu tek bir uzun bakışla içime çektim,

gözlerim köprücük kemiklerinde takıldı. Pembe elbiseyi giymişti. Kahretsin. Ama öfkeli olduğunda muhteşimdi.

O da bana bakıyordu, burnunun delikleri genişlemiş, suyun göğsümden aşağı akışını izliyordu. Uyluklarımdan.

Anında sertleştim.

"Geç kaldığım için mi kırgınsın?" Saçımdaki köpüğü yıkadım, sonra duşu kapattım, kendimi örtmek için hiçbir hareket yapmadım. "Üzgünüm. Mümkün olduğunca çabuk sana mesaj attım..."

"Boş ver." Beni kesip, yanakları kızarak sözümü kesti. "Beni gerçekten çaresiz mi yoksa gerçekten aptal mı sanıyorsun, anlayamıyorum."

Ses tonu beni dondurdu. "Ne demek istediğini..."

"Ya da belki de kurtarıcı kompleksin bu sefer gerçekten çıkırından çıktı ve sen de hemen devreye girip bekar anneyi ve çocuğunu kurtarmak zorunda hissettin." Ellerini yanlarına açtı. "Hey, en azından boşaldım. O anda bunun bir Make-A-Wish orgasmı olduğunu bilmek güzel olurdu, ama sanırım dilencilerin seçme şansı yok, değil mi?"

Sözleri acımasızdı. Isla'ya hiç yakışmıyordu.

Düşün dışına çıkarken dişlerimi gıcırdattım, yerdeki dağınıklığa bakmadım bile. "Yakında benim de konuşmama izin verecek misin, tatlım? İtiraf edeyim, ağzını açıp durmanı izlemekten keyif alıyorum, ama bu suçlamalar beni sinirlendirmeye başladı." O kadar yakındık ki, iri göğüslerinden yayılan ısı dalgalar halinde bana çarpıyordu. O da bunu hissetti. Gözlerini indirdi ve öfkeli olmasına rağmen, sikimi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Uzun ve kalın, karnıma doğru uzanıyordu.

Tartışmaktan zevk alan biri hiç olmamıştım. Isla Lang pek çok açıdan sürpriz biriydi. "Isla," diye tersledim, gözlerine bakmak için hafifçe eğildim. "Tartışıyor muyuz, yoksa bütün gece sikime mi bakıp duracaksınız?"

Boğazını temizledi, bir adım geri çekilirken yüzündeki kızarıklık daha da derinleşti. "Teddy'nin okul gezisi için gereken para. Sen miydin?"

Derin bir nefes aldım. Bunu ona sadece bir kişi söylemiş olabilirdi. "Cameron seni görmeye mi geldi?"

Vücudu gerildi. "Bu bir cevap değil."

Omuzlarımı düzelttim; derim aniden kemiklerimin üzerinde çok sıkı hissettirdi. "Evet."

"Neden?"

Neden mi? “Cameron sana parayı yakın zamanda vermeyecekti. Bir sorun gördüm ve çözdüm.”

Yüzümü buruşturdum. Kulağa soğuk geliyordu. Soğukkanlı.

Oysa gerçek şu ki, bana yeşil ışık yakarsa hayatındaki her sorunu çözerdim.

“Sadece bir doktor hastasını mı düzeltir?” Kahkahası acımasız ve acı doluydu. “Sanırım şaşırmamalıyım, başından beri bana zarar vereceğini söylemiştin.”

İrkildim, sonra bir havlu kapıp kaçan peşinden koştum. “İsla, bunu konuşmamız lazım.”

İsla

Bağlantı kapısına yarı yolda gelmiştim ki Alistair beni yakaladı, bileğimi nazik ama sıkı bir şekilde kavradı ve beni kendine doğru çevirdi. Beline bir havlu sarmıştı ama göğsü çıplaktı. Saçlarından geniş omuzlarına su damlıyordu. İlk günlerimizdeki o somurtkan ifade geri dönmüştü, gözlerinin kenarındaki çizgileri derinleştirmişti.

“Konuşacak bir şey yok. Bu sabah Cameron’a nihayet ulaşabildiğin için seninle *kutlama yaptım*, ama sen yüzüme yalan söyledin. Kendimi ne kadar aptal hissettiğimi biliyor musun?”

“Yalan söylemedim...”

“O zaman ne yaptın? Sakladın mı? Bu da aynı şey. Ben... O hayatı çoktan yaşadım, Alistair. Kapalı bir dünyada. Bir erkeğin benim için neyin iyi olduğuna karar vermesine izin vererek. Bir elimle verirken diğer elimle ihanet ederek. Ve bunun daha iyisi olamaz diye düşündüğüm için bunun tekrar tekrar olmasına izin verdim.” Sesimin çok yüksek olduğunu bilerek kollarımı genişçe açtım. Kendimi durduramıyordum. “Daha da kötüsü, senin gerçekten beni önemsemişliğini sanmıştım...”

“Umursuyorum.” O, bir hamlede öne doğru eğildi. “Evet, haddimi aştım. Ama sadece sana göz kulak olmak istediğim için. Çok fazla para değil...”

“*Senin* için. Senin için çok para değil.” Sözünü kestim. Gözyaşlarımın arasından, yüzü sepya bir fotoğraf gibi bulanıklaşmıştı. Onun için giydiğim o aptal elbisenin korsajı birdenbire bir korse gibi hissettirdi. “Senden bana bakmanı hiç istemedim. Annenin evinde söylediğim tek kelimeyi bile duymadın mı? Hayatımda her şeyi düzeltmesi gereken birini istemiyorum. Kendi yolumu çizmenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilen, bana bu yolda yardımcı olacak birini istiyorum.” Yanaklarımı sildim.

“Cameron’la nasıl başa çıktığıma katılmayabilirsin,” diye devam ettim, “ama bu durumla başa çıkmak bana düşüyordu. Eğer ben öğrenmeseydim, sen bana hiç söyler miydin?” Cevap vermesine gerek yoktu; bunu gözlerinde görebiliyordum. Keskin nefes alışında duyabiliyordum. “Sen

Cameron'u sorumlu tutma fırsatımı elimden aldın, Teddy'nin babasının ayağa kalkıp doğru olanı yapma fırsatını da elinden aldın." Ağzım tuzla doldu. Bu gayet mantıklıydı, çünkü kendimi çok hızlı bir şekilde bu işin içine çekmiştim ve şimdi boğuluyordum.

"*Lanet olsun, Isla.*" Yüzü buruştu. "Çok üzgünüm. Sen daha..."

Bu beni bir korkak yapabilir, ama özürlerini dinlemeye kendimi ikna edemedim. Dağılmak üzereydim ve... böylesi daha iyiydi. Kendimi ona tamamen kaptırmadan önce şimdi bitirmek daha iyiydi.

Onu net göremeyecek kadar çok ağladığım için mutluydum. "Bence bunu olduğu gibi adlandırmalıyız. Ortada karışan sahte bir anlaşma." Ne dediğimi bile bilmiyordum. "Seni Cairn & Crust'a bağlı tutmayacağım, belki durumu açıklarsam Heather'ın benimle ortak olmasına izin verirler."

"Hepsi bu mu?" Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Panikle doluydu. "Konuşacaksın ve sonra her şey bitecek mi? Kendimi açıklayamayacak mıyım?"

Kapı koluna uzandım. "Söylenecek bir şey yok. Bu iş bitti."

"Bu daha yeni başladı." Eli, başımın üstündeki kapıya düz bir şekilde bastırdı, sözleri onun derisinden benimkine titreşerek geçti. "Sen de bir yalancısın, biliyor musun?"

"Öyle mi?" Duştan çıktığı için cildi sıcak ve nemliydi, ama kokusu farklıydı. Tatlı ve şurupsu, marshmallow gibi... benim gibi.

Her şeye rağmen, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık birikti. Bacaklarımın arasında çaresiz bir nabız atışı yankılandı.

Sırtım kavislendi. Kalçam, kasıklarının sürtünmesini arıyordu.

Tanrım.

Durmam gerekiyordu. Gitmem gerekiyordu.

Başımı tahtaya dayadım, ona yakın olmanın ne demek olduğunu öğrenmeden önceki zamana geri dönebilmeyi diledim. Onun tarafından sevildiğimi hissetmeyi.

Çıplak halinin nasıl olduğunu öğrenmeden önce.

"Az önce, bunu sahte dediğinde." Boynuma burnunu sürttü, dişleri derimi sıyırdı. "Başka biriyle birlikte olma düşüncesine midem kaldırmadığında."

Şu anda böyle hissediyordu. Bir gün yeni biriyle tanışacaktı. Bir sürü yükü olmayan biriyle. Muhtemelen

eğlence için yarı maraton koşan ve onun kadar buğday çimi seven bir doktor.

İnce yapılı, elinde evrak çantası taşıyan esmer bir kadının görüntüsü, kızgın demir gibi içimi yakıp geçti.

"Şu anda bana gerçeği söylemek zorunda değilsin." Alistair'in çenesi saçlarıma değdi. Parmakları kalçamı sıkıyordu. "Sadece... bunu telafi etmeme izin ver, tatlım. Böyle bitemez."

Çünkü o kapıdan çıktığım anda her şey bitecekti. "Hayır," diye inledim. Her şeyin bitmesine hazır değildim.

Alistair yanlış anladı, parmakları nazikçe beni bıraktı. "Tamam. Muhtemelen sen..."

"Hayır," diye tekrarladım. Bu sefer daha sertçe.

Ona döndüğümü bile hatırlamıyordum, ama ıslak omuzlarını kavradım ve parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı onun dudaklarına çarptım.

İkimiz de alevler içinde kaldık.

İlk öpücük acı vericiydi. Çılgınca. Sanki bu korkunç kararı karşılıklı olarak kabul etmişiz, ama bu cehennem bizi ikimizi de küle çevirmeden önce her anının tadını çıkarmaya kararlıymışız gibi.

Elini boynuma doladı, beni parmak uçlarımda durmaya zorlayarak öpücüğe çekti. Ağzıma inleyerek. Tek yapabileceğim ona sarılmaktı, ellerim kaygan teninde kayarken tutunacak bir yer bulamıyordu. Ellerimi yanlarından aşağı kaydırdım, sonunda kalça kemiklerinin çukuruna kondum.

Boynumun arkasından gelen bir çekiş beni harekete geçirdi, onu takip ettim. Tökezleyerek kanepesine doğru ilerledik. O yarı düşerken ayaklarımız ve bacaklarımız birbirine dolandı ve beni kucağına çekti, ben de onun üzerine çöktüm, elbisem kalçalarımın etrafında toplanmıştı.

Neredeyse yetişemeyecektim. Zaten istemiyordum da. Sanki bir anahtar açılmıştı, bir saniyede öfkeden tahrike geçmiştim.

Kafamın içindeki bir ses bana fren yapmamı, bu çılgınlığa bir son vermeme haykırıyordu. Daha sonra daha çok acı çekecektim. Ama sinir sistemim duyularla dolmuştu; nasırlı parmak uçlarının uyluklarımdan yukarı kayması, kalçalarımı kavrayıp beni kendine çekmesi.

Tanrım, çoktan sertleşmişti. Hâlâ sert miydi? Düşük asılı havlusunun üzerinden bastırıyordu.

"İsla." Dişleri boynumdaydı. Nabzımı sıyrıyordu.

İnleyerek başımı geriye, onun bekleyen avucuna düşürdüm. Aklımı kaçıırıyordum. Zaten kaçırmıştım. Çünkü adımın bu şekilde söylendiğini hiç duymamıştım. Sanki bir sunakta dua ediyormuş gibi.

Parmaklarım kendi iradesine sahip olmuş, göğsündeki su damlalarını kovalıyordu. Cildi yumuşaktı. Parmak uçlarıma ipek gibi dokunuyordu.

Ona öyle dedim; o da boğuk bir inilti çıkardı ve tekrar ağzıma dönerek beni defalarca öptü. Eli, elbisemin sırtından yukarı doğru kaydı. Kumaşın altındaki kopçayı hissettiğinde küfretti.

"Bugün sütyen giymeye karar verdiğin gün mü?"

"Senin için giydim." Aklım karışmıştı, dilim de çok gevşekti.

"Sen çok seksi bir kadınsın," diye homurdandı, sonra çenemi öptü. Sakalının sürtünmesi beni titretmişti. "Seni ilk gördüğüm andan beri, bu küçük elbiselerin altına girmek için can atıyorum."

Dizimi kalçasına daha sıkı bastırdım, ikimiz de inleyene kadar sallandık. "İsla." Kumaşı yumruğuyla kavradı. "Bunu da benim için mi giydin?"

Başımı salladım, dudaklarım onun dudaklarına değdi. "Senin için güzel görünmek istedim."

"*Siktir.*" Beni tekrar hızlıca öptü. "Özür dilerim. Çok özür dilerim." Sözleri çok pişmanlık doluydu. Çok samimiydi. Sırf bu yüzden, "Bunu çıkarayım," dediğinde başımı salladım. Onun baş döndürücü bakışlarının altında güvensizliğe yer yoktu.

Göğsü göğsüme bastırırken, elbiseyi tek bir hareketle aşağı çekti ve şimdi belime asılı duran korsenin üzerinde nemli lekeler bıraktı.

Dudakları yanağımdan boynuma, oradan da omzuma doğru indi. Dişleriyle sütyen askısını çekti. "Şu lanet olası küçük askılar. Bu gece beni kızdırmayı mı planlıyordun, tatlım?"

"Evet," diye itiraf ettim, o sütyen askımı aşağı kaydırduğında hiç utanmadım. Sütyen kolumdan sarkarken, parmak uçları tam da istediğim yere çok yakındı.

Dokun bana, diye bağırmak istedim. Kelimeleri bulamıyordum.

"Öyle mi? Planın neydi? Haftalardır hayalini kurduğum şeyi bana gösterip, bana bağırıp, sonra da sikim damlarken beni yatağa mı gönderecektin?" diye cildime homurdandı. "Duvarın öbür tarafında siktiğimi duymayı mı umuyordun

duvarın arkasından sesini duymayı mı umuyordun? Yoksa bu sefer sana dokunmama izin mi verecektin?"

Cevap veremedim. Vermeme gerek yoktu. Bir saniye sonra avucuyla göğsümü kavradı. Kaldırdı, avucunda ağırlığını ölçtü. Uyluklarım kalçalarının etrafında gerildi ve başparmağını sıkı meme ucumun üzerinde gezdirdiğinde, lastik bant gibi patladılar. "Siktir, Isla." Kalçalarımız aynı anda titreyerek yuvarlandı. "Çıkardığın o inlemeler. Son derece seksi."

Onun alaylarından bıkmıştım, diğer askıyı omzumdan aşağı çektim, sütyenim göbek deliğimin etrafında toplanana kadar kendimi ondan kurtardım.

Alistair dişlerinin arasından tısladı. Beni süzerken loş ışıktaki gözleri karardı. Sarhoş gibiydi. Hayran kalmıştı. Tek bir akıcı hareketle meme ucumu ağzına aldı. Gözlerimden yıldızlar görene kadar dilini üzerinde gezdirdi.

Çıkardığım ses müstehcen ve tamamen saçmaydı. Ama endişelenecek zaman yoktu. Sesimin nasıl çıktığını düşünmeye, karnımın çok yumuşak olduğunu mu düşündüğünü ya da göğüslerimdeki hafif çatlakları fark edip etmediğini merak etmeye zaman yoktu.

Onları taparcasına öpmekle meşguldü.

"Söylemiştim, lanet olasıca mükemmel," diye fısıldadı ve diğer göğsüme geçti.

Ben de ona dokunmak istiyordum, ellerimi kışına atmak için can atıyordum. Bütün gün beni çılgına çeviren o güçlü uyluklara.

Bu benim tek şansım olacaktı.

Ama o, sanki cinlenmiş bir adam gibi vücudumu keşfederken, mantıklı düşünmemi imkansız hale getirdi. Her iki göğüs arasında gidip geldi. Sanki ikisi de eşit ilgiyi hak ediyormuş gibi öpüyor, yalıyor, ısıırıyordu. Bu yetmedi. "Daha fazla." Ellerim saçlarında sıkılaştı. "Lütfen Alistair... Daha fazlasına ihtiyacım var."

"*Siktir*. Sorun yok... Ben buradayım." Beni göğsüne sıkıca sarıp, başım kanepenin yumuşak koluna yaslanana kadar pozisyonumuzu değiştirdi. Elleri iki yanımda, ağırlığını desteklerken kendini bacaklarımın arasına bastırdı. Sırtım kavislenene kadar üzerimde sürtündü. Havlunun hala kalçalarının etrafında sabit durması mühendislik harikasıydı.

"Senin için çok zor, hissedebiliyor musun?" Başını eğdi, vücutlarımızın birbirine sürtündüğü yeri izledi. "Tüm bu rol yapma zırvaları ve sanki bu amcık bana aitmiş gibi, ama ben onu henüz tatmadım bile."

"Aman Tanrım, Alistair," diye nefes nefese kaldım, kendimi kaldırıp gergin boynuna dilimi sürttüm.

"Daha iyi mi?"

Kafamı salladım, her ne kadar karnımın alt kısmında yeni bir sıcaklık hissetmeye başlamış olsam da. Uyluklarımda bir titreme. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Ne kadar sabırsızsın." Parmakları kalçamı sıktı. "Benim için ısladın mı tatlım? Söylesene, elimi bacaklarının arasına kaydırsam, ıslak olduğunu görür müyüm?"

Lanet olsun. Kim böyle konuşur ki?

Bu müstehcen sözler, hiç hayal etmediğim bir özgüven verdi bana. "Kendin öğren."

Bileğini kavradım ve parmakları uyluklarımda üst kısmına değene kadar hareket ettirdim. Tereddüt etmedi. Yer açmak için kalçalarını kaldırdı ve bedenlerimizin arasına daldı. Avucunun tamamıyla beni sahiplenircesine kavradı, sonra iç çamaşırımı yana çekti ve parmakları klitorisimin üzerinde kaydı. Talimat yoktu, harita gerekmiyordu.

İki parmağıyla klitorisimi kavrayıp sertçe çimdikledi, orada bulduğu ıslaklığa karşı kulağıma inleyerek. "*Siktir, İsla.*"

Rahatlamış bir şekilde iç geçirdim, gözlerim yaşlarla doldu.

Boşalacaktım. Başka biriyle. Vibratöre gerek yoktu. Belki de bir tanrı vardı.

Tek koluyla kendini yukarı itti, gözleri eteğimin altına yarı gömülü elinden, çıplak göğsümden yüzüme doğru kayd. "Şu haline bak. Hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim." Kaygan yarı boyunca beni defalarca okşadı, klitorisimin etrafında daireler çizdi, sonra hareketi baştan tekrarlardı. Uyluklarımda onun kalçalarının etrafında titriyordu. Sıkarak, onu harekete dahil ettim, ta ki penisi elinin arkasına çarpana kadar. "Bunca zamandır en çok kızarmanı tahrik edici buluyordum... ama bana bağırman, yemin ederim, hayatımda gördüğüm en seksi şey."

Başımı kol dayanağına yasladım, derimin altında elektrik akımı dolaşıyordu. Boşalacaktım. Boşalacaktım... "*Tanrım...*"

"Hayır, gözlerini benden ayırma tatlım, ve boşaldığında sana bunu kimin yaptığını tam olarak söyleyeceksin. Bunu duymam lazım."

Bu emir benim sonum oldu. Takma ad. Yalvarış. İçime aniden giren iki parmak. Aşırı bir iniltiyle patladım. "Alistair... *Alistair*." Beni sertçe öptü, sanki o sesi saklamak istemişçesine yuttu. Beni zevk dalgalarının üst üste gelmesiyle zorladı.

Sonu, bir rüyadan uyanmak gibiydi. Göz kapaklarım titredi, o hariç her şey yumuşak ve puslu hale geldi. Dudaklarımız birbirine dolanmaya devam etti, dillerimiz kayarken, penisi uyluklarıma baskı yapmaya devam etti.

"Evet," diye homurdandı. Dokunduğum her yerinde cildi yanıyordu, kasları gerginleşmişti. Ama sonra – geri çekildi, dizlerinin üzerine çöktü, nazik okşamalar ve yumuşak öpücüklerle hızı yavaşlattı.

Hayır! İçimdeki her şey itiraz ediyordu. Yavaş olmasını istemiyordum. Onun da benim kadar tatmin olmasını, nefes nefese kalmasını istiyordum.

Bu bittiğinde... her şey bitecekti. Sonsuza kadar.

Ellerim beceriksizdi, ona uzandığımda onunkinden çok daha yeteneksizdi. Karın kaslarına dokundum, sonra gevşemiş havlusunu beceriksizce çekiştirdim. "Seni ağzımda istiyorum. Lütfen," diye yalvardım.

"*Siktir*." Kalçalarını geri çekmeye başladı. Islak saçları diken diken olmuş, tamamen bitkin görünüyordu. "Bana ne istersen yapabilirsin Isla, sadece seni yatakta istiyorum."

Alistair

Tüm planım suya düşmüştü.

Bunu yüksek sesle itiraf etmeden haftalar önce, bu anı defalarca hayal etmiştim. Isla'nın nasıl hissedeceğini. İçine girerken, onun zarif İngiliz aksanıyla adımın kulağa nasıl geleceğini.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştım. Onu nasıl orgazma ulaştıracağımı. Kaç kez.

Parmaklar. Dil. Sonra yine parmaklarım; böylece bunların hiçbirinin tesadüf olmadığını anlasın diye. Onu o noktaya ulaştırabilecek tek kişi bendim.

Bana sahiplenici bir piç deyin, ama onun bu tür bir zevki benimle ilişkilendirmesini istiyordum. Sonra gelenler, planın genellikle raydan çıktığı kısımdı. Isla'yı bildiğim her pozisyonda ve henüz öğrenmediğim pozisyonlarda istedim. Bazen onu arkadan sikmek, kışını ellerimde tutmak. Çoğu zaman, ben sadece orada yatıp bakarken onun üstümde atlaması. Aklımı kaçırarak kadar mutluydum. Sonra tekrar ona oral seks yapmam.

Her hayal ettiğimde, her zaman dilimde onun tadı ile biterdi.

Ama, *tanrım*, bunu kaç kez canlandırmış olsam da, hazırlıklı değildim... "*Seni ağzımda istiyorum*" sözlerinin bana ne yapacağına hazırlıklı değildim.

O kısmı planlamamıştım.

Yatağımın ortasındaydık. Çılgınca öpüşüyorduk. Havluyu kanepede ile yatak odam arasında bir yerde kaybetmiştim ve kendimi yatağa sürtmek için elimden geleni yapıyordum. Parmakları saçlarıma dolanmıştı, uylukları kalçalarımı sürtüyor, beni kendine doğru çekiyordu. Olmak istediğim tek yere.

Tanrım. Eğer bu noktaya geleceğimizi bilseydim, önce duşta bir tane hallederdim. Gerginliğimi atardım.

Gerçekten bir şey dileyebilseydim, zamanda geriye gider ve o lanet ödemeyi yapmadan önce kendime bir tokat atardım. O zaman hayallerimin kadınına hayatımın en çılgın sevişmesini yaşatmak üzere olmazdım, o giyinip yan daireye geçmeden ve onu bir daha asla görmeden önce.

Durmam

gerekiyordu.

Duramıyordum.

Onu öpmeyi bırakamıyordum.

Her öpücük ıslak. Kirli. Bayıldım. Ara sıra dişlerin gıcırdaması. Tekrar tekrar öpüşürken akan tükürük. Nefes nefese kalan ağzım her yere kaydı, boynuna, göğüslerine, elbisesinin buruşuk kumaşının üzerinden kabarık duran göğüslerine. Meme ucunu ağzıma aldım, dilimin üzerinde sıkı tomurcuğun şiştiğini hissettim ve o o kadar şiddetli bir şekilde titredi ki, ıslak bir sesle ağzımdan kaydı.

"Alistair." *Tanrım*, işte oradaydı. Adım. Çaresizce. Biraz peltek bir sesle.

Kalçalarını eğdi, dantelle kaplı kasıklarını uyluklarımin üzerine sürttü. Tekrar boşalması gerekiyordu. "Sana bakacağım," diye söz verdim.

"İçime, lütfen." *Tanrım, lanet olsun.*

Kendimi geri çekmeye zorladım, ellerimin ve dizlerimin üzerinde onun üzerinde durdum. "Bana elbisenizi nasıl çıkardığınızı gösterin, Isla. Tam olarak planladığınız gibi." Sesim çok boğuktu, çok çaresizdi. Daha önce hiç bu kadar çılgın olmamıştım.

Saçlarından, çenesine bulaşmış makyajından ve muhteşem göğüslerinin altına sıkıştırılmış dantelli fırfırlı küçük sütyeninden anlaşıldığı kadarıyla, Isla beni baştan çıkarmayı planlamıştı.

Baştan çıkarılmanın çok ötesine geçmiştim, ama yine de gösteriyi izlemek istedim. Isla'nın güzel iç çamaşırlarını çıkarıp kendini bana teslim etmesini ezberlemek istedim.

Zihninin çalışmasını izledim, ona ayak uydurmaya çalışıyordum. "Gece konuklarına her zaman bu kadar otoriter mi davranırsın?"

"Gece konuklarım olmaz." Bakışlarım, artık başının etrafında karışmış olan sarı buklelerinden, şişmiş dudaklarına, kızarmış göğüslerine kaydı. Hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemişim. İçimde o kadar tehlikeli bir beklenti yükseldi ki, nereden

. Haftalarca, hatta *aylarca* hayalini kurduğum plan suya düşüyordu. “Elbiseni çıkar tatlım.”

Kalçalarını kaldırdı, elleri titreyerek kumaşı kalçalarının üzerinden aşağı doğru sıyırdı. Kumaş sıyırılırken bakışlarımız birbirine dolandı, ateşlendi. Hissetmiş ama görmemiş olduğum pembe dantel de onunla birlikte çıkarken nefes almadım ve sonunda o güzel amcığı tekrar görebildim.

Siktir.

Bu sefer onu süsleyen sadece bir şerit sarı bukle vardı. İlk orgazmından dolayı çoktan ıslanmış, damlıyorlardı. “*Tanrım*, İsla, haline bak...” sözümü kestim, sesim baldan daha kalındı. “Böyle olacağını biliyordum.” Titreyen parmağımla boğazından klitorisine kadar izini sürdüm. İnledi. Titredi. “Cildin çok yumuşak,” dedim saygıyla. “Kesinlikle gerçek dışı. Her santimini spermimle boyamak istiyorum.”

Cameron'ın ona hak ettiği şekilde hiç tapınmadığını bilmek hem tiksindiriyordu hem de hoşuma gidiyordu.

Eğer yapsaydı, onun çıkardığı o sevimli, utangaç inilti sesini duyamazdım. Ya da yüzünü yana çevirip, kızardığını yatağa saklamaya çalışmasını izleyemezdim.

“Sanırım bunu isterdin, değil mi?” Başımı eğdim, iç uyluklarını ısırdım. İz bırakacak kadar sertçe.

“*Alistair*, lütfen.” Kalçaları sarsıldı.

“Yakında,” diye söz verdim, bir parmağımı bacaklarının arasına soktum, ıslaklığı içinde kayarken dokunuşum tüy kadar hafifti, o kadar iyi hissettiriyordu ki neredeyse o anda boşalacaktım.

O çığlık attığında, “*O benim*,” diye düşündüm. Bu iş bittiğinde benden nefret etse bile – şu anda benden nefret etse bile – bu benim sayemdeydi.

Haftalarca birbirimizi kışkırtmış, bu ana doğru yavaşça ilerlemiştik. Artık o an gelmişti, sabırsızdım. İhtiyacım vardı. Beceriksizdim. Bundan daha güçlü olan tek şey, bunu onun için unutulmaz kılma konusundaki çaresizliğimdi.

“Lütfen... beni kızdırma,” diye yalvardı.

“Alay edilmeyi hak ediyorsun.” Bir okşama daha. Bir inilti daha. O sesi içime attım, diğer elimle sahiplenircesine kalçasını okşadım. “Sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmesisin, İsla. Bu beni seni mahvetmek istememe neden oluyor. Belki bu çok saçma, ama gerçek. Bu yüzden yavaş gitmek gerçekten zor.” Karnımın üzerine düz bir şekilde kayarak parmağımı eklemine kadar ittim, sırtının kavisine hayran kaldım.

"Yavaş olmasını istemiyorum."

"Belki *benim* ihtiyacım var, istemiyorum ama..." Parmakları saçlarıma geçip çekiştirdi. Gözlerimi geriye devirmekten kendimi alamadım, yutkundum. "Yani, daha önce hiç olmadı ama erken boşalacaksam, şimdi olur..."

"Konuşma tarzını seviyorum," diye mırıldandı. "Sanki hayatımın en müstehcen *Grey's Anatomy* bölümünü izliyormuşum gibi."

Karnımdan kahkahalar attım, parmağım onun içinde gömülü, sikim ıslak ve buzu kesebilecek kadar sertken gülebildiğime şaşırıyordum. *Bu kadını seviyordum. Onu çok seviyordum.*

Bu sabah teknede, burada bir hayat kurmayı planlayıp planlamadığını anlamaya çalışırken bunu anlamıştım. Callum'un oturma odasında da anlamıştım. Kahretsin, röportajı yapmadan önce bile anlamıştım, adayı nasıl çürüteceğimi planlarken bile.

Şimdi ona, izin verdiği tek şekilde bunu gösterecektim. "Aylardır seni tatmayı hayal ediyordum."

"Dur... ama ben hiç..." Ayağıyla omzumu tuttu.

"Güzel." Bu, başparmaklarımla onu ikiye ayırıp klitorisini ağzıma alıp dilimin ucuyla okşamadan önce ona verdiğim tek uyarıydı ve lanet olsun... o kadar yüksek sesle inledi ki, adanın diğer ucundan bile duyulabileceğinden emindim.

"*Aman Tanrım.*"

"Bu benim repliğim. Tadı çok güzel." Bir kez daha uzun uzun yaladım ve inledim, zevkim onunla iç içe geçmişti. "Bunu yapacağını biliyordum."

Uyluklarını omuzlarıma doladım, kalçalarını sallayıp dilimin ritmini yakalaması bir saniyeden az sürdü.

"İşte böyle," diye mırıldandım. "Sen doğuştan yeteneklisin."

Lanet olsun, konuşmak onu daha da ıslattı.

Dilimle adımı yazdım; o üstümde nefes nefese titrerken başparmağımla onun açıklığına bastırdım. Her sese hipnotize olmuş bir halde, başından sonuna kadar gözlerine baktım. "Alistair. Alistair... Ben..."

Cümlesini bitirmeden patladı bile, daha önce hiç yaşamadığım bir manzaraydı. Vücudu yay kirişi kadar gergindi, zevki durmaksızın devam ediyordu ve ben de pes etmedim, bir sonraki orgazmı yaklaşırken dilimi

bir sonraki orgazmı yaklaşırken dilimi tekrar tekrar daireler çizerek. "Alistair," diye nefes nefese kaldı, "... bu çok fazla."

Hayır. İçimdeki bir şey dişlerini gıcırdatıyordu. Kendimi vahşı hissediyordum. O kapıdan çıktığı anda her şeyin biteceğini biliyordum. O gidecekti ve ben ölecektim. "Bir tane daha yapabilirsin." Sesim sahiplenici bir hırıltı gibiydi, başparmağımı o kadar derine bastırdım ki, o da şaşkın bir iniltiyle anında boşaldı. Ayak parmaklarımı sıkmak zorunda kaldım. "O kadar muhteşem ki. Yemin ederim, yatak çarşaflarına boşalmak üzereyim."

"Sanırım bunu isterim."

Eminim isterdi. Klitorisini ısırdım. "Bir tane daha yapabilir misin?"

"Hayır." Ve ciddiye. Uylukları kontrolsüzce titriyordu, amcığı küçük titremelerle kasılıyordu. Acı verecek kadar hassastı.

"Bunu senin için çok güzel hale getireceğim, Isla." Vücutunda yukarı doğru süründüm, ilerlerken emip yaladım. Elim, sırf bunun için aldığım prezervatif kutusunu sakladığım çekmeceye uzandı. Çünkü umut etmiştim.

Dişlerimle paketi yırtmamı izledi. "Bunu ben yapmalıyım."

"Beni izlemeni seviyorum." Her zaman sevmişimdir.

"Ama ben..." Bir an gerildiğinde sözleri kesildi, bakışları ellerimi takip etti, ben onu boyum boyunca aşağı doğru kaydırırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Lanet dudaklarını yaladı.

Çenesini tuttum.

"Senin bana öyle bakmana izin veremeyecek kadar uçurumun eşiğindeyim." Evet, berbat bir gösteri sergilemek üzereydim. "Ne düşünüyorsun?"

"Seni ağzıma almak istediğimi."

Lanet olsun.

Bu olamazdı. Bundan saç çıkamazdım.

"Ondan önce, gerginleştiğin anda." Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim, aşağı doğru sürükledim, sonra yerine geri dönmesine izin verdim. "Bana bak, Isla."

"Endişelendiğim şey... yeterince bir şey yapamamak, sanırım. Sadece burada yatmak.

Yıldız gibi uzanıyorum."

Sadece orada yatmak mı? şu anda ne kadar tahrik olduğumun gerçekten farkında değil miydi? Sadece kızarmış,

, kalbimi çılgına çeviriyor mu?

Kahkahayı patlattım. "Yıldız pozisyonu, küçük penisli erkeklerin partnerlerinin memnuniyetsizliğini tembellik olarak göstermeye çalıştıkları bir terimdir." Kalçalarımı indirdim, sikimin başını girişine sürttüm. "Cameron, sende ne kadar büyük bir hazineye sahip olduğunu bilmiyordu. Bu tatlı küçük amcıkta." Başım klitorisine çarptı ve ikimiz de nefesimizi tuttuk. Gözlerimi sıkıca kapattım. "Bana izin verdiğin sürece, aklımıza gelen her pozisyonda seni sikeceğim. Sen üstte, ben üstte. Seni yatağıma bağlamak istiyorum, beni yatağa bağlamak istiyorum. Sanırım senin yıldız balığı pozisyonunu izlemek isterim. Ve bazen, tıpkı şu anda olduğu gibi, onu almanı izlemekten gerçekten çok zevk alacağım." Burun delikleri genişlediğinde sııttım. "Sana verdiğim zevkten dolayı bu kadar gevşek olduğunu bilmek. Bu, bir erkeği çılgına çevirmeye yetecek kadar güçlü bir şey." Onu tatlıca öptüm, dilinin en ufak bir dokunuşunda kararlılığım neredeyse kırılacaktı. "Tıpkı geçen seferki gibi, beni endişelendiren şeyleri bana anlatacaksın, böylece ben de düzeltmeye çalışacağım. Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Bana baktı. "Söz mü?" diye ısrar ettim.

"Söz," diye boğuk bir sesle söyledi ve ben kalçalarımı tekrar salladım.

Aramıza elini uzattı ve başparmağını şişmiş penisimin başının üzerinde gezdirdi.

"Neye ihtiyacın var?" diye fısıldadım, sözcükler boğazımda düğümlenmişti. "Sana, içimde."

Çılgınca başımı salladım, sabrımın sonuna gelmiştim.

"Ve göz teması. Gözlerini üzerimde istiyorum."

"Her zaman öyle." Bir saniye daha bekleyemezdim. Uyluklarını tutarak, başımı bir kez daha ıslaklığına sürttüm, sonra içeri girdim. Birkaç santim ittim. "*Siktir.*" Boynum gerilirken durakladım. Biraz daha ittim. "Bu hayatımın en büyük ayrıcalığı, Isla." Biraz daha ittim, dirençle karşılaşınca tıslayıp başımı salladım. "Bu yasadışı olmalı... ne kadar iyi hissettiriyorsun. Çok sıkı." Titriyordum, kendimi sabit tutmak için kaslarım parçalanıyordu.

Bu pozisyonda onu öpemişyordum. Ben çok uzundum, vücutlarımız tam olarak birleşmemişti. Elimi saçlarına gömdüm, başını geriye doğru eğip bana bakmasını sağladım.

Ağız iniltiyle açılıp kapandı, daha fazlasını almak için kalçalarını kaldırdı. "Alistair. İstiyorum..."

"İstediğini biliyorum... sadece, lanet olsun, bırak da bunu yavaşça yapayım. Sadece. *Lanet olsun*. Bana bir dakika ver. Sadece bir dakika." İçimdeki ip çok hızlı çözülüyordu. Boynumdaki damarların şiştiğini hissedebiliyordum. Birkaç santimden daha derine giremeden, küçük itmelerle onu sikerken, kendimi tutmanın gerginliğiyle çenem titriyordu.

"Bu işe yaramayacak."

"Evet, işe yarayacak." Sanki ortadan kaybolacakmış gibi, tutuşum çaresiz bir hal aldı. Aramızda bir şey işe yarayacaksa, o da buydu.

"Ben çok... sen çok büyüksün."

"Beni alabilirsin." Bir dirseğimin üzerine çöktüm, bedenlerimizin birleştiği yere baktım. Orayı ezberledim. "Zaten alıyorsun."

"Böyle mi sevişeceğiz?" Onu bir santim daha içime aldığımda sözleri iniltiye dönüştü.

"İçine girmeden önce bile hayatımın en iyi sevişmesiydi, tatlım. Gerisi bonus." Uyluklarını yukarı ittim, onu olabildiğince açtım, sonra başparmağımla klitorisini okşadım, ıslaklığı penisimin köküne yaydım.

Onun benim için yaratıldığını daha önce bilmiyorsam, artık kesinlikle biliyordum. Üç daire çizdim ve o boşaldı, tavana doğru adımı inleyerek, beni o kadar sıkı bir şekilde sıkıştırdı ki, yemin ederim yıldızlar gördüm.

"Siktir, siktir, siktir." Nasıl oldu bilmiyorum. Bir saniye önce o kadar sıkıydı ki, sikimi vücudundan dışarı atmak üzere olduğunu yemin edebilirim. O artçı sarsıntılarla titrerken, ben sonuna kadar girmiştim ve başının üstündeki yatağa nefes nefese kalmıştım.

"Boşaldın mı?" diye nefes nefese göğsüme fısıldadı.

"Hayır." Ben boğuk bir şekilde güldüm. "Bir mucize eseri. Yemin ederim, hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Gövdelerimiz birbirine tamamen yapışmıştı, nefes aldığımız her seferinde ter bizi birbirimize yapıştırıyordu.

"Şimdi beni gerçekten becerecek misin?"

"*Şimdi beni gerçekten becerecek misin?*" dedi. "Evet, seni gerçekten becereceğim. Tabii önce beni öldürmezsen." Dizlerimin üzerine çekilerek,

gevşek vücudunu göğsüme kaldırdım, bizi yatakta metal başlığa doğru yavaşça kaydırdım ve başını yastıklara yasladım. "Tutun."

O da itaat etti, ellerini yatak direklerine tutunurken ben bacaklarını kollarımın üzerine geçirdim. Bu hareket sırtını kavisli hale getirdi ve muhtemelen onu dehşete düşürecek şekilde kıvrımlarını bana sergiledi. Ama kızım bana sadece ateşli gözlerle baktı.

Dünyadaki en seksi kadın.

"Eğer çok fazla geliyorsa, durmamı söyle." O başını salladı.

"Sana güveniyorum."

En azından bedeniyle, kalbi olmasa da. Ben, alabileceğim her şeyi almaya yeterince çaresizdim.

"Çok güzelsin," dedim ona, elimi göğüslerinin arasından geçirip, hızla atan kalbine koyarak.

Ve sonra onu siktim.

Tamamen ve tereddütsüzce. Her bir itiş sertçe. Başlığı ortak duvara çarpan acımasız bir tempo. Vücudu, ölene kadar hatırlayacağım ıslak seslerle benimkini alıyordu. Her kalça hareketinde kaygan cildi şapır şapır ses çıkarıyordu. Ve tanrım, kalçalarını ne kadar da iyi sallıyordu. Sanki dans ediyormuş gibi hissettim.

Gözlerimin kapanmaması için, onun ihtiyaç duyduğu o bağı koparmamak için mücadele ettim; o kadar ki, bu çabadan dolayı damarlarım patlayacak sandım. Ve tüm bu süre boyunca, daha sonra pişman olabileceğim sözler haykırdım. Fazla şey açığa çıkaran sözler. *Siktir. Bak beni ne kadar iyi alıyorsun. Evet, evet, evet, Isla. Sanki benim için yaratılmışsın.*

Yarıya geldiğimizde, durmaya çalıştım, göğüslerimiz sıkı nefeslerle gümbür gümbür atıyordu. "Yavaşlamalıyız, henüz boşalmak istemiyorum," diye mırıldandım, kalçalarım hâlâ sallanıyordu. Durdurulamaz bir sarkaç gibi. Yatak altımızda inliyordu. "Beni biraz daha idare edebilir misin... sadece birkaç dakika daha?"

Bunun ne olduğunu, hissettiklerimi tarif edecek hiçbir kelime yoktu. Aklımı başımdan alan bir mutluluk. Hayatımın geri kalanında bu coşkuyu kovalayacaktım. Bir kez daha tatmak için kapısına sürünerek gelirdim.

Henüz bitmiş olamazdı. Olamazdı.

"Dayanabilirim," diye söz verdi, başlığı bırakıp bir eliyle saçlarımın arkasına tırmanırken, diğer eliyle kısa tırnakları batana kadar kalçamı avuçladı.

Bacaklarını bıraktım ve üzerine düştüm, böylece nefes nefese göğüs göğüse geldik, o da bacaklarını kalçalarımın etrafına doladı. "Ne kadar yaklaştın?" diye sordum.

"Çok yaklaştım." Hayranlıkla gözlerini kocaman açarak, sanki bir sihirbazlık numarası yapmışım gibi söyledi. Şapkadan canlı bir tavşan çıkarmış ve evren hakkında bildiğini sandığı her şeyi yeniden düzenlemişim gibi. "Sanırım yapabilirim .

." Parmakları kaburgalarımaya sürtündü. "Eğer biraz hızlanırsan. Beni tekrar sertçe sik."

Beni tekrar sertçe sik.

Beni öldürüyordu.

Sikim zonkluyordu, bunu çaresizce istiyordu. "Ben... yapamam," diye cızırtılı bir sesle cildine fısıldadım.

"Lütfen."

Ona her zaman istediğini verirdim.

Kalçalarımı eğerek, sert ve yavaş hareket ettim, zevki uzatmaya çalıştım. Her itişte göğüsleri sallanıyordu. Bizi yatağın daha yukarısına kaydırıyordu. Onun hevesli çığlıkları beni daha da tahrik ediyordu.

İkimiz de bir dakikadan fazla dayanamadık. Sanki bir çığın önünü tutmaya çalışmak gibiydi. Aynı anda gerilerek, ikimiz de uzun titremelerle boşaldık.

Bu sefer, neredeyse hiç ses çıkarmadı. Dişlerini dudağına sıkıştırmış, muhteşem gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yere yığıldım, boynuna adını inleyerek fısıldadım, umarım bu, onun ne kadar mucizevi bir varlık olduğunu anlaması için yeterli olur.

Isla Lang. Hayatımın aşkı.

Şimdi bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım. Onu yanımda tutmanın bir yolunu bulmalıydım.

İsla

Hoş bir kafa karışıklığı içinde uyandım. Sıcak ve korunaklıydım, zaman ya da mekan kavramım yoktu. Perdelerin aralandığı yerden gelen güneş ışığıyla aydınlanan toz zerrecikleri gözlerimin önünde dans ediyordu.

Burası benim odam değildi. Çok fazla temizdi.

Gözlerimi kırpıştırarak, komodinin üzerinde bir saat gördüm: saat on bir. *Kahretsin*, hiç bu kadar geç uyumamıştım.

Otmaya çalıştım ve uzuvlarımda bir sertlik hissettim. Bacaklarımın arasında daha önce hiç hissetmediğim keskin bir ağrı vardı. Omzumun üzerinden baktığımda, Alistair'in yorgun bakışlarını üzerimde gördüm ve yatağın ortasında baldırı benimkine değdi.

"Günaydın." Sesi uykudan boğuktu, yüzündeki yorgun gülümseme beni utandırdı, gece bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti.

Birbirimize bağıryorduk. Kanepeye sendeleyerek gidiyorduk. Sesim kısılana kadar beni yatağın üzerinde sikiyordu. "Senin yatağındayım."

"Evet."

"Seks yaptık," dedim biraz aptalca.

Lanet olsun. Sanki bekaretini yeni kaybetmiş on sekiz yaşında bir kız gibi konuşuyordum.

Yatağın kendi tarafından bana baktı. "Evet."

Hepsi bu mu? Söyleyecek tek şey bu mu?

Üstelik bu tek seferlik bir şey de değildi. Her nasılsa, haftalarca birikmiş arzuyu tek bir gecede sıgdırmıştık.

Ve bu... korkutucu derecede iyiydi.

Yani, seksin iyi olmasını bekliyordum. Şu adama bir bakın. Yatağında kötü olabileceği bir boyut yoktu. Ama o...

... *açgözlüydü*. Doyumsuzdu.

Göz teması kurmamızı sağlayan var olan her pozisyonu denediğimize oldukça emindim.

Ben onun kucağında. O boğazıma boşalırken ben dizlerimin üstünde, saçlarım parmağına dolanmış, *Isla* dudaklarında. Ve sonrasında, "*Bana çok iyi bakıyorsun, Isla,*" sözleri, cildimin her santimetresine fısıltılarla kazınmıştı.

Sanırım o karşılaşmayı en çok ben sevmiştim.

Sabah üç civarında, duş almamı bile izlemişti. Elleri mermer lavaboyu sanki duvardan sökecekmiş gibi sıkıca kavramıştı. Sanırım beklemekten zevk alıyordu, çünkü havluyla kurulandığım anda beni kanepeye sürükleyip üzerine oturttu. İkimiz de kontrolün bende olduğu geçici yanılsamasını paylaşıyorduk.

Gevşek ve titrek, aşırı yorgun bacaklarımın pes etmesi uzun sürmedi ve ben orgazmın iniltilerini ağzına boşaltırken, o her bir itişte beni kaldırdı.

Artık tek yapması gereken "*Evet*" demekti.

"Gitmemi istiyorsun," diye fark ettim ve yüzüme soğuk bir tokat indirdim.

Elbette gitmemi istiyordu. *Ben ne düşünüyordum ki?* Gecelik ilişkiler konusunda hiç tecrübem olmayabilir, ama dün gece kesinlikle tek seferlik bir durumdu. Şey... teknik olarak beş seferlik. Ama saatler önce eve gitmeliydim. En başından beri uykuya dalmamalıyım.

Çarşafı göğsüme sıkıca sararak yatağın kenarına süründüm, tüm vücudum isyan ederken yüzümü buruşturdum.

Ayağımı yere basmadan elimi yakaladı. "Benim istediğim şey, Lang, sana kahvaltı hazırlamak, seni banyoya sokmak, battaniyeye sarmak ve günün geri kalanında kanepede sana sarılmak, bu arada Teddy ile milyonuncu kez *Aslan Kral'ı* izlemek." Gözleri hüzünlüydü, saçları kıvrımlı bir yumağa dönmüştü, uykudan dolayı bir tarafı düzleşmişti. "Sonra bu gece, o uyuduktan sonra, seni en yakın uygun yüzeye yatırıp, beni tekrar almaya hazır olana kadar seni yalamak istiyorum."

Nefesim kesildi. Vücudum ateşle kızardı. Kelimenin tam anlamıyla konuşamıyordum.

"Ama ben de konuşmak istiyorum," dedi, yüzünde sıkışmış bir ifadeyle.

Gözlerimi başka yere çevirip, çarşafı koltuk altlarımın altına sıkıştırdım. "Söylenecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum." Yani, o zaten gidiyordu. Ne

anlamı ne ki?

"Söylenecek çok şey var."

Karşı çıkmaya başladım ama sözümü kesti.

"Sadece benimle kahvaltı et," dedi, yüzünde yalvaran bir ifadeyle. "Bırak da konuşayım."

"Tamam," dedim, bunun neyi değiştireceğinden emin olmadan.

"Çikolatalı süt mü, portakal suyu mu?" diye sordum, durduğum yerden açık buzdolabına bakarak.

Kapatmayı reddettiği bağlantı kapısından, Alistair'in elinde spatula ile ocaktaki tavadan yüzünü çevirmesini izledim. "Ne istersen."

Bu bir yalan gibi geldi. "Çikolatalı süt olsun," dedim. O ise sadece gülümsedi.

İki bardak doldurdum ve kanepeye kadar götürdüğümde durdum. Alistair açık kapının önünde duruyordu; elinde iki tabak vardı. "Bence burada yiyebiliriz," dedi.

Oysa 15 metre ötede tertemiz bir yemek masası varken? Bunu belirtmek yerine, sadece "Tamam" dedim.

Tabakları tezgaha koydu ve masayı toplamama yardım etti. Teddy'nin yarısı yapılmış Lego arabasını, boğazımı düğümleyen bir hassasiyetle kenara itti.

Sonunda yemek için oturduğumuzda, krepler biraz soğumuştı. Umurumda değildi. Ebeveyn olmak, neredeyse her öğünü soğuduktan çok sonra yemek demektir. Birkaç dakika boyunca garip bir sessizlik içinde yedik, tek ses çatal bıçakların sürtünmesiydi, ta ki sonunda onun yatağından çıktığımdan beri içimde biriken şeyi söylemeye cesaret edene kadar: "Teşekkür ederim."

Masadan bana baktı.

"Teddy için yaptıkların için," diye açıkladım. "Para için."

Dişlerini alt dudağına sürttü. "Kızgın olduğumu sanıyordum." "Öyleyim."

Tabağı iterek, tam olarak

"Arkamdan iş çevirdiğin için kızgınım. Senden asla para kabul etmezdim ve bunu biliyordun."

"Öyle," diye kabul etti.

"Yine de sana bağırmamalıydım..."

"Buna hakkın vardı." Sözümlü kesti. "Kızgın olmalısın."

"Birdenbire ne kadar da anlayışlı oldun."

"Dün gece de haklıydın; parayı ödediğimde kızacağınızı biliyordum ama yine de yaptım." Omuz silkti. "Bu riski almaya değer olduğuna karar verdim çünkü beni sevmeni istemekten çok, senin iyi olmanı istiyordum." Kahretsin. Bu itirafı beni öfkeliendirmeliydi. Ama bunun yerine masanın etrafından dolaşıp onu tekrar öpmek için kendimi zor tutuyordum.

"Neden birdenbire affediyorsun?" diye sordu.

"Heather'ın birkaç gün önce söylediği bir şeyi hatırladım..."

"Bir tetikçi tutmam mı gerekiyor?"

"Sanmıyorum." Elimde çatalımı çevirdim. "O, bunun – paranın, hediyelerin – insanlara değer verdiğini göstermenin yolu olduğunu belirtti... ve sonra annenin aptal süpürgesi ve kapı zili hakkında düşünmeye başladım. Teddy, onun için mücadele edecek birini hak ediyor, bu akılsızca bir hareket olsa da ve gururumu incitse de." Derin bir nefes verdim. Bu gerçeğin o kısmından nefret ediyordum, kızıma bakmak için başkalarına güvenmek zorunda kalmamdan ne kadar utandığımı. "Sonra öfkem yüzde yirmi kadar azaldı."

"Yüzde yirmi mi?" Kaşları havaya kalktı, ama sesindeki umut dolu tonu kaçırmadım.

"Belki yüzde yirmi bir," dedim, yanaklarım kızarıırken. "Suçu sekse atıyorum. Sanırım beynimin bir kısmını eritti."

Kahkahası sıcaktı. Samimiydi. "Ben de öyle."

Birbirimize uzun süre baktık. Bu anı nasıl bozacağımı bilemeden yutkundum.

"Peki..." Parmaklarıyla masaya vurdu. Ondan gelmesi garip olan, gergin bir hareketti. "Bu durumda ne yapacağız?"

Bu, kalbimin parçalanmak istemesine neden olan kısımdı.

Alistair'le öpüşmenin bir güvenlik ağı olduğunu kendime yemin etmiştim. Asla çok derine inmeyeceğime, çünkü bunun asla kalıcı olamayacağını bildiğime. Haftalar önce, bu söz taşa kazınmıştı. Şimdi ise sanki o sözü bir keski ile yavaş yavaş oyuyormuş gibiydi.

Biraz daha derine oyarsa kalbimi bulacaktı.

Aslında, bence çoktan bulmuştu bile. Her şey o kadar karışmıştı ki, artık emin olamıyordum.

Şimdi ona bakarken, bakışlarındaki hevesi görünce, işler daha da karmaşıklaşmadan buna bir son vermem gerektiğini anladım.

"Bak." Ayağa kalktım, ona bakmak zorunda kalmamak için yarısı yenmiş tabağımı mutfığa götürdüm. Zaten iştahım kaçmıştı. "Dün gece harikaydı. Dürüst olmak gerekirse hayatımın en güzel gecelerinden biriydi, ama bence bunu böyle bırakmalıyız. Cairn & Crust hakkında söylediklerimde ciddiydim: Heather'a soracağım ve eğer diskalifiye olursak—"

Sandalyesi yerde yüksek sesle sürtündü.

"Hayır." Kararlı bir şekilde ona sırtımı dönerek durdum. "Alistair..."

"Hayatta olmaz." Tabağı elimden aldı. Tabağın tezgaha çarpmasıyla gürültülü bir ses çıktı. "Bunun için çok çalıştın, Isla. Belki dün gece senin için öfke dolu bir sevişmeden başka bir şey değildi. Umurumda değil. Açıkçası, tek gecelik ilişkinle birkaç saat daha geçirmek zorunda kalmanın rahatsızlığını aşman gerekecek. Korkup kaçtığın için bunu kendi başına mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Korkmak mı?" İrkildim. Sonunda ona baktım. Gözleri soluk buz parçaları gibiydi. *Dur. Bana mı kızgındı?* "Korkmuyorum. Sadece bunu uzatmanın bir anlamı yok. Herkes için bunu kolaylaştırmaya çalışıyorum... Teddy için daha kolay hale getirmeye."

Gülerek başını salladı. "Aslında kendini kastederken Teddy'nin adını kullanma alışkanlığın var." Beni tezgaha sıkıştırdı, gözleri benimkilerle oynuyordu. "Bana gerçeği söyle, Lang. Kendini korumak için bundan kaçırıyorsun."

Neden bu konuyu zorladığını anlamadım.

"Kaçıyor muyum?" Onu bir santim geriye ittim. "Kuyruğunu kısıtırıp gitmek üzere olan sensin, bu çok komik. Cameron, yerine geçecek kişiyle görüşmeler yaptığını söyledi. Sanırım tebriklerimi sunmalıyım, hastaların geri bildirimleri sonuçta önemli değildi."

Alistair

Tirmetmemeye çalışsam da, Isla'nın sözleri bir kırbaç gibi yüzüme çarptı.
Cameron.

Lanet olası yılan.

Hayatımda o ismi bir daha duymak zorunda kalırsam, bu çok erken olur.

“Vay canına, eski sevgilin birdenbire çok konuşkan olmuş. Belki de bir podcast başlatmayı düşünmeli.” Yüzümde yayılan çirkin alaycı gülümsemeyi nefret ediyordum. “Sana başka ne söyledi? Hiç iyi bir şey değil herhalde.” Ayaklarımı genişçe açarak savaşa hazırlandım.

Onun kulağına ne saçmalıklar fısıldamış olursa olsun, ben her şeyi düzeltecektim.

Onu kaybetmeyecektim. Kaybedemezdim. Artık onu kurtarmanın bir yolu yoktu.

Dün gecedен sonra olmazdı.

“Bir sürü şey.” Kız yerinden kıpırdadı. “Dedi ki... beni geri istiyor
—”

Kahkaham keskin ve havlayıcıydı. Bilmeliydim. “Tabii ki öyle dedi. Birinin oyuncağıyla oynadığını gördü ve bundan hoşlanmadığına karar verdi. Yani, sanırım çok kızamam, bu en başından beri planımızdı.”

Gözleri dehşet ve öfkeyle parladı. “Ben kavga edilecek bir oyuncak bebek değilim.”

“Yarısı doğru, çünkü gerekirse senin için savaşırim, Isla. Nasıl başladığımız umurumda değil – sen benimsin.”

Bu sözler, kafamda yankılandığı kadar kötüydü. Ama aynı zamanda doğru gibi de geliyordu. Ben onun insanıydım, o da benim.

“Senin miyim, Alistair? Çünkü son hatırladığım kadarıyla, aramızdaki bu... şey gerçek değil.”

Sözleri, solar pleksusuma bir yumruk gibi indi. “Bunun cevabını bilmiyorsan, o zaman açıkça işimi pek iyi yapmamışım demektir.”

“Neyi?”

Sana aşık olduğumu göstermede. Sözler tam oradaydı. Tam oradaydı ama söyleyemedim. Onları bu şekilde ortaya dökmek istemedim.

“Ona ne söyledin? Cameron’a?” diye sordum onun yerine.

“Hayır, tabii ki. Biz... olmasaydık bile...” Aramızda elini salladı, sanki paylaştığımız her şeyi özetlemek için bu yeterliymiş gibi. “Onu asla geri almazdım. Teddy ve ben bundan daha iyisini hak ediyoruz.”

Ayaklarım beni ona doğru sürükledi ve ona dokunmak, onu kollarıma alıp yatağa geri götürmek, tüm bu saçmalıkları unutmak için can atıyor olsam da, bunu aramızda netleştirmemiz gerekiyordu. “Sonunda bunu anladığına gerçekten çok sevindim, tatlım. Ama cümleyi tamamlamanı istiyorum. Yapmamış olsaydık bile ne?”

“*Sevişmemiş olsaydık*, Alistair.” Sesi bir desibel yükseldi, beni şaşkına çevirecek kadar. Neredeyse bağırıyordu bile, ama dün geceye kadar, onun sakin, tatlı ses tonunun ötesinde sesini yükselttiğini hiç duymamıştım. “Eğer sevişmemiş olsaydık, çünkü dün gece olan buydu. Taşınmadan ve daha iyisini bulmadan önce sahte kız arkadaşınla uygun bir seks.”

“Yaptığımız şeyin bununla alakası bile yok ve sen de bunu biliyorsun.”

“Öyle mi?” diye inledi, sesi bana yaralı bir hayvanı hatırlattı. Kollarını beline dolayarak uzaklaştı. “Çünkü şu anda, Alistair, hiçbir şey bildiğimi hissetmiyorum. Sanki ben seninimmişim gibi inanılmaz tatlı şeyler söylüyorsun ve çocuğumun sana değer vermesini sağlıyorsun, ama aynı zamanda kendinle ilgili her şeyi kesinlikle saklıyorsun. Glasgow’daki hayatın hakkında... Sanki bir sabah sisin içinde ortaya çıkmışsın gibi. Ve belki de az önce söylediğim onca şeyden sonra sana bu saçmalıkları söylemem gerçekten bencilce...”

Artık kendimi tutamadım, aramızdaki mesafeyi kapatıp yanaklarını avuçladım. “Sana asla yalan söylemem, Isla. Hayatımda tamamen dürüst olduğum tek kişi sen olabilirsin.”

“Gerçekler. Bana gerçekleri anlattın.” Elimden kurtuldu. “Muayenehaneni satmayı planladığını. Zaten yerine geçecek kişiyle görüşmeler yaptığını değil.” Parmaklarını sayarak sıraladı. “Bir hastanın yanlış teşhisi konusunda anlaşmazlık yaşandığında, sen bir

, öyle demiştin. Onun senin hastan olduğunu ya da neredeyse öleceğini değil. Bunun seni o kadar kötü etkilediğini ve bir meslektaşına saldırdığını da değil.” Çenem sıkıca kapandı. “Bu doğru mu, Alistair?”

Bana tokat atmış olsaydı, bu kadar sert bir darbe olmazdı.

Cevap vermem biraz zaman aldı. “Bu bilginin gizli kalması gerekiyordu.” Güldü. Beni dikleştiren boş bir çınlama sesi. Darağacına çıkan bir adam. “Cameron gelecekte kaynaklarını kontrol etse iyi olur, çünkü ben kimseye saldırmadım.”

O başını salladı ve göğsümdeki düğüm biraz gevşedi. En azından buna inanıyordu, başka bir şey olmasa bile.

“Bana sor. Sana her şeyi anlatırım.”

“Bu noktada bunun bir önemi var mı ki?” Çok üzgün görünüyordu. “İkimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz.”

“Evet, önemli.” Daha da önemlisi, ona söylemek istedim. Ona her şeyi anlatmak istedim.

“Alistair...”

“Bana başka bir şey sor.” Umutsuzca omuzlarını kavradım. Sadece birkaç dakika önce kahvaltı yapıyorduk ve ben dizlerimin üzerine çöküp ondan af dilemeye, sonra da benim olmasını rica etmeye hazırlanıyordum. Tıpkı Juniper’ın bana söylediği gibi. Şimdi ise sanki akıntılı nehirde hızla sürükleniyormuşuz gibi hissediyordum, ayrılmamıza saniyeler kalmıştı. “Gidiyor muyum diye sor. Hâlâ ameliyatı satıyor muyum diye sor. Sor bana, ben de sana hiçbir yere gitmeyeceğimi söyleyeyim. Bir adayla görüştüm – *sadece biriyle*, Isla. Ve onu reddettim. İş için mükemmel olmadığı için değil – muhtemelen benden daha nitelikli.” Gözlerine baktım. “Ama... Yapamadım. Kinleith’te kalıyorum, Isla. Seninle ve Teddy ile.”

“Ne?” Gözlerini kırptı ama ben aceleyle devam ettim. Bunu söylemek için can atıyordum.

“Bence bunu gerçekten denemeliyiz. Dün gece birlikte ne kadar iyi olduğumuzu kanıtladı... tabii ki her şey seksle ilgili değil,” diye ekledim çabucak. Söylemem gereken tüm kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Bunu daha iyi planlamalıydım. Hepsini yazmalıydım. “Tüm sorularını cevaplayacağım. Bilmek istediğin her şeyi anlatacağım...”

“Ameliyatı öylece iptal mi ediyorsun?” Sesi inanamıyormuş gibiydi.

“Peki ya babanla olanlar? Kinleith’ten nefret ediyorsun

ve benim Kinleith'te kalıcı olarak yaşayacağımı zaten kararlaştırmıştık.”

Kararımdan pişman olacağımı düşünüyordu. Göğsüm umutla sıkıştı. “Şu anda satmamam, gelecekte satamayacağım anlamına gelmez... aramızdaki işler yolunda gitmezse.” Bu olasılığı yüksek sesle dile getirmek bile acı vericiydi.

Bu sözler onu rahatlatmak içindi. Beni tuzağa düşürmediğini bilmesi içindi. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yanlış olduğunu anladım. “Yani sadece benim için mi kalacaksın?”

“Evet.” Gözlerindeki ışığın söndüğü anı tam olarak gördüm ve onu kaybettim. “Senin istediğin de bu değil mi?”

“Aslında hayır.” Yüzü solmuştu. “Daha kötüsünü düşünemiyorum.”

Bu, kalbime saplanan bir hançerdi. Düzgün bir kesik değil, pürüzlüydü. Kemikleri ve sinirleri yırtıyordu. “Ben... hayatında bir yedek olamam,” diye fısıldadı, anlamamı rica ederek. “*Teddy*’yi bir yedek yapamam. Belki de daha önce haklıydın ve onu kaçmak için bir bahane olarak kullanıyorum, ama şu anda kesinliklere ihtiyacı var. İkimizin de.” Gözlerini sıkıca kapattı ve bir gözyaşının süzüldüğünü gördüm. “Aksi takdirde, her an kötü bir şeyin olmasını bekleyeceğim. Burada mutsuz olduğunu ve benim için kalmaya değmediğini fark etmeni...”

“Lanet olsun, Lang.” O benim kalbimi parçalıyordu. “Bu asla olmayacak...”

“Bunu bilemezsin.” O tek gözyaşı yanağından süzüldü. Elini sallayarak onu sildi. “Lütfen, sadece... Biraz zaman ayırmanı istiyorum. Beni denklemden çıkar ve Kinleith'in istediğin yer olup olmadığına karar ver.”

Yardımcı olmayacağını bildiğim sözleri yuttum. Onu denklemden çıkarmak imkansızdı çünkü o Kinleith'ti. Nakil olsun ya da olmasın, yüzü bu köyün her yerine

bu köyün her yerine çizilmişti.

“Kendin için kalmalısın,” diye yalvardı. “Ve gerçekten kalman *gerektiğini* düşünüyorum. Burada sahip olduğun çok şey var. Ailen. Hastaların.” Dudakları titriyordu. “Ama bu senin için olmalı...”

Kalmamı mı istiyorsun? diye sormak istedim. O kadar çok şey söylemişti ki, ama aslında bana bunu vermemiştii.

Bunun yerine, "Beni delirtiyorsun," dedim. Sonra öne eğilip onu öptüm.

Kollarımı beline doladım ve o da hiç çekinmeden, sanki uzaklaşmak aklının ucundan bile geçmemiş gibi hemen karşılık verdi.

Zamana ihtiyacım yok. Bu sözleri dudaklarına kazıdım. *Birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu gör.*

Dudakları hevesle açıldı ve dilim, onu sahiplenmek için öfkeli, çılgınca içeri daldı. O inleyerek parmak uçlarına yükseldi, ben de ellerimi saçlarına gömdüm, onu biraz daha uzun süre kendime tuttum.

Bu sabah ilk kez, tamamen uyum içindeydik.

Ama çok erken geri çekildi. Alnını benim alnıma dayadı.

"Beni denklemden çıkar, tamam mı?" dedi.

Denklem falan yok, diye düşündüm yine, kararlılık göğsümde çarpıyordu.

Neden korktuğunu anladım. Çok hızlı gitmiştim. Çok erken çok fazla şey sunmuştum. Hayatında ilk kez, biri onu öncelikli kılıyordu. Muhtemelen kaynar sıcak bir banyoya giriyormuş gibi hissetmişti. Onu yavaşça ısıtmam gerekiyordu.

"Tamam," dedim sonunda. Bakışlarım yüzünde dolaştı.

Her kıvrımı ezberledim. Her gülümseme çizgisini. Her çili.

Hayatımın geri kalanında her gün onları görmek istedim.

"Gitmem gerek." Dik durdum, ellerimi vücudundan çektim. "Teddy yakında dönecek ve senin de bu öğleden sonra işin var, değil mi?"

"Doğru." Sözcüğü uzatarak, beni temkinli bir şekilde izledi. "Kahvaltı için teşekkürler."

"Önemli değil." Tezgâhtan tabakları toplarken dirseklerimiz birbirine değdi. Bir elimde tabakları istiflerken durakladım. "Ve Isla?" Bana baktı. "Bu iş başladığında ne dediğim umurumda değil, bunun tek bir dakikası bile benim için sahte değildi." Cevap vermedi. Cevap vermesini beklediğimden bile emin değildim.

Alnına son bir öpücük kondurdum. Sonra bağlantı kapısından geçip arkamdan kapıyı kapattım. Uzun bir süre oturma odamda durup, kapıyı kilitletiğini duymayı bekledim.

Kilitlemedi.

Isla

Heather: Alistair'den neden bir mesaj aldığımı bilmek ister miyim? Cairn & Crust'ta onun yerini alırsam beni evime kapatmakla tehdit ediyor.

Isla: Hayır.

Alistair'dan beni bu işin dışında tutmasını istediğimde, sözlerim bir kulağından girip diğerinden çıktı.

Bu durum Pazar akşamı ortaya çıktı. Teddy ve ben Brown's'taki vardiyamdan eve döndükten kısa bir süre sonra. Mutfaktaydım, önceki geceden kalan makarnayı buzdolabından çıkarıyordum ve beynimi Alistair'le yaşadığımız tartışmanın her anını tekrar tekrar düşünmekten vazgeçirmeye çalışıyordum ki, müzik çalmaya başladı.

Duvarın diğer tarafından.

Teddy bana döndü, gözleri fal taşı gibi açılmış, elleri kulaklarına bastırılmıştı. "Neden o berbat müziği çalıyor?"

Bonnie Tyler'ın kederli sesi, her şeyi tüketen bir aşkı anlatan şarkısıyla duvardan yankılanırken, ben sadece şaşkınlıkla bakakaldım.

"Ali sinir krizi mi geçiriyor?"

Bu beni kendime getirdi. "O kelimeyi nereden öğrendin?"

"Kampta." Dikkatini Bluebell tavşanına çevirdi ve onu, klasik oyuncak taklidi yürüyüşüyle yerde zıplatmaya başladı. "Arkadaşım Sammy, annesi televizyon programlarında ağladığında babasının ona böyle dediğini söyledi."

Vay canına, Sammy'nin babası ne kadar da hoş birine benziyordu.

Onu görmezden gelmeye kararlıydım, buzdolabını sertçe kapattım, makarnayı bir kaseye aktardım ve mikrodalgaya koydum. Sonra ikinci kıtaya geçildi ve artık dayanamadım.

Ne yaptığımın farkına bile varmadan odanın diğer ucuna yürüdüm. Yumruğumu alçıpan duvara vurdum. "Orada sesinizi kısın!"

Müzik kesildi. Karıncalanan avucumu gererek tatmin oldum. Sonra, "I Don't Want to Miss a Thing"ın orkestra girişı başladı.

Ses seviyesi kasıtlı olarak bir kademe yükseltildi.

Sinematik yaylı düzenlemeler odayı doldururken Teddy'nin beni izlediğini hissedebiliyordum ve Aerosmith'in vokalleri zaten çarpan kalbimi daha da hızlandırdı.

"Tek kelime etme," dedim ve mutfığa geri yürüdüm. Titreyen ellerimle mikrodalgadan makarnayı çıkardım.

Alistair beni etkilemeye çalışıyordu.

Pazartesi günü, Brown's'a çiçekler geldi.

"Bunlar ne için?" Callum, her zamanki önlüğünü giymiş halde tezgahın üzerinden bana taze koparılmış papatyalar uzattığında şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Dur, dur, doğru anlamış mıyım?" Ceplerini karıştırdı ve sonunda düzgün el yazısıyla yazılmış katlanmış bir kağıt çıkardı. "İşte burada... tamam, şunu söylemem gerekiyor: Isla..." Derin bir nefes aldı ve bana, kardeşininkine çok benzeyen gözleriyle baktı. "Bunları Kestral Cove'daki, Croft Cottages'a bakan uçurumun tepesinden topladım. Altı ay önce bana, kağıt kadar ince duvarlı bu küçük, geçici evin dünyadaki en sevdiğim yerlerden biri olacağını söyleseydin, yemin ederim gülerdim. Ama oldu. Sadece sen ve Teddy sayesinde."

Elim çiçeklerin saplarını çok sıkı kavradı. "Neden seni gönderdi? Neden kendisi gelmedi?"

Callum notu ahşap yüzey üzerinde kaydırıldı. "Çünkü yakışıklı olan benim. Ve sanırım sana biraz nefes alman için zaman tanımaya çalışıyor." Derme çatma bukete bakıp yüzünü buruşturdu. "Ve görünüşe göre her zaman parayla sorunları çözmediğini kanıtlamak için, gerçi bu durumda cebinden para çıkarabilirdi."

Çiçekler çok güzeldi. Belki biraz solmuşlardı. Ama özenle düzenlenmiş ve küçük bir pembe kurdeleyle bağlanmışlardı.

Papatyalar. Şüphesiz arabamın şerefine.

"Nefes alabileceğim alan mı?" diye güldüm. "Bunu kulak zarlarıma söyle. Aslında, lütfen ona müzik zevkinin berbat olduğunu söyle. Bir tane daha ucuz aşk baladı dinlemek zorunda kalırsam, İngiltere'ye geri taşıyorum."

"Alistair sana m zik mi alıyord?" diye sordu. Alistair'in tıptı bırakıp k pek kuaf r  olacağını s yleseydim, y z ndeki şaşkınlık ifadesine bakılırsa, bu daha inandırıcı olabilirdi.

"Evet."

Callum y z nde bir g l msemeyle ayrıldı ve "Cairn & Crust'ta bol şans, Isla. B t n aile seni destekleyecek." dedi.

"Araba mı bozuldu?" Perşembe sabahı Alistair'in y z  Daisy'nin açık penceresinden g r nd . İş kıyafetleri giymişti, g zlerini daha da mavi g steren lacivert kravat takmıştı.

"Hayır." Anahtarı tekrar çevirdim, motor çalışıp, tekleyip sonra durduğunda içimden inledim. "Kahretsin."

"Selam, Ali." Teddy arka koltuktan el salladı.

"Theodora." K  k arabanın kabinine daha da eğildi, onu g rd ğ ne gerçekten çok sevindi. "Ne g zel  rg ler."

Kız, iltifattan gurur duydu. "Annem onları *Tangled'daki* Rapunzel gibi  rd ."

Onu içime çekmemeye çalışarak motoru tekrar denedim, ama yine şansım yaver gitmedi.

"İşe mi gidiyorsun? Seni g t rebilirim," diye teklif etti. Duştan yeni çıkmış bukleleri alnında dans ediyordu. Bu çok dikkat dağıtıcıydı.

"Seni geç kalmana neden olmak istemem," dedim. Bunun anlamı: *Seninle kapalı bir alanda kendime g venmiyorum.*

"Sorun değil, ben de k yden geçeceğim."

"L tffen Ali'nin arabasıyla gidebilir miyiz? *L tffen*," diye bağırdı Teddy, emniyet kemerini çoktan  zm şken.

Buna nasıl karşı ıkabilirdim ki?

Alistair, Teddy'yi arka koltuktan indirirken, sanki beni bin yıldır g rmemiş gibi y z m  baştan aşağı s zdd .

Boğazımı temizledim, Land Rover'ına doğru y r d m, sonra durup Teddy'nin içine tırmanmaya çalıştığı ocuk koltuğuna ağzım açık bakakaldım. "O da ne?"

Alistair başını kaldırmadı, çantamı bagaja koyuyordu. "O bir y kseltici koltuk. Bilirsin, ocuk on iki yaşına gelene kadar

"

"Çocuk koltuğunun ne olduğunu biliyorum," dedim, sinirlenerek. "Demek istediğim, senin arabada ne işi var? Ava ve Emily için mi?" Bu yepyeni görünüyordu. Kesinlikle Daisy'nin arka koltuğuna sıkıştırılmış, kumaşında ayak izleri, minderinin altında kırıntılar ve her temizlediğimde kendime Ribena olduğunu söylediğim o gizemli yapışkan maddeyle dolu ikinci el koltuk değildi.

"Hayır." Bagajı güm diye kapatıp önüme geldi. "İkizleri pek sık arabayla götürmüyorum, götürdüğümde de Heather'inkini ödünç alıyorum."

"Yani bunu sen mi aldın?" Teddy'nin daha önce binlerce kez yapmış gibi emniyet kemerini takmasını izlerken arabayı işaret ettim. "Kendi paranla mı?"

"Evet," dedi. Tepkimi ölçüyordu. "Geçen hafta. Kendi arabam olursa, seninkini sürekli ileri geri taşımak zorunda kalmayız diye düşündüm." Eğlenceli bir tepki, bunu karşılayabileceğine dair gözlerini devirmesini bekliyordum, ama sesi gergin geliyordu.

Kuru dudaklarımı yaladım. "Almana gerek yoktu, benimkini kullanmak hiç de zahmetli değil."

"Seninki şenlik ateşine atılmalı."

"Ciddiyim, Alistair." Bir araba koltuğu yüzünden bu kadar heyecanlanmak aptalca geliyordu. Ama bu... çok düşünceliydi. Çok kalıcıydı.

Bu hayat değiştiren kararı iyice düşünmesi için zaman istemek akıllıca gelmişti. Mantıklıydı. Ama şimdiye kadar tanıştığım en zeki insan olan Alistair, bunu bir ısrar olarak algılamış görünüyordu.

Müzik durmamıştı.

Bu noktada Céline Dion'un tüm eski şarkılarını dinlemiştik. Onu takdir etmeliydim, sandığımdan daha geniş bir ses aralığına sahipti.

Dün gece, bağlantı kapısının altından bir not bile sıkıştırmıştı; notta şöyle yazıyordu: *"Bu duvarı yıkıp, bu alanı genişletmek ne güzel olurdu, değil mi?"*

Ben alaycı bir şekilde gülüp notu mutfak tezgahının üzerine, solmuş çiçeklerin bulunduğu vazoonun hemen yanına koymuştum. Çünkü ne kadar korkmuş olsam da, kırılğan kalbim onun vaat ettiği kalıcılığı arzuluyordu.

Cameron'ın yönelttiği diğer tüm suçlamalar umurumda bile değildi. Alistair bana hayatının her ayrıntısını bir anda anlatmak zorunda değildi.

Benim ihtiyacım olan şey, onun buradaki geleceğinden emin olmasıydı. Benden emin olması.

Eninde sonunda bu gerçeklere ulaşacağımızı bilmem gerekiyordu.

Alistair, sanki ondan fonetik alfabeyi ezberlemesini istemişim gibi iç geçirdi. Muhtemelen o konuda zaten uzmandı. "İkinci el olması seni daha iyi hissettirir mi? Para konusunda nefret ettiğini biliyorum, seni duydum, anlıyorum. Bunu kendim için aldım, çünkü bir gün bana yeterince güvenip Teddy'yi tek başıma sürmeme izin verirsen onur duyarım." Küçük parmağı uzanıp benimkine dokundu, Teddy etrafta olduğunda bana en çok yaklaştığı an buydu. "Sen çalışırken onu okuldan al. Hafta sonları futbol antrenmanına götür."

Okul. Çünkü sonbaharda burada olmayı planlıyordu. "Teddy futbol oynamıyor."

"Henüz oynamıyor. Belki birkaç yıl sonra," dedi ve ben başımı sallamaya başladım. Göğsümdeki umut, bedenim için çok büyük olacak kadar şişmeye başlamıştı. Beni kesip, parmağını benimkine sıkıca doladı. "Bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz, sadece bir düşün. Tamam mı?"

Bakışları beni delip geçti, o anda benim okuyabildiğimden çok daha fazlasını anlatıyordu. Ben de başımı salladım, "*tamam*" kelimesi dilimin ucunda bir gölge gibi duruyordu.

Kinleith'e doğru yola çıktık. *Aslan Kral'ın* film müziği, Alistair'in yaşlı adam radyosunun yerini almıştı. Teddy'nin "I Just Can't Wait to Be King" şarkısı boyunca çıkardığı detone çığlıklar neredeyse kulak zarlarımı patlatacaktı; Alistair, Zazu'nun repliklerini benimkine şüpheci derecede benzeyen şık bir İngiliz aksanıyla seslendirdiğinde, Teddy'nin kıkırdamaları yıldız tozu damlaları gibiydi.

"Bu şarkıyı nereden biliyorsun?" diye sordu.

Alistair, dikiz aynasından ona sabit bir şekilde baktı. "Theodora, bu şarkının sözlerini bilen anglerfish balıkları var."

Anglerfish'in ne olduğunu hiç bilmiyordum. Ama görünüşe göre Teddy biliyordu, çünkü ikisi gülüyordu, benim kalbim ise dengesiz bir şekilde *güm, güm, güm* atıyordu.

Muhtemelen bunu bir doktora göstermeliyim. Bir kardiyoloğa gitmeliyim. Bu sanrılarla ilgilenmesi için bir nöroloğa da. Çünkü birdenbire geleceğe bakıyordum. Her hafta sonu böyle. Alistair'in arabasında ön koltukta otururken, Teddy arkada şarkı söylüyor, birdenbire çocuk koltuğu için fazla büyümüş. Sonunda bizimle konuşmak için fazla havalı hale gelmiş. Kulaklık takıp pencereden dışarı bakıyor. Ya da gelecekte çocukların kulaklarına cerrahi olarak yerleştirilecek mikroçipler – kim bilir ne; ben bilim insanı değildim – ama önemli değildi, çünkü o oradaydı.

Üçümüz de.

Aptalca, aptalca, aptalca.

Konuştüğüm tek an, bizi Brown's'ın ön kapısına en yakın noktaya, ana caddenin başına bıraktığında ona teşekkür etmektir.

"Ne zaman istersen, Lang," dedi, sonra arkasına bakmadan hızla uzaklaştı.

Teddy ve ben parke taşlı yolda iki adım atmıştık ki, o Bluebell tavşanını ellerime tutuşturdu.

"Onu taşımak istemiyor musun?" diye sordum.

Yürümekten vazgeçip bana döndü. "Bluebell tavşanı insanları cesur yapar. Bence ona benden daha çok ihtiyacın var."

"Pasta yarışması için mi?" Zamanımız kısıtlı olmasına rağmen, onu kucaklamadan duramadım. "Seni çok seviyorum tatlı kızım, bunu biliyorsun, değil mi? Sen çok iyi kalplisin." Nasıl oldu da bu kadar mükemmel bir çocuğa sahip olacak kadar şanslı oldum?

Kafasını salladı, yüzü her zamanki gibi ciddiye. "Yarışma için değil. Ali için."

Kanım dondu. Onun söyleyeceğini hiç beklemediğim bir şeydi. "Ne demek istiyorsun?"

Parlak mavi spor ayakkabılarına baktı. "Kavga ettiğinizi biliyorum. Bu yüzden artık bizimle takılmıyor."

"Ah, tatlım." Çömelerek onun seviyesine indim. "Kavga etmiyoruz, söz veriyorum."

"O zaman neden onun bizim arkadaşımız olmasını istemiyorsun?" Gözleri yaşlarla dolarken boğazım yanıyordu. Bu onu incitiyordu ve hepsi benim hatamdı.

"Öyle değil..." Sözümü kesip tekrar denedim. "Açıklaması zor ama bazen yetişkinlerin ilişkileri karmaşık olabilir..."

"Bana bebekmişim gibi davranma." Ayağını yere vurdu. "Ali, çocuklar için hiçbir şeyin çok karmaşık olmadığını, sadece yetişkinlerin olayları kötü açıkladığını söyledi. Karar vermek bana kalmış."

Bu işi tamamen mahvediyordum.

Nefes aldım, ellerimi omuzlarına koydum. "Özür dilerim, haklısın. Sana öyle davranıyordum. Gerçek şu ki, Ali'nin artık bizimle takılmak istemediği bir zamanın gelmesinden korkuyorum. Çünkü o uzaklara gidip yeni arkadaşlar edinebilir ve ben, böyle bir durumda bizim iyi olmamızı istiyorum."

Burnunu kırıştırdı. "Neden yeni arkadaşlar edinsin ki?"

Umarım yapmaz, diye fısıldadı kalbim. "Çünkü o bir yetişkin. Ve yetişkin olduğunda, bazen ilişkiler değişir."

"Sen ve babam gibi mi?" Sesinde üzüntüden çok merak vardı.

"Sayılır," dedim, tam olarak kesin bir şey söylemeden. "Ali'nin Glasgow'da birçok arkadaşı var ve değer verdiği bir işi var." *Bu onu mutsuz etse de*. "Bir gün geri dönmeye karar verebilir."

"Bence bu olmaz; Glasgow'daki arkadaşlarını bizim kadar sevmiyor." Güldüm; kendimi tutamadım. "Ava ve Emily taşınmak zorunda kalsalar, onlarla oynamayı bırakmazdım. Tüm vaktimi onlarla geçirmek isterdim."

Göğsümdeki o rahatsız edici acıya rağmen gülümsedim. Keşke yetişkin ilişkileri de bu kadar kolay olsaydı.

Teddy, Bluebell tavşanını karnıma bastırdı. "Bluebell tavşanı korkunu azaltacak." Sonra benden uzaklaştı ve yola devam etti. "Bugün sıcak çikolata içebilir miyim?"

"Ne istersen içebilirsin."

"Evet!" Yumruğunu havaya kaldırdı, konuşmayı çoktan unutmuştu.

"Seni eve göndermem mi gerekiyor?" Jess'in sesi, o sabahın ilerleyen saatlerinde beni hayallerimden kopardı.

"Ne?" İrkıldım. Gözlerimi kırıştırdım.

"Bu, son bir saat içinde yanlış yaptığın ikinci kahve. Artık maaşından süt israfını kesmek zorunda kalacağım."

Kahretsin. Americano olması gereken kahvenin üstüne kocaman bir topak köpüklü süt koymuştum.

"Üzgünüm, üzgünüm. Ben alayım ve kendim içeyim." Onu bir kenara koyup, hızlıca taze çekirdekleri öğüttüm. "Sadece... yorgunum galiba. Dün gece kötü uyudum." Makine taze kahveyi doldurur doldurmaz, kapakını paket servisi bardağına takıp, paranın üstünü de ekleyerek müşteriye uzattım – neşeli bir gülümsemesi ve Boston Celtics beyzbol şapkası olan bir adamdı.

"Beklettiğim için özür dilerim." Özür dilercesine gülümsedim.

Benim bariz hatama rağmen, içeceğini alıp giderken bahşiş kutusuna birkaç pound attı.

Buralarda sabahlar hâlâ biraz durgundu. Ama dışarıda gökyüzü bulutluydu, şişmiş bulutlar yağmur yağacağını haber veriyordu ve bir avuç turist sığınacak bir yer aramış, pencere kenarındaki masalarda laminasyonlu menüleri inceleyerek vakit geçiriyordu.

Jess'e döndüm. Bana kaşlarını kaldırdı – tabii, kalan kaşlarını. "Bu günlerde gençler buna böyle mi diyor?" Bakışları fazlasıyla sorgulayıcıydı.

Neden perşembeler bizim ortak vardiyamız olmak zorundaydı ki? "Ne demek istediğini anlamadım." Boş kahve fincanını elime alıp büyük bir yudum aldım; dilimi yakarken içimden gelen tiksintiyi bastırmaya çalışıyordum.

"Ben dünkü çocuk değilim, tatlım. Kalbi kırık birinin nasıl görüldüğünü bilirim. Bütün hafta boyunca surat asıp durdun."

Gözlerim, köşede sessizce oturmuş, kulaklıklarını sıkıca takmış, resim çizen Teddy'ye kaydı. "Moralim bozuk değil."

Ben... hüznünlü bir şekilde içime dönmüştüm. Arada bir fark vardı.

"Yine başladın." Jess, ellerini önlüğüne silerek tısladı.

"O çocuğun ne yaptığını söyle bana, ben de sana onu affetmeden önce ona acı çektirmek için yapabileceğin her şeyi söyleyeyim."

Kahve fincanını sıkıca kavradım. "O hiçbir şey yapmadı... Aslında yaptı. Arkamdan iş çevirip Teddy'nin okul gezisinin parasını ödedi."

"Cameron'ın ödemesi gereken gezi mi?" Başımı salladım.

"Bir adam kendi isteğiyle cebinden para mı çıkardı? Onu prangaya vurun."

"Sadece o değil... Cameron, Alistair'in bana anlatmadığı bazı şeyleri ortaya çıkardı. Geçmişle ilgili – önemsiz şeyler..." Sesli olarak söylediğimde hepsi aptalca geldiği için sözümü kestim.

Ve fark ettim ki, tıpkı Heather'da olduğu gibi, Alistair'in Kinleith'ten ayrılmayı planladığını açıklamadan Jess'e sorunun özünü anlatamazdım.

Onun güvenini boşa çıkarmadan kimseyle objektif bir şekilde konuşamazdım. Yol gösterici olarak sadece kendi karmakarışık zihnim vardı ve işlerin ters gidebileceği tüm olasılıklar üzerinde takıntılı bir şekilde düşünmeye eğilimliydim.

"Tabii ki Cameron da işin içinde." Parmaklarını salladı. "O delikanlı iyi biri değil; hiç olmadı."

"Mesele Cameron değil." Cameron her zamanki gibi davranıyordu. Onu kafama sokan bendim. "Sorun benim çünkü... Alistair için yeterli olacağıma, onu elimde tutabileceğime güvenmiyorum." Boğazım daraldı, utanç verici gerçek acı bir düğüm gibi duruyordu. "Eski Isla'ya dönmekten çok korkuyorum, Jess. Alistair'in hayatının benim hayatım olmasına izin vermekten. Onun ailesinin benim ailem olmasına izin vermekten. Ve sonra beş, on yıl sonra, o benden sıkıldığında, tam başladığım yere geri döneceğim."

Bana o kadar uzun süre baktı ki terlemeye başladım. "Kırk dokuz yıldır evliyim."

"Biliyorum." O ve Angus, tanıdığım diğer evli çiftlerden daha çok kavga ediyorlardı, ama yine de Angus her gün kapanış saatinde buradaydı, onu eve götürmeye hazırdı.

"Sırrı bilmek ister misin?" dedi. "Kendi ağacını yetiştir."

Gözlerimi kıptım. "Kır evi kiralık; bir ağaç dikebileceğimi sanmıyorum

—"

"Bugünlerde okullarda ne öğretiyorlar? Bu bir metafor." Ellerini salladı. "*Sen* ağaçsın. Sağlıklı ağaçlar aynı toprağı paylaşır, birbirine dolanır, ama birleşmezler – bu ikisini de dengesiz hale getirir. Angus'un çiftliği vardı, şimdi de golfü var, benimse burası var."

Himm. "Bu... aslında harika bir tavsiye."

"Elbette öyle."

"Teddy'nin incinmemesini garanti ederken kendi ağacımı nasıl yetiştirebilirim?" Önce o gelmeliydi. Her zaman.

“Yapamazsın.” Omuz silkti. “Eninde sonunda bir şey çıkıp onun minik kalbini yeniden kıracaktır. Hayat böyle. Ama yapabileceğin şey, örnek olmaktır. Şu fırın hayallerini bir kenara bırak ve bunu gerçeğe dönüştür, başlangıç olarak.”

“Fırını nereden biliyorsun?”

“Seni aptal ve kör mü sanıyorsun? Aslında çalışmaktan çok tarifleri yazmakla ve peçetelere logo karalamakla vakit geçiriyorsun. Bir keresinde de telefonunda işletme kredilerini araştırırken yakaladım seni.” Kalçasının yanındaki çekmecedен bir şey çıkardı: hemen tanıdığım buruşuk beyaz bir peçete. Kendi işimi kurmanın ne kadar mal olacağına dair tüm hesaplamalarım.

O peçeteyi elime tutuşturduğunda yanaklarım kızardı. “Kendin için bir şeyler istemek kötü bir şey değil, Isla. Fırın. O delikanlı.”

Başımı salladım. “Biliyorum ama... bazen kendim için bir şeyler yapmanın bencilce olduğu düşüncesinden kurtulamıyorum. Önemli değil tabii. Kendi işimi açacak param olsa bile, çok riskli.” Üstelik, küçük bir köyde üçüncü bir fırın açmak saçmalıktı.

“Bu his, çocukların büyüdüğü geçmez,” dedi. “Hatta daha da kötüleşir. Teddy büyüdüğünde ve kendi yolunda ilerlediğinde, sence güvenli yolu seçen bir anneyle gurur duyacak mı, yoksa annesinin istediği şeylerin peşinden koşmasını izleyerek daha mı güçlü olacak? Onun adına feda ettiğin her şey için suçluluk duymayacak mı?”

Lanet olsun. Gözlerimin arkasında yaşlar belirdi. Dökülmek üzereydiler. Teddy görmesin diye yüzümü çevirdim. “İşletme yönetmeye yetkin değilim, Jess.”

O alaycı bir şekilde güldü. “Saçmalama, kimse nitelikli değildir. Hayat sadece gösterişli bir eğitimden ibaret değildir. İş hayatı cesaret, kararlılık ve son derece inatçı olma yeteneğiyle ilgilidir. Brown’s bir gecede mi başarıya ulaştı sence? Doksanlarda bir keresinde, Inverness’ten gelen kurnaz bir ev sahibi tarafından neredeyse evden atılacaktım; ana caddenin yarısını satın almış ve fiyatları yükseltmişti.”

“Ne yaptın?”

“Yapabileceğim tek şeyi. Örgü grubumla birlikte kendimizi fırına zincirledik.” Arka odadaki mutfakı işaret etti.

“O bize bir çift cıvata kesiciyle yaklaştığında, canımızdan oldu diye bağırdık.”

“Seni tanıdıkça sana hayranlığım artıyor.”

Omuz silkti. “İşe yaradı. Onu o kadar sinirlendirdim ki, binayı bana satmayı kabul etti. Hem de çok iyi bir fiyata.”

“Onu sayıca alt ettin.” Güldüm.

“Ondan daha uzun yaşadım da.” Bana alaycı bir gülümseme attı, sonra sanki geçmişe bakıyormuş gibi sessiz kafeye göz gezdirdi. “Ve sanırım artık önlüğümü asmanın zamanı geldi.”

“Ne? Jess...” diye kekeledim. “Brown’s kapanamaz. O bir kurum.” Brown’s olmadan Kinleith olmazdı. “Bunun sebebi Queen’s Cakes mi? Çünkü bu” – çoğunluğu boş olan masaları işaret ettim – “sadece geçici bir durum.”

Gerekirse Annabelle’i kendim dışarı çıkarırdım.

“Sadece o değil, ama o da bir parçası.” Elini eski kasaya sürdü. “Burası benim için evimden daha çok bir yuva, aslında bir başka çocuğum gibi. Onun solup ölmesini görmek istemiyorum ve açıkçası yoruldu. Sizler kadar ben de değişimden korktuğum için dayanmaya çalışıyordum. Ama vücudum bana zamanın geldiğini söylüyor, kızım. Belki Angus’u o gemi seyahatlerinden birine götürürüm, ölmeden önce dünyayı biraz görürüz.”

“Lanet olsun, Jess. Ölmekten bahsetmeyi keser misin?”

O, floresan ışıkların altında parıldayan takma dişleriyle kıkırdadı. “İçimde hâlâ bolca hayat var, merak etme.”

“Bu yerle ne yapacaksın?” O bu büyük hayat kararını vermişken kendi işim için endişelenmek bencilce geliyordu, ama paraya ihtiyacım olmadığını söyleyemezdim. Belki biri onun hisselerini satın almak ister ve ben de işimi koruyabilirim. Tabii ki Jess için çalışmakla aynı şey olmazdı, ama ben...

“İstersen senin olabilir. Bence bu yerin başına genç bir kan gelmesi iyi olur.”

Başımı o kadar hızlı ona doğru çevirdim ki, başım döndü. “Jess, Brown’s’ı bana veremezsin.”

“Sana vermiyorum; ben hâlâ bir iş kadınıyım. Dükkânı bir yıllığına kiralayabilirsin, nasıl gittiğine bakarsın, sonra da ona göre karar veririz.”

Bir yıl.

Bu olasılık karşısında kalbim küt küt atıyordu. Zihnim, bunu hayal etmeye başlayınca sersemlemişti. Mükemmel olurdu.

Mekanı doğal ışıkla dolduran büyük pencereleri, tezgahı ve eski kasayı şimdiden sevmiştim. Ama vitrinde benim pastalarım olacaktı. Ayrıca duvara birkaç raf ekleyip yerel sanatçıların ürünlerini sergileyebilirdim.

Bunu gerçekten yapabilir miydim?

"İşletme kredisi alabilir miyim, onu bile bilmiyorum."

"Denemeden bilemezsin," dedi. Yine de tereddüt ettim. "Şuna ne dersin? Her halükarda kovulacaksın. En azından bundan en iyi şekilde yararlan."

Başka bir iş aramak düşüncesi midemi bulandırıyor. "Bunu düşünebilir miyim?"

"Ne kadar zaman gerekiyorsa o kadar düşün."

Alistair'i aramak istedim. Onun tavsiyesini almak istedim.

Ne diyeceğini zaten biliyordum. *"Evet" desen iyi olur, Lang.*

Jess'in sözleri kafamda yankılanıyordu. *Kendi ağacını yetiştir.* Alistair'in bu konuda beni destekleyeceğinden hiç şüphem yoktu. En başından beri desteklemişti. Beni teşvik etmişti. Ben kendime inanmadığımda bana inanmıştı.

Okul gezisinin masraflarını karşılamış olsa da, bu ne kadar akılsızca bir hareket olsa da, bunu gösteriş yapmak ya da beni etkilemek için yapmamıştı. Arka planda kalmış, övgüyü Cameron'a bırakmaya hazır. Kendisi için hiçbir şey almadan bana yardım etmeye çalışıyordu.

Bir partnerin yapması gereken bu değil miydi?

Lanet olsun. Bunu gerçekten düşündüğüme inanamıyordum.

Hiçbirine.

"Hey, Jess... Cumartesi günü Cairn & Crust'u kazanırsam, beş bin dolar birkaç aylık kiraya yeter."

Gülümseyerek omzunu omzuma çarptı. "O zaman kazanman iyi olur."

Alistair

"Gergin

görünyorsun."

"Değilim."

"Yüzün çok solgun," dedi Isla.

Kahretsin. "Ben sadece..." Titreyen elimi enseme sürdüm. "Bana mı öyle geliyor, yoksa burada çok mu kalabalık?"

Diğer Cairn & Crust yarışmacılarıyla birlikte geçici sahnenin arkasında duruyorduk. Bu etkinlik için köy meydanına yemek stantları kurulmuştu, ayrıca köyün her önemli etkinliğinde ortaya çıkarılan, çok eski görünümlü bir dönme dolap da vardı. En az yüz kişilik bir kalabalık toplanmıştı ve tam ortada, ailemin bir grup halinde toplandığını gördüm. Annem, Heather ve ikizler bir battaniyenin üzerine yayılmışlardı. April bir şezlongda oturmuş, Mal'ın sırt çantasından çıkardığı küçük bir el fanını alıyordu. Juniper'ın bu sabah çalışması gerektiğini biliyordum, ama Callum çoktan oradaydı ve Teddy'yi omuzlarına almış, böylece o da üzerinde "Anne ve Ali mükemmel!" yazan parlak bir pankart sallayabilsin diye.

Kalbim küt küt atıyordu. Midem burkuldu.

Isla kalabalığa göz attı. "Durum normal görünüyor. Daha sonra kalabalık artar. Yarışma baştan sona yaklaşık üç saat sürer. Bazıları sadece sonuçları öğrenmek için gelir."

Kahretsin.

Bugün gerçekten çok güzel görünüyordu. Makyajsızdı ve en son yatak odamın zemininde buruşuk halde gördüğüm o pembe elbiseyi giymişti. Bu sabah beni selamlayıp yarışmaya birlikte arabayla gitmemizin daha kolay olabileceğini önerdiğinde, bana kocaman, geniş bir gülümseme atmıştı. Ve ben bunu tam olarak takdir edememiştim çünkü onun için her şeyi mahvetmekten o kadar korkuyordum ki, önceki gece gözümü bile kırpmamıştım.

"Fırıncılar, beş dakikalık uyarı; tekrarlıyorum, beş dakikalık uyarı," diye seslendi yarışmanın sunucusu Duncan ve o

sinirlerim yine gerildi.

Sanki bu sabah daha da kötüye gidemezmiş gibi, Annabelle elinde bir not defteri ile ortaya çıktı. Somurtkan görünen Cameron, onun arkasında sürükleniyordu. Bizi gördüğünde, somurtkanlığı tam anlamıyla bir öfkeye dönüştü.

"Sence bir hafta önce sana onu geri kabul etmen için yalvardığını ona söyledi mi?" dedim, o iğrenç herife dik dik bakarak.

"Onlar umurumda değil." Isla kolumu tuttu ve beni kendine doğru çevirdi. Ben konuşmadan, parmak uçlarına yükselip ellerini yanaklarıma koydu. "Odaklanman lazım. İyi misin? Bunu yapabilir misin?"

Gözleri o kadar kararlıydı ki, ağzım kurudu. Başımı sallayabildim. "Bunu yapabilirim. Kazanman için gerekiyorsa jüri üyelerine lanet bir kucak dansı bile yaparım."

Gülerek, "Gazete'de bir haber daha mı çıkarmak istiyorsun?" diye sordu. Hâlâ beni tutuyordu, başparmakları çeneme doğru kayarak çenemin ucunda birleşti.

Neler oluyordu?

İçimde çılgın bir umut parladı. Kan dolaşıma adrenalin patlaması yaşandı. Bunun sırası değildi ama... "Neden bana öyle bakıyorsun, Lang?"

Dudakları seğirdi. "Bunu yarışmadan sonra konuşmalıyız..." "Şimdi," diye sözünü kestim ve belini tuttum.

duygularını haftalarca bir kenara itebilmen, ama hayatının nasıl olmasını istediğini tam olarak anladığın anda, bunun başlaması için bir dakika daha beklemek birdenbire dayanılmaz gelmesi ne tuhaf. "Bana öpmek istermiş gibi bakıyorsun, tatlım. Hem de herkesin önünde. Ve bunun Cameron için mi yoksa..." *Benim için mi* olduğunu bilmem lazım.

Cümlemi bitiremedim çünkü dudakları dudaklarımdan üzerindeydi. Sıkı. Her şeyi yutan.

Onu kendime doğru çektim, sendeleyerek onu sahnenin arka duvarına bastırdım. Parmaklarımdan arasındaki kontrplak pürüzlüydü, onu sıkıştırdıkça kıymıklar parmaklarımdan deliyordu. Umurumda değildi. Elleri omuzlarıma dolandı, ayaklarını yerden kaldırdığımda ağzıma arzuyla inledi.

Siktir. İçimdeki zavallı bir parça cevabı umursamıyordu bile. Bunun acıma öpücüğü m yoksa veda öpücüğü m olduğu umurumda değildi. Doyamıyordum.

Asla da doyamayacaktım.

Yakınlarda bir yerden bir öksürük sesi geldi, sonra Duncan konuştu. "Bakers ailesi, lütfen sahneye gelin."

Geri çekildim, alnlarımız birbirine değdi ve birkaç saniye boyunca nefesimizi paylaştık. Köy meydanı tamamen kayboldu.

"Muhtemelen bunu söylemek için kötü bir zaman," dedi nefes nefese. Beni, benim onu tuttuğum kadar sıkı tutuyordu. Yüzündeki ifade o kadar şefkatli ve umut doluydu ki, kalbim ritmini kaybetti. "Jess emekli oluyor. Bana Brown's'ı teklif etti. Ondan kiralayabilirim, kendi pastanemi aabilirim."

şaşkınlıkla geri çekildim. Onun böyle bir şey söyleyeceğini hiç beklemiyordum, ama yine de... "Lütfen evet dedin mi, Lang?" Kalçalarını bırakıp parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim.

"Tabii ki evet dedim." Gülümsemesi parladı. "Ama şimdi... O dl parasına gerçekten, gerçekten ihtiyacım var." Sahneye doğru başını salladı. "Baskı yok."

Baskı yok.

Derin bir nefes aldım.

O parayı ona kazandıracaktım, sonunda beni istemese bile.

Tüm köyün gözü önünde sahneye çıktığımda bacaklarım bir yavru geyiğin bacaklarından daha titriyordu. Ama bunu el ele başardık. Ve bu sefer, onu asla bırakmak istemedim.

İsla

"Çalışmışsın," dedim, Alistair'in elma dilimlerini büyük bir ustalıkla kesmesini izlerken. Bıçağın her kesimi keskin ve kendinden emindi.

Başını kaldırmadı, duraklamadı bile, sadece "Etkilendin mi?" diye cevap verdi. "Evet, aslında," diye fısıldadım baş döndürücü bir şekilde kulağına, vücudum

, izleyenlerin varlığından neredeyse habersiz bir şekilde turta kalıbını alıp soğuk hamuru yerleştirmeye başladım.

Saat, otuz dakikanın çoktan geçtiğini gösteriyordu.

Bu kadar eğlendiğime inanamıyordum. Geçen yaz, kalabalığa ya da elinde not defterleriyle dolaşan jüri üyelerine bakmaktan kendimi alamamıştım, ellerim o kadar titriyordu ki bir torba unu yere düşürmüştüm.

Şimdi ise, daha önce binlerce kez tekrarladığım hareketleri yaparken ellerim sabitti.

Jess'in sözleri aklımdan çıkmıyordu. Kendi ağacımı yetiştiriyordum, tüm köyün önünde kendimi kanıtlıyordum. Kaybetsek bile, bu benim fırıncılık becerilerimi hiç etkilemeyecekti.

Alistair ve ben, Teddy ve Callum, Macabe ailesinin geri kalanıyla birlikte bazı lunapark oyuncaklarını denemeye gitmeden önce onlara el salladık. Üç saatlik yarışmanın tamamını ayakta izleyerek sıkılacaklarını ısrarla söylemiştim. Jüri değerlendirmesi için zamanında geri döneceklerine söz vermişlerdi.

Alistair, talimat almadan dolgu malzemelerini bir kaseye attı. Elma, şeker, mısır nişastası, limon, vanilya. Yarışma öncesi gerginliğine rağmen, bir kez bile tereddüt etmedi. Kararlı ifadesi, hayatımda gördüğüm en çekici şeydi.

Hala konuşacak çok şeyimiz vardı, ama Croft Cottages'daki mutfağımda ikimizin hayalini kurmamak neredeyse imkansızdı. Tembel bir pazar günü, Teddy tezgahın üzerinde oturmuş, parmaklarındaki şekeri yalıyor.

Neredeyse.

"Hayır, Cam – o tuz! Hayır, o değil..." Annabelle'in keskin sesi sahneyi yırttı ve beni o ana geri getirdi. Bir çarpma sesi duyuldu ve...

"Siktir, siktir, siktir!" diye bağırdı Cameron.

"Tüm yarışmacılara bunun bir aile etkinliği olduğunu hatırlatabilir miyim?" Duncan'ın sesi mikrofondan geldi ve kalabalık kıkırdadı.

İlk kez yanımdaki tezgaha göz attım. Un bulutunun arasından Annabelle ve Cameron'ın telaşlı ve son derece sinirli göründüklerini görebiliyordum. Saçlarına ve kirpiklerine un yapışmıştı. Önlükleri de unla kaplıydı. Onların tezgahı da daha iyi durumda değildi. Tezgahın her tarafında meyveler dağılmıştı, bir tencere kaynıyordu ve bir kavanoz melas yan yatmış, yere damlıyordu.

"Hiçbir şeye etiket yapıştırmamışsın, nasıl bilebilirdim ki?" Cameron, kendisine hiç yakışmayan telaşlı bir ses tonuyla tükürdü.

"Bunun önemi yok." Annabelle, her an kendini kaybetmek üzereymiş gibi konuşuyordu. "Hiçbir şeye dokunmayacağın konusunda anlaşmıştık, hatırladın mı? Çünkü pratik yapmak için hiç zaman ayırmadın." Annabelle'in beyaz gömleğinde uzun bir kırmızı meyve suyu lekesi vardı.

Kişisel gelişim yaşamak böyle bir şey olmalıydı, çünkü kendimi hiç de kendini beğenmiş hissetmiyordum. Sadece rahatlamıştım. O ben olabilirdim. Bir yıl önce öyleydi.

Alistair ise tam tersini düşünüyordu, çünkü tezgâhın diğer ucundan, "Bir şef tuzla şekerin farkını bilmeli, değil mi Cam?" diye seslendi.

Cameron'un yüzündeki ifade tam anlamıyla zehir doluydu.

"Siktir git, Macabe." Annabelle, kalabalıkla aynı anda nefesini tuttu.

"Cameron!" diye uyardı onu, seyircilerin hayret çığlıkları ve pandomim tarzı yuhalamaları arasında.

Alistair güldü ve bana göz kırptı. Bunu ayak parmaklarımin ucuna kadar hissettim. "Yok," diye cevapladı. "Bence bunu, yaptığın turtayı tattıklarında jüriye bırakacağım."

"Sen tam bir kendini beğenmiş pisliksin, Macabe."

"Ağızına dikkat!" Duncan'ın sesi birkaç oktav yükseldi.

Annabelle'in bakışları bize doğru kaydı, eli Cameron'ın pazısını okşuyordu. Gözlerini kısarak baktı ve ben, ne olursa olsun hayal kırıklığına uğramayacağımı biliyordum. "Orada işler biraz fazla

. Belki de jüri üyeleri marketten alınmış hamur işlerine karşı tetikte olmalı.”

Kalabalıktan yine kahkahalar yükseldi ve bu yarışmanın tarih kitaplarına geçeceğini anladım.

"Şimdi, şimdi, resmi suçlamalar..." "Belki." Duncan'ın sözünü kestim ve onlara son bir bakış attım. "Ben her zaman bir şeyler taklit etmekte iyiydim."

Alistair kaşığına düşürdü, göğsünden yüksek bir kahkaha patladı.

Zavallı Duncan, elini çalışma masasına vurarak, "Gözlerinizi kendi turtalarınıza dakin, millet! Bu son uyarınız. Bu saygın sahnede artık küfürlü sözlerle veya imalara müsamaha göstermeyeceğim. Herhangi birinizden bir kelime daha duyarsam, diskalifiye edilirsiniz. Anlaşıldı mı?" diye gevelediğinde kendimi biraz kötü hissettim.

Alistair ile aramızda sessizce paylaşılan o kadar çok şey vardı ki, başka hiçbir şeye dikkatimi veremiyordum. Bu ortak deneyim için duyduğumuz heyecan, umut ve sevinç. Yüzündeki ifade, "*Gerçekten bunu yaptığımıza inanabiliyor musun?*" diye haykıran bir inanamama duygusu taşıyordu. Ve ben inanamıyordum, ama *inanabiliyordum*. Her şey çok doğru geliyordu. Çok mükemmeldi. Korkutucu bir şekilde değil, ama kemiklerimde yankılanan, zaten bildiğim şeyi doğrulayan bir şekilde. Bu sahnede birlikte olmak istediğim başka kimse yoktu. Kazansak da kaybetsak da, yanımda olmasını istediğim başka kimse yoktu. Önümüzdeki beş yıl ya da elli yıl boyunca. Ne kadar sürerse sürsün.

Hala konuşacak çok şeyimiz vardı, söylenmemiş çok şey. Ama elini tuttum ve yapışkan parmakları hemen kabul etti ve unla kaplı parmaklarımla iç içe geçti. "Seni seviyorum," dedim. Yüzü şokla, belki de şaşkınlıkla gevşedi. "Ve özür dilerim... geçen sabah olanlar için. Bana ne istediğini anlatmaya çalışırken sana güvenmediğim için." Gözleri yüzümün her yerini taradı. "Muhtemelen beklemeliydim, ama bunu şimdi bilmeni istedim..."

Onun zorlukla yutkunmasını izledim. Gözlüklerinin arkasından imkansız bir mavi parıldıyordu ve parmaklarımı sıktı, yüz hatları hiç görmediğim kadar yumuşaktı. "Bu lanet şeyi kazandığımızda bana tekrar söyle, Lang."

Isla

The Kinleith Gazette – Skye Adası'nın en popüler çevrimiçi gazetesi Kinleith'in en rekabetçi pasta pişirme yarışması olan bu yılki Cairn & Crust'ta şaşırtıcı bir gelişme yaşandı ve beklenmedik bir ikili şampiyonluğa ulaştı: yerel pratisyen hekim Dr. Alistair Macabe ve geçen yaz ikinci olan kız arkadaşı Isla Lang. Dr. Macabe'nin, şu anda hakim olduğu bu yarışma hakkında bu gazete tarafından ortaya çıkarılan açıkça küçümseyici yorumları göz önüne alındığında, bu zafer özellikle dikkat çekiciydi.

"Bu başarıyı kendime mal edemem," diye mütevazı bir şekilde yanıtladı Dr. Macabe. "Bu tamamen Isla'nın sıkı çalışmasının sonucu; ben sadece fırın kapısını açık tutan gururlu partner olmanın onuruna sahip oldum."

"Ve elmaları dilimleyen," diye ekledi Bayan Lang, boynundaki kazanan madalyasını düzelterek. "Elmaları da unutma."

Köy meydanında düzenlenen yarışma, bu yıl rekor bir kalabalığı çekti; iki yüzden fazla seyirci yarışmacıları tezahüratlarla destekledi. Bu etkinliğe katılmanın Dr. Macabe'nin Kinleith'in en köklü geleneklerinden birine bakışını değiştirip değiştirmediğini öğrenmek istiyordum, ama o ağzını sıkı tuttu. "Gelecek yaz beni yine burada göreceksiniz, tek söyleyeceğim bu."

Gözlerimi kapatıp, o günün anılarını içime sindirmeye çalıştım. Onları zihnimdeki bir kavanoza saklayıp, istediğim zaman açıp ortaya çıkarabilecektim.

İsimlerimiz okunduğunda, şaşkınlıkla gülmüştüm. Alistair beni havaya kaldırıp tezahürat ederken, olan biteni zar zor kavrayabiliyordum. Ailesi üzerimize hücum etmeden önce, kulağıma "Elmalı turta, sana bunun lanet olası bir klasik olduğunu söylemişim, Lang" diye fısıldamaya zar zor fırsat buldu.

Sadece geçen bir yıl içinde aldığımdan daha fazla kucaklamaya boğulmuştum. Iris Macabe beni Alistair'i kucakladığı kadar sıkı kucakladı. "Keşke baban da burada olsaydı; seninle gurur duyardı," dedi, gözlerinden

. Alistair cevap vermedi, ama annesinin yanağına bir öpücük kondurdu.

Teddy heyecanla zıplayarak bacaklarımıza yapıştı. “Bluebell tavşanı seni cesur yapacaktı demiştin, anne!” Sonra, neyse ki kötü ruh halini kızına yansıtmayan babasına sarılmak için koştu.

Cebimde 5 bin sterlinlik bir çek olmasa bile, o an tek başına kendimi kazanmış gibi hissettirdi.

Cameron ve Annabelle'in sahneden indiğini görmedim. Umurumda da değildi. Neden geçmişle böylesine mükemmel bir anı mahvedeyim ki?

Bal rengi ışık tepelerin arkasına batmaya başlarken, Alistair'in derin sesi arkamdan geldi. “Seninle gurur duyuyorum, Lang.” Etrafımızda kutlamalar hâlâ devam ediyordu; yemek tezgâhlarındaki sohbetler ve gayda sesleri, lunaparkta binek araçlarına binenlerin çığlıklarıyla karışıyordu.

"Ben de seninle gurur duyuyorum." Dokunmadık birbirimize, ama birbirimize bakışlarımız sanki dokunuyormuşuz gibi hissettiriyordu. "Kim tahmin edebilirdi ki? Dr. Alistair Macabe, Cairn & Crust altın madalyası sahibi."

"Ofisimin duvarına asacağım ilk plaket bu olacak." Ofisinin duvarı. Kinleith Muayenehanesi'nde. Çünkü o kalıyordu.

Sahnede söylediğim sözler, aramızda kalın ve ışıltılı bir şekilde uzanıyordu.

Gerçekten kalıyordu.

İçim altın gibi parlıyordu. İnanılmaz derecede mutluydum, korkmuştum ve bunalmıştım. Bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü.

O, başparmağıyla gözyaşımı yakaladı ve silerken şöyle dedi: “Seninle gerçekten, gerçekten konuşmak istiyorum. Söylememiz gereken her şeyi söylemek istiyorum. Ayrıca yağlı lunapark yemekleri yiyip, normal bir çift gibi dönme dolapta öpüşmek de istiyorum.”

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. “Bütün köyün gözü önünde mi? İnsanlar dedikodu yapar.”

Gülümsemesi yavaşça, küçük bir şekilde açıldı. “Bu maskaralığı sürdürmeliyiz.”

“Sence daha ne kadar sürecek?”

Hiç duraksamadı. “Belki de hayatımızın geri kalanı?”

Hayatımızın geri kalanı. Daha mükemmel bir şey duymamıştım. “Önce halletmem gereken bir şey var, sonra konuşuruz.”

"Bizi Highland Oyunları'na da kaydettirdiysen bilmen gerekir ki, çekiç atmada gerçekten çok iyiyim."

"Elbette öylesin." Cebimden bir zarf çıkardım ve onu göğsüne hafifçe vurdum. "Ama ne yazık ki, Cameron'la konuşmam gerek."

O da merakla zarfa baktı. "Onunla şimdi mi konuşmamız gerekiyor?"

"Uzun sürmez, söz veriyorum. Ama bunu halletmem gerekiyor." Alistair ve ben bu işe tam olarak başlamadan önce bir sınır çizmeliydim. Zaten uzun zamandır bekliyordum. "Benimle gelir misin?"

Eli kolumdan aşağı kaydı, sonra parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Her zaman. Hadi."

Çimeni geçerken, Teddy'yi Ava ve Emily ile birlikte dönme dolap kuyruğunda gördüm. *İyi*, bu sahneyi görmeyecek.

Pizza kamyonunun önündeki kuyrukta Cameron ve Annabelle'i bulmamız uzun sürmedi. Annabelle hâlâ sinirli görünüyordu, Cameron ise telefonunda bir şeyler kaydırıyordu.

Yaklaştığımızda boğazımı temizledim. İkisi de dik durdu, Cameron'ın gözleri ellerimize takılınca çenesi gerildi. Alistair, durduğumuzda bana sessizce destek olmak için elini sıkılaştırdı ve ben de Cameron ile Annabelle'e baktım. İlk kez ne kadar mutsuz göründüklerini fark ettim.

Önemli değildi. Beni ilgilendirmezdi.

Annabelle'in gönülsüz tebriklerini görmezden gelerek elimi uzattım ve cesaretim kırılmadan önce zarfı Cameron'a uzattım. O, kaşlarını çatarak zarfı aldı. "Bu ne?"

"Teddy'nin ödenmemiş nafaka ödemeleriyle ilgili harekete geçiyorum." Birkaç hafta önce, sesimin titremesinden nefret ederdim. Şimdi ise sadece sırtımı dikleştirdim.

Annabelle nefesini tuttu. Cameron zarfı yırtıp açarken, gözleri hızla okurken ben ona bakmadım. Şok olmuş, şaşkın görünüyordu. "Benim arkamdan Çocuk Nafaka Servisi'ne mi başvurdun? Isla, bunu konuşamaz mıydık?"

Heather beni aile avukatıyla tanıştırmış, gerekli tüm formları doldurmamda yardımcı olmuştu. En başından beri yapmam gereken şey buydu.

Artık bunu değiştirmek mümkün değildi.

Bu yüzden kendimi hazırladım. "Konuşuyordum... neredeyse altı aydır. Konuşmak okul malzemeleri, yaz kampı, hatta okul gezisi için bile yardımcı olmadı..."

"Sen, ben fırsat bulamadan devreye girip masrafları karşıladın." Yanımda dik ve kararlı bir şekilde duran Alistair'i işaret etti. enesinin gerginliğinden, Alistair'in ağzını kapalı tutmanın onu çok zorladığını anlayabiliyordum, ama yine de tuttu. Benim uygun gördüğüm şekilde halletmeme izin verdi. Elini bırakmadan önce hızlıca sıktım.

"Bana söylemek için haftalarca vaktin vardı, Cameron. Durumu düzeltmek için haftalarca. Alistair arkamdan iş evirmemeliydi, ama bunu açıklamak için en çıkarıcı an gelene kadar *onun* kızının masraflarını ödemesine izin vermiş olman, seni sandığımdan çok daha bencil biri yapıyor."

"Bu benim suçum değil; lanet olası ev tadilatı yüzünden. Masraflar çok çabuk kontrolden çıktı ve birikimlerimiz ancak bu kadar yetiyordu."

Bu beni ikna etmesi mi gerekiyordu? "Kendi sözlerini dinle, Cameron. Az önce kızının refahını yeni bir banyoya tercih ettiğini itiraf ettin ve benden sana acımamı bekliyorsun."

"İla—" Bana uzandı, ama Alistair'in "Sakin yapma" diye tıslaması arasında bir adım geri çekildim.

Kollarımı kavuşturdum. "şimdiye kadar anlayışlı davrandım çünkü Teddy'yi bu işin ortasına sokmak istemedim. Artık değil..."

"Bunun için senden nefret edecek, biliyorsun." Dudakları tükürükle kaplandı. "Aramıza nifak soktuğun için."

En büyük korkumu duygusal bir kırbaç olarak bu kadar kolay kullanmasına bile şaşırmadım. "Evet, belki de nefret eder," dedim hüzünle. "Ve sonra bir gün büyüyüp bana teşekkür edecek çünkü onun için her şeyi yapacağımı bilecek. Bu, hayatındaki çürümüş kısmı kesip atmak anlamına gelse bile. Bugün onunla neredeyse iki kelime bile konuşmadığın düşünülürse, bu da zor olmayacak."

Hadi, onun için savaş, diye bağırmak istedim, yanakları al al kızarırken.

"Neredeyse hiç vaktim olmadı..."

Mazeretlerinden bıkmıştım, onu kesmek için hiç tereddüt etmedim. "İlk duruşma tarihi mektupta yazıyor; bence bunu orada konuşsak daha iyi olur

." Yıllar önce bana kendimi güvende hissettiren, beni *anlayan* o adamdan bir iz bulmak umuduyla yüzüne son bir kez baktım. "Her şeye rağmen, Cameron, gerçekten beni yanılttığını kanıtlamanı istiyorum."

Bu konuda söyleyecek başka bir şeyim kalmamıştı. Alistair beni uzaklaştırmaya başladı ve Annabelle'in gözlerine ilk kez baktım. Şaşırmış görünüyordu. Utanmış.

Benden mi, Cameron'dan mı, bilmiyordum.

Ona hiçbir borcum yoktu, ama yine de, hak ettiğinden emin olmadığım bir nezaketle, "Bir gün sana da aynısını yapacak, Annie," demeden edemedim.

Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

Evet, biliyorum. Onun gibi bencil erkeklerin yaptığı şey buydu.

Hiçbir şey söylemeden uzaklaştım, dizlerim titriyordu, ama omuzlarımdan dünyanın yükü kalkmıştı. Alistair omzuna omzumu değdirdiğinde, neredeyse tüm çim alanı geçmiştik. "Büyüyünce senin gibi olmak istediğimi sana hiç söylemiş miydim?" dedi. Ona dönüp gülümsedim. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

"Pasta yarışmasından daha mı gururlu?"

Cevap vermek yerine parmaklarıyla bileğimi kavradı. "Artık buradan gidebilir miyiz?"

Yutkundum, karnımda heyecanla dans eden bir his vardı.

"Heather'a Teddy'ye birkaç saat daha bakabilir mi diye sorayım."

Kinleith köyünden dolambaçlı yoldan geçtik, Land Rover'ının motoru o kadar sessizdi ki, Daisy'nin gürültüsünü özledim. Alistair radyoyu açarken camımı indirdim. En sevdiğim radyo istasyonu açılmıştı ve Lindsey Buckingham'ın dokulu gitar çalışması esintiyile kulaklarıma ulaştı.

"Bugün seksenler baladı yok mu?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

Hiç utanmadan sırıttı. "Sanırım mesajımı anladılar."

Ne mesajı? Çünkü ona onu sevdiğimi söylediğimi, ama onun bana aynı şeyi *söylemediğini* fark etmeye başlamıştım.

Bluebell tavşanı kucağımdaydı ve ben parmaklarımla onun yumuşak kulağını okşayarak bir kez daha cesur olmak için güç topladım. "Senin

beni sevdiğini"

Tamam, o kadar da cesur olmayabilirim, çünkü bunu söylerken kusursuzca temiz bardak tutucularına bakıyordum.

Alistair hafif bir homurtu çıkardı ve arabayı bir vites yukarı aldı. "Bende beni her zaman çığına çeviren şey ne biliyor musun?"

Bu pek iyi gelmedi. "Binlerce e-posta bildirimim olması mı?" diye önerdim.

"*Bin* mi?" Kafasını bana doğru çevirdi. "Ya önemli bir şeyi kaçıırırsan... Aslında, boş ver. Beni çıldırtan şey, hiç sabrın olmaması." Sinyal lambasına bastı ve beyaz kumlu, sakın bir sahil koyunun kenarına çekti.

"Duruyor muyuz?"

"Öyle." Motoru kapattı, denize doğru baktı. "Evde kocaman bir sürpriz planlamıştım: Auld Lang Slice'tan pizza, Brown's'tan tatlı, mumlar, çiçekler. Callum ve Juniper şu anda her şeyi hazırlıyorlar."

"Oh."

"Seni seviyorum ve son altı gündür her saniye sana seni sevdiğimi söylemek istedim. Ondan önce bile." Cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkardı ve direksiyona vurdu. "Hatta bir konuşma bile yazdım, ama şimdi... Aslında biraz sinirliyim."

Bütün vücudum donakaldı. "Neden?"

Bana tam olarak döndü. Gözleri alev alev yanıyordu. "Çünkü hiç sabrın yok, Isla. Bir hafta önce seni sevdiğimi söylemeye çalıştım, ama sen sözümü kestin. Sanki kendi aklımdan yeterince emin değilmişim gibi, bunun, bizim –" elini aramızda salladı – "ve Teddy'nin, benim için doğru olup olmadığını bilemiyormuşum gibi. Beni gönderdin, iyice düşünmemi, seni denklemden çıkarmamı istedin. Bugün kazanıp kazanmamamıza bakılmaksızın, sana tekrar, mantıklı bir şekilde söylemek istedim. Argümanımı ortaya koymak istedim." Kağıt parçasını salladı. "Ve sonra bugün, sanki kurallar senin için geçerli değilmiş gibi, anlık bir 'seni seviyorum' ile ortalığı kasıp kavuruyorsun."

"Ama seni seviyorum."

"Biliyorum. Geçen hafta da biliyordum ve kapını kırıp sana bunu itiraf etmen için yalvarmamak için tüm irademi kullanmam gerekti." Eli titriyordu, parmağını ağzının üzerinde gezdirirken

"Benim aynısını yapmam yasakken, sen neden bunu söyleyip içtenlikle ifade edebiliyorsun?"

Haklıydı. Onun beni isteyebileceğine, beni sevebileceğine inanacak kadar kendime güvenememiştim. Bu hem ona hem de bana büyük bir haksızlıktı. "O zaman şimdi söyle."

Boğazı düğümlendi. Sonra başını salladı. Gözlüklerini düzeltip kağıdı açarken derin bir nefes aldı. "Glasgow'da olanlar hakkında..."

"Hayır." Elimi kaldırdım. "Bana anlatmana gerek yok. O konuda gerçekten kızgın bile değildim. Elbette bana içini açmanı istiyorum, ama aramızdaki ilişkiye bir isim bile koymamışken bunu talep etmem adil değildi. Ben senin kız arkadaşın değildim..."

"Sen bundan daha fazlasısın," diye sözümü kesti.

Kalbim bir kolibri gibi çarparken, "İlişkiler bir anda oluşmaz. Yavaş yavaş gelişir, gerçekler karşılıklı olarak paylaşılır," dedim.

"Bana pek çok gerçek anlattın. Hak ettiğimden fazlasını."

"Cameron bana önce söylemeseydi, hastan hakkında bana söyler miydin? Neredeyse ölecek olan hastan hakkında?"

Omuzlarını kaldırdı. "Bilmiyorum. Güven eksikliğinden değil, ama çünkü... utanıyorum. Bana bakışının değişeceğinden korktum."

Bir uçuşumun kenarında olduğumuzu bilerek hareketsiz kaldım. "Acaba... bunu yürürken konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki," dedi, emniyet kemeri çözerek. "Orada bekle." Kapıyı tamamen açmadan SUV'nin benim tarafıma geldi. Elimi tuttu ve arabadan inmeme yardım etti.

O tekrar konuşana kadar sahilde yüz metre kadar yürüdük. "İş arkadaşına saldırdığım kısmı doğru değil."

"Hiç öyle olduğunu düşünmemiştim."

"Peter, aldığı hafif cezadan çok daha kötüsünü hak eden tembel bir pislikti."

"Peter. Eski patronun mu?"

Başını salladı. Biraz daha yürüdükten sonra, "Glasgow'daki muayenehanem Kinleith'tekinden farklıydı. Hep yoğundu. Şehir merkezinde bir aile hekimliği muayenehanesiydi, bu da işin doğası gereğiydi. İlk

; kulağa ne kadar kötü gelse de heyecan vericiydi. Hiçbir gün bir diğerine benzemiyordu.” Denize bakarken saçları alnına düştü. “Ama son birkaç yılda işler değişmeye başladı. Bütçemiz sürekli kesintiye uğradı, randevu süreleri kısaldı ve evrak işleri arttı. Bazı günler o kadar yoğunlu ki, düşünmek bir yana, yemek yiyip içecek zamanım bile olmuyordu.”

“O kadar mı kötüydü?”

O, dalgalara bakarak başını salladı. “Yorgun düşmüştük – sadece personel değil, hastalar da. Hizmet onlara olması gerektiği gibi fayda sağlamadığında haklı olarak endişeli ve hayal kırıklığına uğramışlardı. Ve ben... *stresliydim*,” kelimeyi çirkin bir itiraf gibi tükürdü. “Dürüst olmak gerekirse, hep stresliydim. Bunun normal olduğunu sanıyordum. Babam da öyleydi, her gün işten eve sinirli ve bitkin bir halde gelirdi. ‘Eğer yorgun değilsen, yeterince çalışmıyorsun demektir’ derdi. Sanırım bu, psikolojik düzeyde çok erken yaşta içime işledi. Her zaman mükemmel olma ihtiyacı. O odadaki en çalışkan kişi olma ihtiyacı.”

Parmakları benim parmaklarımın arasına girip sıkıldığında, onun elini tutmak için uzandığımı fark etmedim bile.

“Başta bunun ne olduğunu anlamadım. Sabahları e-postalarımı açmaktan kaçınmamın nedeni, e-postalarımın, başa çıkabileceğimden çok daha fazla hastalık izni talebi ve test sonuçlarıyla dolup taşmasıydı. Neden bazı sabahlar işe gitmekten biraz daha uzun süre kaçınmak için metroda durağımı geçip gidiyordum. Çevremdeki meslektaşlarım işten ayrılıyordu ve onlara acıyordum, bilirsin, bu işi yapamayacak kadar zayıf olduklarını düşünüyordum. Sonra şiddetli bir mide gripi geçirdim ve birkaç hafta izin almak zorunda kaldım, yemin ederim, hayatım boyunca hiç bu kadar hasta olmamıştım.” Sanki utanç verici bir şeyi itiraf edecekmiş gibi elini daha sıkı tuttu.

Ben de onun yerine söyledim. “Tükenmişlik mi?”

O başını salladı. “Bunun gerçek bir şey olduğunu bile düşünmüyordum, sadece tembel insanların söylediği bir şey sanıyordum.” Kahkahası acıydı. “Hiçbir şey olmamış gibi işe döndüm, ama babam bilseydi ne kadar zayıf olduğumu düşünürdü diye takıntı yapıyordum. Birkaç hafta sonra, düzenli bir hastam beni görmeye geldi. Madde bağımlılığı geçmişiydi ve iki çocuğu için temizlenmeye çalışıyordu.

Yorgunluktan şikayet ediyordu. Gece terlemeleri. Sanırım o zaman bile teşhisini biliyordum, ama emin olmak için daha fazla test istedim – öylece varsayamazsınız.” Utanmış gibi gözlerimi kaçırdı. “Endokardit. Kalp kapakçıklarını tahrip eden bir enfeksiyon ve zar zor zamanında yakaladık. Birkaç gün sonra, ben aynı şikayetlerle hastayken Peter’ı iki kez gördüğünü öğrendim. O, tüm muayenehanedeki en kıdemli doktordu. Eğer kimse ona teşhis koyabilseydi, o da oydu. Ve onunla yüzleştüğimde, ne dediğini tahmin etmek ister misin?” Korku midemi sıkarken başımı salladım. “Kızımın sadece bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu, reçeteli ilaç almak için yalan söylediğini düşündüğünü söyledi. Evet, altmış yaşındaki bir adamı duvara sıkıştırıp yüzüne bağırdım. Ama ona parmağımı bile sürmedim.”

“Sonra ne oldu?”

“Altı ay uzaklaştırma cezası aldım, bu sürenin çoğunda yataktan neredeyse hiç çıkmadım. Uzaklaştırma cezam bittiğinde istifa etmeye karar verdim; Peter’ın yüzüne bakacak cesaretim yoktu. Tabii ki babam da olayı öğrendi – o zamanlar henüz teşhis konmamıştı – ve bana yeni bir iş bulmam için yaptığı tüm teklifleri reddettim. İnanır mısın, bana Amy’nin işini bile teklif etti?” diye alaycı bir şekilde sordu. “Tekrar çalışabilir hale geldiğimde, adeta kara listeye alınmışım, bu yüzden ne bulursam onu kabul ettim, Glasgow çevresindeki geçici işler arasında gidip geldim. Ta ki geçen sonbaharda Callum, babamın sağlığının hızla kötüye gittiği için eve dönmem için bana yalvarana kadar. O ölene kadar ona bakmaya yardım ettim. Ancak o zaman, istesem de istemesem de, hayatımı rayına oturtmama yardım etmek için kendi yolunu bulduğunu keşfettim.”

“Muhtemelen seninle gurur duyduğu için sana muayenehaneyi bıraktığını biliyorsun, değil mi?”

“Belki. Muhtemelen.” Omuz silkti. “Artık önemi bile yok.

Bunu anlamamı sen sağladın.” “Ben mi? Nasıl?”

“Haftalardır sana yardım etmeye çalıştığım her seferinde direndin ve bu beni çok sinirlendirdi. Para konusunda bana bağırdığın ana kadar bunu gerçekten anlamamıştım.” Bana döndü. “Cameron’la kendin ilgilenmek istiyordun ve ben bunu senden aldım – tıpkı babamın bana yaptığı gibi.”

“Yani, bir muayenehane ile çocuğumun okul gezisi pek karşılaştırılabilir şeyler değil . . .”

“Önemli değil, ben herkese böyle davranırım.” Başını sertçe salladı. “Bir sorun görürsem onu çözerim, sevmeyi bildiğim tek yol bu. Ailemin bunu kabul etmesini beklerken, ben kendim neden kabul edemiyorum?”

Cesaretimi toplayıp bir adım daha yaklaştım. Bana baktı. “Ameliyat benim. Onu ben yapacağım.”

“Beni denklemden çıkardın mı?”

“Sen denklemin bir parçasısın, Isla.” Yanaklarımı kavradı. “Buna başladığımızda, tıbbi tamamen bırakmayı düşünüyordum. Sen, işin artık hayatımın tamamı olmadığı için, ona yeniden aşık olmama yardım ettin. Sen ve Teddy benim hayatımsınız. Evet, ailemin yanında olmayı seveceğim. Ameliyatı istiyorum ve hastalarımı seviyorum – hatta Amy ile arkadaş olabileceğimizi bile düşünüyorum. Ama yıllarca bunların hiçbirisi olmadan yaşadım. Sen ve Teddy olmadan bir dakika bile yaşamak istemiyorum

—”

Onu ağızımla susturdum, kendimi ona atarken şokunu hissettim. Kollar ve bacaklar. Dişler ve dil.

Dudakları sıcaktı ve her zaman çiğnediği nane şekerleri gibi tadı vardı ve *tanrım*, onu çok özlemiştim. Sadece bir hafta olmuştu ve onu özlemiştim – nasıl olur da onsuz bir ömür boyu dayanabileceğimi düşünebilirdim ki?

O da beni özlemişti. Bunu, dudaklarının anında beni ele geçirmesinde, öpücükler arasındaki nefesinin hırıltısında, bunu daha yavaş bir şeye dönüştürmeye çalışırken ellerinin titremesinde hissettim. Daha tatlı. O ana daha uygun.

Ancak ben uygun bir şey istemiyordum. Parmaklarımla gömleğini sıkıca kavradım ve onu kendime doğru çektim. Ellerinin üzerimde olmasını istiyordum. Göğüslerimin göğsüne sürtünmesini. Bana kalırsa, beni kumların üzerinde bile alabilirdi.

O da tam olarak bunu yaptı; beni kendine doğru kaldırıp, bir kaya çıkıntısına taşıdı. Nasıl yere uzandığımızı bilmiyorum, ama bir eli kalçamdaydı, diğeri ise başımın arkasını kavrayarak kumdan koruyordu. Bacaklarımı kalçalarının üzerine doladım

kalçalarına dolanmış, onu kendime çekiyordum. İnleyerek bana sürtündü, sonra geri çekildi.

"Dur, dur, dur." Başını eğdi ve nefesini toparlamak için derin nefesler aldı. "Bu henüz bitmedi."

"Bitti gibi geldi." En üst düğmesini açtım.

"*Siktir*. Söyleyecek daha çok şeyim var. Hepsini yazdım... konudan saptık."

Gömleğini çıkardım. "Sonra anlat."

İnleyerek öne doğru eğildi ve dudaklarımızı birleştirdi. İnleyerek yana düştüğünde bir an için kazandığımı sandım. "Hayır, seks yapacağız ve sonra konuşmayacağız. Bir dahaki sefere içindeyken bunun tam olarak ne olduğunu bilmeni istiyorum."

"Tamam, ama çabuk ol." Bacağımı kalçalarının üzerine attım ve parmağımla kalbinin etrafında daireler çizdim.

"Çabuk mu? Sana aşkımı ilan etmeye çalışıyorum." Elim dondu. Sırt üstü yatana kadar bizi ters çevirdi, parmakları saçlarımın altından kayarak yanağımı okşadı. "Sen yavaşlığı hak ediyorsun. Uzun süren. Soneler ve lanet düellolar."

"Duel mi?" Güldüm.

"Evet, düellolar." Alnı alnıma değdi. "Bu hiçbir zaman sahte değildi. Seni gördüğüm andan itibaren seni istedim. Sonra gerçekten sana yakın olabildim ve seni sevmek... nefes almaktan daha kolaydı." İçini çekti. "Teddy de öyle. Yavaş yavaş kalbime girip yerleşti, ta ki birdenbire ikiniz de kalbimi tamamen ele geçirene kadar. Yani, Kinleith'te kalabiliriz ya da istediğin yere gidebiliriz. Eğer eşyalarını toplayıp, araba dediğin o teneke kutunun içinde yaşamak istersen, ben de hemen yanındaki yolcu koltuğunda olacağım."

Onun kucağına tırmandım ve üzerine oturdum. Beni görmesini istedim ve dedim ki, "Bu benim için biraz bencilce olur."

"Bana karşı bencil olmanı *istiyorum*. Hayatının geri kalanında her gün, çünkü emin olabilirsin ki ben de sana karşı bencil olacağım."

"Beni seviyorsun." Yüzünün iki yanını avuçladım, kalbim göğsüne vuruyordu.

"Evet, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bu sefer korku yoktu.

"Öyle olsa iyi olur." Elini elbisemin arkasına kaydırırken, şeytani bir gülümsemeyle sırtıttı. "Sütyen giymemişsin," diye tısladı dalgın bir şekilde, çıplak göğsümü bulup meme ucumu okşarken. Bir saniye sonra geri çekildi. "*Siktir*, ya başka bir araba gelirse? Turistler? Tutuklanırsınız.

—"

"Mümkün olduğunca çabuk sevişip sonra eve gidip tekrar sevişmeliyiz." Gözleri karardı ve parmağını iç çamaşırımın altına kaydırarak, orada bulunduğu ıslaklığa inleyerek. "Halka açık yerlerde seks yapmak hoşuna mı gidiyor?"

"Seninle olan her şey beni tahrik ediyor." Kalçalarımı salladım, dudaklarımla onun dudaklarını okşadım. "*Gazete'de* bir haber daha çıkabilir bile."

Alistair'de her zaman olduğu gibi, bir düğme devreye girdi ve gömleğini başından çıkarıp çakıllı kumların üzerine serdi. "Dizlerinin üzerine çök," dedi gömleği işaret ederek. "Ellerini kayaların üzerine koy."

Nefes nefese, hevesle yaptım. O üzerime eğilirken başım hafif bir gümbürtüyle düştü, iç çamaşırımı dizlerime kadar indirdi, elbisemin eteği aramızda toplanmıştı. Hemen girişimde penisinin başını hissettim. "Seni çıplak alabilir miyim?"

"Evet." Başımı salladım, sallamaya devam ettim.

Beni arkadan alıyordu. Başımı göğsüne yasladım ve o yüzümü kendine doğru çevirdi. "Hâlâ o gözleri istiyorum tatlım, her zaman."

O yavaşça içime girerken ikimiz de bakışlarımızı ayırmadık, dudaklarımdan kırık bir inilti kaçsa bile. *Bu şekilde çok daha derindi.*

"Tanrım, Alistair."

Eli uzandı, göğsümü ve altında güm güm atan kalbimi buldu. Hareket etmeye başladı, dizlerimi kuma gömdü. İnlemelerine bakılırsa, benden önce bitireceğinden emindim.

"Adımı söyleme şekline bağımlıyım," dedi ve ben yine inledim. "Sen çok tehlikelisin. Ve sabırsız."

"Çabuk olmalıyız."

"Sana söyledim, sen yavaş olmayı hak ediyorsun." Neden bu bir meydan okuma gibi geldi?

"Alistair." Başım omzuna düştü. "Bilmeli ki, biz arkadaş bile olmadan önce seni rüyamda görüyordum. Uyanınca ateşli ve

ıslak uyanırdım...”

"Tanrım, İsla. Sen tam bir baş belasısın."

Göğsü sırtıma yapışmıştı, içimde nabız gibi atıyordu ve yaklaştığını biliyordum – bu yüzden dedim ki, "Bence şimdi yatak odanın duvarına yaslanıp sevişmeliyiz, tam da hayal ettiğim gibi..."

Patladı. Kendimi beğenmişlik yapacak vaktim olmadı çünkü başparmağını hızlıca hareket ettirdi ve bir saniye bile geçmeden boşaldım.

Sanki beni cezalandırıyormuş gibi, toparlanmam için bir saniye bile beklemeden beni sırt üstü yatırdı, iç çamaşırımı tamamen çıkardı ve tekrar içime girdi. O yanma hissi muhteşemdi. "Eve gideceğimizi sanıyordum," diye nefes nefese söyledim, çoktan tekrar boşalmıştım.

"Tatlım, ben zaten evdeyim."

Epilog Sekiz

ay sonra

Isla

"Ailene bugün benim doğum günüm olduğunu söylememiz gerektiğini hiç sanmıyorum," dedim sürücü koltuğundan.

Alistair'in Land Rover'ındaki aptal kendinden ısıtılmalı sürücü koltuğu. Kığım güzelce ısınmıştı. Ondan nefret ediyordum.

Daisy geçen ay sonunda son nefesini vermişti. O soğuk Mart akşamı, Brown's'taki işimi bitirip otoparka indiğimde, o sadece... ölmüştü. Veda etmek için bir hırıltı bile çıkarmamıştı.

Yirmi dakika sonra Alistair beni almaya geldiğinde hâlâ ağlıyordum. Sanki Granny Pat'i yeniden kaybetmiş gibi hissetmişim.

"O da neydi?" Yolcu koltuğunda bir yaban mersini turtası tutan Alistair, gözlüklerinin kenarından kaşlarını kaldırdı. Gözlerindeki maviyi ortaya çıkaran, en sevdiğim kalın lacivert süveterini giymişti.

"Çünkü bu Juniper ve Callum'un düğün öncesi kutlaması, her şeyi kendime odaklamak istemiyorum." Yarınki *resmi* büyük gün öncesinde, içki fabrikasının tadım odasında küçük bir toplantı düzenliyorlardı.

"Tanrı korusun, bir şeyin seninle ilgili olması." Alaycı bir gülümseme attı. "Buna bir nedenden dolayı düğün *günü* deniyor."

"Bugün mükemmeldi, bırak da bu geceyi onlar yaşasın." Bir gün önce, cinsel baskı altında, Brown's'ı o gün – hem de bir cumartesi günü – kapatmam için beni ikna ettikten sonra, Teddy ile birlikte yatakta kahvaltı hazırlamıştı ve daha sonra Eilean Donan Kalesi'ne bir gezi yapmıştık. Bahar tam anlamıyla gelmişti ve muhteşem bahçeler çiçek açmaya başlamıştı.

Büyükannem Pat vefat etmeden beri bu kadar güzel bir doğum günü geçirdiğimi sanmıyorum.

"Doğum günümün tamamen bana ait olmasını istiyorum," dedi Teddy arka koltuktan. Onun doğum gününe hâlâ iki hafta vardı. Heyecanlıydı; buzdolabına doğum günü partisine kadar kalan günleri gösteren küçük bir geri sayım takvimi yapıştırmıştı.

"Olması gerektiği gibi, evlat." Arka aynadan ona göz kırptı ve kalbim sevinçle doldu. Sekiz ay geçmişti ve bu hissin yakın zamanda kaybolmayacağını biliyordum.

Birbirlerini o kadar çok seviyorlardı ki, birlikte yaşamaya başlamayı bu kadar ertelediğim için kendimi kötü hissettim.

Sıra Alistair'de sabırsızlanmaya gelmişti.

Açıkça birlikte yaşamak istediğini söylememişti, ama bazı işaretler vardı.

Cairn & Crust'tan sonraki sabah, iki evi birbirine bağlayan kapının kilidini sökmüştü.

Sonra kulübesini sanki bir IKEA showroomuymuş gibi donatmaya başladı. Vitrinlerde işaret ettiğim her şey, istemediğimi bile bilmediğim eşyalarla birlikte birdenbire onun evinde belirmeye başladı. Bir halı, sonra balık şeklinde bir lamba, dekoratif yastıklar. Teddy için Lego setleri. Çikolatalı süt. Dört farklı çeşit mısır gevreği.

Onunla yaşamak istemediğimden değildi. Gerçekten, gerçekten istiyordum. Sadece bunun nasıl olacağını bilmiyordum. Onun evine mi taşınacaktık? Benimkine mi? Köyde daha büyük bir yere mi? İki kulübe de üçümüz için yeterli alana sahip değildi... ama ben de ayrılmak istemiyordum. O çarpık küçük kulübeler, şimdiye kadar tanıdığım herhangi bir yerden daha çok evim gibi geliyordu.

Bu yüzden ayak sürüyordum.

"Hey," dedi Alistair, sonra müziğin sesini kısarken boğazını temizledi. "Önce anneme uğrasak olur mu? Ben, şey... Dün iPad'imi orada unutmuşum; gelecek hafta iş için ihtiyacım olacak."

"Tabii." Bir sonraki dönüşten Iris'in evine doğru saptım. Sonra kızaran yüzüne bir kez daha baktım. "Klima açayım mı?"

"Ben iyiyim. Neden, sen çok mu terledin?" Kontrol düğmeleriyle uğraşmaya başladı. "Hayır, ama terliyorsun." Alnında ter damlacıkları belirmişti, ama elinin tersiyle hızla sildi.

Mal'ın iş minibüsünün yanındaki uzun dairesel araba yoluna girdim. "Mal çoktan içki fabrikasında olmamalı mıydı?"

"Oh... şey." Boğazı hareket etti, sesi biraz kısık çıktı. "Sanırım bugün Milo'ya annem bakıyordu. Muhtemelen onu almaya gitmiştir."

"Bu mantıklı." Milo Kier Macabe resmen dünyadaki en sevimli bebektir. Tabii ki Teddy'den sonra ikinci sıradaydı, ama yine de oldukça sevimliydi. Macabe klanı resmen ona takıntılıydı. Cairn & Crust'tan iki gün sonra, doğum tarihinden neredeyse bir hafta geç doğmuştu. "Daha sonra o minik yanaklarını sıkıştırmak için sabırsızlanıyorum," dedim, motoru kapatarak.

Alistair, parmakları kapı kolunda durakladı ve "Geliyor musun?" diye sordu.

"Gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet, belki... şey..." Bana bakmıyordu. "Bir dakika sürebilir."

"Gidebilir miyiz anne, lütfen? Tuvalete çok sıkıştım."

"Tamam," dedim, kelimeyi uzatarak, kemerimi çözdüm. Teddy arka koltuktan çoktan atlamıştı. "İyi olduğundan emin misin?" diye sordum Alistair'e. "Garip davranıyorsun." Şimdi düşününce ikisi de öyle davranıyordu. Ben bakmıyormuşum gibi gizli gizli gülümsüyor ve fısıldaşıyorlardı.

O başını salladı. "İyiyim. Sadece araba hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. İyi gidiyor, değil mi?"

"Sanırım." Anahtarları ona uzattım.

Beni yeni bir araba almaya zorluyordu. Bir arabayı paylaşmak pek pratik değildi ama yenisini almak Daisy'ye ihanet etmek gibi geliyordu.

"Sadece bir düşün." Teddy ön kapıya doğru koşarken beni tutarak saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Bugün güzel bir gündü, değil mi?"

"En iyisiydi. Doğum günüm olduğunu nasıl bildiğini itiraf etmek ister misin?" "Neden yalan söyleyip bana Mayıs ayında olduğunu söyledin?"

"Büyürken doğum günü olaylarından hiç hoşlanmazdım." Omuz silktim. Önemli bir şey değildi. "Cidden, nasıl bildin? Teddy mi söyledi?"

"Ben bir doktorem, Lang. Bilgi edinmenin kendi yöntemlerim var."

"Gizemli." G  mleğini   ektim. "  imdi, polise   ikayette bulunmak zorunda kalmadan   nce s  yle bana."

"Ehliyetini b  fenin   zerinde tutuyorsun." "Tabii ki g  zetlemi  sin."

"Ehliyetin olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu – vitesleri sanki ralli arabasında s  rmeyi   ğrenmi  sin gibi deği  tiriyorsun."

"Dur." G  mleğini sıkıca tutarak inledim. "Daisy'yi   ok   zl  yorum, bu i  kence gibi."

"  zg  n  m." Yine ba  ımın   st  ne bir   p  c  k kondurdu. "Hadi   unu halledelim."

"Juniper ve Callum partiden erken ayrılmamıza kızar mı sence?" diye sordum ve kapıya doğru ilerlerken parmaklarımı onun parmaklarıyla birle  tirdim. "Teddy bu gece Heather'da kalıyor. İstedığimiz kadar g  r  lt   yapabiliriz." Yanlı   anlamayın, tam bo  almak   zereyken her zaman elini ağzıma bastırması ger  ekten   ok seksi bir   eydi. Ama doğum g  n  nde   ığlık atarak orgazm olamazsan, ne zaman olabilirsin ki?

Kulağıma   akacı bir   ekilde ısırdı. "Seni hemen omzuma atacağım. Beni kı  kırtma."

Kıkırdandım. "Bana bir iyilik yap. Milo'yu kucağına almadan   nce birkaç saat bekle. Senin o tatlı, babacan halini g  rmek hormonlarımı   ılgına   eviriyor."

G  r ve g  r  lt  l   bir   ekilde g  ld  . "Elimden geleni yapacağım."

Bir dakika sonra Iris Macabe'nin karanlık oturma odasına girdik ve...

"S  rpriz!" Macabe klanının tamamı, Jess ve Angus, hatta Amy ve kız arkada  ı Nisha bile, parti patlanga  ları ve sallanan balonlarla mobilyaların arkasından fırladılar. O kadar uyumsuzlardı ki, sadece bakakalabildim.

"Bunu muhtemelen prova etmeliydik," dedi Callum. Kafasında eğri b  ğr   duran bir parti   apkası vardı.

Alistair   akağıma bir   p  c  k kondurdu ve fısıldadı, "Doğum g  n  n kutlu olsun, tatlım."

Evet, bu   imdiye kadarki en g  zel doğum g  n  yd  .

Alistair

Macabe doğum günü partileri, aile yemeklerimiz kadar kaotikti.

Oturma odasındaki her yere afişler ve flamalar asılmıştı, ancak hava kuru olduğu için parti hızla dışarıya taşınmıştı.

Callum ve Mal, aile yemek masasını arka bahçeye taşımışlardı ve şimdi Heather ve sevgilisi, pembe ve beyaz balonları ağaçlara asmakla meşguldüler. Bahçenin en ucunda, Teddy ve ikizler küçük şişme zıplama kalesinde eğleniyorlardı; hepsi Callum'un uzun kollarına maymunlar gibi asılmışlardı, tabii ki Juniper'ın dikkatli bakışları altında. April ve Mal'ın kestirmeye gittiğinden emindim, çünkü en az iki saat erken kalmıştım ve bebeği kucağımda tutuyordum.

"Kim sana bir çocuğu emanet etti, Macabe? Kaçırdığım bir çekiliş mi vardı?" Amy ve Nisha, ikisi de elinde bira şişeleriyle mutfak kapısından birlikte çıktılar.

"Redford, seni evime davet ettiğim için çok mutluyum."

Milo'yu izliyorlardı, yüzlerinde birbirine benzeyen hayran bakışlar vardı. Amy cevap vermek için zar zor başını kaldırdı: "Annenin evi. Ve 'sadece sana güvenebileceğim kocaman, devasa bir iyilik' için yalvarmamış olsaydın beni davet edeceğini de iddia etmeyelim, Redford."

"Yani sana zam verdiğim iyiliği mi kastediyorsun?" Elimden geldiğince sert bir patron ifadesi takındım. Milo'nun parmaklarımı sıkıca tutması bu etkiyi biraz bozdu.

"Daha fazlasını istemeliydim," dedi Amy. "O şey tam bir göz kirliliği."

Nisha güldü, siyah saçları omzunun üzerinden sarkıyordu. "Hadî ama, aslında onu özleyeceğim."

"Gözü tırmalayan şey de ne?" Isla, elinde bir bardak kola ile Amy'nin arkasında belirdi. Saçları açıktı ve çok gülümsediği için gözleri parlıyordu. O kadar güzeldi ki, ona her baktığımda hala gözlerim şaşı oluyordu.

Hepimiz dik durduk. "Hiçbir şey..." dedim çabucak.

"Alistair'in yeni saç kesimi," diye patladı Amy, Nisha'yı çoktan yanına çekerek. "Doğum günün kutlu olsun, Isla."

"Teşekkürler." Isla, onların uzaklaşmasını izlerken gülümsemesi kayboldu. "O da neydi öyle?"

Boğazımı temizledim ve Milo'yu bir koluma yeniden yerleştirerek buklesinin ucunu çektim. Isla gözümün önünde olduğunda, beynim her an ona dokunmamı istiyordu. Bu kuralları ben koymadım. "Hiçbir şey. Amy sadece... istifasını veriyordu."

"Ne?"

Kahretsin. Ben gizli kapaklı işler için yaratılmamıştım. İki haftadır bu sürpriz partiyi planlamak için Heather ve annemle gizlice buluşuyordum – doğum günü hediyesinden bahsetmiyorum bile – ve hayatımda hiç bu kadar terlememiştim. Kendime ülser yaptığımdan emindim. "Boş ver. İyi vakit geçiriyor musun?"

"Harika ama..." Sesini alçaltarak, eliyle dalgın dalgın Milo'nun başını okşadı. "Herkes fazla nazik davranıyor; tüm bu hediyeler çok fazla."

"Aynı fikirde değilim," dedim, kızarmasına hayranlıkla bakarak.

Bağımlılığa yatkın bir adam olduğumu hep bilmişimdir. Bu yüzden iyi beslenmeye çalışırdım. Egzersiz yapardım. İçerdim... ama asla fazla değil. İyi şeyin fazlası zararlıdır falan filan.

Bu deyimde beni her zaman sinirlendiren şey, kimsenin *en iyi* şeyin fazlasından bahsetmemesiydi. En iyi şey, kalbinin hala atmasının tek nedeni haline gelene kadar içini nasıl yeniden düzenlediğinden bahsetmezlerdi.

Muhtemelen klinik olarak sağlıklı değildi... ama durumumdan gerçekten çok mutluydum.

Aşkın yapması gereken bu değil miydi? İçini mahvetmek ve gittiğinde göğsünde kocaman bir yara bırakmak.

Günün en güzel anları Isla ve Teddy ile kahvaltı yapmaktı. Akşam yemekleri. Fırıncılık. Lego. Aynı filmi binlerce kez tekrar tekrar izlemek. Her gece Isla'nın yatağını paylaşmak. Onu iniltisine boğacak binlerce farklı yol bulmak. Sonra hepsini yeniden yapmak.

Bunlar güzel şeylerdi. Geri kalan her şey sadece dolgu malzemesiydi.

Hala bunların hiçbirini hak ettiğimden emin değildim. Ama içimdeki bencil taraf, o şüpheleri dinlemeyi çoktan bırakmıştı.

İsla yaklaşıp parmak uçlarına basarak beni öpmek için eğildi. Ona doğru eğilip ağzımı açtım, dilimi kullandım, ailemin yanında olmamız ve kollarımda uyuyan bir çocuk olması umurumda değildi. "Bu ne içindi?"

"Bugün için. Beni sevdiğin için." Kahretsin. Ona söylemek zorundaydım.

Milo'yu hemen anneme verdim; annem ilk torununa sevinçle gülümsedi.

"Tamam, kızma. Ama bir sürprizim daha var – itiraz etme," dediğinde ağzını açtığında söyledim. Arkasında durup, elimi gözlerinin üzerine koydum. "Benimle gel. Bakma." Onu oturma odasından geçip koridora götürdüm.

"Odana mı gidiyoruz?"

"Keşke." Ayaklarımız sürünerek ilerledik ve o eşikten geçip ön bahçeye çıkarken tökezleyince ikimiz de kıkırdadık.

Gözlerini kapalı tutarken, gergin bir nefes aldım. Bu muhtemelen çok fazla olmuştu. Ama artık çok geçti. "Tamam, gözlerini açtığında, beş dakika önceki o duyguyu hatırla. Beni ne kadar sevdiğini, tamam mı?"

"Beni korkutuyorsun."

"Korkma... sadece rahatla ve kendini bırak." "Aman Tanrım.

Bana anal tıpası mı aldın?"

"Ne? Hayır!"

"Rahatla ve kendini bırak demiştin, ama zihnim beni karanlık yerlere götürüyor."

Kulağını ısırdım. "Tekrar söylüyorum, beni kışkırtma, Lang." O güldü ve ben elimi yüzünden çektim. "Gözlerini aç."

"Sonunda..." Sözleri bir çığlıkla kesildi.

Yanına geçtim ve batmakta olan güneşin ışığında parıldayan VW Beetle'a gözlerini kırptırmasını izledim. "Biliyorum, bir doğum günü hediyesi için çok fazla," gözleri yaşlarla dolarken aceleyle açıklamaya çalıştım. "Ama çok üzgündün ve ben..."

"Daisy. B-bunu nasıl..."

"Portree'deki bir tamirci motoru yeniden yaptı. İki haftadır Amy'nin garajında duruyordu. Umarım seni..."

Kendini bana attı. Kollarını ve bacaklarını vücudumu tamamen sarmaladı. "Alistair. O harika! Teşekkür ederim," diye hıçkırdı ve ben onu sıkıca sarıldım, nefesini içime çekerken hızla atan kalbim yavaşladı.

Arabayı çok sevdi. Tanrıya şükür.

"Bir tur atmak ister misin?" diye sordum sonunda, cebimden anahtarları çıkarırken. Anahtarlığın üzerinde, köydeki bir dükkanda gördüğüm ve Isla'ya ait olması gerektiğini anladığım disko topu vardı.

"Dalga mı geçiyorsun? Tabii ki." Kemerlerimizi bağlarken aptallar gibi sıırıtyorduk. Motor, onu ağlarken bile dudaklarını gözyaşlarıyla ıslatan, ağzını kapatmasına neden olan muhteşem bir mırıldanmayla çalıştı.

"Kuralları unutma: camlar açık, müzik yüksek," dedim ve mükemmel istasyonu bulana kadar düğmeyi çevirdim.

Yola çıkmalı bir mil bile olmamıştı ki, kenara çekip motoru kapattı. "Her şey yolunda mı?" diye sordum, gösterge paneline bakarak.

"Harika." Sonra kalçaları benimkilerin üzerine oturdu. "Isla... ne yapıyorsun..."

"Hepsi senin suçun. Parti, sonra Milo ve araba... Eve varana kadar sabırsızlanıyorum."

Gülümsedi, sonra ayak boşluğuna kaydı.

Tanrım, bu kadın beni resmen çıldırtıyordu. "Isla," diye inledim, kemer tokamı açıp fermuarımı indirdiğini izlerken. "Doğum günleri böyle geçmemeli."

"Fikir ayrılığına razı ol." Nefesi üzerime üflendi.

O kadar zayıf düşmüştüm ki, onu dilinin üzerinde kayarken izlerken sadece inleyebildim. O kadar kendimden geçmişim ki, dilinin birkaç vuruşuyla boşaldım.

Hırlayarak boşaldım. "Buraya gel, elbisenin beline kadar aç." Onu kucağıma çektim, dirsekleri gösterge paneline çarptı. "Boşalırken göğüslerinle oynamanı izlemek istiyorum."

Söyleneni yaptı, ben elbisesini aşağı çekip sütyenini de beraberinde yırtarken bacaklarını belime doladı. Göğsüne doğru öperek indim. "Alistair." Parmakları saçlarıma gömüldü. "Alistair."

"Hmm?"

Bu anı sonsuza kadar hatırlayacağım, bir melek kucağıma uzanmışken sonunda şöyle dedi: "Ben... hazırım... Birlikte yaşamaya başlamak istiyorum."

Durakladım. Gevşek bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdım. "Emin misin? Zaten birlikte yaşıyoruz sayılır, İsla. Haftalardır kendi yatağında yatmadım, şu anda onu sadece seks için kullanıyoruz."

"Biliyorum, ama bir aile olmak istiyorum. Senin de bunu istediğini biliyorum." Evet, istiyordum. Her şeyden çok. Çok hızlı gitmekten korkmasaydım, parmağına çoktan bir yüzük takmış olurdum. "Taşınmak istemediğim için oyalanıyordum. Aşık olduğumuz yerde sonsuza kadar kalmak gibi romantik bir hayalim vardı ama... bu sadece bir ev. Kafe işleri harika gidiyor ve tam da doğru zaman gibi geliyor. Teddy'ye daha büyük bir yatak odası vermek istiyorum. İkimizin de sığabileceği kadar büyük bir duş almak istiyorum."

Tanrım, onu çok seviyordum. "Taşınmayı düşünmüyorum; duvarı yıkacağım."

Gözleri yüzümde dolaştı. "Ama... bunun için evin sahibi olmamız gerekir."

"Biliyorum." Yutkundum. Gergindim. "Glasgow'daki dairemi sattım ve para orada duruyor."

Anlayışla dolan yüzünü izledim. "Yani... evi satın alacak mısınız?"

Evet, bu kesinlikle çok abartılıydı.

"*Bizim* için satın alırım," diye aceleyle söyledim ve yanaklarını avuçlarımla kavradım. "Geçen seferki gibi olmaz. Tapuda ikimizin de adı yazacak. Yarı yarıya. Ya da... eğer bu seni daha rahat hissettirecekse, sonunda Teddy'nin adına da yazdırabiliriz..."

Ağzı, zihninin hızla çalıştığını gösteren o şekilde gevşedi.

Kalbim güm güm atıyordu, onun bu fikri reddetmesini, pişman olacağımı söylemesini bekliyordum.

Eğer kabul ederse, bu konuyu bir daha asla açmam.

"Benim payımı sana aylık olarak ödeyebilir miyim? Zaten kira ödüyorum; bunun yerine sana ödeyebilirim."

Bu fikir hiç hoşuma gitmedi ama, “Eğer istediğin buysa.” Kendi başının çaresine bakabilmenin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

“Peki...” O hiçbir şey söylemeyince ısrar ettim. Kalbim gırtlağıma kadar çıkmıştı. “Bu bir evet mi?”

“Emin değilim, bir sorun olabilir,” dedi sonunda. Nefesim kesildi. “Bak, bir komşum var, çok huysuz bir adam, en ufak bir sese bile sinirleniyor. Bir ara beni evden attırmaya çalıştığından eminim. Evde tadilat yapmamıza izin vereceğini sanmıyorum.”

Alınlarımızı birbirine dayadım, onu bir ipteki balon gibi daha sıkı kavradım. “Gerçekten pisliğin teki gibi görünüyor.”

Kahkahası ışıl ışıl bir şeydi. Dudaklarımızı birleştirirken, kahkahası uzaklara uzanıyor ve çılgınca yankılanıyordu. “Bilmiyorum. Sanırım onu ikna edebilirim.”

Teşekkürler

Bir roman yayınlamak gerçekten bir ekip çalışmasıdır ve bu, bu kitapta hiç olmadığı kadar belirgindir. Bu kadar çok inanılmaz insanın yardımı olmasaydı, bu kitabın gün yüzüne çıkacağını sanmıyorum.

Öncelikle, her zamanki gibi, kocam Freddie. Bu yıl hayatımın en zor yılı oldu. Senin sevgin ve sarsılmaz desteğin olmasaydı bunu atlatamazdım.

İnanılmaz menajerim Katie'ye rehberliği ve sürekli desteği için teşekkür ederim. Küçük bir bağımsız yazarda gördüğün potansiyel ve Macabe Kardeşler'i daha geniş bir kitleye ulaştırmaya yardım ettiğin için sana sonsuza kadar minnettar olacağım.

Editörüm Olivia'ya, o berbat ilk taslakta vizyonumu gördüğü ve sayısız değişiklikten geçerek bu noktaya gelmeme yardım ettiği için teşekkür ederim. Ve her zaman yanımda olup bana "bu sadece bir kitap" olduğunu hatırlattığı için. ABD'deki editörüm Tessa'ya, *One for the Road*'u şekillendirmemdeki tüm yardımları için teşekkür ederim. Ve Judith'e, Isla ve Alistair'in hikayesine gösterdiği özen ve ilgi için; onların parlamasına gerçekten yardımcı oldun.

Erin, nezaketin, sonsuz cömertliğin ve beta okuma sihrin için. Macabe Kardeşleri benim kadar sevebilirsin.

HarperFiction ve Avon US'deki yayıncılık ve pazarlama ekiplerine, perde arkasında yaptıkları tüm çalışmalar ve verdikleri destek için teşekkür ederim. Ayrıca metin editörlerine, tasarımcılara, formatlayıcılara, satış, ses ve haklar ekiplerine de teşekkür ederim. Teşekkürler, yaptığınız iş paha biçilemez.

Sam (@inkandlaurel), senin güzel kapakların olmasaydı bu seri eksik kalırdı.

Arkadaşlarıma ve aileme, kim olduğunuzu biliyorsunuz. Sevginiz ve sonsuz desteğiniz için, telefonun diğer ucunda olduğunuz ya da gerçek hayatta, DM'lerde ve grup sohbetlerinde benim sarmalımı dinlediğiniz için.

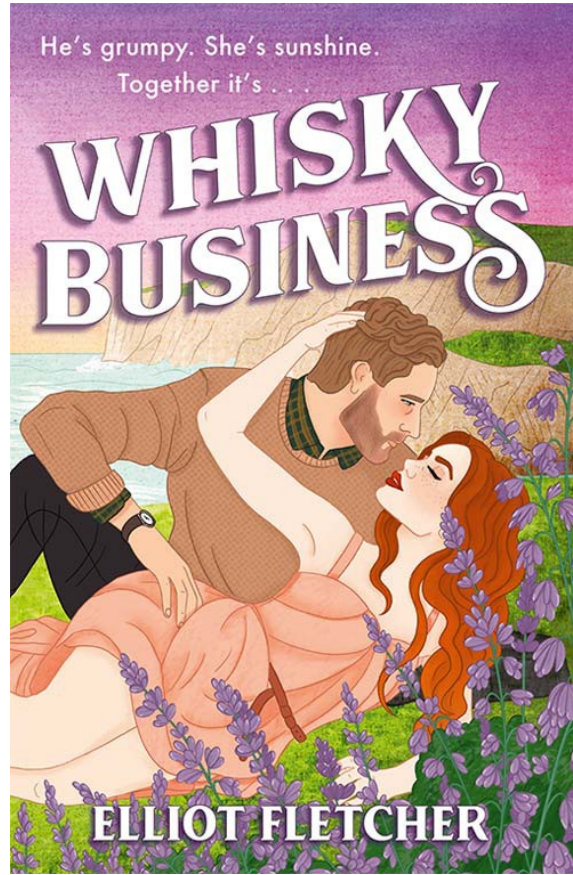
Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler, kitap satın alarak ya da sadece bir gönderiyi beğenerek beni bu noktaya kadar destekleyen herkese. Hayatımı hikayeler yazarak kazanmanın ne kadar çılgınca olduğunu fark etmediğim tek bir gün bile geçmiyor.

Tüm Bookstagramcılar, BookTokçular ve içerik yaratıcıları. Sizin neşeniz ve yaratıcılığınız olmasaydı, kimse Macabe Kardeşler'i duymamış olacaktı.

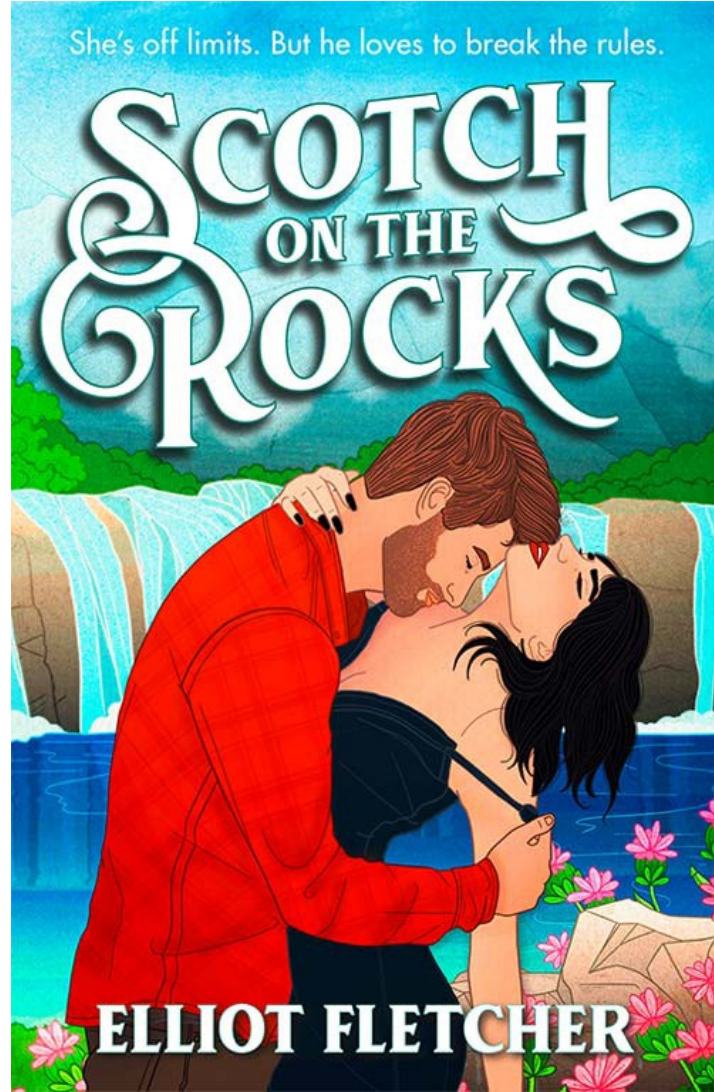
Son olarak, annem. En iyi arkadaşım. En büyük destekçim. Ne kadar gurur duyacağını biliyorum ve bunu okuyamadığın için kalbim parçalanıyor.

[Okumaya devam edin...](#)

Isla ve Alistair'in hikayesini sevdiniz mi? April ve Mal ile Juniper ve Callum'un hikayesinin nasıl başladığını keşfetmek için Whisky Business ve Scotch on the Rocks kitaplarını mutlaka okuyun!

Whisky Business'ı [buradan](#) sipariş edin!

Scotch on the Rocks'i [buradan](#) sipariş edin!

Yazar Hakkında

Romantik roman yazarı Elliot Fletcher, kocası, kedisi ve köpeği ile birlikte İskoçya'nın Edinburgh kentindeki çok küçük dairesinde yaşıyor. Bayılacağınız kadar çekici, sevimli erkekler ve onların aşık olduğu büyüleyici kahramanlar hakkında yazmadığı zamanlarda, onu ikinci el kitapçılarda gezinirken, sahilde çakıl taşları toplarken veya 2005 yapımı *Gurur ve Önyargı* filmini tekrar izlerken bulabilirsiniz.

Onu Instagram'da [@elliottfletcherwrites](https://www.instagram.com/elliottfletcherwrites) adresinde bulabilirsiniz.

One for the Road, Macabe Brothers üçlemesinin üçüncü kitabıdır.

[Elliot Fletcher'in diğer kitapları](#)

Whisky Business
Scotch on the Rocks

Eğer it, okumayı it.to

Okumak dünyaları genişletir, zihni keskinleştirir ve yaratıcılığı besler. Ancak okuma için zaman ayıranların sayısı giderek azalıyor.

Ulusal Okuma Yılı, daha fazla insanı okumayı hayatlarının düzenli bir parçası haline getirmeye teşvik etmek amacıyla tasarlanmış bir kampanyadır.

HarperCollins'in kampanyayı nasıl desteklediğini öğrenin ve harpercollins.co.uk adresinden ücretsiz kaynaklara ulaşınYgo-all-in

Harper
Collins

Destekl
emekte
n gurur
duyuyor
uz

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya_

www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada

www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins Hindistan
4. Kat, A Kulesi, Bina No. 10, DLF Cyber City, DLF Phase
II, Gurugram, Haryana - 122002 www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Yayıncıları Yeni Zelanda D1
Birimi, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda_

www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Yayıncılık Ltd.

1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık

www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik Devletleri
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway New
York, NY 10007

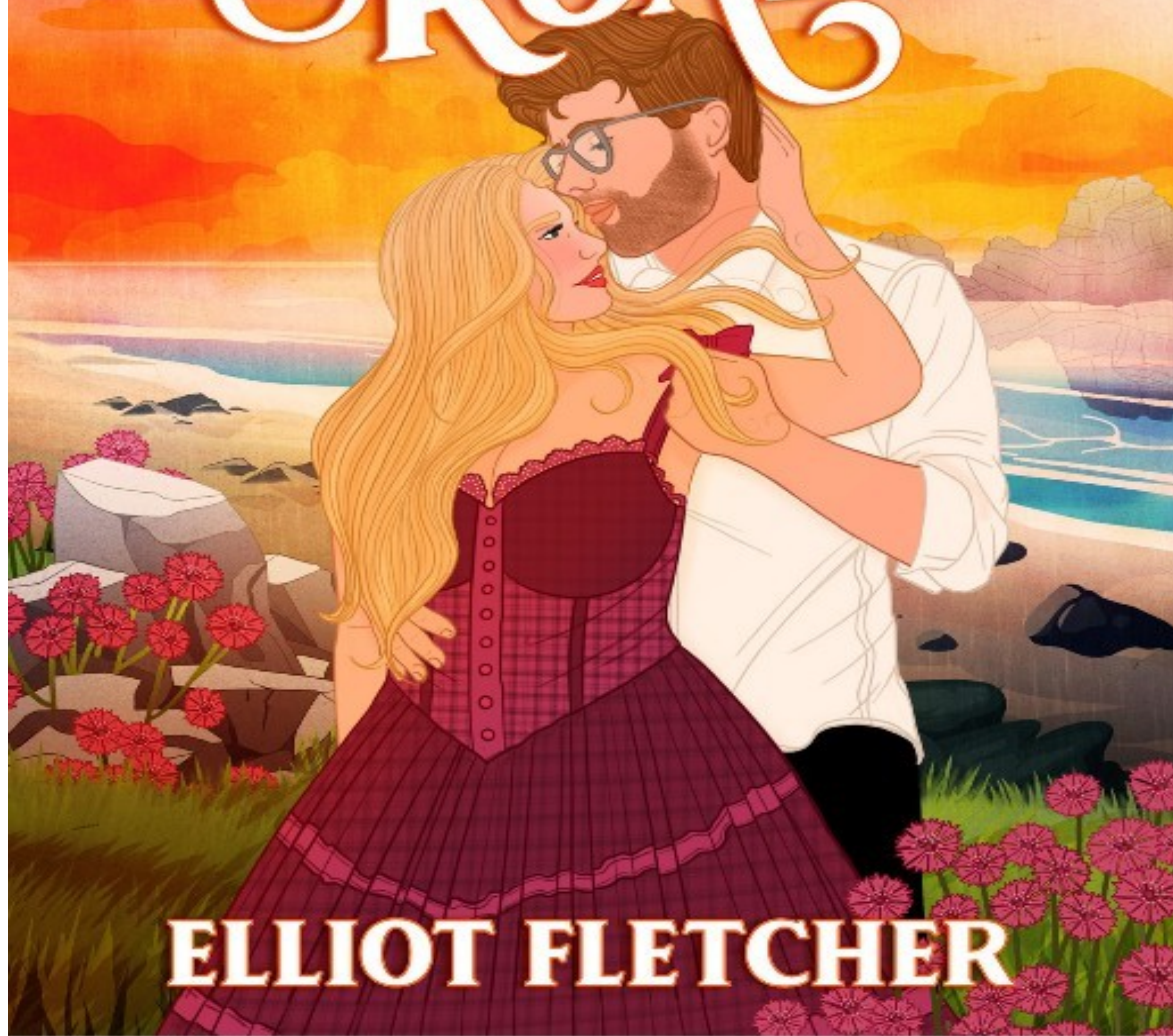
www.harpercollins.com

Dublin
HarperCollins Yayınları
Macken House, 39/40 Mayor Street Upper Dublin
1

D01 C9W8, İrlanda

www.harpercollins.co.uk

ONE FOR THE ROAD

ELLIOT FLETCHER

